

КЛЕР ЛОРИМЪР МОРИЙН

Част 1 от „Огнени жени“

Превод от английски: Христо Христов, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

1779

На тридесет и шест годишна възраст сър Джон Дейнсфийлд бе мъж в разцвета на силите си — висок, много силен физически, той притежаваше неизчерпаема енергия и превъзходен ум. Мъжествеността му не будеше съмнение, а податливостта му към женските прелести бе всеизвестна.

В късната вечер на 4 декември 1779 година той седеше сам в библиотеката на Уайфолд Хаус, разкошния му дом на площад „Пикадили“. Богатата вечеря, на която се бе насладил сам в просторната трапезария, задоволи апетита му, но не бе в състояние да утоли копнежа, който изгаряше тялото му. Само да махнеше с ръка и много дами от неговия кръг с готовност биха разтворили пред него вратите на будоарите си. Благодарение на богатството, титлата, аристократичното си поведение и неоспоримата си красота той рядко биваше лишен от женски ласки, от каквито впрочем се нуждаеше непрестанно. Но ето че точно тази вечер той се бе озовал в съвсем необичайното за него положение да търси компанията на една-единствена дама, и то тъкмо тази, която за негова огромна изненада досега упорито отблъскваше всичките му ухажвания.

Сър Джон допи втората си чаша бренди и с известно смущение установи, че то още повече разпалва кръвта в жилите му. Съвестта му се бореше с назряващото решение да прелъсти момичето, приютено под неговия покрив. Та той можеше да го повика само с едно дръпване на звънеца!

Той неспокойно разтърка с пръсти орловия си нос и смръщи вежди, замислен над моралните си скрупули. На горния етаж спеше клетата му съпруга Друзила, а в другото крило двете му малки дъщери също отдавна бяха в креватчетата си. Както обикновено, и трите пак се чувстваха неразположени. Впрочем техните вечни кашлици и подсмърчания започваха неизменно всяка година още с първия полъх на зимата. Самият сър Джон се радваше на отлично здраве и се

отвращаваше от болестите. Никога не бе обичал жена си, а напоследък все по-често откриваше, че не е доволен от брака си, независимо от финансовата изгода, която му бе донесъл. Дори изпитваше благодарност, че след трудното раждане на втората им дъщеря Селина по неизречено, но посрещнато с радост и от двамата съгласие на интимното им общуване бе сложен край.

Сега вече сър Джон можеше да прецени, че всъщност съпругата му бе изпълнявала винаги с огромно нежелание и дори с отвращение задълженията си в брачното ложе. Това естествено му позволяваше без угризения да намира плътска наслада другаде, но не можеше така лесно да залъже съвестта си, когато ставаше дума за младата жена, която желаше в момента.

Летиша Ашуърт, дъщеря на пастор от Дербишир, бе доведена от съпругата му за гувернантка на по-голямата им дъщеря Прюдънс. Тогава той почти не бе обърнал внимание на кроткото русо момиче, облечено в скромна сива рокля с яка и маншети от колосана бяла дантела.

Миналото лято я бе срещнал само веднъж, и то случайно, да разхожда детето в градината. Тя бе направила реверанс със сведени очи и сплетени от смущение ръце, а на обичайните за всеки родител въпроси как върви възпитанието на детето, отговори толкова тихо, че той трябваше да напрегне слуха си, за да долови думите ѝ. Единственото, което изпита тогава, бе леко раздражение от сведените ѝ мигли, от срамежливата ѝ сдържаност и от държанието ѝ на послушница, които — както му се стори — отговаряха напълно на представите на жена му за живот, подчинен на религията. Неговата природа търсеше жизненост, смях, разнообразие от цветове и макар да харесваше женствеността, тя го привличаше единствено ако бе съчетана със страст, чувственост и бурна веселост.

За първи път момичето бе привлякло вниманието му един следобед в края на лятото, когато той, завръщайки се неочаквано, я бе заварил сама пред тоалетната масичка на жена си. Бе сложила изящна фризирана напудрена перука и една от най-разкошните, почти необличани бални рокли на Друзила. Въртеше се пред огледалото, запленена от собствения си образ.

Той я гледа дълго, онемял от изненада. Метаморфозата на педантичната млада гувернантка му се стори забавна и събуди

интереса му. Дантелите на роклята падаха на нежни вълни около закръглените, млечнобели момински рамене и се надигаха примамливо от нежната извивка на гърдите. Бродираният корсаж на роклята подчертаваше възбуждащо високия бюст и талията, толкова тъпичка, че би могъл да я обхване с пръсти.

Но не единствено фигурата ѝ разпали у него толкова добре познатото желание. Зелените очи на Летиша искряха от възбуда. Наклонила предизвикателно нежното си лице, тя се любуваше на отражението си, докато ръцете ѝ се плъзгаха по извивките на тялото ѝ с неосъзната чувственост. Мисълта, че тя си представя как я докосват мъжки ръце, и желанието му той да направи това накараха дъха му да спре.

Внезапно момичето се обърна и го видя. По страните ѝ се разля руменина, тя ахна от чувството на вина, че е заварена да върши нещо непозволено, и прехапа малкото си розово езиче.

Сър Джон, човек с широко сърце, побърза да разсее страховете ѝ.

— Не се тревожи, мила! — каза той и пристъпи към нея. — Изобщо не мисля да споменавам на господарката за малката ти лудория. — Той знаеше не по-зле от момичето, че Друзила би го уволнила на часа, ако разбере за случилото се. — Толкова си очарователна, че наистина съжалявам, задето не можеш да обличаш по-често такива дрехи.

Летиша сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи. Червенината постепенно изчезна от бузите ѝ, докато тя шепнеше някакво несвързано извинение. Изглеждаше толкова отчаяна, че той реши да се оттегли, за да ѝ даде възможност да възвърне самообладанието си и да остави на място чуждата премяна.

От този ден насетне момичето се изчервяваше всеки път, когато го срещнеше случайно из къщата или в градината. Със сведени очи то отговаряше едносрично на зададените му с шеговит тон въпроси, но това не можеше да заблуди сър Джон. Той бе виждал тлеещата жар на страстта у толкова много жени, та прекрасно разбираше, че е нужно само едно любовно докосване, за да се разпали у нея пожарът на страстта. Вече бе решил да бъде нейният първи любовник.

Той ни най-малко не се съмняваше, че Летиша усеща присъствието му не по-слабо, отколкото той нейното. Това, че го избягва, потвърждаваше страха ѝ от него. С всеки изминал летен ден

той я търсеше все по-често, намирайки най-различни претексти, за да я извивка при себе си. Тя пък правеше всичко възможно, за да избегне срещите и се стараеше винаги да бъде с малката си възпитаница или в компанията на жена му. Сър Джон беше сигурен, че тя нарочно търси придружител и макар това да затрудняваше плановете му неимоверно, самата мисъл, че тя се страхува да остане насаме с него, беше окуражителна. Той в никакъв случай не бе прекалено самонадеян, но успехите му сред жените още от юношеската му възраст му бяха показали силата на неговата привлекателност и той се държеше уверено като опитен ловец, който знае, че плячката няма да му се изплъзне.

Но ето че този път удари на камък. За девойката, възпитана в добродетелите, характерни за класата, от която произхождаше, целомъдрието стоеше на първо място. У нея бе дълбоко вкоренена представата, че всяка незаконна връзка с мъж би ѝ попречила да склучи брак по-късно. Освен това и той не би желал да обезчести една девственица. Човек на честта, сър Джон се стараеше да бъде примерен съпруг и да отдава на болнавата си жена поне уважението, което ѝ дължеше като майка на двете му дъщери, макар те да го бяха разочаровали толкова много. Винаги се бе опитвал да прикрива неудовлетворението си от факта, че тя не го дари със син. Живееше свой собствен живот извън семейството си, намирайки утеха в различни спортни игри и други начини да прекарва времето си приятно, което означаваше и други жени. Бе предоставил на съпругата си пълната възможност да превърне дома им в нещо като манастир — това, изглежда, ѝ допаднаше най-много. Ето защо той не искаше да се отдава на плътските си пориви под собствения си покрив.

През последните шест месеца обаче моралните му скрупули постепенно бяха отстъпили пред тайното желание да притежава момичето. Този вътрешен конфликт го потискаше все повече и повече. Без съмнение Летиша изпитваше същото, защото винаги, когато сър Джон я заговореше, ръцете ѝ започваха да треперят, а когато се разминаваха и телата им се докосваха, страните ѝ се покриваха с нежна руменина.

Най-сетне тази вечер той бе успял да победи колебанията си. Брендито, което изпи уж, за да притъпи остротата на желанието си, дори го разпали още повече. Той знаеше, че сега, когато децата отдавна

са заспали, а жена му е прикована на легло от поредното си неразположение, Летиша не може да се възползва от защитата на тяхното присъствие. Освен това слугите никога не се качваха горе, ако не бъдеха повикани.

Когато отвори без предупреждение вратата на стаята ѝ в крилото, където се намираха помещенията на децата, той завари Летиша да седи на масата и да събира колонки от цифри.

След аскетичната, претърпена с книги библиотека, наситена с мъжко присъствие, приятно затоплената от огъня в камината стая се стори на сър Джон приветлива и уютна.

Летиша се изправи сковано със сведени както винаги очи и пламнали бузи. Изчака сър Джон първи да наруши мълчанието, но той не проговори и тя се видя принудена да вдигне глава. Сър Джон стоеше на прага с изражението, което така я смущаваше, и внезапно кръвта нахлу с нова сила в главата ѝ. Погледите им се срещнаха за миг, който сякаш трая цяла вечност. После той бавно затвори вратата и пристъпи напред.

Летиша толкова често бе виждала насън и наяве тази среща, че сега високата и внушителна фигура на мъжа ѝ се стори нереална. Боеше се от него, но в същото време го желаше. През последните месеци много пъти си бе давала сметка за своето положение в този дом и знаеше добре, че момичетата като нея, също както и понижестоящите прислужници, често са принудени да задоволяват прищевките на господаря. Майка ѝ неведнъж я беше предупреждавал за ужасните последици от това, но не бе споменала нито дума за непреодолимото желание, което се надигаше сега у нея, нито пък за възможността едно двадесетгодишно момиче да се влюби до уши.

Бурята, която бушуваше в сърцето и в тялото ѝ през това дълго и горещо лято, докато сър Джон упорито търсеше начин да завоюва нейната благосклонност, бе не по-слаба от бурята, която разтърсваше душата му. Тя усещаше непрекъснато настойчивия му поглед, който жадно търсеше насърчение, но тя не можеше да отвърне, защото това би бил краят ѝ. Строгата възпитание в пасторския дом я караше ясно да съзнава колко греховно е романтичното ѝ увлечение по господаря на къщата. Баща ѝ без колебание би нарекъл сър Джон порочен, но Летиша инстинктивно чувстваше, че това не е така. Усетът ѝ подсказваше, че в брака на сър Джон не е останала и следа от любов.

Самата лейди Дейнсфийлд не криеше колко ѝ е неприятен съпругът ѝ и шумно въздишаше от облекчение всеки път, когато той напускаше къщата. Оплакваше се от противната миризма на лулата му, от небрежността му, от самото му мъжко присъствие, което оскверняваше благочестивия покой на дома, толкова старателно поддържан от нея.

Този строг, избран от лейди Дейнсфийлд живот, лишен от всякакъв цвят и усмивка, потискаше Летиша, макар на пръв поглед да приличаше на живота в бащиния ѝ дом. Пасторът също държеше на строгата дисциплина и неотклонното спазване на Божието учение, но галтовният глас на майка ѝ и нежността в очите ѝ, когато поглеждаше влюбено баща ѝ, смекчаваха суровата атмосфера. Летиша винаги бе усещала сърдечната топлина в отношенията между родителите си и дори често се бе чувствала изолирана от загадъчната магия, която ги обгръщаше. Тя жадуваше да дойде времето, когато ще се влюби в някой мъж, ще се омъжи за него и ще изпита с него силата на това тайнствено единение.

До деня, в който сър Джон я бе сварил облечена в балната рокля на лейди Дейнсфийлд, Летиша никога не се бе смятала за хубава или привлекателна. Точно тогава обаче тя бе започнала да открива у себе си нещо, което никак не подходеше на скромното и послушно момиче, възпитавано с толкова настойчива мекота и такт от майка си. Сякаш на повърхността изплуваха най-съкровениите ѝ копнежи и чувства. Дори и да не бе съзряла промяната в огледалото, начинът, по който я бе погледнал сър Джон, говореше достатъчно красноречиво за това. Противно на уверенията на баща ѝ, тя започваше да изпитва тревога, че не ще може да изживее живота си, като се уповава единствено на любовта към Бога.

Летиша бавно вдигна глава, за да срещне със зелените си очи властния му поглед, сякаш хипнотизирана от неговата близост. Той се поколеба. Преследването бе завършило. Кошутата нямаше къде да бяга. Но въпреки това не можеше да събере сили за последната, решителна стъпка. Момичето изглеждаше толкова невинно, уязвимо и беззащитно в своята младост.

Сър Джон протегна ръка и несръчно, но с безкрайна нежност я постави върху меката коприна на косите ѝ.

— Летиша — проговори той с дрезгав от едва сдържания копнеж глас. — Знаеш, че дойдох заради тебе, нали?

Тя кимна.

— Самата ти искаше да дойда, прав ли съм? — продължаваше да настоява той.

Летиша затвори очи в моментно колебание.

— Да, сър, но дори и да е така...

Той извърна лице, за да избегне отчаянието, което се четеше в очите ѝ, и внезапно се разгневи, не толкова на нея, колкото на собствената си слабост. „Точно сега ли намерих да се размеквам от милост към нея?“ — запита се ядно той.

— Името ми е Джон. Искам да се обръщаш така към мене!

— Да, разбира се, Джон — едва чуто промълви тя.

Свенливостта ѝ го караше да я желае още по-силно. Той приседна на нейния стол, хвана я за ръцете и я притегли към себе си. През тънкия плат на роклята усети как тя цялата потрепери от докосването му.

— Не искам да те принуждавам, мила моя. Свободна си да ми откажеш, ако такова е желанието ти. Не се страхувай, няма да взема нищо от тебе насила.

Изненадващо за самата нея, гласът ѝ се възвърна.

— Не искам да ви отказвам, сър... Джон — побърза да се поправи тя. — Но се страхувам Не, не от вас, а просто защото това е нередно.

Той изпита радост от победата. Оказа се прав — привличаше я като мъж и само моралните ѝ скрупули бяха пречката да не може да постигне онова, за което бе копнял толкова дълго.

— Нима страхът да не извършиш грях бе причината да ме избягваш толкова безсърдечно? — попита той полушеговито, но като видя, че няма да получи незабавен отговор, я придърпа към себе си и продължи строго: — Как не можа да разбереш колко много ме измъчва това твое поведение? Нито една усмивка, нито дори един насърчителен поглед на красивите ти очи! Наистина ли искаше да полудея?

Летиша дишаше учестено, сякаш усещаше с всяка своя фибра топлината на тялото му.

— Как можех да зная, че страдате толкова! — тихо отвърна тя. — Бях решила, че ако се виждаме по-рядко, и двамата постепенно ще забравим за греховните си помисли...

За нейна огромна изненада, когато чу думите ѝ, сякаш извадени от текста на неделна проповед, сър Джон се усмихна развеселен.

— Греховни? — повтори той. — Да речем, че наистина са такива, щом ти така ги определяш. Но аз лично никога не съм могъл да си представя, че Бог щеzakлейми като грях копнежа на един мъж и една жена да бъдат заедно.

— Самата аз вече не съм сигурна кое е грях и кое не! — изплака тя. — Дълбоко в мене съвестта ми нашепва, че не бива да го правим, но едновременно с това зная, че ви обичам!

Треперенето на тялото ѝ се засили и той обезумя от страст. С мъка успяваше да запази контрол над гласа си.

— Значи ти си ме обичала, без да го показваш през всичкото това време?

Червенината отново изби по страните ѝ.

— Но, сър, самият вие не показахте и с най-малък жест, че ме обичате. Наистина аз не можех да се надявам на такова нещо, вие сте женен и не сте свободен да дарите любовта си на друга...

— Ето че и ти търсиш любов, а не спасение от греха. Ако ти кажа, че те обичам, ще можеш ли по-лесно да избереш между „да“ и „не“?

Колебанието ѝ не беше престорено. Тя го погледна със сериозни очи и каза бавно:

— Мисля, че ще мога... макар... грехът да си остава грях. Зная, че любовта е чувство, достатъчно силно да тласне някого да наруши една от Божиите заповеди...

— „Не прелюбодействай!“, така ли? Не, очарователна моя проповеднице, ти не си омъжена, така че грехът ще тегне единствено на моята душа. Отдавна вече не изпитвам никакви угризения и мисля, че ти много добре знаеш защо, Летиша.

Тя кимна в отговор.

— Не се тревожи сега за греховете ми! — тихо продължи той. — Не те, а мисълта за тебе ме измъчва. Защото колкото и да те обичам, ти разбираш, че не мога да се ожения за теб.

Очите ѝ се разшириха от вълнение и в тях бликнаха сълзи на щастие и изненада.

— Дори и не подозирах, че ме обичате! — почти извика тя. — Как бих могла да се надявам на такава благосклонност от страна на

мъж с вашето положение, с вашия опит и при това толкова по-възрастен от мене! Нима е възможно да ме обичате? Та вие познавате само гувернантката на децата си, дошла в дома ви от семейството на обикновен пастор. Не познавате характера и мислите ми, дори нямате представа за това, каква съм всъщност, за какво мечтая. Наистина ли сте сигурен в чувствата си?

Простата логика на нейните разсъждения го накара да се почувства виновен за това, че се бе опитал да я измами. Далеч бе от намерението да се ангажира с обяснения в любов, но разбираше добре, че ако се отрече от думите си, ще я загуби завинаги. Сега, когато усещаше допира на тръпнещото ѝ, гъвкаво младо тяло до бедрата си, чувстваше, че няма сили да се откаже от възможността, която тя му предоставяше в своята наивност.

— Държанието ти от момента, в който дойде в моя дом, ме изпълва с уважение и обич — каза меко той, като се помъчи да придаде на гласа си колкото се може по-убедително звучене. Това поне наистина беше вярно. — Сигурен съм, че ако те опозная, ще се влюбя още по-силно... Летиша, нима не виждаш колко страдам? Кълна се в Бога, че не мога без тебе. Смили се над мене и не ме отблъсквай!

Ръцете му се плъзнаха нагоре към неясната заобленост на гърдите ѝ гърди и усетиха очертанията на втвърдяващите се остри зърна. Извън себе си от страст, той простена и притисна лице към тялото ѝ. Дългите ѝ уханни коси докосваха разгорещеното му лице, учестеният ритъм, в който гърдите ѝ се надигаха и спускаха, показваше, че желанието ѝ е не по-слабо от неговото.

Месеци наред той бе мечтал да я види гола. А ето че сега трябваше само да разкопчае роклята ѝ! Сърцето му биеше до пръсване и той изохка от сладостна болка, когато Летиша вдигна ръце нагоре, за да му помогне да се справи с копчетата, които го влудяваха. Роклята се свлече около глезените ѝ и сър Джон започна трескаво да сваля бельото, като почти го разкъсваше. Летиша с готовност се опитваше да му помогне, без да се оплаква от несръчността му, която граничеше с грубост.

Когато и последната дреха бе захвърлена на пода, той остана така, впил очи в нея. Никоя жена досега не му се бе виждала толкова привлекателна. Тя напразно се мъчеше да се прикрие с малките си бели ръце. Съвършено оформените ѝ гърди надничаха изпод дланите

й, защитаващи голотата й в последен пристъп на свян. Пръстите му трепетно обгърнаха тънката й талия, погалиха изящните очертания на хълбоците й, плъзнаха се по стегнатия й корем надолу към триъгълника от нежни златни косъмчета и сграбчиха дългите й стройни бедра.

— Ти си самата Венера! — дрезгаво възкликна той, пусна я и започна, обезумял от нетърпение, да дърпа дрехите си. — Помогни ми!

Нямаше нужда да я подканя. Тя изгаряше от копнеж да почувства допира и топлината на плътта му. В сърцето й желанието се смесваше с любопитството към голотата на мъжкото тяло. Когато той застана пред нея, горд и уверен в своята мъжественост, Летиша надмогна и последните остатъци от моминския си свян. Посегна надолу, обхвана го с ръка, неспособна да се сдържа повече.

Сър Джон потисна импулса да я обладае грубо още в този миг. Дългогодишният му опит с жените го бе научил, че насладата е неизмеримо по-голяма, когато възбудата е еднаква и у двамата. Знаеше, че повечето жени отдават телата си на мъже, без сами да изпитват удоволствие от това. Но макар взаимността да не бе задължителна, дори самият факт, че се постигаше толкова рядко, разпалваше с нова сила възбудата му.

Той продължи да целува и гали Летиша, докато тихите й въздишки се превърнаха в стонове на наслада. Лежаха голи на дебелия килим пред камината сред разхвърляните наоколо дрехи. Той не искаше да я пренесе на ръце в някоя от спалните, боеше се, че прекъсването на играта ще й даде възможност да се замисли над онова, което става. Въпреки че не я вземаше против волята й, той не забравяше, че прелъстява едно невинно момиче. Но угризенията му скоро бяха пометени от вълната на непреодолима страст. У Летиша се надигаше бушуваща нужда да утоли плътта си, потискана и пренебрегвана през целия й живот. Желанието избликна с неподозирана сила и тя разкъсваше една по една веригите на всички внушавани й досега условности.

Скоро сър Джон усети, че не може да се владее повече, и когато проникна в нея с вик на неизразима наслада, Летиша за миг потръпна от болка, но след това се вкопчи в него и го притисна още по-плътно между разтворените си бедра с жадно нетърпение, по-силно дори от неговото желание да я притежава.

Вплетените тела пред камината се оросиха от пот. Като някакво малко зверче Летиша започна да ближе с език блестящата му влажна кожа. Развълнуван от този малък жест на обич и преданост, сър Джон целуна полуразтворените ѝ устни. Пламенните му признания в любов извикаха на лицето ѝ щастлива усмивка.

— И аз те обичам с цялото си сърце, Джон, любими! Не мога да почувствам вина за това, което сторих! Кажи ми, кажи ми, че не сме извършили грях!

Той побърза да затвори очи, за да скрие обзелото го смущение. Да, тя не вършеше грях. Грешникът беше той. Летиша бе невинно дете и той нямаше никакво право безскрупулно да превръща една девственица в своя любовница. А това беше неизбежният изход от тази любовна нощ. Трябваше да плати цената — вече никога нямаше да може да се раздели с нея, неотвратимо щеше да я пожелава отново и отново. Тя бе направила едва първата крачка, всяка тяхна следваща среща щеше да ѝ разкрива нови удоволствия, щеше да разбужда все повече вродената ѝ чувственост. Тази разкошна първа нощ носеше със себе си обещания за други, изпълнени с неизмерима сладост. И докато тя можеше само да се досеща за това, той го знаеше със сигурност. Знаеше, че няма да може да ѝ се насити скоро.

Той спря настойчивите ѝ въпроси с целувки и отново я увери, че изпитва любов и уважение към нея. Всъщност сам не смееше да мисли за нейното бъдеще...

До Коледа лейди Дейнсфийлд не преставаше да се оплаква пред Летиша от това, че съпругът ѝ прекарва все повече време вкъщи. Той непрекъснато ѝ пречеше, но тя не можеше да се преструва, че не забелязва присъствието му, тъй като гръмогласният му смях смущаваше реда и покоя в детската стая, а малката Прюдънс бе очевидно превъзбудена от буйните игри с баща си.

— Да се надяваме, че скоро ще престане да се прави на любящ родител! — простена веднъж Друзила. — От целия този шум главата ужасно ме боли.

Тези забележки изпълваха Летиша с угризения и с чувство за вина. Тя бе единствената причина сър Джон да предпочита удоволствията на дома си пред хазарта и шумните кръчми. След онази

първа нощ, в която бяха почувствали нужда един от друг, нищо не можеше да спре надигащите се талази на взаимното им привличане. Нямаше скрито ъгълче в къщата, където да не се бяха целували тайно, докосвайки се с изпепеляваща страст. Почти всяка нощ той идваше в спалнята ѝ и двамата се отдаваха дълги часове на забравата на любовта. Вместо да се помъчи да го възпре, както ѝ диктуваха чувството за дълг и моралът, Летиша търсеше тези срещи не по-малко настойчиво и не по-рядко от него.

На няколко пъти тя напразно се опита да изрази нежеланието си да продължава да живее по този начин в къщата, където бе принудена непрекъснато да се среща с жестоко мамената съпруга. Но сър Джон отхвърляше всичките ѝ възражения с един-единствен аргумент: че Друзила не го обича. А това, че Летиша получаваше насладата, която по право принадлежеше на законната му съпруга, той оправдаваше с твърдението, че за Друзила мъжкото тяло е точно толкова отвратително, колкото е привлекателно за Летиша.

Може би младата гувернантка щеше да се противопостави полесно, ако сър Джон се бе оказал безсърдечен или груб, но той проявяваше завидно търпение към непрекъснато мърморещата си болна жена и вечно подсмърчащите си дъщери. Прюдънс идваше при него само когато видеше някакво лакомство в ръката му, и бързаше да се освободи от прегръдката му, без да го остави да я погали или поглези.

Въпреки че той беше все така нежен към Летиша и все така жадуваше ласките ѝ тя бе започнала да се съмнява, че я обича толкова, колкото тя него. Една негова дума — и тя с радост би пожертвала живота си, би напуснала дома му, за да стане негова любовница, би признала пред всеки безчестието си. Бе готова да приеме отлъчването от семейството си и унищожаването на всяка надежда да си намери някога съпруг.

Той обаче бе подчертавал многократно, че любовната им връзка го задоволява напълно такава, каквато е, и дори се огорчаваш, че тя не мисли така. Летиша стана мълчалива, защото скриваше дълбоко в себе си страховете и угризенията си. Постепенно стигна до решението да

сложи край на тези отношения. Ще предупреди господарката си, че напуска, и ще се спаси от изкушението.

Всеки път обаче нейната решимост се оказваше безсилна пред нуждата ѝ от него. Достатъчно бе да срещне погледа му от другия край на стаята и сърцето ѝ започваше да бие лудо. Тя с право се опасяваше, че никога няма да успее да го напусне.

Декември отмина бързо и първият месец от новата година донесе небивал студ. Но Летиша имаше и друга тревога. През февруари тя вече знаеше със сигурност, че е бременна.

Ако бе разбрала това само преди месец веднага би споделила затруднението си със сър Джон. Но през януари тя започна да разбира, че той охладнява към нея. Понякога не се прибираще дни наред в Уайфолд Хаус, дори замина на лов за цели две седмици. Любеха се все по-рядко и лишението ѝ от ласки тяло се бунтуваше, разкъсвано от остра болка. Когато най-сетне той се завърна, Летиша установи, че почти не е мислил за нея. Продължаваше наистина да идва както обикновено в спалнята ѝ, но ласките му бяха някак вяли, тръгваше си много преди да дойде утрото. Веднъж Летиша намери в джоба на халата му дамска копринена кърпичка и разбра, се е появила друга. Това откритие я нарани ужасно.

И така, беше бременна и той не я обичаше вече! Въпреки това се затвори в крепостта на своята гордост и не сподели тревогите си с никого. Разполагаше със съвсем малко пари и нямаше познати в Лондон. Знаеше; че ще трябва да издържа сама детето, което носеше в себе си, но не си правеше илюзии, че някой би я наел като гувернантка. А тя не умееше да прави нищо друго.

Случайно научи от една прислужница, че в Съсекс имало колкото щещ сезонна работа, търсели берачи на плодове и на хмел, имало работа и в птицефермите. Там наемали и прислуга за новите резиденции, строени от благородниците в Брайтълмстоун, новия моден град около резиденцията на Уелския принц. Работната ръка не достигала и никой не задавал много въпроси...

Летиша преброи жалките си спестявания, събра багажа си в един куфар и тайно напусна Уайфолд Хаус, незабелязана от никого.

След седем месеца, болна, гладуваща и самотна, тя бе приютена от семейството на един милостив съсекски фермер. Там роди заченатото в грях незаконно дете на сър Джон Дейнсфийлд. Напук на

всичко, момиченцето се бе вкопчило в искрицата живот и оцеля
въпреки тежкото раждане.

Летиша го нарече Морийн.

ГЛАВА ПЪРВА

1788

Юнското слънце напичаше безмилостно през отворената врата на плевнята и лъчите му очертаваха подобен на златен килим квадрат върху напластеното сено. На него като на меко дъхаво легло се бе излегнало малко момиче, облечено в рокличка от грубо платно, запретната над коленете му. То бе изцяло погълнато от пеперудата, кацнала с прибрани крилца върху голото му, почерняло от слънцето краче.

Морийн знаеше, че ще ѝ е много по-прохладно под шарените сенки на отрупаните с плодове ябълкови дървета в градината, където пасяха гъските и козите, но се криеше от мисис Сейл, стопанката, която, стига да я зърнеше, веднага щеше да я повика от къщата, за да помага в гладенето. Чугунената ютия беше твърде тежка за тъничките ѝ ръце и макар да харесваше влажния аромат на току-що изпраното бельо, никой не би могъл да каже, че домакинската работа е любимото занимание на малката Морийн Ашуърт.

Пеперудата трепна с крилца и се издигна нагоре сред позлатените от слънчевите лъчи пращинки, които плаваха във въздуха.

Морийн въздъхна. За момент ѝ се прииска и тя да е пеперуда или дори лястовичка. И този път както всяка година красивите птички бяха свили гнездата си под покрива на плевника и се стрелкаха изящно насам-натам в търсене на храна за своите малки. По-късно, в края на лятото, птиченцата щяха да са укрепнали достатъчно, за да полетят заедно с другите далеч от Англия към други земи. Морийн много искаше да разбере къде отиват те, но Дикън, дванадесетгодишният по-голям син на фермера, от когото можеше да научи всичко за животните, птиците и насекомите, за съжаление не знаеше нищо за чуждите страни.

„Ако бях лястовичка — мислеше си Морийн, — щях да отлетя, за да опозная света. Щях да отида на току-що открития от капитан Кук необятен континент, наречен Австралия.“ Дикън ѝ бе казал, че един

ден ще стане моряк, за да пътешества, и тя бе твърдо решена да тръгне с него. Но той я разочарова — момичетата не ставали за пътешественици.

Морийн се надигна и издърпа няколко сламки от тъмнорусата си, с цвят на пчелен мед коса. Въздъхна още веднъж, сбърчи тънките си прави вежди над лешниковите очи и сви неодобрително червените си като череша устнички. Несъмнено Бог бе допуснал голяма грешка, като я бе направил момиче. Искаше ѝ се да бъде момче дори повече, отколкото да е пеперуда или лястовица. Момичетата бяха длъжни да работят в мандрата, да се грижат за птиците на двора, да перат, да метат, да приготвят зимнина, да пекат хляб, да готвят и на всичкото отгоре да мият съдовете. Беше им забранено да носят панталони, а тя не обичаше роклите с влачеци се поли и фусты, които само се мотаят из краката ти. И дума не можеше да става за езда и катерене по дърветата, да не говорим за въдици и ходене на лов.

На лицето ѝ се появи палава усмивка. Тя се справяше отлично с всички тези момчешки занимания. Откакто се помнеше, а сега бе вече на цели осем години, като сянка следваше Дикън навсякъде. Щом се озовяха извън фермата, далеч от погледа на стопанина и стопанката, тя запретваше поли и забравяше, че е момиче. Дикън съвсем не одобряваше това, но бе достатъчно само да му се примоли и той изпълняваше всичките ѝ желания и прищевки, защото я обичаше много, а и тя му отвърщаше със същото.

Тя чувстваше, че той съобразява по-бавно от нея, по-трудно възприема новите неща, а и езикът му е по-муден от нейния, но способността му да не забравя веднъж наученото компенсираше тези недостатъци. На него винаги можеше да се разчита, той никога не подвеждаше приятелите си, а последователността му сполучливо уравновесяваше присъщите на едно малко момиче капризи. Беше предпазлив и не ѝ позволяваше да върши необмислени неща.

Като чу тропот на копита на бясно препускащ кон по каменните плочи на двора, Морийн застана на колене и погледна надолу. Любопитството да разбере кой идва я накара да забрави всичко друго. Старата впрегатна кобила Беси бе с фермера на полето с ряпа, а освен това тя пристъпваше бавно и тежко.

Посетителите във фермата Оулет бяха истинска рядкост и Морийн се наведе напред, като изви врата си така, че да огледа двора

отвъд стените на хамбара. Точно под нея се виждаше купчината конски тор, който съвсем наскоро Дикън бе изгребал от конюшната на Беси.

След малко чу гласове. Долови ясно познатия мек съсекски говор на Дикън, който обясняваше, че баща му събира ряпа на полето, а майка му сигурно е в къщата и той е готов да извика някой от двамата, стига Негова светлост да му нареди. Другият глас, дълбок и звучен, заповяда властно:

— Стой тук, момче, и наглеждай коня ми, но не го докосвай, защото е много недоверчив и лош с непознати.

В стремежа си да види кой е дошъл, Морийн се наведе още по-напред, но загуби равновесие и падна право в купчината тор. Леко зашеметена, но, слава Богу, невредима, тя остана да лежи неподвижно, докато отмина бученето в главата ѝ. Свести се напълно едва когато Дикън я вдигна на ръце от камарата мръсна слама и избърса лицето ѝ с грубия ръкав на ризата си.

— Кво си направила пак, катеричке! — уж строго ѝ се скара той, но на луничавото лице под сплъстената му като шапка червеникава коса се четеше смес от тревога и укор.

— Ами изтърсих се отгоре! — простичко обясни положението си Морийн. — Опитвах се да видя кой е дошъл, Дикън.

— Нали знаеш поговорката: „Любопитството затри главата на котката“? — наставнически каза Дикън.

— Ама който го няма, завинаги ще си остане глупав! — натърти Морийн. — Каж ми, Дикън, кой е този посетител? Поиска ли да се срещне с мама? Защо е тук?

Момчето отдавна бе свикнало със задаваните един след друг въпроси на Морийн. Обикновено я изчакваше да свърши и едва тогава започваше да отговаря на всеки един поотделно. Сега обаче се тревожеше за поверения му голям черен жребец, затова, след като още веднъж огледа Морийн и се увери, че не си е счупила нищо, я хвана за ръка и я поведе през двора. Когато завиха зад ъгъла на плевнята, тя видя коня, който бе вързан за дъбовия стълб на двукрилата порта.

Морийн зяпна от учудване и съвсем забрави премеждието си. Не бе виждала такова разкошно животно дори и в Алфристън. Гърбът му се извисяваше най-малко на седемнадесет длани от земята и всяка линия на изящния му силует говореше, че наистина е чистокръвно.

Малкото момиченце пристъпи напред, отблъсквайки възпиращата ръка на Дикън, и като се повдигна на пръсти, поднесе дланта си към меката като кадифе муцуна на коня.

— Колко си ми хубавичък! — напевно започна да му шепне тя.

Жребецът наостри уши при звука на непознатия глас и очите му проблеснаха неспокойно от лекия допир на ръката ѝ. Оголи заплашително големите си жълти зъби и Дикън замръзна на място, без да смее да продума, уплашен, че конят ще ухапе Морийн или ще се изправи на задните си крака, за да я стъпче с копита. Морийн не показва никакъв страх и продължи да го гали и да му шепне нежни думи, докато той се поуспокои, макар все още да беше нащрек.

— Ей сега ще го яхна! — извика тя и обърна към Дикън изцапаното си лице, на което грееше усмивка.

— Няма да правиш нищо такова! — забрани Дикън, но напразно. Морийн вече се катереше по напречните греди на оградата, без да престава да говори на коня.

Момчето все още не смееше да помръдне, за да не стресне само привидно спокойното животно, и със свито от страх сърце гледаше как тя запретва изцапаните си с тор поли и се прехвърля от оградата на гърба на коня.

С прилепени към главата уши жребецът заудря с копита по каменните плочи и взе да се дърпа, като опъваше до скъсване юздата, с която бе вързан. Морийн се държеше здраво на седлото и през цялото време се заливаше от смях.

— Я стой мирен, глупчо такъв! Това съм аз, няма от какво да се плашиш! Нищо няма да ти направя. Е, хайде де, укроти се!

Той като че ли я прие и застана неподвижно. Дикън и тя съвсем бяха забравили за собственика на коня, който внезапно се показва на алеята откъм къщата, следван по петите от смутената ѝ зачервена от притеснение мисис Сейл. Дикън веднага съобрази, че вече е късно да се опитва да свали Морийн от седлото, той несъмнено я бе видял.

На лицето на сър Джон бе изписан едва сдържан гняв. Слънцето печеше безмилостно, а той бе уморен и отегчен от това, както се оказа, безплодно пътуване. На всичкото отгоре някакво ратайче си позволяваше да се катери по коня му. Очите му потъмняха и той заудря с бича по конча на ботуша си, сякаш вече предчувстваше как ще

напердаши това дръзко селянче за това, че се е осмелило да яхне неговия скъпоценен Рейвън.

Когато се приближи и видя, че това не е момче, а момиче, гневът му отстъпи място на изненада. Беше някакво изпоцапано от глава до пети диваче, но трябваше да признае, че бе наистина очарователно с разветите си руси къдрици и засмените си, закачливи очи. Детето ни най-малко не се смути от своята дързост и продължи да се смее право в лицето му.

— Мога ли да попитам кой ти разреши да се качваш на коня ми, малка госпожичке? — Високомерният тон и строгото изражение на аристократичното му лице хвърлиха в ужас мисис Сейл и Дикън, но Морийн, която въобще не разбираше, че върши нещо непозволено, се усмихна още по-широко и отвърна весело, докато потупваше шията на коня:

— Как кой! Самият той ми позволи! Нали не се сърдиш, мило конче?

Сър Джон не можа да сдържи учудването си. Правилният говор на детето го открояваше като бяла врана сред другите обитатели на тази затънтена ферма. Изведнъж разбра всичко. Обърна се към стопанката с въпросително вдигнати вежди и попита направо:

— Това ли е детето?

Тя кимна безмълвно.

Една закачлива усмивка, в която всеки внимателен наблюдател би познал усмивката на малката лудетина, смекчи суровите черти на лицето му и то стана почти красиво.

— Значи сте станали приятели с Рейвън, така ли? — обърна се отново той към Морийн. — Имай предвид, че е много лош по характер, същински звяр е. Веднъж направи на пихтия един от слугите ми само защото се осмели да сложи крак на стремето му. Просто недоумявам как досега не те е хвърлил обратно в купчината тор, от която излизаш!

Както винаги, Дикън побърза да защити Морийн и каза, надмогвайки страха си:

— Тя не смърди винаги тъй, сър. Падна от плевнята, додето заничаше да види кой сте.

За огромно облекчение на Дикън сър Джон избухна в смях и отвърна добродушно, докато любопитно оглеждаше детето, което също не сваляше очи от него:

— Наистина се радвам да чуя това! — После се обърна към нея:
— Обичаш ли коне?

Морийн кимна утвърдително с широко отворени сериозни очи:

— Един ден, когато порасна, ще си имам, ама съвсем същия кон, и то само за мене.

Сър Джон отвърна с усмивка:

— Гледай ти, дявол да го вземе! Жребец като Рейвън струва доста пари, но ти сигурно си богатата млада дама?

Морийн сериозно се замисли над думите му, без да разбира, че той се шегува.

— И на мене ми се струва доста скъпичък! — съгласи се тя. — Аз не съм богатата, съвсем не, сър, но... — Внезапно лицето ѝ разцъфна в усмивка. — Но ще се омъжа за някой богаташ, който ще ми купи кон като Рейвън! Ами да, ще се омъжа за Уелския принц, защо не?

— Морийн! — напразно се опита да я спре ужасената мисис Сейл. Тя се уплаши, че благородният господин ей сега ще ги обвини в непочтително отношение към член от кралското семейство. Вместо това сър Джон се разсмя гръмогласно и се поклони с шеговита почтителност.

— Никак не се съмнявам, че ще се омъжиш за когото си пожелаеш!

Той, който винаги гледаше жените с очите на познавач, веднага забеляза, че ако детето бъде изкъпано и сресано, ще се превърне в истинска красавица. То притежаваше онова неуловимо вродено очарование, което толкова жени напразно се опитват да постигнат през целия си живот. Да, след време тя наистина би могла да завърти главата на когото ѝ хрумне.

Сър Джон винаги много бе искал да има син не само за да си осигури наследник, но и защото имаше нужда от приятел, с когото да се отдава на любимите си занимания. Сега, докато стоеше посред калния двор под палещите лъчи на слънцето, той си спомни за писмото в джоба на жакета си. Именно то го бе накарало да препуска без почивка от Лондон до тук с напразната надежда да намери сина си, когото толкова искрено желаше.

Той намери писаното преди повече от година писмо след завръщането си от Индия. Бе заминал за там през пролетта на 1787 година уж само за няколко месеца, но почти веднага необятната

тайнствена страна го изненада с някаква непозната треска, която едва не покоси живота му. Оцеля, но възстановяването беше бавно и мъчително. Именно заради болестта можа да отпътува обратно към дома едва в началото на лятото на 1788 година и когато се върна, намери този плик, изскочил изневиделица от дълбините на миналото. Видя с облекчение, че восъчният печат стои непокътнат, а това означаваше, че жена му не е разбрала нищо за миналите му похождения.

Писмото бе писано през 1787 година от една млада жена, която той едва си спомняше — Летиша Ашуърт, бивша гувернантка на дъщерите му. Както можеше да се очаква, почеркът ѝ бе равен и четлив.

... След като напуснах Уайфолд Хаус така ненадейно, че без съмнение съм предизвикала учудването на двама ви с лейди Друзила, аз се отправих към бащиния си дом в Дерби. Надявах се там да намеря убежище, защото бях изпаднала в най-голямата за една жена беда, а не исках да Ви бъда в тежест или пък да Ви причиня каквито и да било неприятности с моето нещастие.

Уви, баща ми се отвърна от мене и се видях принудена да продължа още на юг, като по пътя се прехранвах със случайна работа. Ще Ви спестя всички подробности от това пътуване, защото и без това едва ми стигат силите да държа перото.

Разболях се недалеч от град Люс и щях да намеря смъртта си, ако небето не ми бе пратило мистър и мисис Сейл, семейство местни фермери, които ме взеха под своя закрила. Детето ми се роди преждевременно и сигурно щеше да загине още при раждането, ако не бяха грижите на мисис Сейл. Благодарение на Бога и на нея аз и малкото оживяхме.

Не бих се осмелила да Ви пиша, ако не знаех, че съм прихванала болест, от която няма спасение. В деня, в който

държите това писмо в ръцете си, мене сигурно вече няма да ме има на този свят, мой дълг е да Ви уведомя, че детето ми остава сираче. Съпрузите Сейл са милостиви и добри хора, но не са длъжни да поемат отговорността за него, защото то все пак не е тяхна плът и кръв. Ще склопя спокойно очи, ако зная, че то ще може да разчита на Вашата, разбира се, дискретна и незабележима помощ.

Ваша покорна слугиня: Летиша Ащуърт

Писмото го смая. Естествено, когато тя си замина така внезапно, той беше допуснал, че е била бременна, но тъй като през следващите няколко месеца не получи никаква молба за парична помощ, окончателно отхвърли мисълта, че тя може да носи дете, заченато от него.

След изненадата дойде надеждата. От писмото не се разбираше какъв е полът на детето. Ако по някаква благословена случайност Летиша бе родила момче, той трябваше да го признае. Въодушевен от мисълта да открие сина си, сър Джон едва зачака заключението на лекарите, че здравословното му състояние позволява да язди, и пришпори коня си по пътя за Алфрискън, без да губи нито час.

Срещата с младия Дикън във фермата Оулет поохлади ентузиазма му. Досега не се бе замислял върху това, че евентуалният му наследник, отгледан в такова забутано място, може да прилича повече на недодялан селяндур, отколкото на джентълмен. Забравил за момент, че момчето му не може да е на повече от осем години, сър Джон напрегнато се взря в широкото луничаво лице на Дикън под надвисналата рошава червеникава коса. Почти бе готов да обърне коня си по обратния път към Лондон и да забрави цялата история, но все пак никога не се бе отказвал лесно от нещо и след като Дикън го упъти, реши да поговори със стопанката.

Разочарованието дойде, когато пълничката мисис Сейл му съобщи, че Летиша е родила момиче. Изпита огромно облекчение, като разбра, че то не е в къщата, защото нямаше никакво намерение да се среща с него. Независимо от това той на дълго и на широко обясни на

добрата стопанка, че е далечен роднина на починалата млада жена, и остави кесия със суверени, възлизащи на доста голяма сума.

Успокояваше съвестта си с мисълта, че детето щеше да се чувства добре във фермата, защото никога нямаше да вкуси от истинския живот на аристократите.

Сега обаче сър Джон се чувстваше объркан, защото, след като не намери сина, когото търсеше, се изправи очи в очи с една малка фигурка, която, макар да беше изпоцапана от горе до долу, приличаше на порцеланова статуетка. Изящните ѝ крайници издаваха добрия ѝ произход, а мелодичният ѝ глас би бил украшение за всеки от модните светски салони в Лондон. Бе очаквал по-скоро да види някое простовато селско момиче, а ето че съзираше в това дете интелигентността и решителността, присъща на самия него.

Той повдигна малкото момиче от гърба на коня, като намръщи нос заради отвратителната воня на тор. Когато я пусна на земята, се оказа, че тя едва стига до кръста му. Детето веднага протегна ръка и попипа края на дрехата му.

— Хубав плат — констатира то, — харесва ми!

Ето че притежава и добър вкус, помисли си сър Джон и каза:

— Хубав е, разбира се, платил съм доста добра цена за него! Кажете ми, моето момиче, къде си се научила да говориш така правилно?

Лицето на Морийн помръкна от събудената в нея тъга.

— Мама ме научи, но после умря и оттогава питам Дикън за всичко, което не разбирам.

Мисис Сейл най-после си възвърна способността да говори и побърза да се намеси:

— Майка ѝ я научи не само да чете, да пише и да брои, но и на толкова други чудесии, че просто няма да повярвате, милорд. Тя си беше образована жена, дума да няма. Само дете Морийн нещо е позабравила да бродира, не че много ѝ е било по сърце някога, да си кажем правичката... То мистър Сейл все вика, че ще е по-добре да се беше родила момче. Хич не обича къщната работа, не е като майка си.

— Морийн е къде-къде по-умна от другите момичета на нейните години — не се сдържа Дикън, почервенял като рак от възмущение. — Всички ни научи да четем, даже и тате. Той сега всяка вечер си чете Библията сам, без никой да му помага...

Дикън рядко произнасяше толкова дълги речи пред непознати, а и сега не би го направил, ако не чувстваше инстинктивно, че Морийн трябва на всяка цена да се хареса на госта.

Сър Джон развеселено изгледа момчето. Макар и малка, дъщеря му вече си имаше верен рицар.

— Иди да доведеш баща си! — каза той на Дикън, после се обърна към мисис Сейл: — А докато се върнат, стопанке, вкарай това улично коте в корито с гореща вода и го изтъркай хубавичко! Като се поизмие, тя ще бъде много по-подходяща компания за един джентълмен! — Той хвърли поглед към засмените очи на Морийн и на свой ред се усмихна. — Облечи си най-хубавата рокля и ако бъдеш и наполовина толкова красива, колкото предугаждам, ще те взема в Алфрискън, за да вечеряме в „Звездата“. Искаш ли?

Морийн прехапа устни с малките си бели зъбки и се ококори от възторг.

— Значи ще се кача на Рейвън заедно с вас, сър?!

Сър Джон се разсмя гръмогласно и каза с престорена строгост:

— Мислех, че ще се зарадваш повече на вечерята, а не на ездата! Хайде сега, марш в банята, защото иначе няма да получиш нито едното, нито другото.

Морийн го стрелна с очи, наклони глава на една страна и заприлича на птиче, което се кани да клъвне зрънце. Въпросът ѝ го изненада:

— А тази дума, сър? Която изрекохте преди малко... пред... преднагаждам... Какво означава тя?

— Ще ти обясня, докато вечеряме — обеща той, изцяло заплепен от чара ѝ. Това чудесно дете непрекъснато му поднасяше приятни изненади. Е, не беше синът, за когото толкова бе мечтал, но, дявол да го вземе, не би могъл да желае по-приятна компания.

Той се усмихна под мустак. До сватба с Уелския принц надали щеше да се стигне, но кой знае, някой ден малката госпожичка можеше да стане негова фаворитка. Сър Джон имаше нужда от влияние в двореца, а слабостта на младия принц към красивите жени бе пословична.

Усети, че се е поувлякъл. Както много пъти досега въображението му летеше далеч напред. Та тя беше само на осем години! По-добре засега да остане тук, но преди да замине за Лондон,

той трябва непременно да се погрижи за образованието ѝ. Ще се искат и други неща освен елементарните умения да чете и да пише, ако реши да я вземе при себе си в града. Тя трябва да знае история и география, а ще са ѝ нужни и няколко урока по светско държание. В околността все ще се намери някой пастор, който да се заеме с детето, доволен от възможността да припечели малко пари.

Животът в Лондон имаше своите предимства. Сър Джон прекарваше в къщата на Клариса Мантън, сегашната си любовница, почти толкова време, колкото и в собствения си дом. В града бяха всичките му приятели, да не говорим за клубовете и игралните салони. Влечението му към хазарта можеше да се сравни единствено с ловната му страст. Сега обаче спокойният пасторален пейзаж, толкова различен от мръсните и вонящи градски улици, по които се блъскаха просяци и безкрайни върволици от хора, карети и каруци, отново събуди у него любовта към живота сред природата. Дъщеря му наистина ще се чувства добре във фермата. Тук ще е свободна, ще диша чист въздух и ще лудува на воля. Далеч от всички условности на светския живот, тя ще може да се развива естествено и да стане някой ден мила и хубава като клетата си майка, която също бе отраснала в провинциален пасторски дом.

Сър Джон знаеше, че постъпва правилно, като оставя детето тук за още няколко години. Съжаляваше само за това, че трябва да се завърне в Лондон без нея. Без да го съзнава, той вече бе станал пленник на очарованието ѝ, също както Дикън, когото преди малко шеговито бе нарекъл в мислите си верен рицар на малката чаровница.

ГЛАВА ВТОРА

1788

Ако сър Джон бе имал все пак някакви колебания дали да вземе детето при себе си, те се разсеяха още през време на вечерята, на която я покани по едно случайно хрумване.

След банята, така настойчиво препоръчана от него, Морийн се оказа наистина прекрасна. Тя направи реверанс, като очевидно очакваше да чуе колко възхитен е той от неделната ѝ муселинена рокля с избродирани по нея лавандулови цветчета. Изглеждаше свежа като утринно цвете с белите си дълги чорапи, обувките с големи токи и лъскавата си, току-що измита коса, привързана със светлолилава панделка.

Незнайно защо изисканият поклон на сър Джон я накара да се размее неудържимо и нослето ѝ се набръчка очарователно над розовите ѝ устни. Сър Джон изпи на един дъх останалия в грубата глинена кана домашен сайдер и я подаде обратно на фермера Сейл. Главата на семейството беше огромен, приличен на вол мъжага с яркочервена коса, наследена и от петте му деца. Сър Джон забеляза, че за разлика от неговата самоуверена дъщеря те го зяпат мълчаливо с широко отворени очи, обзети от страхопочитание пред едрата му фигура, която изпълваше скромната им кухничка.

Вечерта, прекарана в компанията на Морийн, в никакъв случай не можеше да се нарече скучна. Докато седеше на седлото зад него и се притискаше към гърба му в напразен опит да обхване кръста му с ръце, тя чуруликаше неуморно по целия път до Алфристън. Не го остави на мира нито за секунда — ту му сочеше разни интересни неща, покрай които минаваха, ту го засипваше с въпроси. Това ли е най-бързият тръст на Рейвън? А може ли да препуска по-бързо, да речем, с дванадесет мили в час? Дали яде същия фураж като Беси? А Негова светлост на колко години е? В Лондон ли живее? Има ли жена? А деца? Има! А на колко години са?

Малката мълча единствено докато се хранеше. Отпуснал се доволно назад след обилната вечеря, сър Джон с удоволствие гледаше как новоизлюпената светска дама се тъпче до премала. Направи му приятно впечатление, че въпреки здравия си апетит тя се хранеше изискано и въобще имаше добро държание, очевидно възпитано у нея от майка ѝ още в най-ранни години.

Начинът, по който в речта ѝ от време на време се промъкваша изрази на съсекски диалект, го забавляваше много. Очевидно невинаги успяваше точно да предаде това, което искаше да каже, с научените по-рано изискани думи.

На няколко пъти сър Джон се стресна от приликата с мъртвата ѝ майка. Летиша му бе спестила бремето на своя позор и сега за първи път той остро почувства угризения за това, което ѝ бе сторил, но както обикновено бързо ги потисна и се успокои с мисълта, че ще направи за детето всичко, което е по силите му.

Той предпазливо разпита Морийн и разбра, че тя не знае нищо за връзката му с Летиша. Според нея татко ѝ бил флотски офицер и потънал в морето заедно с кораба си. Сър Джон реши, че някой ден, когато порасне и научи повече за живота на този грешен свят, ще ѝ разкрие истината за баща ѝ. Засега обаче беше по-добре да бъде в неведение. Измисляйки си този свой несъществуващ съпруг, Летиша му бе направила една последна услуга.

Сър Джон откри, че Морийн горещо обича починалата си майка. Въпреки че от смъртта ѝ бе изминала цяла година, детето строго се придържаше към нейните наставления. Мама настоявала тя винаги да говори, както я е учила, сподели Морийн със сериозно и малко тъжно лице, да се държи прилично, да чете полезни книги, непрекъснато да подобрява правописа си, да бъде спретната и чиста като изискана госпожица, нищо че е от скромен произход.

Морийн се разсмя, когато при последните ѝ думи сър Джон вдигна вежди, но веднага стана сериозна и каза с въздишка:

— Зная не по-зле от вас, сър, че когато ме видяхте за първи път, не бях нито спретната, нито чиста... За мое голямо съжаление май намирам за най-трудно да изпълнявам именно това желание на милата ми майчица. Опасявам се, че мисис Сейл има всички основания постоянно да се оплаква от мене. Тя смята, че аз се цапам много повече от Пати и Ан, макар те да са по-малки.

Сериозният ѝ, откровен тон искрено забавляваше сър Джон. Когато Морийн видя, че той няма намерение да я упреква за недостатъците ѝ, му довери, че според нея Всевишният е сторил голяма грешка, като я е направил момиче.

— Напълно съм съгласен с тези думи — каза той повече на себе си, отколкото на нея, — но все пак не разбирам защо самата ти мислиш така.

Дъщеря му отметна глава като истинска малка женичка и се намръщи разочаровано.

— Всички приключения са само за момчетата — обясни тя. — Момчетата не могат да станат войници или моряци, да не говорим за контрабандисти. Забранено им е да носят панталони, винаги трябва да яздят странично... — тук гласчето ѝ потрепери от мъка, — а това може би е най-досадно от всичко. Длъжни са да гледат само домакинската работа, а когато се омъжат, трябва да се подчиняват на съпрузите си и само да изпълняват техните нареждания. През целия си живот или са бременни, или кърмят, или се грижат за децата си. — Тя замълча умислено и после обобщи: — Въобще момчетата не са свободни като момчетата.

— Да молим Създателя да поправи стореното, е празна работа — каза сър Джон. — Кой знае, може би в решението му да те направи момиче има някаква скрита цел, която ще разбереш едва когато станеш жена!

Очите на детето се разшириха от учудване.

— Наистина ли мислите, че може да е така, сър?

С тези думи той бе искал само да я утеши, но блесналият в очите ѝ интерес разпали въображението му и го накара да продължи:

— Не виждам основание да се съмняваш в това. Отсега мога да те уверя, че ще станеш извънредно красива. Само че най-великите дами, оставили имената си в историята, са притежавали доста повече от едно хубавко лице. Знаели са много за света и са били достатъчно мъдри, за да използват знанията си както трябва. — Сър Джон виждаше, че тя не разбира напълно думите му, но постепенно в главата му започна да се оформя една, както му се стори, чудесна идея.

— Ще ти помогна да получиш същото образование, каквото бих дал на сина си, ако Господ беше пожелал да ме дари с момче. Точно така! Освен всичко друго, ще учиш политика, математика и... ами да,

защо пък не — стрелба с лък и огнестрелно оръжие, всичко, стига само да проявиш желание. Това ще ти позволи да разговаряш като равна с всеки джентълмен и да не му отстъпваш по нищо в познанията си. Е, детето ми, съгласна ли си?

Морийн наистина не схващаше изцяло значението на току-що чутото, но едно поне беше ясно — пред нея се отваряха вратите на истинския свят, милиони пъти по-голям от фермата Оулет.

— Вие, сър, сте първият джентълмен, с когото ми се удава възможност да разговарям, и ако другите са също толкова изискани, за мене няма да има нищо по-приятно.

Сър Джон остана доволен от отговора ѝ, от естествената ѝ дарба да се харесва и да бъде любезна. Това предвещаваше бляскав светски успех, когато дойдеше време да направи своя дебют в обществото.

— Кажете ми, Морийн, кой предмет би ти допаднал най-много?

Тя помисли за момент и отговори:

— Струва ми се, че от всичко най-много бих искала да се науча да свиря на някакъв инструмент. Два-три пъти съм слушала как Роб, синът на ковача, свири на цигулката си, а веднъж дори свири специално за мене и аз танцувах.

— О, значи можеш и да танцуваш! — възкликна сър Джон и обзет от внезапно хрумване, плесна с ръце, за да привлече вниманието на гостилничаря. — Знаеш ли къде да намериш Роб, сина на ковача, който умеел да свири на цигулка, добри ми човече?

Червендалестият стопанин на кръчмата закима енергично.

— Разбира се, сър, на вашите услуги! Ковачницата е съвсем наблизо и ако това ще ви достави удоволствие, мога веднага да пратя момчето да го извика.

— Прати го!

Морийн слушаше мълчаливо. За първи път вкушваше усещането за власт, което дава богатството. Достатъчна бе една дума на сър Джон и всички се втурваха да изпълнят желанието му. Приличаше ѝ на магьосник, който може да постигне каквото си поиска само с едно мръдване на пръста. Сърцето ѝ заби по-силно при мисълта, че викат Роб да свири само за да може тя да потанцува.

След няколко минути синът на гостилничаря се върна с Роб. Той беше висок като върлина непохватен момък с коси, подобни на кълчища, но сякаш се преобрази в мига, в който нагласи цигулката под

брадичката си и изтегли лъка по струните. Очевидно бе надарен с добър слух, защото свиреше вярно и мелодично, а мисълта за сребърната монета, която щеше да получи като награда за труда си, удвои ентузиазма му.

Без ни най-малко да се смути, Морийн разпери полите на светлолилавата си рокля, изрита настрана обувките си и затанцува в ритъма на музиката. Понякога бъркаше стъпките, но иначе движенията ѝ бяха изпълнени с прелестна грация. Сър Джон внимателно наблюдаваше съсредоточеното ѝ, зачервено от напрежение лице.

Изведнъж тя се спъна и се просна на пода. Роб свали цигулката и се втурна да я вдигне, но сър Джон го изпревари и взе детето в прегръдките си. Стори му се, че вижда как на края на дългите ѝ мигли трепкат две сълзички.

— Не трябваше да падам! — ожесточено прошепна тя, очевидно вбесена от себе си.

Той се разсмя, пусна я да стъпи на пода и я погали по бузата.

— Справи се чудесно, сладка моя. Животът е пълен с такива коварни препъвания. Колкото по-бързо се научиш да ги посрещаш хладнокръвно, толкова повече разочарования ще си спестиш!

Той подхвърли на Роб една монета и момчето побърза да се оттегли, възхитено от толкова леко спечеленото възнаграждение. Докато Морийн си отдъхваше и възстановяваше самочувствието си след падането, сър Джон повика съдържателя, който се навърташе около тях, и попита дали в Алфристън или някъде наблизо живее някой учен човек.

Доволен, че може да послужи на височайшия си гост, гостилничарят радостно закима с глава и на лицето му се разля угодническа усмивка.

— По една случайност имаме тъдява един много учен човек. Като по-млад беше адвокат. Викат му мистър Глоувър. Твърде странен старец, милорд, направо особняк.

Сър Джон прекъсна словоохотливия си домакин с въпроса, къде живее ученият възрастен господин.

— Между Симсън и Алфристън, милорд, няма и шест мили оттук!

— По-близо е, отколкото от тук до фермата — намеси се Морийн. — Ходила съм веднъж с Дикън. Веднага щом се спуснеш по

хълма.

— Тогава, стопанино, донеси ми още едно бренди, та да отпразнуваме този щастлив случай — доволно рече сър Джон, — а за детето чаша ябълков сок! — Той погледна навън и лицето му помръкна. — Хайде, скъпа моя, ако искаме да се върнем във фермата, преди да се е стъмнило, май ще трябва да се размърдаме.

— Дано да чуем славеите! — отвърна Морийн, доволна от днешния ден и от света, който той обещавахе да разкрие пред нея. Освен това с нетърпение очакваше отново да поязди Рейвън по пътя към дома. Молеше се само да не заспи, защото усещаше, че клепачите ѝ натежават застрашително. Като всички други фермери членовете на семейство Сейл излизаха на полето в четири сутринта и затова си лягаха веднага след залез слънце. Дългият ден беше изпълнен с толкова нови вълнения, че тя едва успяваше да държи очите си отворени.

Сър Джон сведе поглед към мъничката фигурка, която се бе облегла на него, свита като цветенце, което очаква първите слънчеви лъчи, и усети внезапен прилив на нежност — едно съвсем ново чувство за него. Като страстен привърженик на хазарта и човек на действието, той винаги бе презирал проявите на слабост. Въпреки многобройните си авантюри с жени досега всячески бе избягвал любовта и оставаше поне формално верен на Друзила и на двете си дъщери, макар че никоя от тях не събуждаше в сърцето му трепета, който го изпълваше сега при вида на незаконороденото му дете.

Той я сложи на скута си и остави главичката ѝ да падне на рамото му. Само след секунда детето заспа. Изпитваше неудържимо изкушение да го вземе със себе си в Лондон, но здравият разум надделя и когато съдържателят предложи да преместят малката в една от стаите за гости, той с готовност се съгласи. Сър Джон също имаше зад гърба си един уморителен ден, а обилната вечеря и няколко чаши от най-доброто бренди на гостилничаря правеха съвсем непривлекателна мисълта да язди дълго в непрогледната тъмнина. Освен това околността бе пълна с разбойници, които бяха готови да прережат гърлото на всеки закъснял пътник, без да им мигне окото.

Дали фермерите Сейл щяха да се разтревожат, че не е върнал детето? Не, би било глупаво от тяхна страна, нали знаеха, че то е под неговите грижи. Когато жената на съдържателя притисна Морийн към

налетите си гърди, за да я отнесе в леглото, тя продължаваше да спи, без дори да подозира, че за нея започва нов живот.

Разстоянието между Сейлмстън и Алфрискън не беше повече от миля и наистина се оказа, че имението на Артър Глоувър се намира точно на половината път. От фермата Оулет го деляха около три мили. Всяка сутрин, в студ или пек, Морийн изминаваше това разстояние пеша, за да се върне късно следобед, уморена, но изпълнена с огромно задоволство. Най-после намери това, от което изпитваше такава голяма нужда — човек, способен да отговори на всичките ѝ въпроси.

Артър Глоувър, който приближаваше седемдесетте, беше мъж с необятна ерудиция. Висок, прегърбен, с няколко редки сиви кичура на плешивата си яйцевидна глава, с напукани, покрити с кафяви петна ръце и избледнели воднистосини очи, отначало той се стори на Морийн като магьосник, излязъл от някоя приказка. Но по-късно тя разбра, че той е истински мъдрец, а трупаните в продължение на повече от шестдесет години знания бяха все още свежи в непокътнатата му памет.

Първото и най-важно нещо, на което я научи той, охлаждайки прекаления ѝ ентузиазъм, бе, че колкото и да иска, никога няма да може да научи всичко.

Тя помисли, че учителят поставя под съмнение възможностите ѝ да учи, но той побърза да я увери, че само необятността на познанието е причина на думите му.

— И хиляда живота не биха ти стигнали, за да научиш всичко — каза той. — Но въпреки това ще направя каквото е по силите ми, за да ти помогна. Ще ти преподавам латински, гръцки, еврейски, риторика, логика, философия на природата и математика — започна да изрежда той, като наблюдаваше със скрито задоволство как детето движи устни, опитвайки се да повтаря след него сложните непознати думи. — Освен това при мене ще учиш астрономия, космография, хералдика, история, френски, немски, испански, а ако желаеш, и руски. Това достатъчно ли е?

Смръщеното ѝ от напрежение да запомни всичко това лице се отпусна в широка усмивка и тя отвърна през смях:

— Като начало не е лошо, сър!

Възрастният джентълмен бе очарован и възхитен от ученичката си. Вече бе подочул нещичко за странните обстоятелства около раждането ѝ и нейните родители, знаеше какъв е животът ѝ във фермата, но нищо от това не подсказваше, че пред него ще застане дете с такива необикновени умствени способности. Макар да бе още съвсем малка и в началото доста неука, само след няколко дни мистър Глоувър разбра, че тя притежава заложбите да стане истински учен. Той също съжаляваше като самата Морийн, а след това и като баща ѝ, че Бог е дарил такъв интелект на момиче, а не на момче. Много скоро обаче забрави своите предразсъдъци и започна неуморно да налива в главата ѝ толкова знания, колкото тя бе в състояние да възприеме.

Дарбата ѝ за езици бе направо изумителна. Окуражен от това, той съобрази, че такава дарба предполага и наличие на музикален слух и започна да ѝ дава първите уроци по пиано. В началото ѝ свиреше творби от Йохан Себастиан Бах, Хендел, Хайдн и ранния Моцарт. Морийн остана очарована от тях и по нейна молба уроците по пиано бяха включени в и бездруго натоварената ѝ учебна програма.

Освен това в нея някак неусетно влезе и текущата политика, защото Морийн непрекъснато задаваше въпроси, като например как се правят законите в Парламента, защо парижани гладуват, вярно ли е наистина, че кралят е болен. Чула на пазара хората да говорят, че тази година реколтата във Франция била катастрофално лоша и това станало причина в Париж тълпата да разкъса на парчета двама души. Защо е станало така?

Мистър Глоувър търпеливо отговаряше на лавината от въпроси. Да, кралят бил болен, а Парламентът обсъждал дали въобще е годен да управлява, или е време на негово място да застане Уелският принц. Той показва на Морийн един брой на „Морнинг поуст“, в който се описваше убийството на Фуйон и Бертие, и обясни, че били обвинени от тълпата за недостига на храна в Париж, защото мосю Бертие бил висш чиновник в кметството.

Жаждата на Морийн за знания беше неутолима и когато след лятото неусетно дойде есента, възрастният човек започна искрено да съжалява, че поради кратките дни трябва да прекарва по-малко часове с нея.

Преди сър Джон да се обърне към него, Артър Глоувър никога не се бе надявал, че ще може да предаде някому съкровищницата си от

знания, натрупани с цената на толкова много усилия, и дори се беше примирил, че тя ще бъде погребана заедно с него. Освен това той изпитваше огромно удовлетворение и наслада, като виждаше как интелектът на детето се развива под негово ръководство. Способностите ѝ го ентусиазираха и в това любознателно дете той разпознаваше самия себе си, когато бе на нейните години.

През целия си дълъг живот мистър Глоувър никога не се бе чувствал самотен, но сега всеки път, когато Морийн посегнеше към бонето и пелерината си, преди да му пожелае лека нощ в края на дългия ден, той се натъжаваше. Първата му работа, след като се събудеше в ранни зори, бе да се увери, че небето е ясно и следователно времето няма да попречи на малката да измине пътя до дома му. Колкото и дълъг да бе той, все пак за Морийн беше по-здравословно да се връща вечер във фермата, защото по време на уроците тя бе в състояние на постоянно пренапрежение. На деветгодишна възраст тя безусловно се нуждаеше от почивка, още повече че взимаше от учителя си максималното и попиваше жадно всяка негова дума, както изсъхналата земя попива капките благотворен дъжд.

Разбира се, докато беше във фермата, умът ѝ също работеше непрекъснато, освен когато спеше, а тя слава Богу, се радваше на здрав сън. Тя се упражняваше дори и в неделя след църква с новоизмислената си игра, в която изпълняваше ролята на наставника си. Под всеобщото одобрение на членовете на фермерското семейство тя, покачена на един стол наред кухнята, както подобава на истинска учителка, ги образоваше и им предаваше малка част от получените знания. С помощта на перото, мастилото и хартията, осигурени ѝ от мистър Глоувър, тя старателно изписваше буквите, за да ги научи да пишат. Четеше им разни простички истории от книгите на възрастния джентълмен и много скоро за своя неопишуема радост вторият ѝ баща установи, че когато продава стока на пазара, може да се подписва в счетоводните книги на търговците, вместо да поставя кръстче срещу името си. Оставените от сър Джон пари значително подобриха положението на семейството. Наеха ратай с надница от девет шилинга седмично и купиха много инструменти — голяма вила за тор, мотика, метална брана, мотика за окопаване на ряпата, калъпи за сирене, железен плуг и ламаринена кофа. Всички тези придобивки заедно със

заплатената за тях цена бяха прилежно записани в счетоводната книга на фермата, водена от Морийн.

Единствено като че ли Дикън не бе доволен от това ново развитие на нещата. С приближаването на зимата той все по-ясно виждаше, че Морийн се отчуждава от него. Вече нямаше и помен от дългите часове на задушевна близост, не оставаше време да ѝ съобщи, че е открил нова дупка на язовец или е зърнал ястреб-врабче. Тя прекарваше дните си в имението Глоувър и се допитваше за всичко до стария джентълмен, а на Дикън толкова му липсваха зададените ѝ с тънко любопитно гласче въпроси.

Дикън я обичаше истински и се опитваше да си наложи да бъде доволен, защото виждаше колко ѝ допада новият ѝ живот. Но често, изпълнен с тъга по нейното някога толкова весело присъствие, си мислеше колко по-хубаво би било сър Джон да не се бе появявал през онзи летен ден. По-доброто положение на семейството беше крайно недостатъчна утеха за загубата на малката му приятелка. Единствената му радост бе да вижда сутрин как Морийн тръгва по дългия път към имението Глоувър с грейнало от щастие лице и вечер да я зърне как се задава уморена, но доволна от себе си.

Ала уроците не бяха единствената радост на Морийн. Тя с удоволствие изминаваше пътя до къщата на учителя си и обратно, тъй като изкуството и науката никак не пречеха на вроденото ѝ влечение към природата. По време на тези дълги разходки тя никога не се чувстваше самотна, защото дори и през зимата имаше птици, които разговаряха с нея. Един бухал като че ли нарочно винаги я причакваше да се появи на последния завой по пътя към фермата в спускащия се здрач, за да я поздрави с приглушено бухане, сякаш ѝ пожелаваше лека нощ.

Дикън я бе научил с помощта на стрък трева между пръстите и свитите като фуния ръце пред устата да имитира почти неразлично гласа на бухалите.

— Скоро ще бъдеш добра колкото Човекът Птица! — бе я насърчил той.

Макар хората да го виждаха рядко, Човекът Птица бе добре известен в цялата околност. Той живееше в буковата гора, ловеше с примки зайци за храна и всички казваха, че не е съвсем с всичкия си.

Въпреки това Морийн често мечтаеше да го срещне, защото се говореше, че можел свършено да имитира песента на много птици.

Когато един следобед към края на ноември видя неясна човешка фигура да излиза иззад бука, в чиито клони се криеше нейният бухал, тя не изпита никакъв страх, а само любопитство. Беше отшелникът, облечен в нещо като монашеско расо от груб плат, пристегнато на кръста с конопено въже, в което беше затъкнат нож с късо острие. Той се плъзна безшумно и спря пред нея, гледайки я с плах интерес. Морийн забеляза, че под сплъстения перчем едното му око е кривогледо. Лицето му се изкриви в усмивка и той отвори уста, сякаш искаше да я заговори, но вместо това от устните му се изтръгна толкова сполучлива имитация на гласа на бухал, че Морийн не се сдържа и плесна с ръце.

— Значи вие сте Човекът Птица! И аз го мога, но не така сполучливо!

Той не отвърна и продължи да я гледа безмълвно, препречвайки с тялото си пътеката. За момент тя се зачуди дали не е глухоням като онова бедно момче в Алфристън, но веднага съобрази, че ако беше така, нямаше да може да имитира гласовете на птиците.

— Казвам се Морийн и живея във фермата Оулет — представи се тя и направи крачка към него. Отблизо забеляза отдавна немитото му набръчкано лице, сплъстената брада и изпочупените мръсни нокти, които подръпваха въжето на кръста му.

С внезапно движение той вдигна дрехата си нагоре. Морийн недоумяваше. Защо този човек искаше да ѝ покаже голото си тяло? Гротескната гледка я накара да потрепери от страх и отвращение. Усмивката на мъжа се превърна в зловещо хилене.

Той се приближи и едва сега Морийн разбра, че се намира в опасност. Страхът ѝ премина в паника. Тя се втурна в напразен опит да го заобиколи, но ръката му се стрелна и я сграбчи през кръста. Тя започна да се мята като хванато в капан животно, но това само го накара да стегне хватката си.

— Пусни ме! Пусни ме! — изкрещя в лицето му Морийн.

С невероятна сила мъжът я вдигна пред себе си с изпъната напред ръка. Унизителното му надмощие я накара да побеснее и дори да забрави страха си. Тя събра сетни сили и замахна силно с крак.

Преди да разбере дали го е уцелила, падна тежко на земята. Човекът Птица се превиваше с притиснати към слабините си ръце.

Загубила ума и дума, Морийн се затича към фермата и не спря, докато не се озова в двора.

— Боже мили, какво ти се е случило! — завайка се мисис Сейл, когато я видя, останала без дъх, да се подпира на кухненската врата.

За първи път в живота си Морийн се поколеба дали да каже истината. Без да знае точно защо, се чувстваше унижена и омърсена от ръцете на Човека Птица. Ставаше ѝ лошо само като си припомнеше допира им. Тя никак не можеше да си обясни защо бе искал да види голотата му и така странно бе отхвърлил нейните най-приятелски опити да се запознаят. След като се поуспокои, реши, че човекът наистина е луд и надали може да отговаря за постъпките си като всички останали.

Въпреки че стигна до този извод, тя просто не можеше да говори за случилото се и съчини някаква история, че уж била видяла призрак. Мисис Сейл я притисна към пълните си меки гърди, утеши я и обеща за в бъдеще Дикън да я посреща, за да не ходи сама из гората.

Услугите на Дикън се оказаха излишни, защото зимата на 1788 година се оказа много дълга и сурова. Преспи сняг почти затрупаха къщата и хамбарите, а бушуващите в откритото поле снежни бури направо заслепяваха пътниците.

В такова време Морийн не можеше да посещава учителя си, но той, изглежда, бе предвидил това, защото ѝ бе дал много книги за къщи. С тяхна помощ тя продължаваше да учи в топлата кухня, без да се смущава от бодрото тананикане на мисис Сейл, която сякаш никога не спираше да готви, да пече сладкиши и да глади, или от виковете на играещите на пода деца. Сгушена до кухненската печка, която излъчваше приятна топлина, Морийн седеше пред дългата маса от рендосани груби дъски. Упорито четеше един учебник по история на Англия, изучаваше картата на света и правеше дълги списъци на непознати думи, за значението на които щеше да попита любезния си учител веднага щом времето ѝ позволише отново да измине пътя до неговото имение.

Всяка сутрин тя нетърпеливо оглеждаше небето с надежда, че ще види облаците да се разсейват, и сигурно би останала много изненадана, ако узнаеше, че и мистър Глоувър прави същото. Той

разбираше от метеорология и имаше всички основания да се опасява, че студената зима няма да отстъпи скоро. Често се питаше дали Морийн чете дадените ѝ от него книги и се тревожеше, че останала без надзор, лесно би могла да се отдаде на по-малко сериозни занимания.

Сър Джон му бе доверил под най-строга тайна, че тя е негова дъщеря. Мистър Глоувър познаваше Дейнсфийлдови като истински благородници, чието потекло можеше да бъде проследено чак до времето на Вилхелм Завоевателя, но за майката на Морийн така и не научи нищо. По мълчанието на сър Джон заключи, че трябва да е била някакво незначително провинциално девойче, но сега му се струваше, че е избързал с това предположение. Макар Морийн да пращеше от здраве и да имаше румените бузи на най-обикновено селско момиче, фините ѝ кости, хубавата кожа, изящните глезени и тънкият прав нос говореха за благородническия ѝ произход. Външно тя никак не приличаше на сър Джон, но проявяваше неговата решителност.

Възрастният човек въздъхна. Сър Джон бе споменал, че ще вземе Морийн в Лондон, щом тя навърши дванадесет-тринадесетгодишна възраст. Тогава той щеше да е на повече от седемдесет и надали щеше да доживее, за да я види като млада жена. Тази мисъл го ядосваше и го натъжаваше. Макар и възрастен, той бе не по-малко любопитен от Морийн и наистина много му се искаше да бъде жив, за да види в каква ли дама ще се превърне тя.

ГЛАВА ТРЕТА

1789

На тринадесетия си рожден ден момчето бе излязло на лов в Компиенската гора. Носеше под мишница подаръка си — двуцевна ловна пушка с кремъци. Беше правена в Бордо специално за него и то наистина се гордееше с нея. Ложето и прикладът имаха тънки сребърни инкрустации, ударниците също бяха посребрени. Пушката бе показала изумителна точност. Доказателство за това бяха шестте бекаса, заекът и дивата патица, носени от слугата му.

Колкото и удачен да се бе оказал днешният лов, то вече усещаше болката в ръката си и искаше да се върне у дома.

„По-добре е, че младият виконт Жерар дьо Вал се прибира в замъка Буланкур“ — помисли си верният слуга Жюл, докато бавно пресичаха гората на път за къщи. Майка му, виконтесата, напоследък се притесняваше всеки път, когато момчето не беше пред очите ѝ. Ако днес не беше рожденият му ден, тя за нищо на света не би му разрешила да напусне замъка.

„Виконтесата винаги може да разчита на мене — не без гордост си помисли Жюл, — особено в тези смутни времена. Тя знае, че без колебание бих пожертвал живота си, за да защита младия господар.“

Лятото на 1789 година се оказа непоносимо горещо, сякаш за да компенсира лютия студ на изминалата зима. Ако не беше сянката на огромните дъбове, жегата би се оказала твърде тежка дори и за ентузиазирания млад ловец. Прислужникът с любов огледа момчето. По високото му запотено чело бяха полепнали няколко къдрици. Големите му тъмнокафяви очи под необичайно дългите мигли издаваха южняшкото в него, защото майка му беше италианка. Светлата кожа и леко гърбавият нос бяха наследство от баща му, покойния виконт Дьо Вал, при когото Жюл бе прекарал цели петдесет и осем години от живота си.

Предаността на Жюл към семейството бе заложена дълбоко в сърцето му. Той уважаваше и почиташе господарите си не само заради

аристократичния им произход, но и заради възвишеното им благородство, заради грижата и вниманието, с които се отнасяха към всеки от подчинените си, до най-обикновения ратай. Жюл знаеше, че твърде малко аристократи проявяват такава човещина към своите служители. Говореше се, че самата кралица е напълно безразлична към страданията на бедните, а кралят бил изцяло под нейно влияние. Не правел нищо, за да облекчи тежкото данъчно бреме, наложено на селяните, и сега те просто измираха от глад.

Жюл премести убития дивеч на другото си рамо и въздъхна тежко. Разпространяваха се страховити слухове, че сред нападателите на Бастилията миналия месец имало жени и деца, въоръжени само с тояги и камъни. Дори старците заставали срещу насочените пушки на швейцарската гвардия, за да защитят с телата си идващите след тях.

Жюл потрепери при мисълта за това, което ставаше в столицата. Кой можеше да каже как ще свърши всичко? Може би с революция? Самата дума го изпълваше с ужас. Любимият му роден Компьен се намираще само на осемдесет и четири километра от Париж, пет часа езда, ако имаш добър кон. Преди две седмици виконтесата изпрати в столицата един слуга, за да се увери, че приятелите ѝ там са живи и здрави. Той така и не се завърна. Никой не знаеше дали е убит, хвърлен в тъмница или още по-страшно — дали не се бе присъединил към бунтовниците.

С внезапно движение виконтът вдигна пушката към рамото си, за да се прицели в една катеричка, и това отвлече Жюл от безрадостните му мисли, но за негова изненада момчето сведе оръжието и каза през смях, макар и малко засрамено:

— Не мога да застрелям едно такова животинче. Погледни я, Жюл! Приседнала е на задните си лапи и е наклонила главичка, сякаш ме пита: „Защо ти трябва да ме убиеш? Какво лошо съм ти сторила?“ Виж, а пък предните приличат досущ на човешки ръце!

Възрастният прислужник не каза нищо. Младият виконт винаги бе проявявал голяма любов към всички птици и животни, и никога не се разделяше с двата шпаньола, взети от прочутия кучкарник в Ноале. Освен тях имаше още цяла менажерия от домашни животни, за която се грижеше специално назначен слуга. Това не му пречеше да бъде страстен ловец, но винаги убиваше жертвите си така, че да не им причинява излишни страдания.

Той в никакъв случай не беше някое мамино синче. Преждевременната смърт на баща му Антоан, покойният виконт Дьо Вал, твърде рано стовари върху плещите му отговорностите на мъжа в семейството. Виконт Дьо Вал загина на дуел, защитавайки честта си от едно несправедливо обвинение в измама при игра на карти. Ужасяващото в този случай бе, че никой от присъстващите в игралния салон, освен най-добрия приятел на виконта, маркиз Дьо Жеридон, не пожела да свидетелства под клетва, за да удостовери невинността на Дьо Вал.

Никой в Компьен и в имението не можеше да допусне, че той би извършил такова нещо. Според всички беше направо немислимо един човек с безупречна репутация да падне толкова ниско, че да мами при игра на карти. Хората бяха по-склонни да вярват на версията на маркиз Дьо Жеридон, който твърдеше, че пристигналият от Австрия барон фон Готфрид направил малък трик при раздаването на картите, така че да злепостави виконта. Самият маркиз не можеше да обясни мотивите за тази долна постъпка, още повече че според него двамата мъже дори не се познавали. Той не можеше да докаже, че баронът е измамник, защото авантюристът изчезнал от Париж само няколко часа след дуела и оттогава никой не бе чувал нищо за него.

Този неочакван удар имаше тежки последствия за семейство Дьо Вал. Само за един месец в прекрасната кестенява коса на виконтесата, която нямаше повече от тридесет години, се появиха сиви кичури. Бе се омъжила за Дьо Вал по любов, а не по сметка и смъртта му я покрусил дълбоко. За нея животът загуби всякакъв смисъл и само мисълта за единствения й син я поддържаше. Другите три деца, които бе родила на виконта, бяха покосени от дребна шарка.

Младият наследник също преживя трудно кончината на баща си. От весело, отдадено на лудории хлапе той се превърна в неестествено сериозен юноша, чиято единствена цел бе да възстанови честта на баща си и да накаже убиеца му. Макар и още съвсем неукрепнал, той отдавна би тръгнал да търси барон фон Готфрид, ако не го спираше мисълта за тревогата на майка му и за това, че няма кой да се грижи за нея. Бе се заклел първо да изтръгне признания от чужденеца, дори и с цената на мъчения, и едва след това да го убие.

Момчето се подготвяше за тази среща още отсега. Всеки ден с часове усъвършенстваше уменията си да върти сабята и шпагата,

превърна се в превъзходен стрелец с пистолет. Но не спря дотук. Упорито учеше немски и вече можеше да говори свободно, почти като немец. Освен това искаше да научи всичко за игрите на карти. По цели следобеди неуморно сечеше колодата, правеше розетки, раздаваше, стараяйки се да запомни положението на всяка карта, и използваше всеки удобен случай да играе с майка си или с някой от свободните прислужници на фаро — играта, която бе погубила баща му.

Животът на семейство Дьо Вал се промени неусетно, но неумолимо. Името им започна да се появява все по-рядко в списъците на поканените и макар че навремето бяха сред най-желаните посетители в двореца в Компьен и често посещаваха разкошните балове на Мария-Антоанета, сега вече почти никой не ги канеше. Така, за разлика от прадедите си, Жерар не можа да ловува със свитата на краля в близките гори и от много години залата за тържества на замъка Буланкур не бе удостоявана с присъствието на краля и кралицата на Франция. Въпреки че през зимата продължаваха да палят огънове от торф в огромните камини, залата почти не се използваше. В просторните кухни вече бе забравена празничната суетня при подготовката на разкошни приеми за безчет знаменити гости, а от многобройната прислуга бяха останали само икономът и четирима лакеи със светлокафяви, обсипани със златни копчета ливреи. По-голямата част от времето виконтесата и синът ѝ прекарваха сами, като рядко се радваха на компанията на абата или на някой друг от останалите им верни приятели.

Докато младият виконт и Жюл се бяха отдали изцяло на удоволствието от лова, виконтесата разговаряше в покоите си с абата на Корней. Тя бе висока елегантна жена, чиято златистомургава кожа издаваше италианския ѝ произход. Напудрената ѝ, вдигната над ушите коса се спускаше на дълги къдри към бялата ѝ шия, на която блестеше медальон, вързан с лента от черно кадифе. Под капачето имаше миниатюра с образа на сина ѝ Жерар, рисувана, когато той навърши три години.

Дълбоко изрязаното деколте на роклята ѝ с кринолин от светлосиня тафта разкриваше горната част на гърдите ѝ. Тя бе седнала с угрижено лице срещу посетителя си и изпълнена с лоши предчувствия, внимателно следеше думите му. Нарочно настоя синът ѝ да излезе на лов, защото искаше да посрещне абата сама.

Тя стана, отиде до един от високите прозорци, които гледаха към просторната тераса, постави ръка на завесата и се вгледа в тъмната гора, която сякаш заплашваше да погълне мраморния фонтан, в центъра на който се издигаха няколко статуи на голи нимфи. Ръката ѝ почиваше върху поръбената със сребро пурпурна завеса. Тя наистина обичаше това помещение и след смъртта на Антоан и тяхната принудителна изолация прекарваше в него по-голямата част от времето си. Над камината висеше любимият портрет на съпруга ѝ, който го показваше като дете с дълги букли и два шпаньола в краката му. От ляво и от дясно на картината висяха две малки рисунки на Рафаел, на които бяха изписани светите образи на Мадоната и Сина ѝ, а на полицата над камината имаше обсипан с диаманти часовник, от който на всеки час се разнасяше нежна мелодия. На перваза под прозореца бе поставена голяма глинена ваза с бели магнолии.

Вестите, които ѝ донесе абатът, надминаха и най-лошите ѝ очаквания. В Париж се разиграваше кървава вакханалия. Бъдещето на краля и кралицата ставаше все по-неясно. Бяха застрашени не само богатството и собствеността на френските благородници, но и самият им живот. На двадесет и втори юли бяха убити Фуйон и Бертие. В самия Компьен се организираха въоръжени отряди от доброволци за охрана на запасите от храна и за поддържане на реда и законността, защото населението вече не вярваше, че кралят е в състояние да направи каквото и да било, за да подобри катастрофалното му положение. След незапомнено бедната реколта цените на хляба и на всички продукти направиха огромен скок и гражданите обвиняваха за това аристократите. Селяните също се въоръжаваха, за да защитят новата реколта от скитащите разбойнически банди.

Според абата можело да се очаква замъкът Буланкур да бъде нападнат много скоро, дори веднага, а във всички оплячкосани досега имения гладните селяни разрушавали особено жестоко тъкмо господарските къщи. Той тревожно я предупреждаваше, че синът ѝ се намира в огромна опасност, и настояваше двамата да заминат при приятелите си в Англия.

След като благодари на абата и се сбогува с него, виконтесата застана пред портрета на починалия си съпруг и дълго се визира в него с големите си кафяви очи, сякаш напразно очакваше съвет, който, уви, той не можеше да ѝ даде.

От една страна, тя просто не искаше да повярва, че жителите на Компиен, които познаваха и обичаха Антоан дьо Вал от дете, ще се ожесточат дотолкова, че да нападнат вдовицата и сина му. Още от малък Жерар непрекъснато обикаляше всички стопанства в околността и жените на фермерите го бяха хранили и глезили като свой собствен син. Той познаваше по име повечето от селяните и нерядко бе помагал на изпадналите в нужда поради болест или недоимък.

Но от друга страна, вече бе получила много писма както от роднините си в Италия, така и от приятелите на Антоан в Англия, в които всички настояваха да напусне замъка Буланкур и час по-скоро да се отправи към някое пристанище, за да изпревари бедата. А сега и абатът я уверяваше, че няма никакво време за губене.

Виконтесата въздъхна дълбоко. Самата тя беше твърдо решена никога да не напуска замъка Буланкур, освен ако не бъде заставена насила да стори това. Жерар, единствено Жерар бе причината за нейното колебание. Нито за миг не допускаше, че може да се раздели с него, защото виждаше в сина си част от своя съпруг, когото продължаваше да обича и след смъртта му. Жерар бе единственият наследник на името Дьо Вал и животът му трябваше да бъде запазен на всяка цена, ако искаха то да просъществува. Да, докато не бъдеха възстановени редът и законността, а това сигурно щеше да стане скоро, имението трябваше да бъде запазено непокътнато. Със сърцето си тя разбираше, че това би било и желанието на покойния Антоан.

Виконтесата отиде до бюрото от палисандрово дърво и извади от чекмеджето едно писмо. Върна се до прозореца, без дори да го погледне, и се взря с невиждащи очи към гората на другия бряг на Оаз. Тревожеше се за Жерар.

Скоро вратата се отвори и младият виконт Дьо Вал се приближи към майка си с грейнало от щастие лице.

— Ето ме, мамо! — извика той. — Върнах се здрав и читав въпреки твоите опасения. Само ако знаеш какъв късмет имахме с Жюл.

— Радвам се, мили мой! — отвърна виконтесата и нежно приглади с ръка влажната му коса, за да прикрие облекчението си. Въпреки забележимия италиански акцент тя говореше френски превъзходно, а винаги, когато се обръщаше към сина си, гласът ѝ добиваше една особена мекота. — Значи наистина си доволен от новата си пушка?

— Страхотна е! Никога досега не съм стрелял толкова точно. Жюл дори каза, че татко би се гордял с мене!

Очите на виконтесата угаснаха. Той самият спомена баща си и като че ли моментът бе наистина удобен да го уведоми за мъчителното решение, до което бе стигнала.

— Ела тук, Жерар! — тихо го помоли тя. — Искам да ти кажа нещо... което, опасявам се, никак няма да ти е приятно да чуеш — побърза да го предупреди тя.

Жерар послушно приседна до нея. Напоследък често водеха сериозни разговори, в които тя му обясняваше колко опасно е политическото положение в страната. Търпеливо се опитваше да му внуши, че Франция вече е отхвърлила завинаги абсолютната монархия. Националното събрание отричаше всички привилегии на аристократите и настояваше за равенство. Виконтесата предупреждаваше сина си да стои настрана от тези идеи, които, макар и на пръв поглед хуманни, бяха напълно неприложими към френското общество в сегашното му състояние. Той дори не биваше да се влияе от факта, че баща му също бе станал съпричастен към тях.

Жерар се бе уверил сам колко жалко е положението на бедните в Компьен. Веднъж седмично, когато отиваше в манастирското училище, той взимаше със себе си храна в каретата и я раздаваше на гладуващите. Всеки път, когато видеше свитите в снега тъжни детски фигурки и бездомниците, които напразно се опитваха да се прислонят от вятъра до някой зид, се връщаше в затопления от буйните пламъци на буковите пънове замък, измъчван от угризения.

Веднъж слугите изправиха пред виконтесата двама мъже, хванати да крадат в кухните. Единият от тях обясни през сълзи, че жена му и децата му гладуват, а другият каза, че не е ял от три дни. Жерар усети прилив на безкрайна обич към майка си, когато тя, вместо да ги накаже, нареди да им дадат топла храна и пари. Освен това им обеща да ги назначи на работа в имението, ако дойдат отново на другия ден.

Сега той настойчиво впи очи в майка си, въпреки че в тревогата си тя се опитваше да избегне погледа му. Искаше да ѝ вдъхне кураж, защото виждаше, че е притеснена от лошата новина, която очевидно трябваше да му съобщи.

— Не се страхувай, мамо! — решително каза той. — Каквато и опасност да ни грози, аз ще бъда тук, за да те защитя. Вече съм мъж, няма си забравила, че днес е тринадесетият ми рожден ден?

В очите на виконтесата бликнаха сълзи. Рицарското държание на сина ѝ и малко смешното му момчешко перчене я трогнаха дълбоко. Тя заговори сухо и строго, за да прикрие вълнението си:

— Днес следобед ме посети абатът, Жерар. Той потвърди вестите, които достигат до нас. Селяните нападат замъците. Тук вече не сме в безопасност. — Тя вдигна ръка, за да му попречи да я прекъсне. — Не, дори и с помощта на слугите не бихме могли да спрем побеснялата тълпа. Аз съм жена и на мене те не биха сторили нищо, но ти си моето единствено дете и не мога да те излагам на опасност, Жерар! — В думите ѝ се долавяше молба, тя на всяка цена искаше да го накара да я разбере. — Ти си всичко, което ми остана от баща ти. Трябва да те изпратя на сигурно място!

Тя се престори, че не забелязва възраженията, които напиреха на устните му, и му подаде писмото.

— Прочети го, изпрати ми го един стар приятел на баща ти, английски благородник на име сър Джон Дейнсфийлд. Писах му преди няколко месеца, за да разбере дали би те приел да живееш при него и дали можеш да продължиш образованието си в Англия, ако положението у нас стане нетърпимо. — За миг очите ѝ срещнаха неговите и тя продължи: — Едва ли е необходимо да ти казвам, че всички разходи по престоя и обучението ти там ще бъдат възстановени на сър Джон. Ето неговия отговор. Той дава любезното си съгласие да му гостуваш толкова, колкото сметнем за необходимо.

— Няма да замина! — за първи път през живота си Жерар отказа да се подчини на майка си, защото разбра, че тя няма да избяга с него в Англия. — Никога няма да те оставя сама! — След това добави с детско лукавство: — Знаеш, че татко никога не би одобрил да те изоставя в такъв опасен момент.

За негов ужас дори и този аргумент не умилостиви майка му и тя твърдо настоя:

— Пращам те в Англия не само заради себе си, но и заради баща ти! Никога не забравяй, Жерар, че си виконт Дьо Вал и главата на семейството. На твоите плещи лежи задължението да възстановиш честта на татко си и разчитам, че като пораснеш, ще измиеш петното

от името му. Именно затова нямаш право да излагаш живота си на опасност заради някакви дреболии.

С тези думи виконтесата възпря протестите на сина си и го накара да се съгласи, макар и с голяма неохота.

— Кога трябва да тръгна? — почти разплакан попита той с тънко детско гласче.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре! — отвърна виконтесата. Ако успеем да се приготвим, дори още утре. Жюл ще те закара с каретата до Булон, където ще се качиш на кораб за Дувър. Побезопасно ще е да пътуваш през нощта, а това означава, че на сутринта ще бъдеш в Амиен...

Жерар престана да слуша. Денят бе започнал така хубаво, а ето че сега му поднасяше такова разочарование. С мъка преглъщаше сълзите си и много му се искаше да зарови лице в скута на майка си и да даде воля на мъката си от предстоящата раздяла.

Виконтесата отгатна чувствата му и се опита да го успокои:

— Не се измъчвай толкова, мъничкият ми! Ще видиш, че няма да е за дълго. Не забравяй, че баща ти също е прекарал в тази страна голяма част от юношеските си години, а сър Джон е негов много добър приятел. — Тя видя, че думите ѝ възвръщат куража на момчето, и добави меко: — Англичаните са луди по лова и ти непременно трябва да вземеш ловната си пушка. Очакват те вълнуващи мигове. Отсега ще чакам с нетърпение да ми разкажеш колко фазана и яребици си застрелял.

Жерар забрави тъгата си и попита почти весело:

— Чувал съм, че няма нищо по-вълнуващо от стрелбата по le coq de bruycere d'Еcosse. Дано сър Джон ме заведе на лов поне веднъж!

— Ако искаш да отидеш, ще трябва поне да научиш името на птицата. Не съм сигурна, но мисля, че на английски се нарича шотландска дива кокошка. Разбира се, най-добре е да попиташ, когато стигнеш в Англия. Баща ти говореше отлично техния език, а и аз също го научих.

Жерар отново потъна в мислите си.

— Какво ще правиш, докато ме няма, мамо? — попита той.

— О, имам толкова много работа. Стигат ми дори само грижите за имението. А освен това ще се постарая замъкът да е чист и подреден за твоето пристигане. Колкото до безопасността ми, можеш да не се

тревожиш. Абатството е само на километър оттук и много добре знаеш, че винаги мога да потърся убежище там, ако ми се наложи. Не се страхувай!

— Ела с мене в Англия! — помоли я той, макар да беше сигурен още преди да отвори уста, че тя никога не би напуснала техния дом.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

1790

Сър Джон търпеше сприхавото настроение на жена си със зле прикрито раздражение. „В редките случаи, когато няма повод да се оплаква, Друзила веднага си го измисля!“ — каза си с презрение той.

Един поглед към часовника го увери, че все още е твърде рано, за да посети любовницата си. Вчера Клариса го предупреди, че днес следобед ще ходи при шапкарката си и няма да се върне преди пет.

Отегчен и обзет от нетърпение, той обходи с поглед дневната. Както повечето помещения във високите къщи на „Пикадили“, тя бе просторна, с грамадни прозорци, които гледаха към Грийн Парк.

Обзавеждането ѝ можеше да се нарече красиво, но той го намираше прекалено безцветно и потискащо. Пепелявосивото на килима преливаше в малко по-светлия тон на стените, по които в черни рамки бяха окачени картини на библейска тематика. И макар всички до един да бяха признати шедьоври на Рафаел и Веласкес, лицата на страдащите светци и мъченици едва ли бяха най-жизнерадостната гледка. Тук-там имаше саксии с високи тъмнозелени растения и строги като погребален венец бледи калии. Бяха направени от восък, защото жена му не понасяше цветния пращец. Едно платно, поставено над камината, изобразяваше двете им дъщери, които дори и най-благосклонният критик не би могъл да нарече привлекателни. „Досуц като в приемната на манастир!“ — помисли си злорадо сър Джон.

— Нали каза, че Жерар ще остане при нас не повече от един-два месеца, а вече мина почти година, откакто е в Англия — подхвана Друзила поредното си оплакване.

Сър Джон въздъхна тежко. Намираше, че повечето от приказките ѝ са глупави, но нищо не можеше да се сравни с разсъжденията ѝ за политиката. Той се вгледа в бледото ѝ изпито лице и се зачуди как ли е могъл да спи с нея. Но това беше брак по сметка, в него никога не бе имало любов. Още по времето на баща му финансите на семейство Дейнсфийлд бяха преживели няколко твърде тежки удара и на Джон

като на първороден син се падна участта да се ожени за богата невеста. Макар и само на седемнадесет години, Друзила Уилсън не можеше да бъде наречена красавица, но баща ѝ, земевладелец от Ланкашир, бе натрупал немалко богатство от производството на платове веднага след като в текстилната промишленост се появи автоматичната совалка. Уилсън се бе оказал доста прозорлив и бе въвел това изобретение в тъкачниците си още през тридесетте години на века, защото бе оценил предимствата му — несравнимо по-голяма производителност и възможност да се тъкат по-широки платна.

„Старият дявол продължава да трупа пари!“ — с възхищение си помисли сър Джон. Този път той правеше удар с новите предачни машини и станове. Освен това бащата на Друзила бе въвел във фабриките си машини с парно задвижване и сигурно скоро щеше да стане милионер, ако вече не бе станал. А Друзила беше единствената му наследница.

Не за първи път сър Джон се запита как е възможно старият хитрец да даде живот на такова невзрачно същество. „Впрочем да не би аз да се справих по-добре от него?“ — каза си мрачно той.

— Скъпа — започна сър Джон учтиво както винаги, но с едва прикрито раздражение, плод на безрадостните му мисли, — когато ти казах, че Жерар ще остане само няколко месеца, смятах, че момчето ще може да се върне при майка си във Франция веднага след като опасността премине. Но сега в никакъв случай не може да се твърди, че той ще е на сигурно място там. Както знаеш, замъкът Буланкур е изгорен до основи, земите са конфискувани, а от майка му няма никаква вест. Жерар е само на четиринадесет години. Как бих могъл като приятел на покойния му баща да му откажа гостоприемството на дома си в такъв момент?!

Друзила Дейнсфийлд остави настрана ръкоделието си и уплашено погледна съпруга си. На четиридесет и седем години той продължаваше да бъде изключително красив и мъжествен. Именно външността му, която толкова привличаше другите жени, я отблъскваше най-силно. Тя прекара моминските си години в манастирско училище, в което мъжете нямаха достъп. Майка ѝ бе починала при раждането ѝ, а баща ѝ, който се интересуваше единствено от фабриките и търговията си, нямаше нито време, нито желание да се грижи за възпитанието на дъщеря си. И така, докато

другите възпитанички на училището се връщаха вкъщи по празниците, Друзила най-често оставаше в манастира и постепенно започна да гледа на него като на свой истински дом. Уединеният живот, който водеше там, я задоволяваше напълно и тя съвсем естествено стигна до желанието да стане монахиня. Но не щеш ли, баща ѝ настоя да я омъжи за благородник. Според него сър Джон Дейнсфийлд, една от най-добрите брачни партии във висшето общество, би бил идеалният съпруг за нея. Този брак щеше да отвори за семейство Уилсън вратите на най-аристократичните кръгове. На Друзила не бе дадена възможност да откаже. Възраженията ѝ, че е решила да посвети живота си на Бога, бяха обявени за несериозни.

Друзила предпочиташе да не си спомня за първата си брачна нощ, нито пък за случаите, наистина редки, когато пращаният от здраве млад съпруг се бе възползвал от правата си. Той не беше груб или лишен от нежност и винаги бе проявявал внимание и ласка, но самото му желание я отвращаваше, защото тя го възприемаше като ужасяващо посегателство срещу вътрешния ѝ мир. Слава Богу, бременността ѝ със Селина поне временно сложи край на всякакви интимности.

По това време сър Джон намери първата от многобройните си любовници. С огромно облекчение Друзила Дейнсфийлд се видя спасена от тези свои съпружески задължения и можа да се посвети изцяло на грижите за домакинството, които ѝ бяха несравнимо по-приятни. Така стигнаха до негласната уговорка да се срещат само толкова често, колкото изискваше приличието. В брака им се възцари относителна хармония, като всеки водеше свой личен живот.

Тя и дъщерите ѝ живееха тихо и уединено в атмосфера, напомняща за манастира, в който бе минало детството ѝ. Прюдънс и Селина бяха достигнали възрастта, когато баща им очакваше да си намерят съпрузи. От известно време той настояваше да излизат в обществото и все по-често изразяваше недоволството си от старомодните им дрехи и от малкото грижи, които полагаха, за да подобрят и без това не особено привлекателния си външен вид.

Дълбоко в себе си Друзила хранеше надежди дъщерите ѝ никога да не се омъжат, но не възразяваше срещу желанията на съпруга си. Дори когато научи, че в дома им ще дойде да живее млад френски благородник, тя сметна, че от него би излязъл добър съпруг на

петнадесетгодишната Прюдънс. Но Жерар дьо Вал я разочарова напълно. Мълчалив, сериозен, той прекарваше по цели часове сам в голямата си спалня, където непрекъснато учеше, пишеше безкрайни писма и — което Друзила никак не одобряваше — играеше на карти.

Момичетата, привлечени отначало от изключителната красота на младия виконт, видяха, че той не показва никакви признаци на дружелюбие, и постепенно загубиха интерес към него. Въпреки че езикът не беше пречка и за двете страни, липсата на общи интереси доведе до това, че те се виждаха само по време на хранене, а тогава срещите им не продължаваха по-дълго, отколкото изискваше добрият тон.

Жерар отиде да учи в Итън. През коледната ваканция бе поканен в дома на един свой съученик, Джеймс Петигрю, и прекара празниците в Бъкингамшир. За Великден замина със сър Джон да лови пъстърва в Девъншир. Всъщност за първи път сега, в началото на дългата лятна ваканция, Жерар се застоя по-дълго в Уайфолд Хаус на „Пикадили“.

За рождения ден сър Джон му подари снежнобяла чистокръвна кобила, която той нарече Коломб, тъй като цветът ѝ му напомняше за гълъбите у дома, във Франция. Всяка сутрин Жерар излизаше на езда в Хайд Парк. Друзила не можеше да се оплаче, че момчето ѝ досажда, но въпреки това присъствието му в къщата я дразнеше. Той се отнасяше към нея с безупречна учтивост, ала Друзила чувстваше, че сравнението с красивата, обожавана от него майка, изчезнала при трагични обстоятелства, не е в нейна полза. Дори може би беше по-добре, че съдържаната ѝ природа не ѝ позволяваше да проявява никакви чувства, защото момчето едва ли би отвърнато с взаимност.

— Ако ще излизаш по-късно, защо не вземеш Жерар със себе си? — предложи с надежда в гласа тя. Така поне момчето нямаше да прекара цялата вечер в стаята си, потънало в писането на поредното километрично писмо до Франция.

Сър Джон, който се стягаше за посещение при любовницата си, бе готов да откаже, но изведнъж му хрумна, че може би няма да е зле момчето да се поразходи и да разгледа Ричмънд. На четиринадесет години човек трябва да понаучи нещичко за светския живот, а и без това у Клариса би прекарал много по-добре, отколкото в тази гробница. След вечеря ще поиграят карти, Жерар направо е луд по картите. Разбира се, сър Джон бе научил за позора на бащата, но като

негов приятел от детинство отказваше да повярва във вината на Антоан дьо Вал, независимо от всички доказателства. Той разбираше желанието на Жерар да възстанови честта на баща си, макар че не можеше да си представи как би могъл да постигне това.

Сър Джон огледа дневната в нарастващо нетърпение да се озове в къщата на Клариса. Помисли си с копнеж за гостоприемния уют на салона, който обичаше толкова много. Той винаги бе препълнен с цветя, дори по тавана бяха изрисувани ярки рози, чиито миниатюрни копия можеха да се видят върху поставения пред камината параван.

Той споделяше вкуса на Клариса и се чувстваше у дома си в малката, но изпипана като истинска скъпоценност къща, построена в началото на века. Градината с многобройните дървета, които скриваха къщата почти напълно, се спускаше надолу към реката.

Клариса Мантън бе закръглена, весела жена, чийто дух бе напълно сходен с неговия. Когато я срещна преди петнадесет години, тя бе едва двадесетгодишна. Съпругът ѝ, някакъв лекар, бе починал съвсем наскоро. Клариса живееше на границата на мизерията и се опитваше безуспешно да изкарва прехраната си като шивачка. За сър Джон, който бе привлечен от закръглената ѝ фигура, от големите, засмени сини очи и от вродената ѝ, още неразцъфнала чувственост, не беше трудно да я съблазни. Връзката им задоволяваше и двамата, а интимното им общуване им носеше такава несравнима наслада, че не след дълго той реши да купи къщата в Ричмънд и да я настани там като своя любовница.

Възхитена от възможността да се отърве от грижите за насъщния, Клариса бързо свикна с новото си, не дотам почтено положение. Сър Джон бе страстен любовник, много весел и мил и тя скоро се влюби в него. Сключената сделка се превърна в нещо съвсем истинско. Той имаше зад гърба си безброй авантюри с жени, които му се отдаваха за час-два, но никога досега не се бе наслаждавал на приятелството на партньорките си. „Клариса — обясни той на Жерар, докато пътуваха с каретата към Оркид Хаус — е страшно забавна. Играе с приятелите ми на карти, свири ни на клавесин. Чудесна е!“

Момчето с нищо не показа, че е изненадано от незаконната връзка на сър Джон. Кимна кратко, за да покаже, че разбира положението. Още от самото начало Жерар бе доловил липсата на истинска любов между сър Джон и съпругата му. Освен това най-

много от всичко му липсваше общуването с красивата му майка, болезнено жадуваше за топлината на прегръдката ѝ и за нейната дълбока съпричастност към всяка негова мисъл и постъпка. Раздялата им беше непоносима, но той съзнаваше, че трябва да търпи заради нея. Измъчваше го постоянен страх, че може да е загинала по време на пожара, изпепелил замъка им, и ежедневно пишеше писмо на абата, на Жюл, на кмета на Компьен, на маркиз Дьо Жеридон и на всеки, който би могъл да му съобщи нещо за нея. Разкъсваше се между нетърпението да получи някакъв отговор за съдбата ѝ, който, уви, все не идваше, и страха да не научи за смъртта ѝ. В новините, които достигаха от Франция, носени от непрекъснато прииждащите в Лондон емигранти, се говореше за смъртта на много благородници. Между тях имаше и приятели на семейството им, но никой никъде не спомена името на майка му.

Жерар знаеше, че миналия месец Националното събрание в Париж е приело нов, светски закон за църквата, според който земите ѝ се конфискуваха и се забраняваше подстригването на послушници. Дори кралят бе приел закона и се бе обърнал към папата с молба за утвърждаването му. Жерар не знаеше нищо за съдбата на приятеля на майка си, абата, но това, че писмата му до него оставаха без отговор, го караше да се страхува, че старецът отдавна не е между живите.

Понякога, макар и рядко, жизнеността и оптимизмът, толкова характерни за младостта, надделяваха и той забравяше тревогите си, за да се отдаде на радостите на живота. Престоят му в Бъкингамшир се бе оказал безкрайно приятен не само заради отличния лов, но и заради срещата му с чудесната сестра на Джеймс Петигрю. Ан беше една година по-малка от Джеймс. Със светлорусата си, почти бяла коса и виолетовите си очи тя напомняше на Жерар една от изящните порцеланови статуетки в салона на родния му дом. Въпреки че все още далеч не се бе превърнала в млада жена, тя с вродено кокетство флиртуваше с Жерар, но същевременно съвсем по детски заявяваше на всички, които обръщаха внимание на думите ѝ, че един ден ще се омъжи за младия виконт, независимо от това, какво мисли самият той, защото, видите ли, вече била взела решение и за двамата.

Докато танцуваше менует с нея или докато се пързалиха с кънки по замръзналото езеро пред красивата къща на семейство Петигрю, Жерар също усети, че започва да се влюбва в Ан. Той за първи път

виждаше как празнуват Коледа в Англия и се включи в празничното настроение с ентузиазъм, който несъмнено би учудил дамите от семейство Дейнсфийлд, свикнали да виждат младия си гост постоянно умислен и сериозен. Той погълна огромни количества от коледната пуйка и печената гъска, опита различните ястия от дивеч, баниците с плънка от месо на гълъб, пудинга със сини сливи. Налива се весело с вино и коняк, пренесен контрабандно през Ламанша, както му казаха домакините, и дори целуна хубавата малка Ан под клончето от имел сред радостните ръкопляскания и окуражителните подвиквания на околните.

Жерар разбра, че не всички англичани са студени и че понякога са склонни да се отдават на лекомислени развлечения. Той научи Джеймс и Ан на някои от игрите на карти, които знаеше — пикет, триумф, например, а те на свой ред му обясниха правилата на виста. Всички гости непрекъснато го караха да им показва фокуси с карти и той истински се радваше на своята популярност, още повече че досега в училището бе живял самотно. Невъзможността да общува на чуждия за него език и болезнената, всепоглъщаща носталгия през първия учебен срок го бяха отчуждили от останалите, въпреки усилията на Джеймс да го приобщи. Много му се искаше да може да покани Джеймс в замъка Буланкур, такъв, какъвто го помнеше още от преди заминаването си, но дори и през ум не му мина да помоли сър Джон за разрешение да доведе приятелите си в Уайфорд Хаус в Лондон.

Жерар се отнасяше към сър Джон със смесени чувства. Уважаваше го като приятел на покойния си баща и естествено бе благодарен за оказаното му гостоприемство. Подозираше, че изпратените от майка му пари са свършили още след края на първата година от престоя му и разбираше, че дължи много на своя домакин. Когато понякога яздеха заедно в Хайд Парк или по време на риболовната им експедиция в Девън и двамата се чувстваха добре, но нито единият, нито другият можеше да се отпусне напълно свободно.

Сър Джон умишлено не искаше да говори с Жерар за политическото положение във Франция, боеше се, че тази тема би могла да се окаже твърде болезнена за младия му гостенин. По същата причина той избягваше и всякакви разговори за пари, за да не би Жерар да изпита неудобство от бедността си. Не смееше да отвори дума за лов и други забавления, тъй като неизбежно стигаха до това, да

сравняват всичко с Франция. Така той често изпадаше в неловко мълчание, защото сам си налагаше да не говори за нещата, които очевидно вълнуваха Жерар. Затова избра най-лесния начин и започна все по-често да избягва компанията на младия виконт. Жерар пък, без да разбира причините, се чувстваше нежелан.

Сега най-после сър Джон реши, че е намерил тема за разговор, която няма връзка с миналото на момчето, а напротив, може да се окаже твърде поучителна за неговото бъдеще — жените. Все по-словоохотливо започна да излага пред заинтригувания и развеселен Жерар своите възгледи за нежния пол.

— Ще помоля някоя вечер госпожа Мантън да покани някоя млада особа, с която да се позабавляваш, момчето ми — продължаваше той, докато каретата зави по една странична уличка и спря пред Оркид Хаус. — На твоите години с баща ти отдавна се бяхме простили с невинността си, а се обзалагам, че ти дори не си целувал момиче, прав ли съм?

Руменината, която се разля по страните на Жерар, накара сър Джон да зареве от смях.

— Виж го ти, цял бащичко! — тупна той силно Жерар по рамото. — От мене да го знаеш, момче! Баща ти имаше доста историйки преди да срещне майка ти, но след това загуби интерес към всички други жени...

Той рязко млъкна, усетил, че отново засяга опасна тема. Побърза да се измъкне от каретата и да освободи кочияша. Каза на Жерар, че на връщане към „Пикадили“ ще наемат друга карета от пиацата, както в добрите стари времена.

Жерар бе заинтригуван от предстоящото запознанство с любовницата на сър Джон и остана истински изненадан от нея, когато тя излезе на вратата да ги посрещне. Кой знае защо, бе очаквал да види ослепителна красавица, може би бивша актриса или поне с външния вид, облеклото и държанието на бивша актриса. Напротив, тя приличаше на почтена омъжена жена малко под четиридесетте. Позакръглена матрона, която далеч не изглеждаше млада. Черната ѝ коса бе прошарена от сиви кичури, кожата на шията и деколтето ѝ, което щедро разкриваше налетите ѝ гърди, бе леко повяхнала. Засмяната ѝ възголемичка уста бе започнала да се отпуска към забележимо очертаващата се двойна брадичка. Жерар я оприличи на

някоя от огромните рози в градината на родния си замък — пищна, дъхава, леко приведена в лъчите на следобедното слънце под тежестта на меките си кадифени листенца.

В приповдигнато настроение сър Джон игриво залепи една целувка на бузата на любовницата си и се обърна, за да ѝ представи Жерар.

Клариса бе успяла някак си да напъха налетите си форми в тясна раирана рокля с дълъг до земята шлейф, който се влачеше по пода зад нея. Жерар реши, че майка му никога не би облякла такова нещо пред хора, но не можеше да отрече, че все пак на Клариса дрехата ѝ отиваше. Тя го поздрави с добре дошъл и му се усмихна топло и приятелски.

Младият виконт още не можеше да се пребори с представата, че англичаните са студени и неприветливи, но трябваше да признае, че тези определения не подхождаха никак нито на сър Джон, нито на любовницата му.

Тя го позадържа за миг на разстояние една протегната ръка, оглеждайки го със засмените си, сини като незабравки очи, и след това го притисна към едрите си гърди.

— Колко мило от твоя страна да дойдеш да ме посетиш, Жерар! — каза тя с топъл, мек глас. — Сър Джон ми е говорил за тебе и наистина се радвам, че сега можем да се запознаем!

След тези думи тя съвсем непринудено го целуна и по двете бузи.

Момчето усети сълзи да напират в очите му. Откакто се бе лишил от прегръдките на майка си — сякаш преди цяла вечност, — за първи път усети топлината и утехата на майчинска ласка. Този простичък жест покори сърцето му и запали в него нежна обич към Клариса. Нито той, нито тя можеха да знаят, че той ще запази тази обич през целия си живот, че ще я търси по-нататък подсъзнателно у всяка жена, с която се срещне, ще копнее за неподправена топлина и искреност.

В къщата на Клариса имаше четирима слуги — готвачка, камериерка, икономка и лакей. Той именно им сервира чудесната вечеря, състояща се от студено говеждо, желирано свинско с вкусна плънка и ябълков сос. Насладиха се на вечерята в столовата до големия салон, чиито високи френски прозорци бяха отворени към малка

градина с разкошно магнолиево дърво. След вечерята Клариса ги поведе да им го покаже.

Като видя колко много се радва Жерар на белите цветове, Клариса започна да го разпитва с жив интерес, както впрочем правеше с всеки, който ѝ се нравеше. Когато чу за гардениите в замъка Буланкур, любимите цветя на майка му, тя веднага откъсна една пъпка и я забодя в бутониерата му. След това привлече момчето до себе си на малката бяла пейка от ковано желязо и го накара да ѝ разкаже повече за своя дом.

В това време сър Джон продължаваше да седи на масата и да пуши след ситата вечеря, отпивайки час по час от чашата си с бренди. Той поразхлаби колосаната си батистена вратовръзка, тъй като вечерта бе топла. През отворения прозорец до него достигаха гласовете на Клариса и на виконта, погълнати в оживен разговор. Колкото и да е странно, той за първи път виждаше Клариса в компанията на млад мъж, почти момче, и едва сега си даде сметка, че тя притежава някакво скрито майчинско чувство. Това го забавляваше и интригуваше едновременно. Очевидно тя бе намерила път към душата на момчето и то се отнасяше към нея с пълно доверие. Откритието го изненада приятно. Започна да крои планове. От известно време доста често си мислеше за своята непозната малка дъщеричка в Съсекс, за това, че най-много след година ще трябва да се поразмърда и да вземе някакво решение за нея. Не можеше да я оставя повече погребана сред пустошта на Съсекс. Ето че решението идваше само. Ще я доведе да живее при Клариса.

Само преди седмица той бе получил дълго писмо от Артър Глоувър. Вместо отчет за нейното развитие писмото превъзнасяше до небесата забележителния интелект на дъщеря му. Можела вече да говори три езика, да свири на пиано и клавесин. Знанията ѝ по история, политика и естествени науки били повече от задоволителни, изгризвала като същинска мишка книгите от кора до кора. Очевидно не без удоволствие Артър Глоувър прилагаше и едно писмо, съчинено и написано от самата Морийн, което — надявал се — щяло да достави на сър Джон голямо удоволствие. Изразяваше съжаления, че не може да му изпрати неин портрет, какъвто за жалост нямал, но според

думите му била „толкова прекрасна за гледане, колкото е упорита в уроците“.

Сър Джон трябваше да признае, че няколкото съвсем официални редчета, написани от дъщеря му, наистина му доставиха голямо удоволствие.

„Скъпи мой благодетелю,

Трудно ми е да намеря думи, за да ви благодаря достатъчно за огромната радост и удоволствие, които изпитвам от предоставената от Вас щедра възможност да продължа обучението си. Всячески се старая да се покажа достойна за Вашата доброта и бих се радвала, ако посрещнете с одобрение оценката, дадена ми от господин Глоувър.

Често си спомням за онзи прекрасен и пълен с важни събития за мене ден, в който имах щастието да се запозная с Вас. Всеки път, когато отивам в Алфристън, се отбивам при собственика на «Звездата» и неговата достопочтена съпруга, за да си спомним заедно чудесната вечер, която прекарах там във Вашата компания.

Мистър и мисис Сейл и, разбира се, децата ме помолиха да Ви предам техните искрени пожелания за дълго здраве и благополучие. Тук бих могла да прибавя, уважаеми сър, че фермата Оулет вече процъфтява, и то единствено поради проявената от Вас щедрост.

Моля Бога час по-скоро да Ви видя отново, за да изразя благодарността си лично.

Ваша покорна слугиня

М. Ашуърт“

Сър Джон се зачуди дали старият учен не ѝ е помогнал да го напише, но когато го показа на Клариса тя реши, че писмото наистина

е съчинено от момичето. Дори и да не беше така, то събуди у получателя му желание веднага да тръгне за Съсекс, за да види дъщеря си и сам да се увери в нейните успехи.

Докато си сипваше още една чаша бренди, сър Джон си помисли, че напоследък животът му бе взел неочакван обрат. За две години той си бе намерил две протежета и това го караше да се чувства малко остарял. Бурните му години бяха минало, вече нямаше тревоги за пари и всичките му амбиции се свеждаха до това, да се радва на благополучното си всекидневие. Беше на четиридесет и седем и бе преживял истински прелом — авантюристичният му дух бе отстъпил място на стремежа към мир и спокойствие. Дори бе мислил да се оттегли с Клариса някъде извън Лондон и да се отдаде на тихия живот на селски благородник.

Преди това обаче трябваше да намери съпрузи на дъщерите си, тъй като те, уви, бяха напълно неспособни да привлекат каквито и да било кандидати. Беше достатъчно заможен, за да им даде богата зестра, добра примамка за всички безпарични зестрогонци. Те щяха да долетят като мухи на мед — знаеше това от личен опит, нали навремето се бе полакомил за парите на нещастната Друзила. Произходът на Клариса бе съвсем малко по-долен от този на съпругата му и той със съжаление си помисли, че ако бе имал свое собствено богатство, спокойно би могъл да се ожени за Клари.

От устните му се отрони тежка въздишка. Много скоро младият Жерар щеше да бъде принуден също да се ожени за пари. Вече стана ясно, че тези проклети френски революционери са заграбили богатствата и именията на много благороднически семейства и вероятността те да бъдат върната на собствениците им изглеждаше твърде съмнителна. Освен, разбира се, ако дюк Д'Артоа, незаконният брат на краля, и принц Дьо Конде не успееха да свалят новия режим. Вече две години принцът се опитваше да сформира армия и според слуховете бе събрал под знамената си във Вормс и Колмар значителни сили, готови да нахлуят във Франция през Рейн. Щабът на дука се намирал в Кобленц, но за всички бе ясно, че кралят, твърде безпомощен и нерешителен, не оказва пълна подкрепа на емигрантите.

Бъдещето на Жерар нямаше да е розово. Сър Джон реши, че може би ще е най-добре да внуши постепенно на младия виконт идеята за брак по сметка, ако не след една, то поне след две години. Слава

Богу, момчето бе изключително красиво. Сър Джон вече бе забелязал с какво обожание гледат прислужничките младия виконт. Жерар бе истински аристократ, строен, с тънки, изящни кости, но същевременно доста мъжествен. Обличаше се добре, без да е конте, а както по-късно сполучливо забеляза Клариса, сянката на тъга и меланхолия, която понякога преминаваше по лицето му, му придаваше романтичен вид и го правеше още по-интересен за жените. Според самия сър Джон Жерар щеше да привлича жените така, както самият той навремето.

После той се замисли за другото си протеже. Бракът на Морийн щеше да е къде-къде по-трудна работа. Произходът ѝ не му позволяваше да я представи в обществото. Макар Уелският принц да се бе оженил за момиче от простолюдието, беше малко вероятно млад мъж от добро семейство да получи разрешение да поиска ръката на бедната му незаконна дъщеря.

За първи път си помисли, че прибързаното му, импулсивно взето решение да се погрижи за момичето може в края на краищата да се окаже погрешно. Дали нямаше да ѝ спести много горчиви разочарования, ако я беше оставил в онази простовата среда, в която тя щеше да се омъжи за някой фермер или мелничар и щеше да му нареди куп деца?

Сър Джон бързо отхвърли тази мисъл. Когато преди две години видя за пръв път Морийн, макар неизмита, чорлава и облечена в дрипи, тя пак му се бе сторила като цветенце, случайно израснало сред бурени. А след като се бе запознал с нея, вече никога не можа да я забрави. Пък и досега тя всячески доказваше, че е достойна за вниманието му.

Да, щом Морийн порасне достатъчно, ще я доведе в Лондон, в Оркид Хаус. Клариса сигурно горещо би насърчила плана му. Самата тя никога не бе имала деца, но ето че тази вечер се държеше с Жерар като най-нежна майка. Той знаеше, че безплодието на връзката им е единственото разочарование на Клариса. От друга страна обаче, тя не би могла да направлява възпитанието на дъщеря му и тъй като сър Джон не искаше да вмъква и гувернантка в своето ричмъндско убежище, реши да остави Морийн там, където си беше, докато не порасне.

Здрачи се. В градината захладня и цветовете на магнолията свиха листенцата си, за да посрещнат нощта. Все още с ръка на рамото на

момчето, Клариса стана от пейката и двамата тръгнаха към къщата. Въпреки едрата си фигура тя се движеше с неосъзната грация, която толкова привличаше сър Джон. Това не бе проява на фалшива скромност. Тя никога не си бе давала сметка, че именно потрепването на гърдите и бедрата ѝ събужда у сър Джон тази страст, която нито времето, нито навикът успяваха да притъпят.

Той изпразни чашата си. Най-добре да изпрати Жерар вкъщи с файтона на Клариса, за да могат те двамата да останат насаме за час-два. А утре щеше да се подготви за пътуването до Съсекс. Защо да не вземе и Жерар за компания? Ако ще вървят с каретата, и Клариса може да дойде с тях. Така те ще се запознаят с дъщеря му и ще му кажат какво мислят за нея.

ГЛАВА ПЕТА

1790

Сър Джон реши да преспят в странноприемницата на Джордж в село Кроли, за да си починат по средата на дългия шестдесет мили път до Алфрискън. Той обичаше старата къща от времето на Тюдорите и често бе отсядал тук при пътуванията си до Брайтълмстоун. Тримата с Клариса и Жерар прекараха една приятна вечер, докато си похапваха пържени стриди, телешка глава, бекон и пудинг със сливи.

Легнаха си рано, за да станат призори на другата сутрин. Спираха на няколко пъти при приятели да се подкрепят и едва късно следобед продължиха пътя си към имението на мистър Глоувър. Бяха заръчали на едно от конярчетата в странноприемницата да яхне коня и да избърза да предупреди за пристигането им. Когато екипажът затрополи пред къщата, мистър Глоувър и Морийн изскочиха веднага да посрещнат гостите.

Морийн бе напрано онемяла от вълнение. Досега многократно бе отрупвала учителя си с въпроси за своя щедър благодетел. В спомените ѝ той живееше като най-красивия и най-милият човек, когото някога бе познавала, с изключение — както тя свенливо признаваше — на нейния многообичан учител. Тя се косеше, че никой не ѝ бе уведомил за посещението му поне малко по-рано, за да може да облече най-хубавата си неделна рокля. С помощта на мистър Глоувър и на добродушната готвачка тази грешка светкавично бе поправена. Изпраха набързо бялата ѝ муселинена рокля, изсушиха я на прежурящото следобедно слънце и тя я облече, изгладена и прясно колосана, точно навреме, за да посрещне сър Джон.

На десет години Морийн изглеждаше така, както и на осем. Наистина фигурата ѝ се бе лишила от детската си закръгленост, за да придобие онази грация, която предхожда напиратата в нея женственост, но будните ѝ, пълни с въпроси зелени очи искряха от жизненост и любопитство. Не можеше да удържи тялото и ръцете си на едно място, а гъстата ѝ коса с цвят на пчелен мед се спускаше на

непослушни къдри над розовите ѝ страни въпреки всичките ѝ усилия да я среши. Тя цялата просто пращеше от здраве.

Ръчичката, хванала здраво пръстите на мистър Глоувър, потрепери от вълнение, когато Морийн видя сър Джон да скача от каретата и да помага на дамата, която тя сметна за негова съпруга, да слезе на земята от високото стъпало. В смущението си Морийн веднага направи реверанс и свела очи към земята, не забеляза, че от колата слиза и един млад мъж. Той се препъна и когато Морийн вдигна глава, го видя вече проснат на земята. Момъкът се изправи с разбито на пух и прах достойнство, но вложи толкова гордост и безразличие в погледа си, че Морийн забрави добрите си маниери и избухна в смях. Но веднага се опомни, пристъпи напред и с леко докосване поизтупа праха от зеления му редингот.

— Надявам се, че не сте се наранили, сър! — каза тя учтиво, сякаш се извиняваше.

Жерар с труд си пое въздух, изпъна се и се поклони сковано:

— Ни най-малко, мадмоазел — каза той със силен френски акцент. — Благодаря ви. Виконт Жерар дьо Вал на вашите услуги!

Официалният му отговор и неразгадаемият поглед на големите му тъмнокафяви очи я накараха да притихне. През целия си живот Морийн никога не бе виждала толкова красив младеж, но нямаше време да го огледа, защото сър Джон я вдигна високо над главата си и шеговито я попита дали скоро не е падала пак в някоя купчина тор. Той я целуна звучно по двете бузи, пусна я да стъпи на земята и едва след това я представи на своята „много добра приятелка“ госпожа Мантън. Морийн се озова в нейните топли прегръдки и най-сетне, когато всички бяха представени един на друг, мистър Глоувър поведе компанията към къщата. В библиотеката бе сервиран китайски чай и няколко подноса с черешови и джинджифилови сладкиши. Времето не бе стигнало, за да пригответ за гостите от Лондон някакви поизтънчени лакомства.

Седнала изправена на канапето, Морийн се озова лице в лице с младия виконт. Макар да съжеляваше, че се бе изсмяла при падането му, тя все пак реши, че човек трябва да е напълно лишен от чувство за хумор, ако не може да се присмее сам на себе си. Или чужденците се държат по друг начин? Леденият му поглед и упоритото му мълчание я предизвикаха и тя му отправи дяволита усмивка, която според нея би

трябвало да възвърне доброто му настроение. Той обаче остана непристъпен. Тогава Морийн му заговори на съсекски диалект, решена на всяка цена да го накара да си отвори устата:

— Той, гос'инът, сигур не е сварил да научи английския, нал'тът? Що ша мълчи инак?

Сепнат, Жерар изостави недостъпната си поза и с гримаса на пълно объркване попита на френски:

— Простете, не ви разбрах, мадмоазел?

Морийн се престори, че не долавя изненадата му, усмихна се кокетно и побърза да прости небрежността му:

— Pas de quoi, monsieur.^[1]

Тя така ловко го бе въвлякла в разговор, че Жерар не можа да сдържи усмивката си, очарован от пъргавия ѝ ум.

Въпреки простата си муселинена рокля, старите черни пантофки и грубите памучни чорапи девойката наистина изглеждаше прелестно. Косата ѝ по странен начин му напомни за меда, който вадеха от кошерите в градините на замъка Буланкур.

„Протежето на сър Джон притежава не само красота, но и кураж“ — помисли си той. Малката не се бе оставила да я смути с нелюбезното си държание.

Обзет внезапно от любопитство да научи още нещо за нея, Жерар подхвана разговор и остана възхитен от нейната естественост и от неподправения възторг, с който му разказваше за своето най-обикновено всекидневие. Познанията ѝ направо го зашеметиха. Макар и с четири години по-малка, тя изглежда знаеше повече от него за много от нещата, за които стана дума.

Докато възрастните обсъждаха неспособността на премиера Пит да оцени значението на френската революция, Жерар последва Морийн в градината, където можеха на спокойствие да продължат своя непринуден разговор.

Бяха се излегли на тревата под сянката на гигантски бук и той слушаше, подпрял глава на ръката си, разказа ѝ за живота във фермата Оулет и за милостивите фермери, които се грижели за нея след смъртта на майка ѝ.

За своя изненада той прояви жив интерес към някой си Дикън, за когото тя говореше с неприкрита обич. Оказа се, че този Дикън бил най-добрият ѝ приятел, неин другар в игрите, до които обикновено

допускали само момчета. Дикън — разказваше тя — бил жива енциклопедия от знания за дивите животни, за историята на околността и за — това вече бе доверено шепнешком — пътищата на контрабандистите, и техните тайни скривалища.

Жерар бе очарован. От думите ѝ излизаше, че едва ли не всички жители на Съсекс здраво са се заловили да надхитрят властите. По маршрутите на контрабандистите имало имения и къщи с огромни бъчви-скривалища. В избите и в специално издълбаните ходници можели да се поберат товари за цял кораб, докато чакат да бъдат изпратени в Лондон.

— Но защо толкова хора се занимават с контрабанда, след като е незаконна? — недоумяваше Жерар.

— Защото законът е глупав — отвърна със смях Морийн. — Никой не вярва в правото на краля да облага с данък хубавия алкохол. В името на тази правда хората се преструват, че не забелязват нито параграфите на закона, нито пък контрабандистите, ако случайно ги мернат през някоя тъмна нощ.

— Но само алкохол ли пренасят те?

Вместо отговор Морийн вдигна многозначително рамене, но после не се стърпя и се похвали:

— Дикън ми е казал, че понякога твоите сънародници използват лодките на френските контрабандисти, за да избягат от страната и така да се спасят от враговете си. Миналата седмица например, преди да акостира в Къкмиър Хейвън, една рибарска лодка била обстреляна от митничарите и един от намиращите се на борда френски благородници бил ранен...

Тя видя, че в очите на Жерар проблесна жив интерес, и вярна на себе си, не го остави на мира, докато не научи всичко за него.

Беше му хрумнало как с мъничко късмет да осъществи една от неизпълнимите си мечти. В началото той се поколеба дали да я сподели с момичето. След това обаче съобрази, че хитрият му план надали би могъл да се увенчае с успех без помощта на новата му приятелка, и реши да ѝ се довери. Пък и този план се бе зародил в главата му именно когато тя спомена за емигрантите.

Първо ѝ разказа всичко за себе си — за положението във Франция, за раздялата с майка си, за пристигането в Англия и за живота си при сър Джон Дейнсфийлд, за имението и за пожара,

унищожил замъка Буланкур. Накрая призна, че страшно се тревожи за майка си.

— Отдавна търся начин да се върна във Франция — каза той и в тъмните му очи се появи блясък, който издаваше силното му вълнение. — Но сър Джон не иска и да чуе за това. Обещал е на майка ми да се грижи за моята безопасност и аз напълно разбирам, че иска да сдържи дадената дума. Но оттогава, мадамозел Морийн, обстоятелствата се промениха. Ще се съгласите, че трябва на всяка цена да се върна във Франция. Не мога да остана на сигурно място в Англия както заради майка ми, която може би се намира в смъртна опасност, така и заради паметта на баща ми. Освен това всеки миг Д'Артоа и Конде ще хвърлят армиите от емигранти срещу революцията, ако това вече не е станало. Бих искал да се бия за краля и за правата си!

Морийн въздъхна дълбоко. Думите му събудиха у нея съчувствие и естествената ѝ жажда за приключения, но разумът надделя над въображението ѝ и след кратко колебание тя зададе въпроса:

— Но не сте ли още прекалено млад, за да отидете на война?

Жерар я изгледа с упрек и заяви, сякаш това обясняваше всичко:

— Но аз съм вече на четиринадесет!

— Нима няма да завършите образованието си? — не отстъпваше Морийн.

— Пфу! Каква глупост! — възрази той разпалено. — Какво значение имат книгите, госпожице Морийн, ако свободата или дори животът на майка ми се намират в опасност?!

Морийн отново въздъхна. Тя взе присърце съдбата на младия виконт, но разбираше също така, че майка му го бе изпратила в Англия, загрижена повече за неговата сигурност, отколкото за своята. Навярно виконтесата обичаше много своя единствен син.

— Ще ми помогнете ли, мадамозел?

Тя погледна в очите му и прочете в тях гореща молба.

— *S'il vous plaît, mademoiselle, aidez moi!*^[2]

Морийн усети, че я обзема странна слабост. В този миг сред люляковите храсти, около които жужаха пчели, сред окъпаната в слънчева светлина градина, в която свиреха щурци и листата на буковете тихо шумоляха над главите им, ѝ се стори безкрайно важно да изпълни съкровено желание на красивия млад французин.

— Какво точно искате да направя? — попита тихо тя.

Той сграбчи ръката ѝ с признателност и обясни:

— Искам да помолите този... хм, мистър Дикън да ме заведе в някое от скривалищата на контрабандистите. С парите, които имам, бих могъл да платя прехвърлянето си във Франция. Много просто, мадмоазел! Ще бъда стока, която трябва да бъде вмъкната във Франция, а не изнесена оттам.

Морийн съобрази веднага, че планът му е изпълним, но от думите ѝ пролича, че е по-предвидлива от своя събеседник.

— Но как ще се справите със смъртната опасност, която ви дебне на френска земя? Имате ли достатъчно френски пари, за да стигнете до Компьен? Ще са ви нужни за храна и коне...

— Ще се преоблека като селянин. Ако лодката ме остави в Булон, до дома са само осемдесет километра. Разчитам, че много хора ще ми помогнат, монаси, свещеници...

Планът се бе оформял в главата му месеци наред, но само до преди половин час не знаеше как да се справи с най-трудния въпрос. Сега Морийн му бе подсказала идеалното решение.

Внезапно Жерар помръкна. Като негов настойник сър Джон с право ще се разгневи, че не го е послушал. А и не само на него, но и на всеки, който би му помогнал да замине. Не бива да въвлича така неразумно тази английска девойка в плана си, последствията за нея, ако се разбере, че му е оказала съдействие и го е насърчила да бяга, могат да се окажат много тежки. Длъжен е на всяка цена да я предпази.

— Можем ли да имаме доверие на момчето?

— Бих поверила на Дикън и живота си! — каза Морийн толкова убедено, че Жерар нито за миг не се усъмни в думите ѝ. — Да, той е невероятен! Дикън би направил всичко за мен — продължи простичко тя и това, че в гласа ѝ нямаше кокетство и хвалба, силно впечатли Жерар. — Ако го помоля да ви помогне, той ще го стори, за да ми достави удоволствие.

— А ще го направите ли? — тихо, но пламенно попита Жерар.

— Само ако кажете „моля“ — подразни го Морийн, забравила сериозния си тон. — Ако не се сещате как е на английски, кажете го на френски: „S'il vous plaît!“

Той добре разбираше, че му се подиграва, но не можа да се сдържи и също се разсмя.

— Желаете ли да падна смирено на колене в прахта пред вас, мадмоазел?

Морийн се изправи на крака и наведе глава настрани, преструваше се, че обсъжда въпроса с подобаваща сериозност. В очите ѝ играеха палави пламъчета.

— Вие така добре направихте това още в мига, в който се срещнахме за първи път, че не виждам защо да не го повторите. Признавам с готовност, че не всеки ден се случва в краката ми да се търкалят френски аристократи, и то с единствената цел да ме разсмеят.

При тези думи тя побягна като зайче към малката горичка в края на розовата градина. Жерар също скочи на крака и се спусна след нея, но тя изчезна от погледа му. Той застана неподвижно в сянката на дърветата, напрегнал слух да долови шумоленето на роклята ѝ или звука от стъпките ѝ. Всичко това му напомни за дните, когато с Жюл преследваха дивеч в горите на Компиеен. Дълго време единственото, което чуваше, бе собственото си ускорено дишане, после изведнъж някъде отгоре долетя смехът на Морийн.

Той инстинктивно погледна към клоните на големия дъб, но всъщност не очакваше да я види скрита на едно толкова неподходящо за момиче място. Ала тя наистина надничаше между отрупаните с жълъди клони. И това пак го накара да си спомни с болка за родната гора, където на тринадесетия си рожден ден бе изненадал Жюл, като не стреля по малката сива катеричка.

— Какво има, мосю Жерар? — подвикна тя отгоре. — Защо ме зяпате така учудено?

Жерар въздъхна и потръпна въпреки горещината.

— О, нищо. Просто се сетих за една малка катеричка.

— Катеричка ли? — възкликна Морийн и се спусна по клоните на дървото с лекотата, с която се бе изкатерила по него. — Така ме нарича на галено Дикън — довери му тя. — Да си призная, не съм съвсем сигурна, че това ми харесва. Разбира се, някои хора наричат катеричките дървесни плъхове, но Дикън настоява, че ме е кръстил така, защото трупам знания в главата си, също както малкото животинче трупа зимнина.

Младият виконт погледна надолу към малката си приятелка, цялата изпоцапана с някакъв лишей, и усмивката отново озари лицето му.

— Аз бих казал също, че приличате на катеричка. Ще скъташ ли, катеричке, в скривалището си добър спомен за мене?

Необяснимо защо Морийн се изчерви и изведнъж виконтът видя пред себе си не палавото дете, а образа на жената, в която щеше да се превърне то.

— Никога няма да те забравя! — тихо каза той. — Щом свърша работата си във Франция, ще се върна, за да те видя, разбира се, ако и ти искаш това.

За миг Морийн отново се преобрази в малко момиченце, което с весел смях му припомни, че е твърде прибързано да говори за завръщането си от Франция, след като още не е заминал, а това можело да стане само ако каже „моля“!

След като изпълни желанието ѝ, те изтичаха към къщата, където завариха сър Джон в отлично разположение на духа.

Мистър Глоувър се бе възползвал от отсъствието на Морийн, за да направи пълен с хвалебствия отчет за проявените от нея способности. Клариса също се бе изказала най-ласкаво за красотата на детето и за жизнерадостния му характер, докато мистър Глоувър кимаше със светнало от гордост лице. Както се случваше с всички мъже, той се чувстваше отлично в компанията на Клариса и мислено поздрави сър Джон, че си е намерил толкова приятна любовница. Всичките му скрупули, продиктувани от здравия морал, бяха вече забравени.

Той с радост прие предложението да вечерят заедно в „Звездата“. Макар и необщителен по природа, мистър Глоувър все пак не бе чак толкова стар, че да не може да оцени приятната компания. Към това се прибавяше и желанието му да се изтъкне като учител. Подобни празненства бяха нещо твърде необичайно за спокойния живот във фермата, а скромните обеди, поднасяни в имението в кратките паузи между уроците, бяха винаги съдържани, и Морийн получаваше строги забележки за всяко нарушение на етикета.

Тази вечер, докато я наблюдаваше през отрупаната с ястия маса, мистър Глоувър остана напълно доволен от нея. Въпреки че оживено разговаряше с младия френски виконт от лявата ѝ страна и със сър Джон, който седеше от дясно, Морийн показва, че не е забравила нищо от онова, на което я бе учил. Щастие му бе пълно, когато забележа, че сър Джон също одобрява държанието ѝ, но бе помрачено по-сетне,

когато благородникът спомена, че възнамерява да я вземе при себе си в Лондон веднага щом тя навърши тринадесет години. Оставаше му малко време, за да се опита да дооформи бързо развиващия се интелект на детето. Освен това у него веднага възникна опасение, че когато се озове в Лондон, захласната в лековатите развлечения, които предлага столицата, с още неукрепнало съзнание Морийн бързо ще забрави интереса си към знанията.

Тревожеше го също положението ѝ в обществото. Мисис Мантън бе, разбира се, много приятна жена, но по отношение на морала тя отдавна се бе поставила извън установените от обществото рамки. Следователно такава участ заплашваше и малката Морийн. Сър Джон сякаш ни най-малко не се тревожеше от това. Явно никога не се бе замислял как ще реагира детето, когато се сблъска с всички ограничения, произтичащи неизбежно от обстоятелството, че е незаконородено.

Морийн всъщност почти нямаше реален шанс да се омъжи!

Клариса се бе нагласила специално за сър Джон с рокля на кремави и зелени райета, чийто корсаж, пристегнат с панделки, едва удържаше големите ѝ гърди, поприкрити с тясно бяло шалче. Върху накъдрената ѝ тъмна коса бе кацнала кокетна черна шапчица с жълта периферия. През цялото време тя ги забавляваше с новата си играчка — дървена марионетка, която никой не успя да разиграе с нейното умение.

Часовете минаваха неусетно. Сър Джон бе запазил стаи за себе си, Жерар и Клариса в странноприемницата, но все още не бяха решили дали Морийн да се върне във фермата, а мистър Глоувър да поеме пътя към имението. Решиха, че все пак е по-добре да тръгнат, и Жерар сам предложи да ги изпрати с каретата.

Стигнаха до имението без каквито и да било премеждия и след като оставиха мистър Глоувър, двамата с Морийн веднага се отправиха към дома на семейство Сейл. Сега Жерар изостави официалния тон, който бе поддържал, докато мистър Глоувър беше с тях.

— Надявам се, че приятелят ти Дикън още не си е легнал. Предполагам, вече си отгатнала, че ми се иска да говоря с него още тази вечер. Не искам да пропусна тази златна възможност да направя първата крачка към осъществяване на плановете си!

Морийн се отпусна назад на меката, тапицирана с коприна облегалка. Никога не се бе возила в такъв разкош, макар че според нея кочияшът приличаше на същински разбойник. Морийн също се надяваше Дикън да не си е легнал. Много ѝ се искаше той да я види как пристига с такава луксозна карета.

Конете влязоха в двора малко след девет и Морийн с учудване видя, че прозорецът на кухнята все още свети. Когато почука и отвори вратата, съзря Дикън, който надигна глава от кухненската маса. Той сънено разтърка очи и се вторачи в тях.

— Мислехме, че отдавна си в леглото, Дикън! — извика тя и покани Жерар да влезе.

Дикън се изправи и с недоумение се взря в богато облечения благородник, който застана до Морийн.

— Че как мога да си легна, преди да съм видял с очите си, че си се прибрала здрава и читава? — възкликна той, без да сваля очи от елегантния придружител на Морийн.

Както винаги кухненската маса бе изтъркана до бяло. Пламъкът на единствената свещ, поставена в бронзов свещник, хвърляше странни сенки върху варосаните стени. Пред широката печка, на която къкреше гигантска тенджерата, мъркаха две котки. От гредата на тавана висяха големи черпаци и други кухненски прибори. Тази добре позната на Морийн обстановка се допълваше от невероятно сладката миризма на втасващ хляб, която се разнасяше от нощвите.

Морийн се приближи до масата, грабна голямата груба ръка на Дикън и в израз на искрена обич я притисна към бузата си.

— Хич бива ли толкова да се тревожиш! — меко го укори тя.

Дикън добре знаеше, че Морийн разговаря с него на простоватия му диалект единствено за да го дразни. Той никога не ѝ се сърдеше. Но понякога също имитираше нейния образован език, което я караше да избухва във весел смях? Тази вечер обаче той не посмя да отвърне на закачката ѝ, притеснен от присъствието на другото момче: облеклото и държанието му показваха, че новодошлият е истински благородник.

Въпреки че мистър Глоувър предвидливо бе изпратил един от слугите си да предупреди, че Морийн няма да се върне вкъщи за вечеря, защото ще го придружи до Алфрискън по покана на сър Джон Дейнсфийлд, Дикън се тревожеше за нея. Беше изтощен от цял ден работа на полето като останалите членове на семейството, които

отдавна бяха в леглата, но просто сън не го ловеше. Все още добре помнеше деня, когато Морийн за първи път проплака при идването си на този свят и оттогава досега нямаше вечер, в която той да си легне, без преди това да се увери, че детето е заспало спокойно, топло завито в леглото си. Днес, когато тя не се върна навреме от вечерята със сър Джон в Алфрискън, Дикън остана на поста си като вярно куче.

— Дикън! — Морийн разтърси рамото му, за да го разсъни. — Искам да те запозная с виконт Дьо Вал. Той е френски емигрант след онази злощастна революция и сър Джон Дейнсфийлд е негов настойник.

Жерар се поклони с обичайната си изисканост, а смутеният Дикън неловко приглади с ръка огненочервения си перчем.

— Дикън! Трябва да му помогнем, много е важно!

По интонацията ѝ Дикън разбра, че наистина е така, и загрижено запита:

— И кво трябва да сторим?

Жерар пристъпи напред, разтревожен, че заради него Морийн проси услуги от някакво селянче. Той неспокойно се вгледа в момчето, облечено в късо палто и омалели панталони с кръпки на двете колена. С изненада срещна очите му, изпълнени с достойнство. Самият той се смути, но реши, че може да говори направо:

— Искам да се завърна във Франция! Мадмоазел Морийн ми каза, че знаеш как мога да се свържа с контрабандистите. Трябва да го направя на всяка цена, защото животът на майка ми може би е в опасност!

Дикън кимна така, сякаш да изпълни молбата на Жерар беше най-простото нещо на света. Той отмести очи към Морийн, след това твърдо погледна младия французин:

— Какво толкоз, ще ви заведе при тях, ала кой знае дали ще поискат да закарат Ваша светлост през морето.

Лицето на Жерар помръкна, но Морийн за втори път настойчиво подръпна Дикън за ръкава.

— Някой от рибарските лодки сигурно ще го вземе! Нали имат тайни пристани...

— Замълчи! — пресече я Дикън. За тези неща не биваше да се говори и той дори с радост би отказал на чужденеца, ако не се боеше, че ще наскърби Морийн. Щом си наумеше нещо, ставаше упорита като

магаре на мост. Реши да помогне на французина само за да изпълни желанието ѝ, но никак не му се искаше да се забърква в такава история. — Скоро ще пеят първи петли, а ти още не си си легнала! — укори той Морийн ни в клин, ни в ръкав.

Морийн първо се ядоса на нелепата му забележка, но после въпреки умората си от среднощния час схвана какво иска да ѝ каже той. Повдигна се на пръсти и с усмивка го целуна по бузата.

— Благодаря ти, мили Дикън! Знаех си, че мога да разчитам на тебе!

След това тя направи реверанс пред Жерар и със запалена свещ в ръка се заизкачва по тесните стълби към стаята си. Момчетата щяха да обсъдят плана насаме.

— Нищо не мога да обещаая, преди да е свършила жътвата! — предупреди веднага Дикън.

Жерар кимна с готовност, защото искаше на всяка цена да хвърли мост над пропастта, която ги делеше.

— Разбирам, аз също съм израснал на село, а и бездруго се нуждая от няколко седмици, за да се подготвя...

— Какво ще кажете за след двадесетина дни? — предложи Дикън. — Ще ви чакам пред „Кръста“ в Алфристън през първия пазарен ден от месеца. — Той огледа Жерар, облечен във втален жакет, панталони от фино сукно, пъстра жилетка и високи ботуши, и за първи път тази вечер лицето му се отпусна в широка, малко стеснителна усмивка. — Е, май ще трябва да ви пременя в един кат от моите дрехи.

— Много любезно от твоя страна, Дикън. Но не се тревожи за това. Ще дойда подходящо облечен, бъди спокоен. Щом ще пътувам през нощта, по-добре ще е да нося тъмни дрехи.

Момчетата разговаряха с приглушен шепот, седнали един срещу друг с опрени на масата лакти.

— Освен това трябва да помислим за кобилата ми Коломб — довери му Жерар. — Може би ще е по-добре да я доведа тук, защото без нея няма как да се добера до брега. Пък и толкова я обичам, че не бих искал да я оставя в лоши ръце, като замина. Дали ти не би могъл, разбира се, срещу заплащане да...

— Хич не трябва да ми давате пари! — прекъсна го Дикън. — На фермата сено има колкото щещ, а кобилата може да я язди Морийн, като ходи да учи при мистър Глоувър. Язденето на нея ѝ е в кръвта!

Само че конят ви — добави той след кратко колебание — да не е твърде буен?

Жерар направи успокоителен жест. Планът му се уреждаше като по вода, но оставаше още една голяма тревога.

— Опасявам се, че в този случай ще се наложи да излъжа сър Джон. Нали разбираш, Дикън, не мога да му кажа, че отивам във Франция, защото той несъмнено ще тръгне да ме търси там. Наистина съжалявам, че ти и мадмоазел Морийн ще трябва да лъжете и да ме прикривате. Как мислиш, дали сър Джон може да разбере от някъде, че съм оставил Колумб при вас? Не бих искал да ви я оставям, ако това ще ви навлече гнева му.

— На мен ми се чини, че няма откъде да го научи — отвърна Дикън след кратък размисъл. — Сър Джон рядко има път към нашата ферма. Пък и да дойде... — Той дари Жерар с широката си простодушна усмивка и добави: — Двамата с Морийн вдън земя ще я скрием и пак няма да я намери. Ние в Съсекс можем всичко да скрием, не само контрабандата.

След като се увери, че кобилата му ще бъде на сигурно място, Жерар започна да разпитва за контрабандистите, но изведнъж англичанчето срещу него онемя. Дикън, разбира се, познаваше някои от тях, но не бе разкрил имена дори на Морийн, защото те не си поплюваха. Освен това миналата година срещу заплащане от половин гвинея той самият участва в пренасянето на забранена стока до Лондон, без Морийн изобщо да разбере, а майка му и баща му, макар да се досещаха, предпочетоха да не задават излишни въпроси. Дикън се подсмихна, като си спомни как седмица преди Великден дори пасторът се престори на болен за един ден, защото бяха напълнили църквата с товар, който трябваше да остане скрит за очите на невинното паство. Митничарите така и не разбраха, че престъпниците са осквернили Божия дом, а свещеникът получи добра награда за мълчанието си.

Макар че всички млади мъже в Алфрискън нарушаваха закона, за Дикън участието в контрабандата означаваше нещо много повече. Рискът, на който се излагаше, му вдъхваше надеждата, че е намерил изход за себе си и за Морийн от блатото на живота. След като малката тръгна на уроци при мистър Глоувър, той веднага разбра, че тя никога вече няма да се върне към скромния живот във фермата. Той също

реши, че няма да тръгне по стъпките на баща си, което всъщност се очакваше от него. Колкото и голяма да бе обичта му към земята и животните, копнежът му да види широкия свят беше по-силен от привързаността към семейството и към селския му корен. Той искаше да бъде колкото се може по-близо до Морийн. Ако тя си наумеше да отиде в Лондон, Дикън бе решен да я последва на всяка цена, а участието в контрабандата му осигуряваше необходимите средства.

— Е, значи се уговорихме! — прекъсна мислите му Жерар. — Толкова съм ти признателен, Дикън! Просто не намирам думи да изразя благодарността си.

— Не берете грижа, Ваша милост! — каза стеснително Дикън и пое протегнатата ръка на французина. — Пък и не бързайте толкова, че пилците се броят на есен.

Въпреки това предупреждение в мислите си Жерар вече се виждаше в Компьен.

---

[1] Моля, господине? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Моля Ви, госпожице, помогнете ми! (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

1793

Клариса Мантън бе уплашена до смърт, че нейният Джон, макар да бе отпразнувал съвсем наскоро петдесетия си рожден ден, току-виж хукнал да се бие във Франция. Той реагира бурно на ужасяващата вест за обезглавяването на френския крал и приветства обявяването на война от страна на Англия.

— Най-последно имаме възможност да направим нещо! — ликуващо обяви той.

И Клариса основателно се страхуваше, че той с присъщата си решителност може да се запише доброволец, както бе направил по-рано във войната за американските колонии. При това, макар че видът му не го издаваше, сър Джон не бе вече млад, а и никога не се възстанови напълно от треската, която го бе съборила в Индия.

Поради тази причина Клариса го изпревари и първа предложи да доведат в Лондон малката му дъщеря, както бяха говорили преди три години. Тя с цялото си сърце се надяваше, че присъствието на Морийн ще внесе промени в скучния, макар, разбира се, приятен и охолен живот, в който рядко се случваше нещо.

Любовта им отдавна се бе примирила с монотонността на ежедневието. Сър Джон посвещаваеше на Клариса цялото време, което не бе задължен да прекарва в семейството си. Тя рядко изпитваше болка от това, че е само метреса, а не съпруга. В такива случаи винаги си казваше, че все пак връзката им е наистина сериозна и тя може да се чувства сигурна не само заради уреденото си финансово положение, но и заради неговата доказана вярност. Клариса никога не го шпионираше и знаеше, че дори да отиде при друга жена, любовта му е запазена единствено за нея, неговата Клари. Заради тази любов тя се бе отказала от всякакъв светски живот и почти нямаше приятели, освен няколко актриси, които бяха в същото положение като нейното и живееха с покровители, а не със съпрузи.

— Ако мислиш, че няма да ти пречи, наистина ще повикам тук малката лудетина — каза сър Джон, когато Клари го попита дали смята да доведе детето. Току-що бяха станали от голямото двойно легло и сър Джон бе в особено добро разположение на духа — Знаеш, мила, че най-голямото удоволствие за мене е да изпълнявам твоите желания.

— Тази лудетина, Джон, трябва да е вече на тринадесет години. Обзалагам се, че се е превърнала в малко женче.

Клариса заведе сър Джон до писалището и сложи пред него хартия и перо.

— Ето! Ако наистина искаш да ме зарадваш, седни и напиши на мистър Глоувър още сега. Не оставяй днешната работа за утре!

Сър Джон отдавна познаваше навика на Клариса да използва поговорки, и то съвсем на място, и отговори шеговито:

— Бързата кучка слепи ги ражда, мила моя!

Въпреки това той послушно седна на стола и написа няколко реда както на мистър Глоувър, така и на фермера Сейл, за да им съобщи изричната си воля.

След три седмици нетърпеливо очакване Морийн пристигна в Оркид Хаус, придружавана от мистър Глоувър.

Февруарският следобед бе студен, но в камината на дневната, където Хана въведе възрастния джентълмен и момичето, пламтеше весел огън. Клариса скочи да ги посрещне и се загледа в красивото лице на Морийн, полускрито от грозно, подобно на торба боне, поне три пъти по-голямо от главата ѝ. Светлозелените очи сякаш бяха станали още по-лазурни и в тях както винаги се таеше обичайното за нея любопитство.

Хана пое наметката и бонето и блестящата, дълга до кръста златна коса на Морийн се разсипа по гърба ѝ. Беше разкошна, но съвсем не отговаряше на последната мода, както впрочем и простичката ѝ рокля с якичка по врата. В Лондон сега се носеха рокли с дълбоки деколтета, които разкриваха гърдите до границата на приличието. Морийн — Клариса забеляза това — бе започнала да се оформя като жена.

— Сър Джон ще дойде всеки момент! — каза Клариса на гостите. — Моля, разположете се удобно, докато го почакаме. Надявам се, че пътуването ви е било приятно и безопасно?

Без да я пита някой, Морийн заговори възбудено за всичко, което бе видяла по пътя.

— Ще ви разправам по-подробно, когато ми остане време да събера мислите си — бърбореше безспирно тя със светнали от радост очи. — Водя си дневник и ще запиша всичко, за да мога да ви разкажа за тези два страшно вълнуващи дни.

Клариса срещна погледа на мистър Глоувър и прочете в него същото облекчение, което изпитваше и самата тя, че Морийн е пристигнала в Лондон здрава и читава, и очевидно е много доволна от пътуването.

— Това е най-прекрасната къща, която съм виждала! — не спираше да говори Морийн, ала веднага добави смутено, че имението на мистър Глоувър също било „стра-ашно“ красиво, но тук сякаш всичко ѝ се струвало по-различно.

— Мистър Глоувър е ерген и известен учен, мила — тактично се намеси Клариса. — Той никога не би търпял разни дрънкулки в библиотеката си, а моята къща е обзаведена по чисто женски маниер.

Но Морийн вече бе забравила красивите порцеланови статуетки и вниманието ѝ изцяло бе погълнато от саксиите с чудни цветя, поставени на красиви махагонови етажерки.

— Когато ви остане време, мисис, бих искала да ми кажете как се наричат! От Дикън научих имената на всички полски и горски цветя, но за мое огромно съжаление не познавам нито едно от растенията, които виждам тук.

— Боя се, че ще ви отегчи до смърт с въпросите си — обади се гордо мистър Глоувър. — Наистина няма спасение от нейното любопитство.

Морийн го погледна с упрек и понечи да се оправдае:

— Но нали вие, сър, винаги сте ми казвали, ако не разбирам нещо, да питам?... — Внезапно проумя, че учителят ѝ се шегува с нея, и бързо изтича да го целуне по челото. — Понякога сте толкова лош! — каза тя с нотка на любов и привързаност в гласа. — Но въпреки това ужасно ще ми липсвате, защото ви обичам.

Клариса също получи една целувка и със съжаление си помисли, че ще трябва да отучи Морийн от тази гальовност, защото вече не беше дете, а твърде съблазнителна девойка. Този път обаче топло отвърна на ласките ѝ.

Лакеят отвори вратата на салона пред сър Джон и Морийн веднага потъна в реверанс. Бащата остана без дъх от възхищение, като видя дъщеря си. Той отдавна бе забравил своето предсказание навремето, че тя ще се превърне в красива млада жена. Сега направо занемя пред изключителната ѝ хубост.

— Ето ви най-после! — възкликна той и целуна отрупаните с пръстени ръце на Клариса, а след това и ръчичката на Морийн. Ноктите ѝ макар и без маникюр, приличаха на седеф и бяха съвършено чисти. Очите ѝ поразяваха не само със странния си лешниковозелен цвят, но и с пламъка, който блестеше в тях и от който те изглеждаха още по-големи. Човек биваше грабнат веднага. А правият ѝ, леко издължен нос и широката ѝ уста оформяха лице, което никой не би могъл да забрави.

С годините от приликата с майка ѝ не бе останала и следа. Ако трябваше да сравни дъщеря си с някого, сър Джон би казал, че тя прилича на баба му — властна жена, чийто портрет, рисуван, когато е била двадесетгодишна девойка, висеше в гостната на „Пикадили“. Все още говореха, че в салоните никога не е имало друга такава хубавица и че дори сър Робърт Уолпол бил запленил от красотата ѝ. Нещо неуловимо в чертите на Морийн му напомни сега за нея.

Изведнъж сър Джон се ядоса, че никога няма да може да я заведе в Уайфолд Хаус, за да види портрета на прабаба си. Както винаги Клари веднага почувства промяната в настроението му, хвана го нежно под ръка и прошепна в ухото му:

— Дъщеря ти е очарователна, Джон! Много съм щастлива, че я доведе при мене. Не съм виждала такава весело дете.

Мистър Глоувър се бе уговорил да прекара вечерта и нощта у свой братовчед в Челси и побърза да си тръгне, но преди това посъветва възпитаничката си да нарича новите си домакини „чичо Джон“ и „леля Клари“.

Морийн бе малко озадачена от това, че сър Джон няма да се прибира вкъщи, но си спомни, че по време на пътуването мистър Глоувър настойчиво я бе предупредил никога да не споменава за съпругата на сър Джон, освен ако самият той или мисис Мантън не заговорят първи за нея.

В следващите няколко седмици Клариса с мъка се противопоставяше на себичното желание да задоволява всички

капризи на Морийн, за да получава в замяна нежни прегръдки и топли думи на обич.

Морийн бе винаги весела, освен когато се сетеше за „семейството си“, както тя наричаше фермерите. Компанията ѝ бе изключително приятна. По съвет на мистър Глоувър сър Джон ѝ купи един от появилите се наскоро рояли, който поставиха в малката стая до дневната на Клариса. Морийн онемя от възторг, когато за неин учител наеха хер Франц Мелер, ученик на абат Фоглер от Страсбург. През този сезон той бе предизвикал възхищението на лондонското висше общество с изключителната си дарба на преподавател. Хер Мелер наистина бе изумен от музикалния талант на Морийн — тя се справяше блестящо и с най-трудните пиеси. Повечето английски аристократи искаха да се научат да свирят само толкова, колкото да забавляват гостите си на музикалните вечери, и не се стараеха да усъвършенстват техниката си. Но когато хер Мелер чу за първи път изпълнение на Морийн, той разбра, че има пред себе си ученичка, достойна за самия Фоглер.

Австриецът обаче се интересуваше не само от музикалното ѝ дарование, а бе изцяло покорен от новата си възпитаничка, защото у нея нямаше нищо от предвзетото кокетирание и лукавството на повечето млади момичета на нейната възраст. Движенията ѝ бяха изпълнени с грация, а държанието ѝ бе толкова естествено, че направо го обезоръжаваше. Винаги си личеше дали е доволна, заинтригувана или радостна, а когато не успяваше да разбере нещо или се замисляше, очарователно смръщаваше вежди и прехапваше долната си устна.

Няколко дни след като се запозна с нея хер Франц Мелер започна да проклина съдбата за това, че вече приближава четиридесетте. Само още три години и Морийн щеше да бъде на възраст за женитба. И макар той да подозираше, че е незаконородена — защо иначе ще живее с любовницата на сър Джон? — в романтичната му душа на артист се надигаха непознати досега блянове.

Морийн далеч не споделяше тези чувства. Тя с насмешка заяви на Клариса, че хер Мелер ѝ прилича на едно от породистите петлета, отглеждани от Дикън.

— Косата му стърчи също като петльова опашка! — Но тъй като не беше истински зловна, веднага добави: — Не мога да отрека, че е много мил и търпелив с мене.

Клариса разказа на сър Джон, че според нея още непорасналата му дъщеря е направила вече първото си завоевание.

— Ако е така, ще те моля да я наглеждаш добре — предупреди я той. — Защото Морийн ми каза, че хер Мелер искал да ѝ преподава уроци в студиото си на Кинг стрийт.

— Той твърди, че там акустиката е много по-добра — обясни тя. — Нашето малко салонче просто разваляло музиката. Нали не възразяваш Морийн да ходи там, скъпи?

Сър Джон погали ръката ѝ и се усмихна.

— Не, но ако и ти ходиш с нея. Не ти ли е досадна тази нова роля, Клари?

— Напротив! — с готовност го увери тя. — Морийн е толкова забавна! Знаеш, че винаги съм обичала да слушам музика, пък и така получавам безплатно музикално образование, нали?

Сър Джон обгърна с ръка пълните ѝ рамене и я притегли към себе си. Суровите черти на лицето му се смекчиха.

— Ти си добра жена — простичко каза той. — И аз много те обичам, Клари. Вярваш ли ми?

— Разбира се, че ти вярвам! — отвърна Клариса. — И аз също те обичам. Знаеш ли, Джон, дори и да не харесвах Морийн, пак щях да я обикна, защото е твое дете. Понякога си представям... че тя всъщност е наше дете. Моля те, не ми се сърди, любов моя!

— Защо да се сърдя! Радвам се, че е така.

Сър Джон я погледна с онзи закачлив поглед, който толкова често се появяваше в очите на дъщеря му.

— Но къде е това момиче? Не съм го виждал днес следобед.

— Отидоха с Хана при модистката да премерят новата ѝ пелерина. Тази, с която пристигна, е безнадеждно старомодна. А и си помислих, че може би ще ти се иска да останеш насаме с мене — многозначително добави Клари. — Затова изпратих Хана.

— Знаеш ли, скъпа, ти наистина си много умна жена! — похвали я сър Джон. Стана, подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да се изправи, и я притисна към себе си. Докато се изкачваха по стълбите към спалнята, той каза с преливащ от нежност глас: — Макар хич да те няма в четенето на умни книги, готов съм да се обзаложа, че няма жена на света, която да може да се оправя с мъжете по-добре от тебе!

С присъщата си чувствителност Морийн усещаше каква голяма любов свързва чичо Джон и леля Клари. Тази любов се долавяше в къщата, дори и когато сър Джон не бе тук. Всички приготовления — покупки, готвенето, подреждането, се правеха с единствената цел да му се достави удоволствие. Той от своя страна изразяваше обичта си с кратки погледи, разменени през масата, с наглед незначителни жестове, безброй дребни подаръци и преди всичко с огромното нежелание, с което се надигаше да си тръгва в края на вечерта. Иначе те се държаха един към друг по-официално, отколкото, да речем, съпрузите Сейл, с подчертана любезност, каквато проявяваха и към Морийн. Девојката обаче усещаше дълбочината на чувството, което ги свързва, и не преставаше да се учудва защо сър Джон се е оженил за друга дама, а не за леля Клари.

Новият ѝ живот непрекъснато ѝ поднасяше изненади. Фермата Оулет ѝ се струваше сякаш на другия край на света, но тя всяка седмица седане на малкото бюро в стаята си и пишеше пълни с вълнуващи новини писма на Дикън, които той след това трябваше да чете на цялото семейство. Сърчицето ѝ се свиваше при мисълта, колко ли им липсва, и най-вече на Дикън. Досега бе получила от него едно-единствено писмо, при това с такъв лош правопис, че успя да го разчете с огромна мъка. Той разказваше, че старият глиган умрял, че Ан намерила яйца в едно изоставено лястовиче гнездо, че очаквали младата кобилка да роди напролет конче от един от впрегатните коне на мистър Глоувър, а пък Ед изкарал шарка, но иначе всички били добре и само се страхували Морийн да не спре да пише, защото много им липсвала.

Размисли се и я налегна тежка мъка по стария ѝ дом. Но скоро дойде време за първото ѝ посещение при хер Мелер и във възбудата си тя мигом забрави Съсекс. А когато хер Мелер ѝ каза, че имал на разположение ложа в операта, и я помоли да го придружи на представлението, защото композиторът Вебер лично щял да дирижира последното си произведение, Морийн онемя от възторг. Щом най-после си възвърна способността да говори, тя се спусна към Клариса:

— Пускаш ме да отида, нали, лельо Клари?

Клариса с усмивка даде разрешение и благодари на австриеца. Докато гледаше как опашките на фрака му висят от двете страни на малкото столче пред рояла, а главата му се навежда и изправя в такт с

изпълняваната от него соната на Клементи, тя си помисли колко сполучливо е сравнението на Морийн: Наистина приличаше на петел, който кълве зрънца!

Тя беше нащрек. Забеляза, че австрийският учител по музика не откъсва очи от Морийн. Понякога слагаше ръка върху нейната, уж да ѝ покаже как точно да изсвири някой пасаж, но я задържаше малко по-дълго от необходимото. За облекчение на Клариса Морийн дори не забелязваше зле прикритото желание на хер Мелер. В своята прелестна невинност тя оставяше без внимание и възхитените погледи, които я проследяваха, докато двете пътуваха в откритата карета. Всички мъже — от момчето за поръчки до стария продавач на книги — извъръщаха глава след Морийн, тя навсякъде срещаше само усмихнати лица.

— Колко са приветливи лондончани! — възкликна тя веднъж пред Клариса. — Всички се усмихват.

С новата си прическа и с модната рокля сега изглеждаше по-възрастна от годините си. Клариса въздъхна. Момичето нямаше още четиринадесет. Може би тя и сър Джон, отдадени на удоволствието да бъдат заедно, твърде рано я караха да се чувства жена. Но знаеше, че сър Джон трудно би възприел едно такова самообвинение.

Намеренията ѝ да направи всичко възможно, та Морийн да изживее докрай детството си, бяха разбити на пух и прах, когато Клариса взе необмисленото решение да предостави на своя приятелка къщата си за любовни срещи.

Лиза фон Еберхард беше най-добрата приятелка на Клариса още от детинство. Лиза бе сключила богат брак, но съпругът ѝ, възрастен барон, не бе в състояние да отвърне на нейната страстна чувственост. Според обичаите на времето Лиза търсеше утеха при многобройните си любовници. Сега поддържаше връзка с един доста красив, но за съжаление твърде глупав млад хусар. И тъй като Морийн всеки четвъртък без изключение бе на урок при хер Мелер, Клариса предостави възможност на Лиза да се среща със своя любовник в Оркид Хаус, далеч от чужди очи. Как би могла да предвиди, че точно този четвъртък бедният хер Мелер ще се почувства неразположен малко след като тя съпроводи Морийн до дома му! Когато видя, че няма да може да продължи урока, хер Мелер, изпълнен със съжаление, реши да върне Морийн обратно вкъщи с каретата си.

— Слънцето грее така хубаво, предпочитам да вървя пеша, вместо да пътувам в затворената кола! Моля ви, нали може, хер Мелер?

За нейна изненада той целият се изчерви и със заекване обясни, че тя ще пътува на всяка цена с каретата, и то — учителят изрично настоя за това — не сама, а придружена от неговата икономка.

Когато дръпна звънеца на входната врата на Оркид Хаус, Морийн продължаваше да се усмихва на абсурдните условности, на които се подчиняваше животът в Лондон.

Остана смаяна, когато вратата ѝ отвори непознат млад прислужник, който също не можа да скрие учудването си.

— Кой сте вие? — попита тя, избута го назад и мина покрай него. — Какво правите тук? Къде е Хана?

Тя се затича по стълбите и чак на половината път до горния етаж лакеят успя да я настигне със зачервено лице. Той сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре.

— Там няма никой. Не, всъщност не бива да се качвате, защото... Казано ми бе, че сте на урок по музика...

Морийн никога не се държеше високомерно, но този път благородната ѝ кръв кипна и тя каза властно:

— Какво правя, си е лично моя работа. Никой няма право да ми казва къде мога да ходя и къде — не, в собствената ми къща! — С тези думи тя измъкна рамото си изпод ръката му и продължи нагоре към спалнята си.

Хвърли чантата с нотните листове на леглото и докато сваляше пелерината си, продължаваше да се чуди на присъствието на непознатия лакей в дома ѝ. Реши, че ще е най-добре да потърси леля Клари, тя ще ѝ обясни всичко.

Видя, че вратата на спалнята ѝ е открената. Обикновено винаги чукаше или я извикваше по име, преди да влезе, но сега, кой знае защо, ѝ хрумна, че Клариса може би е полегнала за следобедна дрямка и за да не я събуди, влезе на пръсти в спалнята. Вътре нямаше никой, но от съседната стая за гости се чуваха приглушени гласове. Сигурно леля Клари отново обсъжда с Хана или с Роуз как да променят мебелировката в гостната.

Изтича нетърпеливо в малкото преддверие, но внезапно спря, доловила силния аромат на чужд парфюм. Леля ѝ винаги предпочиташе аромата на рози.

Морийн добре познаваше тези помещения. Често идваше тук да се възхищава на съкровищата на Клариса — часовника от мекленбургски порцелан върху полицата над камината и картината, изобразяваща нимфа. Момичето на рисунката лежеше голо на една страна, златистата коса, същата като косата на Морийн, се стелеше по млечнобялото тяло, без да скрива напълно розовите връхчета на гърдите ѝ. Зад нимфата сред гъстата зеленина на дърветата надничаше брадатото лице на един сатир. Морийн с часове седеше като омагьосана пред тази картина. Главата на сатира ѝ напомняше за Човека Птица, това изображение някак намаляваше страха и отвращението, които изпитваше при неприятния спомен. Така той се превръщаше в част от легендите за древните времена и не беше по-истински от това митично същество, получовек — полукозел, нарисувано на платното.

Тя натисна дръжката и изведнъж разбра откъде идват гласовете. На голямото легло лежаха прегърнати мъж и жена, толкова погълнати от онова, което вършеха, че не забелязаха влязлото момиче. Бяха съвсем голи, телата им имаха цвета на нимфата от картината.

Мъжът говореше задъхано:

— Лиза! Прекрасна си! По-прекрасна от най-красивото цвете в кралските градини!

— А ти, сладко момче, си моят Адонис!

Морийн ахна и леко заотстъпва заднешком към преддверието. Точно когато предпазливо понечи да се измъкне на пръсти, чу отново гласа на мъжа:

— Тихо, любов моя! Навън има някой! Стори ми се, че чух нещо!

Морийн се скова от ужас да не бъде разкрита и пристъпи към прозореца, за да се мушне зад завесата. Можеха да я обвинят, че нарочно е отишла да шпионира!

Оказа се, че страховете ѝ са основателни. Тя чу глезения глас на жената, която тихо се засмя и рече:

— За да не мислиш през цялото време за това, върви и се увери сам! Казах ти, че в къщата няма никой освен нас двамата и моя прислужник. Клари ще се върне късно следобед, а момичето ще бъде тук едва след час и половина. Хайде, отивай, щом искаш!

Морийн се изпъна зад завесата и притаи дъх. Чу как пружината на леглото проскърца от преместването на нечие тяло. На вратата на

спалнята се показва млад мъж и впери ужасен поглед към отворената врата на преддверието. Прекоси го с две крачки, затвори вратата и завъртя ключа. Взе го в ръка и мина обратно край скритата Морийн, преди отново да изчезне в спалнята.

За първи път през живота си Морийн виждаше гол мъж в разцвета на силите си. За разлика от отвратителния Човек Птица този силен и красив Адонис събуди в душата и в тялото ѝ непознати досега чувства и желания. Трябваше на всяка цена да остане зад завесата, но същевременно ѝ се дощя да излезе от прикритието си и да задържи някак младия мъж, за да погледа още малко красотата на тялото му. По изумително бялата му кожа имаше златисти косми, а мускулите под нея играеха при всяко движение. Морийн изпита желание да докосне ръцете и бедрата му. Порази я не толкова голотата му, защото все пак бе израснала на село, колкото белотата на невероятно нежната му кожа. Непознатата дама сигурно също бе очарована от него. Морийн я чу как подканя с мъркащ глас любимия си:

— Ела, не издържам повече, не виждаш ли?

Морийн преглътна в напразен опит да успокои учестеното си дишане. Попадна в капан, от който можеше да се измъкне само ако разкриеше присъствието си. Но чувстваше, че няма кураж да се обади. Думите на жената разпалиха любопитството ѝ до крайност:

— Не се опитвай да прикриваш голотата си с ръце! — насмешливо, но нежно промълви тя. — Вече няма от какво да се срамуваш, прекрасни Адонис! Позволи ми да те докосвам, както аз обичам, и ще видиш, обещавам ти... Обещавам ти, че ще изпиташ върховна наслада... Не е ли прекрасно?

С дрезгав от желание глас той я молеше да не спира:

— Моля те... Още... Още... Какъв рай... Какъв ад! Целуни ме, целуни ме, неземно щастие мое!

Без да вижда какво правят те, Морийн притвори очи, притисна пръсти към устните си и си представи, че самата тя се подчинява на тази нежна заповед. Гласовете в съседната стая преминаха в шепот, а после във викове на удоволствие и тя, която бе виждала толкова често как се съвокупляват птиците и животните, разбра, че тук я няма грубостта на самец, който обладава женската, защото чуваше как жената се отдава с ликуване и шепне любовни слова.

Цяла разтреперана, Морийн се отпусна на пода, разтърсвана от някакво странно, неописуемо усещане, което я накара да се почувства тръпно самотна и дори изоставена. Никога не се бе замисляла за онова, което току-що чу, и макар любовната сцена да остана скрита за очите ѝ, тя ѝ се стори толкова привлекателна, че просто не разбираше как е могла досега да остане сляпа за тази съществена част от човешкия живот.

В другата стая любовниците, заситили страстта си, станаха от леглото и започнаха да се обличат. Разговорът им напомни на Морийн, че опасността все още не е отминала. Долови веселия мек смях на жената, която шеговито укоряваше мъжа:

— Няма да си заслужиш седмичната заплата като камериерка. Никога досега ли не си закопчавал рокля, скъпи?

— Дали наистина би предпочела да ти отговоря с „да“? — на свой ред запита мъжът. — Защото това би означавало да призная, че съм имал много други жени.

— Щом е така, по-скоро бих искала да чуя „не“. Приятно ми е да си мисля, че съм първата, макар че никога не бих взела за любовник неопитно момче, можеш да бъдеш сигурен в това!

— Недей така! Знаеш с какво отчаяно нетърпение чаках този момент. Ще разбиеш сърцето ми, ако ми кажеш, че не съм могъл да ти доставя търсената наслада!

— Заклевам се, че е точно обратното. Беше разкошен следобед и ти обещавам, че ще прекараме заедно още много такива с любезната помощ на моята Клари. Още утре ще ѝ изпратя цветя в знак на благодарност. Ти също трябва да го направиш, любими! Тя е чудесна приятелка и на нея винаги може да се разчита. Не бива да се боиш от нищо!

Бяха толкова погълнати в разговора, че пресякоха преддверието и излязоха, без изобщо да забележат свитото зад пурпурните завеси момиче. Но Морийн знаеше, че само след минута лакеят ще уведоми господарката си за нейното завръщане. Щом чу, че слизат надолу по стълбите, Морийн изтича по коридора към своята стая.

Хвърли се на леглото и зарови лице в хладните възглавници. Сърцето ѝ биеше лудо, в душата ѝ бе истински хаос — срам, страх да не бъде разкрита, но преди всичко възбуда, която я подлудяваше. При мисълта, че и тя един ден ще намери някой красив млад мъж, който ще

изгаря от желание да я гали нежно и да я обладава с такава страст, изпитваше непреодолимо желание да вика или дори да плаче на глас.

Днес Морийн бе откряла завесата към някои от прелестите на живота, с които предстоеше да се срещне.

Зачака нетърпеливо да дойде Клари, за да сподели своето ново откритие. След кратък размисъл обаче реши, че ще е по-умно да запази тайната за себе си. Морийн бе достатъчно интелигентна, за да проумее, че всъщност не би трябвало изобщо да знае за тази среща. След като леля ѝ я е уредила нарочно в час, когато Морийн няма да бъде вкъщи, значи държи тя да не знае за нея.

Клариса пък от своя прана реши, че по някаква щастлива случайност Лиза и любовникът ѝ не са били открити от детето. Това още повече затвърди решението ѝ да запази Морийн поне още малко от такива изкушения. Тя веднага обяви, че макар на Морийн да бе позволено да остава за вечеря в дните, когато компанията на сър Джон се събираше да играе карти, момичето трябва да се прибира в стаята си, преди да са започнали да играят на пари.

Морийн обаче страшно искаше да научи всичко за хазартните игри и особено за фарото, любимата игра на сър Джон. Най-накрая леля Клари се съгласи и двете прекараха почти цял следобед в изучаване на правилата, които Клариса познаваше не по-зле от сър Джон, макар да играеше рядко на карти. Когато надвечер сър Джон пристигна, Морийн вече бе усвоила основните неща. Той се развесели, като разбра, че момичето притежава вроден усет към картите. Направиха няколко раздавания и той посрещаше с добродушен смях всяка победа на дъщеря си.

— Идната седмица ти ще бъдеш моят талисман! — заяви той. — Да пукна, ако Джилбърт не зяпне от изненада, когато някакво пале на тринадесет години му прибере няколко гвинеи! — При мисълта за номера, който ще погоди на стария си приятел, той избухна в още по-громогласен смях.

— Но, мили Джон — възрази Клари, — смяташ ли, че е редно една млада девойка като Морийн да играе карти с лорд Бар?

Сър Джон сви рамене и се усмихна под мустак:

— А защо не? Това е нашата къща и в нея сме свободни да правим каквото пожелаем, не е ли така, скъпа? Колкото до Джилбърт, остави го да се оплаква и да ни кори колкото ще. А сега,

многоуважаеми дами, призовавам ви да запазите в дълбока тайна, че Морийн умее да играе. Искам изненадата да бъде пълна! По време на вечерята ще говорим за всичко друго, но не и за карти. Отсега се радвам на глупавата физиономия, която ще направи Джилбърт. Наистина добре ще се посмеем.

След като Хана разчисти масата, сър Джон реши да даде на Морийн още един урок. Но за по-малко от час тя спечели от него пет суверена. Той направо ревеше от възторг, като непрестанно обясняваше на Морийн, че това не е просто късмет, а вродено чувство към играта.

— Нарича се картоиграчески инстинкт — обясни той. — Аз самият го имам, откакто се помня!

Радостна, че той е толкова доволен от нея, макар да не разбираше защо, Морийн се зае с картите толкова сериозно, колкото и с пианото и уроците си. Времето ѝ бе изцяло заето. Умът ѝ бе под постоянно напрежение и просто не ѝ оставаше време да скучае.

Нощем спеше толкова дълбоко и непробудно, че една вечер ѝ бе нужен повече от час, за да осъзнае, че някой замеря с камъчета прозореца ѝ. Тя неохотно се измъкна от топлото легло и потръпна от нощния хлад. Лунните лъчи нахлуваха през стъклото и играеха по розовите шарки на килима. Нямаше нужда дори от свещ. Морийн пристъпи към прозореца и дръпна дантелените пердета. Надникна, все още полузаспала навън и се запита дали не сънува — стори ѝ се, че различава тъмна фигура на човек, загънат с плащ и обут с високи ботуши. Качулката на наметката му бе смъкната и тя ясно видя осветеното от луната лице под гъстия черен перчем. Повече любопитна, отколкото уплашена, тя отвори прозореца и се надвеси навън.

— Мадмоазел Морийн?

Сега вече го позна. Беше младият виконт Дьо Вал.

— Сър! Какво ви води насам в този късен час? Как успяхте да ме намерите? Видяхте ли се с Дикън? Ожреби ли се Коломб?

— Мадмоазел, моля ви от сърце, първо ми помогнете, а после ме разпитвайте! — В гласа му, изпълнен с нетърпение и молба, се прокраднаха весели нотки.

Жерар с удоволствие си помисли, че неговата катеричка е все така любознателна и продължава да трупа знания в малката си главица.

— Как мога да ти помогна? — с висок шепот каза тя. — Знаеш ли кое време е? Мисис Мантън отдавна спи и...

— Мисис Мантън е точно до тебе и много би искала да знае с кого разговаряш!

Морийн се обърна сепнато и заста на лице в лице с Клари, която стоеше зад нея със свещ в ръка, метнала шал около пълните си рамене и с нощна шапчица на главата.

— О, лельо Клари! — извика възбудено Морийн. — Това е Жерар, виконт Дьо Вал! Нуждае се от помощ. Може ли да го пуснем да влезе?

Все още замаяна от съня, Клариса тръсна глава, за да се разбуди, и реши, че наистина е по-добре да направят нещо, отколкото да стоят и да мръзнат по нощници.

— Заведете коня си в конюшната, сър! — извика тя на Жерар. — Ще ви отворим веднага щом се облечем!

Вече напълно разбудена, Морийн трескаво обличаше дрехите си и бърбореше оживено:

— Сигурно идва направо от Франция, лельо Клари! Може да го преследват по петите цяла банда шпиони и главорези! Моля те, моля те, побързай!

След минута Морийн тичаше като вихър надолу по стълбите към входната врата. Отвори я широко, без още да знае, че пуска да влезе в живота ѝ една любов, която ще трае до смъртта ѝ.

ГЛАВА СЕДМА

1793 — 1795

Клариса и Морийн позволиха на Жерар да им разкаже всичко едва след като върху тлеещата жаравя в камината бе разпален весел огън и Хана му поднесе блюдо със студено месо и греяно вино с подправки. Докато той се подкрепяше, Морийн седеше свита до камината в краката на Клариса и мълчаливо наблюдаваше седемнадесетгодишния младеж, заел мястото на момчето, с което се бе шегувала преди три години в Съсекс.

За тези години той бе пораснал много повече, отколкото можеше да се очаква от онова дете. Висок над метър и осемдесет, с широки рамене и тесни хълбоци, Жерар изглеждаше наистина по-голям от годините си. В ъглите на устните му се очертаваха бръчки, под очите му имаше тъмни сенки. Движеше се припряно и нервно, сякаш постоянно беше нащрек в очакване да долови знак за приближаваща опасност. Приличаше на преследван от кучетата елен, едновременно горд и неспокоен.

Морийн го намираше красив, вълнуващ и някак страшен, но когато възстанови силите си след обилната вечеря в приятно затоплената стая, той се поотпусна и се усмихна доволно на Морийн и Клариса с такава благодарност, че Морийн отново почувства предишния му чар.

— Пристигнах в Англия миналата нощ — започна разказа си Жерар. За голямо удоволствие на Морийн той извади от джоба на опръсканото си с кал палто малка кутия за енфие и поднесе последователно към двете си ноздри по щипка от белия прашец. Морийн наблюдаваше ръцете му — изящни и чудесно оформени, но не изнежени като на аристократ, никога не помирисвал физически труд. — Върнах се по същия начин, по който заминах, пак с рибарска лодка. Като пристигнахме в Къкмиър Хейвън, един състрадателен човек, чието име няма да назова, ми послужи с коня си, за да стигна до Алфрискън.

При споменаването на града очите на Морийн радостно блеснаха.

— Значи си бил в Алфрискън и си видял Дикън? А как са другите членове на семейството? Видя ли ги? Кобилата наистина ли е родила?

Жерар се разсмя и ѝ хвърли нежен поглед, от който тя поруменя.

— Господ ми е свидетел, че никак не сте се променили, мадмоазел Морийн! Готов съм да се обзаложа, че през тези три години не сте престанали нито за миг да задавате въпроси! — пошегува се той.

— И ще спечелите облога! — отвърна Морийн, възвърнала самообладанието си.

Въпреки подигравателната забележка Жерар продължи да я наблюдава. В тялото ѝ бе настъпила промяна и той не можеше да каже, че не харесва онова, което виждаше. Малката пъпка се бе разтворила, за да се превърне в прекрасен цвят. Детската ѝ фигурка се бе закръглила и поналяла — масленозелената, дълга до земята пола и тесният корсаж ѝ стояха чудесно. Носеше черни пантофки с нисък ток по последна мода, косата ѝ бе навита на меки букли като на най-известните светски дами в Лондон. Той добре помнеше, че когато я видя за последен път, се бе опитвал да си представи жената, в която ще се превърне това мило дете. Сега намираше, че съвсем скоро тя ще бъде онова, което той бе прозрял тогава.

„Да се нарече красива, е твърде слабо казано!“ — помисли си той и от този момент нататък трябваше да полага усилия, за да се съсредоточи в разказа си.

Да, срещнал се със семейство Сейл, да, Коломб имала конче и за негова огромна радост му се сторило, че го познала... Научил лондонския адрес на Морийн от Дикън, защото го бил загубил, разбира се. Пристигнал без всякакви средства — това беше казано с тъжен глас, — бил съвсем отчаян, не знаел дали сър Джон Дейнсфийлд ще го приеме, след като веднъж вече така грубо отхвърлил неговото гостоприемство. Затова се обърнал към единствения си познат в Англия, който би могъл да му помогне, Джеймс Петигрю. Стигнал чак до къщата им в Челси и там научил, че цялото семейство е отпътувало за Бъкингамшир. Няма избор: или трябвало да спи на улицата, или да прибегне към гостоприемството на мисис Мантън, надявайки се, че тя,

която все пак имал честта да познава, макар и твърде бегло за съжаление, ще си спомни, че негов настойник е сър Джон...

— Всъщност, мадам — завърши тирадата си той, — много ще се радвам, ако ме осведомите за чувствата на сър Джон към мене?

Клариса напълни отново тумбестата му чаша и го погали по рамото.

— Убедена съм, че сър Джон никога няма да затвори вратата си за тебе, Жерар — каза тя за голямо облекчение на Морийн. — Твоето заминаване, при това без дължимото обяснение, признавам, доста го смути. — В гласа ѝ за миг се появи нотка на упрек, преди да продължи с обичайната си сърдечност. — Макар да подозираше, че си заминал за Франция, не можеше да си представи как си се добрал дотам. След като първият му гняв премина, сам призна, че би постъпил по същия начин на твоята възраст и в твоето положение. Реши, че си тръгнал да търсиш милата си майчица, както наистина си направил, нали?

На лицето на Жерар се изписа горчиво разочарование и той отвърна с натежал от мъка глас:

— Напразно! Всичките ми усилия се оказаха безуспешни. Замъкът е в развалини, по-голямата част от него е пострадала толкова лошо от пожара, че се съмнявам дали изобщо ще може да бъде възстановена някога. Всички слуги, дори и Жюл, са се разбягали, не успях да намеря никой, който да ми каже нещо за майка ми. Остава ми поне надеждата, че е още жива, просто защото не срещнах човек, който да ми съобщи за смъртта ѝ. Моля се на Бога Жюл да е успял да я отведе при роднините ѝ в Италия. На писмото си до тях не получих отговор, но е възможно то изобщо да не е стигнало дотам. Както знаете, в моята бедна страна цари хаос.

— Преживял си огромно нещастие — съчувствено каза Клариса.

На лицето на виконта бе изписано такова страдание, че и двете с Морийн изпитаха желание да го прегърнат и утешат.

— Поне взех участие в битката! — гордо вдигна глава Жерар. — Бях със защитниците на Тюйлери при нападението срещу него миналото лято... — Думите му замряха при спомена за ужасното клане, устроено след поражението на поддръжниците на крал Луи. Жерар бил един от малцината щастливци, успели да се спасят и да достигнат до границата живи. След това отново се присъединил към армията на херцог Дьо Прованс, но атаката при Валми се превърнала в

пълен неуспех. Там Жерар се разболял от толкова тежка форма на дизентерия, че ако не го били приютили милостивите монахини от близкия манастир, обграждайки го с най-нежни грижи, сигурно щял да умре.

Екзекутирането на краля и обявяването на войната срещу Англия засилили у Жерар желанието да се завърне в страната, в която бил намерил вече веднъж убежище. Разчитал да възстанови тук здравето си и да участва в набирането на доброволци за армията от емигранти, към която сам горещо желаел да се присъедини.

— Трябва да продължа да се бия не само заради майка си, замъка Буланкур и всичко, което ми се полага по право — заяви той с непоклатима решимост, — а и заради самата Франция. Сега там се разпореждат истински касапи, няма как да не сте чули за това.

Морийн с радост би отрупала Жерар с нови въпроси, но Клариса забеляза колко бледо е лицето на младежа и каква страхотна умора измъчва тялото му. Хана веднага получи нареждане да приготви легло за виконта в една от спалните за гости, а самата Клариса постави в грейка малко жарава от огъня, даде му една от нощните ризи на сър Джон и го изпрати да си легне.

— Утре ще можем да се наприказваме до насита! — успокоително каза Клариса, като видя разочарованието по лицето на Морийн. — А сега марш в леглото, мадмоазел! Страх ме е да си помисля кое време стана, сигурно скоро ще съмне.

Морийн послушно се оттегли в спалнята си, но не можа да заспи. Макар и съвсем кратък, разказът на Жерар за преживените от него приключения след последната им среща събуди любопитството ѝ и — нека признаем — завистта ѝ. Колко незначителен бе нейният живот досега! От друга страна, много ѝ се искаше Жерар да бе имал повече успех — участието му в битките бе завършило с горчиво поражение, а и нямаше никаква вест от обичната си майка.

„И аз ще се помоля за нея!“ — благочестиво реши тя, макар да не вярваше много, че Бог обръща някакво внимание на молитвите ѝ. Колко пъти смирено го бе молила да доведе Дикън в Лондон, а той не си бе помръднал пръста, за да изпълни дори едно толкова обикновено желание.

Мислите ѝ се върнаха към младия виконт, който без съмнение вече спеше в съседната стая. Искаше ѝ се той да може да остане по-

дълго с тях в Лондон. Едва сега разбра колко много ѝ бе липсвала компанията на някой неин връстник.

Докато Морийн заспиваше щастлива, кроейки планове как ще се забавляват на другия ден, Клариса изпрати един прислужник да съобщи на сър Джон за пристигането на виконта. И когато на сутринта Морийн се събуди, сър Джон вече бе пристигнал в Оркид Хаус с намерението да отведе младия виконт в къщата на „Пикадили“.

— В никакъв случай не бива да остава тук, скъпа! — извини се той на Клариса. — Ще тръгнат слухове. Сама разбираш, че момчето трябва да пази репутацията си, а да живее под един покрив с тебе...

— Не казвай нито дума повече, Джон! — вдигна ръка да спре думите му Клариса. Макар да съзнаваше добре, че за съжаление условностите на обществото са безвъзвратно нарушени, тя не показа с нищо, че е засегната, и дори го похвали за мъдрото решение: — Много благородно от твоя страна да посрещнеш така Жерар въпреки бягството му. Но дали жена ти ще му окаже такъв радушен прием?

Сър Джон силно се съмняваше в това и сложи край на разискванията по този въпрос, като се намръщи и отсече:

— Изобщо няма да искам съгласието ѝ, Клари!

Затова, когато Морийн се спусна на долния етаж, облечена в най-хубавата си, дълбоко деколтирана бяла рокля, която разкриваше малките ѝ твърди гърди и бе пристегната в талията с широка светлосиня копринена панделка, завари Жерар вече на вратата. Тя спря на най-долното стъпало, притисна затвореното ветрило към устните си и се вгледа в него с недоумяващи очи.

— Нима тръгвате толкова скоро? — попита тя, без да успее да скрие разочарованието в гласа си.

— Сър Джон бе така добър да ме покани да се върна с него в дома му — отвърна Жерар и се приближи към нея с приятелска усмивка. — Толкова съм благодарен на вас и на мисис Мантън за онова, което сторихте за мене снощи! Няма да го забравя, докато съм жив.

— Но имаме още толкова много да говорим! Не научих почти нищо за Дикън, за фермата, за контрабандистите, дори...

— Искрено се надявам, че съвсем скоро ще мога да отговоря на всичките ви въпроси — каза тихо Жерар, наведе се и леко докосна с устни ръката ѝ. — Решено е да остана в Лондон поне няколко седмици,

защото сър Джон смята да изпрати писмо до свои приятели в Италия, за да пита не знаят ли нещо за моята майка. Няма да мръдна оттук, докато не се получи отговор. Ще бъда щастлив, ако имате добрината да ме приемете отново.

— Можеш да посещаваш Морийн и мисис Клариса когато пожелаеш, Жерар — каза сър Джон, докато пътуваха с каретата към „Пикадили“. — Надявам се обаче, че ще го правиш съвсем дискретно. Надявам се, добре разбираш как гледа обществото на мисис Мантън, а за съжаление и Морийн се намира в същото положение. За да не възникнат никакви недоразумения по този въпрос, ще ти се доверя, като разчитам на думата ти на благородник, че всичко ще остане в тайна: Морийн е моя незаконна дъщеря.

Жерар положи огромно усилие да скрие изненадата си. Сърцето му се сви от съжаление към Морийн. Твърде добре разбираше, че произходът неумолимо определя съдбата на човека за цял живот.

— Тя знае ли това, което току-що ми казахте? — попита след дълго мълчание той.

Сър Джон поклати отрицателно глава.

— Морийн е все още дете и се намира в блажено неведение за огромното значение на тези неща. Решил съм да не ѝ казвам нищо поне още известно време.

Пред очите на Жерар се мярна щастливото жизнерадостно лице на девойката и справедливата му душа се разбунтува срещу удара, който тя неизбежно трябваше да понесе някой ден. Тя беше чиста и дори наивна, но все пак изглеждаше странно, че едно толкова умно и проникателно момиче като нея може да живее в къщата на мадам Мантън, без да се досети за връзката ѝ със сър Джон. Най-вероятно беше наистина да не подозира нищо и за произхода си, за това, че е дъщеря на сър Джон.

Жерар пропъди тези мисли от главата си, защото бе изправен пред много по-сериозни трудности. Както разбра от думите на сър Джон, не на последно място сред тези грижи бе и нуждата от пари.

— Ще ти осигурявам достатъчно средства за ежедневните ти разходи, момчето ми — щедро обеща сър Джон. — Но тъй като засега не можем да храним надежда, че ще успееш да си върнеш загубеното във Франция богатство, дължен съм да те посъветвам да потърсиш изгодна партия за брак.

— Брак ли? — повтори с недоумение Жерар, убеден, че не е чул правилно. — Но аз съм едва на седемнадесет години, сър! И нямам никакво намерение да се женя!

Сър Джон прекъсна с жест възраженията му и настоя:

— Желанията са едно, а нуждата — съвсем друго, момчето ми. Една богата съпруга, при това тук, в Англия, ще бъде безценна придобивка за тебе. Не притежаваш никакви средства, за да се издържаш, а с твоя произход би било срамно да работиш. Предполагам, не забравяш нито за миг, че си се заклел да възстановиш честта на името Дьо Вал?

— Как можете да допуснете, че ще забравя, сър! — възмути се Жерар.

— Е, тогава запомни, момчето ми. За да постигнеш успех в този живот, са ти нужни две неща: пари и влияние. Една богата съпруга може да ти ги донесе много по-лесно, отколкото ако се опитваш сам да се сдобиеш с тях. Аз естествено ще направя за тебе всичко, което е по силите ми. Ето например моите две дъщери. Ако не успея да им намеря съпрузи, те скоро въобще няма да могат да се омъжат. Разбира се, с готовност бих ти дал ръката на една от тях, но въпреки че имат добра зестра, те не са подходящи за тебе. Нужна ти е съпруга, която да блести в обществото, която ще може да подшушне тук и там по някоя добра дума във важни за тебе моменти, да те въведе в двора дори. Ето такава съпруга трябва да ти намерим — цялата огън и пламък, с жив ум, блестяща, истинска виконтеса като майка ти.

Жерар замълча. Просто не можеше да си представи, че такава жена съществува. Няколкото богаташки дъщери, с които се бе запознал досега, бяха съвсем обикновени и приличаха на дъщерите на сър Джон. Момичетата с истински живец в тях и с пъргав ум обикновено не разполагаха със средства или, както изведнъж се сети, нямаха подходящ произход като бедната Морийн. Без съмнение само след година-две Морийн щеше да се превърне в съществото, описано от сър Джон. Пък и самият Жерар, ако трябваше да се жени, не би приел никоя друга. Осъзна с тъга, че му се налагаше да мисли за брак точно когато научи, че единственото момиче, което би могъл да си представи като своя съпруга, е завинаги загубено за него.

Морийн бързо забрави разочарованието си от внезапното заминаване на Жерар, улисана в подготовката за утрешната вечер. Поканени бяха десет джентълмени, отдавна минали четиридесетте или дори петдесетте като самия сър Джон. Всички те бяха богати и уважавани люде, двама от тях бяха придворни на Уелския принц. Морийн бе приятно възбудена от мисълта, че ще вечеря на една маса с толкова известни хора.

Както обикновено тя задаваше въпрос след въпрос. Наистина ли са приятели на Уелския принц? Клариса не се ли чувства поласкана, че приема в къщата си такива гости?

Клари се разсмя и обясни, че те всъщност не идват на посещение при нея, а да се насладят на вкусната храна, на отбраните напитки и най-вече на играта на карти. Всички те, и особено лорд Бар, били запалени картоиграчи.

— А защо? — продължаваше неумолимата Морийн. — Той толкова ли е богат?

Клариса кимна:

— Да, повече, отколкото можеш да си представиш. Освен това няма нито семейство, нито деца, за които да се грижи. Само някакъв далечен братовчед, който се надява да наследи всичко. Но съм чувала, че лорд Бар никак не го обича. Често е казвал, че след като не може да му попречи да наследи титлата, щял поне да се погрижи да не му остави и богатството. Заради това именно прави огромни залози.

Морийн се усмихна и си помисли, че сигурно ще хареса този ексцентричен приятел на сър Джон.

Така и не можа да се запознае с него, както впрочем не успя да се види и с Жерар дьо Вал. Привечер тя се оплака, че ѝ е студено, разтrese я неудържимо, въпреки запаления в стаята огън. Гореше цялата, непрекъснато искаше да пие, а по-късно почувства силна болка в гърлото. До сутринта по шията и по гърдите ѝ се появи обрив, който към обед се разпростря по цялото ѝ тяло.

Клариса извика доктора, макар че като вдовица на лекар много добре знаеше какво означават тези симптоми. Никак не се изненада, когато научи, че Морийн е болна от скарлатина. Срещу тази болест нямаше лек и докторът предписа само няколко прахчета поташ, за да облекчи болките в зачервеното гърло, а и компреси, които да успокоят обрива.

Морийн лежа тежко болна повече от две седмици. Гореше в огън така, че сърцето ѝ биеше като на птиче, често бълнуваше. Клариса самоотвержено се грижеше за нея през цялото време и най-последно треската и обривът започнаха да отстъпват. Сър Джон идваше всеки ден да проверява как е.

— Толкова е бледа и отслабнала, Джон, че не знам дали ще може да се възстанови напълно. Започвам дори да мисля, че лондонският климат не е най-подходящ за нея. Тя е родена и израснала на село и може би чистият въздух сред природата ще ѝ се отрази добре. Тази сутрин говорих с лекаря и той е на същото мнение.

— Ако е така, трябва незабавно да я заведеш в Брайтълмстоун! — без колебание откликна сър Джон, ала Клари му направи знак да не бърза и да я изслуша.

— Не, скъпи, струва ми се, че би трябвало да я изпратим в Алфрискън. Докато лежеше в несвяст, непрекъснато бълнуваше за фермата и за семейството си. Слава Богу, времето е хубаво, а и мисис Сейл ще се грижи превъзходно за нея. Мисля, че Морийн ще се чувства отлично там.

Сър Джон замислено погледна Клариса. Само до преди няколко дни и той като нея се бе страхувал, че Морийн умира. Чувстваше се съсипан, отчаян от безсилието си да направи нещо наистина полезно за нея, а не само да изпраца всеки ден плодове и цветя. Клари, която бдеше над леглото на детето ден и нощ, имаше тъмни кръгове под очите и явно също се нуждаеше от почивка. Не би било зле, докато Морийн е във фермата, Клариса и сър Джон да отидат за малко в Брайтълмстоун.

И така, решението бе взето, но едва след две седмици лекарят прецени, че Морийн вече може да предприеме пътуването с карета до Съсекс.

Във фермата я посрещнаха с искрена радост. Мисис Сейл обикаляше около нея като квачка около пиленцето си, а Дикън измайстори лежащ стол и го постави в овощната градина, където Морийн щеше да си почива на слънце или да спи, ако иска, по цял ден.

Младостта и жизнеността ѝ надделяха. Само след няколко седмици силите ѝ започнаха да се възвръщат. Скоро Морийн бе в състояние да хвърля зърно на пилетата, да събира яйцата или да

нарежда в щайга плодовете, които Дикън береше и ѝ подаваше от дървото.

В отношенията между двамата бе настъпила неуловима промяна. Тя се отнасяше мило с него, всичко беше почти както по-рано, но макар и кратък, престоят в Лондон я бе отчуждил от него. Беше придобила държанието, речта и външния вид на високопоставена млада дама. Тя пак тичаше боса през полето с разпуснатите си буйни коси и се смееше весело и безгрижно, но Дикън не можеше да преодолее разстоянието помежду им.

Той бе навършил седемнадесет години и се бе превърнал в истински мъж Висок, силен, макар и малко грубоват, Дикън бе привлекателен младеж. Когато отиваше на пазара, много девойки го заглеждаха. Момичето, което работеше в кухнята на „Звездата“, никога не пропускаше да му се усмихне, колчем се случеше той да мине под прозорците ѝ, а ратайкинчето от съседната мандра се изчервяваше до уши, когато Дикън го заговореше. Той обаче пазеше в душата си място единствено за Морийн. В своето чистосърдечие продължаваше да обича само нея и смяташе, че това ще трае цял живот.

През тези летни месеци Дикън успя някак си да свикне с мисълта, че любовта му ще остане завинаги несподелена. Колкото и да е странно, той изпитваше едва ли не облекчение от това, защото в обожанието му имаше голяма доза страхопочитание и боязън. Стигаше му да е близо до Морийн, да я пази и да се отзовава начаса, щом тя го повикаше с ясения си звънлив глас. Радваше се и на това скромно щастие.

Морийн също беше щастлива. Животът в Лондон бе вълнуващ и тя знаеше, че един ден ще се върне към него с удоволствие, но сега се радваше на нацъфтелите като розови облаци храсти и на дивните полски цветя. С нетърпение чакаше да узреят боровинките и къпините. Какви чудни сладка правеше мисис Сейл! Тук Морийн се чувстваше у дома си. Само веднъж съжали, че не е в Лондон: когато видя Коломб и жребчето ѝ да пасат на ливадата и си спомни за младия виконт.

Мистър Глоувър я попита дали умът ѝ се възстановява така добре, както и тялото ѝ, и когато Морийн отговори утвърдително, той веднага поиска да узнае защо тогава го оставя да бездейства. Нима е забравила колко много знания има на този свят? Нима иска да пропусне широката крачка на човешката история, докато си седи в

градината и мързелува по цели дни? Какво знае за договора, сключен между кралете на Англия и Сардиния? А за ужасното положение на католиците в Шотландия? А за прокарания от сър Джон Синклер закон за селското стопанство и за отражението му върху съдбата на семейството, което я е отгледало?

Той успя да разбуди благотворно ума ѝ, както слънцето беше възвърнало жизнеността на тялото ѝ. И някак от само себе си, без някой от двамата да обели дума за това, те се споразумяха да подновят уроците.

Когато лятото превали и настъпи есента, сър Джон дойде да я навести, отклонявайки се от пътя си на връщане от Брайтълмстоун. Разказа ѝ, че в момента Клариса боядисва къщата и сменя цялата ѝ наредба. Той искаше Морийн да се върне в Лондон веднага щом всичко бъде готово, стига здравето ѝ да позволява това. Нямаше никакво съмнение, че тя се е възстановила напълно, но мистър Глоувър настоя сър Джон да остави засега Морийн при тях.

— Тук тя се чувства още дете! — каза той. — И колкото по-дълго трае това, толкова по-добре за нея, сър Джон. Уверявам ви, че няма да изостане с уроците си по пиано. А в столичния живот, така както тя ми го описа, освен музиката малко неща могат да се нарекат полезни за нея, въпреки че той доста ѝ се е понравил, не може да се отрече.

Сър Джон се подвоумя. Макар да знаеше, че Клари трудно понася раздялата с Морийн, той виждаше мъдростта в предложението на мистър Глоувър. Самият сър Джон бе твърде зает да урежда сватбите на двете си дъщери. Селина и Прюдънс, вече на 18 и 20 години, все още нямаха нито един кандидат, а майка им не полагаше никакви усилия да им намери съпрузи. Сега сър Джон смяташе за свое задължение да прекарва повече време вкъщи, за да посреща специално подобрите гости, както и да придружава дъщерите си на многобройните балове. При това положение, дори и Морийн да беше в Лондон, той трудно би могъл да ѝ отделя нужното внимание, да не говорим, че нейното присъствие все пак пречеше донякъде на живота му с Клари.

Той се остави на мистър Глоувър да го убеди, че за Морийн ще бъде по-добре да остане във фермата, докато навърши петнадесет години. Тогава вече тя наистина трябваше да се прости с детството си.

Морийн не се натъжи особено, когато ѝ съобщи това решение. Разбира се, липсваха ѝ нейната стая и красивите мебели и украшения в къщата в Ричмънд, но нямаше нищо друго, което да я тегли към Лондон. Без тя да го съзнава, природата искаше своето и сложният процес на превръщането ѝ от момиче в жена я караше инстинктивно да търси спокойствие. Покоят, необходим за нейното съзряване, бавно и неумолимо надделяваше над буйната ѝ природа и притъпяваше дори нейната ненаситна любознателност.

Когато през 1795 година Морийн навърши петнадесет години, у нея не бе останала и следа от предишното момиченце, освен може би открития ясен поглед и безрезервната доверчивост, с която се отнасяше към всичко наоколо. Морийн беше височка, но окото на познавача би преценило, че фигурата ѝ все още е прекалено слабовата, за да принадлежи на една наистина зряла жена. Стегнатите ѝ гърди обаче бяха чудесно оформени, изящният овал на лицето ѝ се подчертаваше от изпъкналите скули, а сочните ѝ устни говореха за неосъзната чувственост. Движенията ѝ, които винаги се бяха отличавали с особена грациозност, сега станаха по-плавни, а гласът ѝ — по-мелодичен. Тя цялата трептеше от жизнерадост, отлично здраве и завидно самочувствие.

В деня на сбогуването с мистър Глоувър, малко преди да замине за Лондон, той сложи ръце на раменете ѝ и каза:

— Ти се превърна в истинска красавица, дете. Много мъже ще бъдат привлечени от хубостта ти, така че понякога ще ти бъде трудно да разбереш кой от тях харесва не само нея, но и тебе самата. Казвам това, за да те предпазя от опасностите, с които ще се сблъскаш. Красотата е истински дар за една жена, но мнимото обожание и ласкателството, които тя извиква, никога няма да задоволят сърцето ти. Зная, че е така, познавам те по-добре, отколкото ти се познаваш. Ти си личност, Морийн, човешко същество, призвано да се стреми към нещо повече от празни комплименти. Ти търсиш истината, честността и справедливостта, а повярвай ми, никак не е лесно за една жена да ги намери. Ще срещаш съпротива всеки път, когато се разбунтуваш срещу неравенството. Един съпруг, който наистина те разбира, ще ти помогне да се опознаеш сама. Но ако се омъжиш за някой, който ще те държи като красиво цвете или скъпо украшение, той само ще поощрява

твоите капризи и ще ти доставя удоволствия, но никога няма да задоволи глада на душата ти...

Дългите речи не бяха нещо обичайно за стария учител и въпреки че слушаше съсредоточено както винаги, Морийн почти нищо не разбра.

— Какво желаете да сторя, сър? — попита тя.

Той въздъхна. Знаеше, че тя е твърде млада и неопитна, за да види капаните, заложили пред нея.

— Единственото, което искам, е да останеш вярна на себе си, скъпа. Никога не приемай нещо, ако то не е най-доброто, към което се стремиш, ако не си сигурна, че го искаш или ако вече е притежание на другото. Това се отнася преди всичко за любовта. Добре, а сега тръгвай, момичето ми, и не забравяй обещанието си да ми пишеш!

Сбогуването с Дикън беше още по-тежко. Морийн можеше да прочете ужасната мъка в очите му. Тя приемаше обичта му като нещо естествено, което я съпровождаше в живота ѝ, откакто се помнеше. Вярно, че напоследък в тази обич бе настъпила някаква промяна. Той вече не ѝ разрешаваше да се хвърля в прегръдките му и да го целува, не отговаряше на закачките ѝ и държанието му бе някак сковано. Постепенно Морийн прие това и потискаше желанието си да се отнася с него като с любим по-голям брат. Днес обаче толкова много ѝ се искаше да прогони тъгата от очите му, че го прегърна по детски и обеща:

— Скоро ще се видим пак, миличък Дикън! Ще ги помоля да те вземат в Лондон. Всички благородници имат цял куп прислужници, бързо ще си намериш работа. На всяка цена ще говоря за тебе с мисис Мантън и със сър Джон, тогава ще можем да се виждаме често.

Това обещание, което Морийн бе твърдо решила да изпълни, изглежда, бе съвсем достатъчно за Дикън и когато изпратената от сър Джон карета напускате фермата, той вече махаше за сбогом с усмивка на лице. Морийн стискаше в ръчичката си букета от изтравничета и незабравки, който той ѝ бе подарил на раздяла.

ГЛАВА ОСМА

1795

— Мила, мила лельо Клари! — извика с обич Морийн и я прегърна. — Толкова се радвам да те видя отново! Никак не си се променила.

Клариса се разсмя при този комплимент, помогна на Морийн да свали пелерината и бонето си и я покани да седне по-близо до огъня.

— Ами, остаряла съм с цели две години! — възрази тя. — А ти си толкова пораснала, че ми беше трудно да те позная.

— О, не съм, мисис! — отвърна Морийн и се сгуши в краката на Клариса, притискайки глава към копринените поли на роклята ѝ. — Същата съм и обещавам винаги да си остана такава.

— Добре, добре, да приемем, че е така. Ти си моето сладко храбро момиче, което замина от Лондон, цялото покрито с огненочервени петна.

— Тук бъркаш, лельо Клари! Когато тръгнах, от петната нямаше и помен.

Двете се разсмяха едновременно. Отново се чувстваха като добри приятелки, сякаш от последния им разговор не бяха изминали години.

— Имам да те разпитам за толкова много неща! — започна Морийн с нетърпение, което Клариса бе позабравила. — Как е скъпият чичо Джон? А Хана? Какво стана с бедния хер Мелер? Но преди това искам да знам какво се случи с виконт Дьо Вал! Още ли е в Лондон? А дали...

— Спри за миг, сладка моя, защото започнах да забравям въпросите, на които искаш отговор! Сър Джон е добре, но е потънал до гуша в досадни задължения. Хана се радва на добро здраве и ѝ е много мъчно за тебе. Толкова често ми го казва, та се видях принудена да ѝ се скарам. Помолих я да престане да ми напомня, че, макар и временно, ти не си при мене.

— Радвам се, че все още работи тук! Когато видях на вратата друга прислужница, се уплаших да не е напуснала.

— Това е Роуз, камериерката. Нима си я забравила? Колкото до хер Мелер, той се въртеше около мене като кученце, загубило господаря си, и непрекъснато ме разпитваше за вести от „хубав малък госпожица“. — Те отново избухнаха в смях и Клариса продължи: — Страхувам се, че колкото и да настояваш, мога да ти разкажа твърде малко за красивия млад виконт. Скоро след като ти замина за Съсекс, той се отби, за да ми благодари за гостоприемството и да се сбогува, защото пак заминаваше за Франция. Беше получил вести от Италия. Майка му не се била връщала при семейството си там и по всяка вероятност все още се намирала във Франция. Жерар се страхуваше, че може да е в някой затвор.

Клариса забеляза, че лицето на Морийн промени цвета си и никак не се изненада, когато чу изпълнения ѝ със стаен копнеж въпрос:

— А не попита ли за мене?

— Чакай да помисля! Ах, да, мисля, че попита! — подразни я Клариса. — Всъщност първите му думи бяха за тебе, а букетът, който ми поднесе на вратата, май съвсем не беше предназначен за мен. Защо ли? Защото беше вързан с панделка в цвета на роклята, която ти носеше онази сутрин, когато сър Джон го отведе олука.

— Ах, лельо Клари, просто не можеш да си представиш колко се радвам да чуя това! — щастливо възкликна Морийн. — Много мислех за него и стигнах до извода, че ако имаме възможност да се опознаем по-добре, ще станем чудесни приятели!

Клариса беше доволна, че момичето не забеляза сянката, която премина по лицето ѝ. Никак не ѝ се искаше да поддържа романтичните представи на Морийн за младия виконт, защото неотдавна сър Джон ѝ бе споменал за една млада аристократка от доста богато семейство, с чийто баща той разговарял от името на виконт Дьо Вал. Двамата млади се запознали на една музикална вечер в дома на сър Джон. Мерседес де Фаенца, дъщеря на испански благородник, била много влюбена в него и дори не криела това. Баща ѝ също не отхвърлил предложението на сър Джон за евентуална женитба. Мерседес не търсела брак по сметка, защото била толкова богата, че можела да издържа не един, а трима съпрузи. Баща ѝ обаче не можел да ѝ намери подходящ кандидат, защото като единствено дете в семейството тя била много

разглезена още от малка. Страстната натура на двадесет и три годишната девойка била неудържима и той с право се страхувал, че ако не встъпи час по-скоро в законен брак, тя ще се забърка на своя глава в някоя любовна история и ще опозори името му. Жерар дьо Вал бил първият приемлив кандидат, на когото тя била склонна да даде ръката си, още повече че за разлика от английските благородници той също бил католик.

Нямаше как да вземат съгласието на Жерар, защото той беше във Франция, но сър Джон бе уверен, че момчето непременно ще види изгодата от този съюз. Ето защо Морийн и Жерар не биваше да се сприятеляват, а ако между тях пламнеше любов, това щеше да е истинско нещастие.

За да откъсне мислите на Морийн от младежа, Клариса заразказва на дълго и на широко за предстоящата сватба на Уелския принц с неговата братовчедка Каролин, дъщеря на херцога на Брунsvик-Волфекбютел. Всъщност по думите на сър Джон Парламентът принудил принца да се ожени с обещанието да изплати огромните му дългове. Според слуховете те надхвърляли сумата от шестстотин и петдесет хиляди лири стерлинги. Всички съчувстваха на Марша Фицхърбърт, негова съпруга от морганатически брак, който, разбира се, щеше да бъде разтрогнат.

Морийн вече бе научила за събитието от разговорите си с мистър Глоувър. Дватама споделяха мнението, че сегашният Уелски принц не може да се сравнява с баща си, и се радваха, защото крал Джордж беше на път да оздравее и принцът нямаше да бъде назначен за регент.

Морийн свикна с живота в Лондон със същата лекота, с която бе приела и престоя си в Съсекс. Сърдечната Клариса я обичаше като родна майка и най-добра приятелка, а сър Джон, който идваше често, я глезеше, отрупваше я с комплименти и правеше всичко, за да я накара да се почувства като у дома си. Хер Мелер, при когото тя възобнови уроците си по музика, изслуша изпълнението ѝ и порозовял от смущение, великодушно отсъди, че дори и без неговите напътствия тя е успяла значително да подобри техниката си.

Спалнята ѝ беше изцяло обновена и в нейно отсъствие Клариса бе продължила да попълва библиотеката ѝ, която сега съдържаше едно великолепно подвързано издание на „Речника“ на сър Самюел Джонсън. Мистър Глоувър често ѝ бе говорил за него и изказваше

съжаление, че самият той не го притежава. „Речникът“, както обясни Клариса, бил подарък от сър Джон. Морийн бе възхитена, но поради трескавата подготовка за голямата игра на карти същата вечер не намери време да се порови в него и да потърси значенията на много думи, които искаше да научи.

За вечерта щеше да облече рокля по модел, взет от „Галерия на модата“, нащумяло списание, издавано в Лондон от швейцарския художник Николаус фон Хайделоф. Морийн бе по-скоро възбудена, отколкото смутена и когато дойде време да слезе долу при Клариса и сър Джон, за да посрещнат гостите, откри, че изисканата рокля ѝ дава ново самочувствие.

В мига, в който я видя да слиза по стълбите, сър Джон усети прилив на бащинска гордост. Копринената ѝ рокля имаше розов корсаж и дълга бяла пола, поръбена с дантела. Черна дантелена наметка разкриваше красотата на голите ѝ рамене, а прическата ѝ в старогръцки стил бе украсена с розови, бели и черни пера. В сравнение с нея Клариса приличаше на звезда, която безнадеждно избледнява с настъпването на утрото. Морийн грееше като ослепително слънце и той едва се въздържа да не примижи, за да предпази очите си.

— Скъпа Морийн! — официално се поклони той и целуна ръката ѝ. — Тази вечер за мене ще е чест да те представя на приятелите си. Ти си просто прелестна!

Изисканият поклон и целувката, която той положи върху ръката ѝ, я накараха да се усмихне дяволито, както правеше като дете.

— Роклята ти стои чудесно! — не остана по-назад и Клариса. Завистта и ревността, които би изпитала някоя не толкова благородна жена, когато бъде засенчена от друга, ѝ бяха напълно чужди. — А ето, че пристигат и първите гости!

— Обзалагам се, че това е Джилбърт! — разсмя се сър Джон. — Този хитрец винаги пристига пръв и си тръгва последен. Забавления до дупка, това му дай на него!

Лорд Бар изглеждаше точно така, както Морийн си го бе представила. Не я напускаше чувството, че вече познава ниския, дебел човек с кръгло румено лице и пухкави бузи. Цялата му фигура говореше за весел нрав и за пълно отдаване на удоволствията на живота. Но лорд Бар бе щедър не само към себе си, а и към другите и

добродушният му незлоблив характер проличаваше във всеки негов жест.

Той веднага целуна Клариса по двете бузи като стара приятелка и нарече сър Джон „дяволски късметлия“, защото можел да се радва на компанията на „такава прелестна женичка“. След това постави протегнатите си напред ръце на раменете на Морийн, но и така коремът му, заплашително издул модната жилетка, почти се допираше до тялото ѝ. Заяви ѝ, че с радост би схрускал сладурана като нея вместо вечерята си.

— Или поне, скъпа ми Клариса, мога да се закълна, че нито един залък няма да ми се услади, ако не седя до тази прекрасна млада дама. Настоявам картичките с имената на масата да бъдат разместени така, че мис Морийн да е до мене.

Морийн срещна погледа на сър Джон и се усмихна при този разточителен комплимент.

Вечерята беше разкошна. Овалната махагонова маса бе отрупана с блестящи сребърни съдове и кристални чаши, които искряха така, сякаш в тях бяха запалени огънове. Морийн бе подредила кокичета и минзухари в две вази, украсени с бели и бледовиолетови панделки. Хана и Роуз сервираха старателно приготвяните дни наред блюда — стриди, сварени в собствените им раковини, омари с масло, огромен пай с пилешки дреболии и задушено телешко. За десерт се предлагаха по избор желета, петифури, сладкиш с извара и любимият крем на Морийн, приготвен от каймак, вино и захар.

Морийн слушаше мълчаливо, докато на масата се водеха разгорещени политически спорове, подклаждани допълнително от обилно леещото се вино. Лорд Бар забеляза това и разкаяно я погали по ръката.

— Поднасям ви своите извинения, мила! Този разговор трябва да е непоносимо скучен за вас.

— Напротив, сър! — без преструвки отвърна Морийн. — Намирам го извънредно интересен и имам твърдо становище по много от обсъжданите въпроси.

Той погледна зачервеното ѝ лице и попита с доброжелателна насмешка:

— И какво знае красива млада госпожица като вас за тази сложна материя?

— Може би знанията ми са недостатъчни, сър — отговори Морийн, която взе въпроса му насериозно и не долови шегата. — Но ми се струва например, че би било крайно несправедливо към нашата съюзница Австрия да ѝ откажем помощ само защото веднъж кралят на Прусия е използвал парите ни за свои лични цели.

Лорд Бар направо зяпна от изненада срещу младото момиче, а сър Джон прикри усмивката си. Разговорите на масата замряха и всички се вслушаха в следващия въпрос на лорд Бар.

— А не бихте ли споделили с мене възгледите си за робството?

Морийн дори не трепна под втренчения му поглед.

— Наистина, сър, аз имам твърдо установено мнение за това. Не намирам за редно човешки същества да бъдат продавани като животни. Тъй като въпросът за премахването му бе отложен за след шест месеца, аз всяка вечер искрено се моля при следващото обсъждане седемнадесетте членове на Парламента, които първия път гласуваха срещу аболиционизма, през това време да са достигнали до едно похуманно и по-малко себично решение. Да не забравяме, сър, че Дания отмени робството още преди три години!

За голяма изненада на Морийн насядалите около масата джентълмени заръкопляскаха, а лорд Бар вдигна тост в нейна чест.

— Бога ми, вие сте една наистина необикновено добре информирана млада дама! Ако всички представители на нежния пол бяха начетени като вас, мисля, че незабавно бихме могли да обсъдим въпроса за участието на жени в кабинета!

— Не говорете така, за Бога! — провикна се един политик сред буря от смях. — Различията ни с дамите ни създават достатъчно неприятности и без да прибавяме към тях политиката!

Морийн се изчерви още по-силно.

— Ако позволите, сър, бих казала, че стига да имахме свободата да изразяваме възгледите си, щеше да стане ясно, че различията между нас не са чак толкова големи — тихо, но твърдо каза тя. — Само защото сме имали нещастieto да се родим жени, мненията ни често са обект на насмешка и всички пропускат неоспоримия факт, че пресметнато пропорционално спрямо теглото на тялото, нашите мозъци не са по-малки от вашите, господа!

— Още по-жалко е, че повечето от дамите проявяват толкова нищожна склонност да ги използват! — подметна един адвокат под

всеобщия одобрителен смях на присъстващите.

Клариса видя опасния блясък в очите на Морийн, която се приготви да поеме хвърлената ѝ ръкавица, и побърза да се изправи с думите:

— А сега, господа, ние ще ви оставим, за да се насладите на портото и на непристойните си разговори!

Морийн я последва навън от салона и когато вратата се затвори зад тях, станалите на крака джентълмени отново заеха местата си. Лорд Бар се наведе към сър Джон.

— Трябва да те поздравя, Джон! От години не съм се забавлявал така. Разкажи ми нещо повече за това дете! На колко години е и къде е получила такова добро образование?

— Някой друг път, Джилбърт! — избягна отговора сър Джон, възхитен от впечатлението, което направи дъщеря му. — Но, хайде, ще ти подхвърля една трохичка. Тази вечер ти видя само върха на айсберга. Готов съм да се обзаложа, че детето знае повече и от двама ни!

Морийн, която дори не подозираше, че по неин адрес се сипят такива комплименти, наблюдаваше с интерес как двама прислужници приготвяха една покрита със зелено сукно маса за играта на карти, която щеше да последва вечерята. След малко господата се присъединиха към дамите и нетърпеливо насядаха около масата.

Морийн оглеждаше лицата на играчите и преценяваше начина, по който залагаше всеки от тях. Някои го правеха според моментното си хрумване, а за други поставянето на залога бе натраплива страст дори и когато вероятността да спечелят беше малка. Сър Джон и лорд Бар рядко протягаха ръка към масата, но залагаха винаги големи суми. Когато в кутията бе сложена и третата колода, сър Джон извика Морийн да седне до него.

— Стой тук и ми казвай какво да играя, мила, стига, разбира се, господата да не възразяват срещу това!

Гостите нямаха нищо против и единствено лорд Бар отбеляза, че няма да е честно една толкова млада и неопитна млада дама да бъде държана отговорна, ако сър Джон загуби всичко, спечелено до този момент. Морийн реши, че е много мило от негова страна да я защити, и топло отвърна на усмивката му.

Разиграването и поставянето на залозите не представляваха за нея никаква трудност. При първите няколко раздавания рядко се решаваше да залага големи суми, защото всеки път си спомняше за дългите колони от скромни цифри в тефтера на мистър Сейл. Неговата годишна печалба не възлизаше и на половината от това, което тя сега рискуваше, залагайки на една щастлива карта.

Когато в кутията останаха само три карти, тя не се поколеба, защото беше сигурна, че между тях има две еднакви. Когато избута напред с малката си ръка сто суверена, лорд Бар, който държеше банката, погледна сър Джон и повдигна вежди.

— Разрешавам ви да оттеглите залога!

Сър Джон поклати отрицателно глава.

— Напротив, ако Морийн смята, че може да спечели, нямам намерение да я спирам!

Когато на масата се появиха две тройки, всички ахнаха, а Морийн нададе радостен вик, скочи на крака и прегърна сър Джон.

— Благодаря ви, че ми позволихте да опитам късмета си! Толкова се радвам, че успях да спечеля тези пари за вас!

Лорд Бар също се изправи. На кръглото му възпълно лице бе изписана смесица от изненада, недоверие, насмешка и жив интерес.

— Ако тези двеста гвинеи бяха ваши, скъпа, и можехте да ги изхарчите както пожелаете, какво бихте направили с тях? Сигурно ще си купите красиви тоалети или някое бижу!

Морийн поклати глава и го погледна сериозно с лешниковите си очи.

— О, не, сър! Бих използвала по-добре това богатство. Ще го изпратя на семейство Сейл!

— Това са едни селяни, които по-рано се грижеха за нея и за майка ѝ — обясни сър Джон. — А сега марш оттук, мис! Отдавна трябваше да си в леглото.

Морийн се подчини, направи реверанс пред джентълмените, целуна сър Джон по двете бузи, прегърна Клариса и грейнала от щастие, се затича нагоре по стълбите. Играта в салона на долния етаж продължи.

По-късно през нощта каретите започнаха да отвеждат гостите един по един, докато накрая остана само лорд Бар. Клариса се оттегли тактично, за да остави двамата приятели насаме. Макар да бе пил

много, лорд Бар бе запазил разсъдъка си съвсем бистър и това пролича в думите му към сър Джон:

— Дъщерята ти е наистина забележителна и е просто жалко, че не е твое законно дете, ако ми позволиш тази твърде лична забележка.

Сър Джон се отпусна в креслото с тежка въздишка.

— Приятели сме от толкова много време, че никак не подобава да обръщаме внимание на случайни обиди и още по-малко на похвали. Въпреки това аз най-горещо споделям твоето мнение и дълбоко страдам, че не мога да я призная за своя дъщеря. Разбери ме, просто не смея да го направя.

— Разбирам те — изръмжа лорд Бар, — но мислил ли си какво ще стане с нея? Ако я оставиш в това положение, бъдещето ѝ никак няма да е розово.

— Зная! — От гърдите на сър Джон се изтръгна още по-тежка въздишка. — Най-доброто, на което може да разчита е да се омъжи за някое нищожество. Клариса ми разказа, че учителят ѝ по музика, един австриец, отдавна е влюбен до уши в нея, но аз все пак мисля, че тя може да сключи по-удачен брак.

— Никак не се учудвам, че някой вече си е загубил ума по нея, Джон — прекъсна го лорд Бар и хвърли догорялата си пура в камината. — Ако тя беше само една или две години по-голяма, а аз не бях такова дърто магаре, сам бих поискал ръката ѝ, напук на всички предвзети клюкари!

Сър Джон избухна в смях.

— Не си спомням някога да си се съобразявал с тях, Джилбърт. Ти си достатъчно богат и високопоставен, за да се ожениш за която си пожелаеш!

— Щом признаваш, че имам влияние, то, моля те, позволи ми да го използвам и да направя нещо за момичето! Признавам, че тя ми се понрави твърде много! — каза лорд Бар и запали нова пура.

— Много любезно от твоя страна, Джилбърт. Обещавам да помисля върху предложението ти и да те уведомя, ако реша, че наистина можеш да ѝ помогнеш!

Когато лорд Бар най-сетне си тръгна, сър Джон се качи на горния етаж, за да пожелае приятни сънища на Клариса. Последните му думи, преди да напусне спалнята ѝ, я изпълниха с лоши предчувствия.

— Току-що ми хрумна нещо! — каза той, докато обличаше сам палтото си, тъй като идваше в тази къща без прислужник. — След малко повече от година Морийн ще навърши седемнадесет, най-добрата възраст за сключване на брак, а на Джилбърт му остават само няколко месеца, за да стане на петдесет и пет. Той е най-преследваният ерген в Англия и ако му хрумне да се ожени за нея, не мисля, че някой би могъл да го спре. Морийн може много лесно да стане лейди Бар, стига добре да изиграе картите си. Какво ще кажеш, скъпа?

— Ще кажа, че си отвратителен, Джон! — възпротиви се Клариса с изненадваща ярост. — Как не разбираш, че за жената най-важното нещо в брака е любовта!

— Глупости! — отсече сър Джон. — Нека да направи като мене, а после може да потърси любов и извън брачното ложе! Но да оставим това, сега трябва да тръгвам!

Той нямаше желание да слуша женските брътвежи на Клариса. Нежно я целуна за лека нощ, доволен, че е намерил най-доброто решение за бъдещето на дъщеря си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

1795

Откакто се завърна в малката къща в Ричмънд, Морийн често си мислеше за краткото нощно посещение на виконт Дьо Вал. Винаги когато уж случайно споменеше името му, Клариса отговаряше някак уклончиво, затова тя реши да разпита сър Джон, докато яздят сами в Хайд Парк.

Той също се опита да избегне този разговор, но когато тя настоя, призна, че скоро е получил писмо от него. Виконтът съобщавал, че цяла зима се бил на страната на роялистите под командването на Шаре, който сега под натиска на своите тайни съветници решил да сключи примирие с френското правителство.

— Жерар все още не е научил нищо за съдбата на майка си, но липсата на новини само подхранва оптимизма му — завърши сър Джон.

Морийн разсеяно се загледа в дърветата, готови да разцъфнат при първия полъх на пролетта, и попита със свито гърло:

— Вярно ли е, че всъщност каузата на роялистите е обречена? Мислите ли, че някога ще успеят да си възвърнат властта?

— Не ми се вярва — поклати глава сър Джон.

— Означава ли това, че Жерар няма скоро да дойде в Англия?

Сър Джон усети копнежа в гласа на дъщеря си и също като Клариса изпита безпокойство. Добре, че все пак Жерар бе далеч от Англия, иначе съвсем щеше да завърти главата на малката Морийн.

— Чичо Джон! Вижте! Три дами ни правят знак да се приближим! — Внезапният вик на Морийн го изтръгна от неприятните му мисли.

— По дяволите! — изруга сър Джон и лицето му се покри с ярка червенина. — Хайде, бързо да свием по тази алея!

— Но те махаха на вас! — запротестира нищо неоподозиращата Морийн. — Кой са? Изглежда ви познават много добре!

Сър Джон нямаше нужда от тези обяснения. Трите дами бяха жена му с двете му дъщери. Отвращаваше се от това, че трябва да бяга от тях, отвращаваше се от гузната си съвест и от необходимостта да крие горкото момиче, въпреки че то не носеше никаква вина за произхода си. Морийн му беше дъщеря толкова, колкото Прюдънс или Селина, при това той я обичаше много повече от тях. Мисълта, че я крие, сякаш се срамува от нея, му беше крайно неприятна.

Морийн почувства промяната в настроението му, но не можеше да определи от какво е предизвикана. Тя не каза нито дума по пътя към дома, а сър Джон също яздеше безмълвно до нея. „Най-последно дойде моментът да ѝ разкрия тайната, но първо трябва да поговоря с Клариса“ — помисли си той. Морийн имаше право поне да знае защо е невъзможно да се показва в обществото с нея. Въпреки че взе това решение, той се страхуваше да ѝ каже истината. Ами ако Морийн престане да го обича? Ако откаже да му вярва повече? Тази малка госпожичка беше толкова горда и непредсказуема, че като нищо можеше да вземе страната на майка си и да се обърне против него. Той с изненада осъзна колко много държи на нейното добро отношение.

Клариса се съгласи, че е време Морийн да научи всичко, но угризенията на съвестта все караха сър Джон да отлага важния разговор. Но при едно от редовните му посещения обстоятелствата го принудиха да направи първата крачка. Той завари Морийн с обляно в сълзи лице и до нея Клариса, която също едва се сдържаше да не заплаче.

— Е-е! Бива ли такива работи?! — разтревожено възкликна той.
— Защо моите две дами са толкова тъжни?

При тези думи Морийн се изтръгна от ръцете на Клариса и се притисна до него. В очите ѝ се четеше огромна мъка.

— Скъпи чичо Джон, двете с Клари искахме да отидем на Моцартовия концерт, който ще се състои следващата седмица в „Олмък Хол“, но въпреки че имахме достатъчно пари, за да си платим, те отказаха да ни продадат билети, без да дават никакви обяснения. Толкова съм разочарована!

Сър Джон избърса очите ѝ с копринена кърпичка и за първи път от много години насам отправи гневен поглед на Клариса.

— Не биваше да я водиш там за нищо на света! — скара ѝ се той.
— Толкова ли не можа да съобразиш, че няма да ви пуснат? Защо

подхранваш у детето напразни надежди?

— Знаех, че ще стане така — отвърна Клариса през сълзи — и... и се опитах да предупредя Морийн, но въпреки това тя реши, че трябва на всяка цена да опитаме.

Сър Джон остави Морийн и започна да утешава Клариса. Знаеше, че я обвини несправедливо, защото никой на този свят не можеше да разубеди Морийн за нещо, без да ѝ предложи някакво логично обяснение. Какво можеше да стори тя, след като нямаше право да разкрие пред малката истината за нейния произход и за своето положение в обществото? Концертите в „Олмък Хол“ се организираха от комитет, съставен от високопоставени светски дами, и никой не можеше да получи билет без препоръката на някой влиятелен покровител.

Сър Джон и този път реши да спести истината на Морийн, убеждавайки се лицемерно, че днес тя вече е изживяла достатъчно тревоги. Твърдо се закле, че ще го направи още утре.

Същата вечер старият му приятел лорд Бар се отби у тях за трети път след онази игра на карти и както винаги донесе цветя и сладкиши за двете дами, а също и една луксозно подвързана в телешка кожа книга специално за Морийн.

— Джилбърт, та ти проявяваш учудващо добър вкус! — засмя се сър Джон, а Морийн със светнали от радост очи изтича нагоре по стълбата с новото си съкровище. — Съвсем ще я разглезиш!

Безгрижният и весел лорд Бар тази вечер беше някак смутен.

— Надявам се, че нямаш нищо против, Джон!

— Разбира се, че нямам! — повдигна вежди сър Джон, изненадан от тона му. — Напротив, подаръкът ти идва точно навреме, защото малката плачеше заради едно дребно разочарование. — Той разказа набързо на приятеля си за концерта в „Олмък Хол“.

— Ах, тези капризни дами! — възмути се лорд Бар, след като го изслуша. — Пък после се чудиш защо цял живот бягам от сватбата като дявол от тамян! Извини ме, скъпа Клариса, знаеш отлично, че никога не съм те слагал в категорията на капризните жени.

— Но все пак трябва да се ожените, лорд Бар, най-малкото, за да си осигурите наследник! — кротко го укори Клариса.

Лорд Бар взе чаша вино от таблата, която един лакей му поднесе, и каза с необичайно сериозно лице:

— Право в целта, драга ми Клариса, точно затова съм дошъл да поговорим!

— Е, тогава по-добре да изтичам горе при Морийн и да ви оставя да си поприказвате на спокойствие — веднага съобрази тя. — Все пак се надявам, че ще останете за вечеря, нали, Джилбърт?

— Благодаря, мисис, но се опасявам, че имам още една среща!

Когато Клариса излезе, сър Джон се обърна с усмивка към приятеля си.

— Само не казвай, че и ти като мене „случайно“ си открил някоя дълбоко скрита в провинцията наследница!

Лорд Бар поднесе към ноздрите си щипка енфие и с дълбока въздишка прибра украсената със скъпоценни камъни кутийка в джоба си.

— Де да беше така, Джон! Както добре знаеш, когато умра, цялото ми богатство заедно с титлата ще бъде наследено от този мой проклет братовчед, говорил съм ти за него, някакъв си скучен пастор от Къмбърланд. Никога не съм го обичал, а съм убеден, че и той не ме харесва, но какво да се прави — всичко ще падне в ръцете му, освен ако...

Сър Джон също поднесе енфие първо към едната, а след това към другата си ноздра и учудено изгледа приятеля си.

— Да не си решил да се жениш?

Кимването на лорд Бар бе по-красноречиво от всякакъв отговор.

— Дявол го взел, Джилбърт, ама и ти си един особняк! И коя е щастливата избраница, ако мога да попитам?

Многозначителното мълчание на лорд Бар потвърди догадката на сър Джон. Впрочем той за първи път виждаше приятеля си неспособен да намери остроумен отговор или подходяща шега.

— Е, хайде, изплюй камъчето, човече! Обещавам да не се подигравам, не се плаши от мене!

— Ще ти каза всичко, Джон, но най-напред искам да те уверя, че това е само... едно хрумване... макар намеренията ми да са напълно сериозни.

— Виждам го по физиономията ти! — разсмя се сър Джон. — Женитбата, особено на твоята възраст, не е шега работа!

— Тогава ме изслушай. Искам ръката на твоята дъщеричка и моля те, не казвай нищо, докато не свърша! Зная отлично, че разликата

между нас е тридесет и седем години — та нали аз съм на твоята възраст, а ти си неин баща! Дълго мислих, Джон, и това е единственият недостатък на плана ми. Аз ще ѝ осигуря положение в обществено, за което дори не би могла да мечтае. Знаеш, че никой няма да се осмели да обели и една дума за произхода на моята съпруга. Освен това съм достатъчно богат, за да задоволя всяко нейно желание, и тъй като не мисля, че ще доживея повече от шейсет-седемдесет години — ами да, при начина, по който пия и ям, — Морийн, Бог да я благослови, ще стане вдовица на тридесет и няколко години. След това преспокойно може да се омъжи за някой по-млад, с когото да се радва на истинска любов. Ако помислиш добре, Джон, сигурен съм, че ще оцениш достойнствата на плана ми.

Сър Джон, който винаги говореше прямо, каза без всякакво колебание:

— По принцип не съм против твоето предложение, Джилбърт. Признавам, че когато онзи ден обсъждахме с Клариса перспективите на Морийн да си намери съпруг, те не ни се видяха никак добри. Ти ѝ оказваш голяма чест, но не забравяй, че Морийн е само едно петнадесетгодишно дете...

— Готов съм да почакам година или две, за мене това, че не си против, е напълно достатъчно и просто не можеш да си представиш колко щастлив ме направи твоят отговор.

Лорд Бар се изправи от канапето и за един миг пълничкото му лице си възвърна предишната веселост.

— Бога ми, не бих се обидил, ако ми отвърнеше, че не можеш да приемеш една толкова голяма разлика във възрастта, но аз не се срамувам от нея. Да ти кажа, тази пъргавя невестулчица наистина грабна сърцето ми. Ако ме вземе за свой съпруг, обещавам ти, че винаги ще бъда добър с нея. Нали ще ми помогнеш, защото е съвсем ясно, че тя би предпочела някой по-млад.

— Може би ще е по-добре да не прибързваме, Джилбърт — кимна сър Джон след кратък размисъл. — Морийн се завърна в Лондон съвсем наскоро и още не е осъзнала колко много неща са забранени за нея, защото е незаконородена. След плесницата, получена в „Олмък Хол“, ще трябва да понесе още много...

— Проклети да са тези гъски! — възмути се лорд Бар. — Поне на това ще бъде сложен край. Отлично знаеш, че всички врати ще

бъдат отворени за лейди Бар.

— Оказваш ѝ голяма чест! — повтори сър Джон. — Защото, както съм ти казвал, майка ѝ бе дъщеря на обикновен провинциален пастор, макар да не мога да отрека, че притежаваше ум и известен финес.

— Не се интересувам от произхода на Морийн! — с безразличие повдигна рамене приятелят му. — Стига ми това, че е твоя дъщеря и че личицето ѝ е къде-къде по-симпатично от физиономията ти!

Двамата се разсмяха, доволни от постигнатото споразумение.

— Ще поговоря с нея за предложението ти при първия удобен случай! — обеща сър Джон, когато видя, че приятелят му се кани да си тръгне. — Но най-напред трябва да я уведомя за обстоятелствата около раждането ѝ. От една страна, това ще е страхотен удар за нея, но, от друга, ще ѝ помогне да разбере, че предложението ти е не само твърде любезно, но и безкрайно изгодно за нея.

— Виждам, че малката много те обича, Джон, и бих желал да изпитва същото към мене. Убеден съм, че Морийн ще се почувства изключително горда, че е твоя дъщеря!

— Ще ми се и аз да бях толкова сигурен в това! — с въздишка отвърна сър Джон. — Лаская се, че винаги съм разбирал жените, и този път инстинктът ми подсказва, че тя няма да приеме леко тази новина. Тя притежава силно развито чувство за справедливост и винаги е пряма в отношенията си с хората. Освен това няма никакъв светски опит. Клари твърди, че малката дори не се досеща за естеството на връзката ѝ с мене, и нищо чудно да е така. Та тя е израснала сред най-прости селяни, които не знаят що е неморално поведение и сигурно смятат прелюбодеянието за най-големия грях.

Лорд Бар кимна с разбиране и съчувствие.

— Независимо от това, Джон, искрената ѝ обич към тебе и към Клари и будният ѝ ум ще ѝ помогнат по-лесно да преглътне всичко. Пък и ти, стари приятелю, просто си длъжен да ѝ го кажеш. Тя рано или късно ще разбере и ще е по-добре да го научи от самия тебе.

С тези думи те се разделиха. Когато преливащата от радост Морийн се спуска по стълбите, за да поблагодари за чудесния подарък, гостът вече си бе отишъл и тя завари сър Джон сам.

Бързо прекоси стаята и с един от своите мили жестове, които винаги разтапяха сърцето му, леко докосна бузата му с хладните си

пръсти.

— Защо сте толкова умислен, сър? Да не се е случила някаква неприятност?

— Надявам се, че не, скъпо дете. Виждаш ли, едно нещо може да се превърне в неприятност само ако човек го възприеме така.

Тя се наведе и с обич го целуна по бузата.

— Леля Клари твърди, че споделената беда е половин беда! — усмихна се тя и очарователно сведе клепачи. — По-скоро казвайте какво ви тревожи, скъпи чичо Джон, за да премахнем заедно тези бръчки от челото ви!

Развълнуван искрено от нейната загриженост, той с натежало сърце реши да използва сгодния случай и да ѝ признае истината.

— Притеснен съм заради тебе, Морийн. Моля те да седнеш и да ме изслушаш. Имам нужда от разбиране и снизхождение. Обещавах ли, че ще се опиташ да проявиш и двете?

Учудена и малко стресната от сериозния му тон, Морийн кимна. Седна на килима и се сгуши в коленете му, готова да го изслуша.

— Преди много години се ожених за жена, която не обичах — започна той. — Това беше брак по сметка. Бащата искаше да ѝ намери съпруг с истинска благородническа титла, а аз търсех начин да възстановя семейното богатство, така лекомислено пропиляно от моя баща. Впрочем такива бракове не са рядкост сред аристократите и дори сред членовете на кралските семейства. Можеш ли да разбереш това?

Морийн кимна.

— Въпреки че исках да имам син, след раждането на втората ми дъщеря жена ми се разболя и не можа да ме дари с наследник. Съпругата ми нае гувернантка, която да се грижи за децата, и тази гувернантка, Морийн, беше твоята майка. Тя бе необикновено красива, умна и кротка по характер. Повярвай ми, нямаше как да остана безразличен към очарованието ѝ и към нежното ѝ присъствие в дома ми. Майка ти беше много добре възпитана млада жена с най-строг морал. Признавам, че не сторих нищо, за да скрия отношението си към нея, нито пък ѝ помогнах да се противопостави на изкушението. Напротив, окуражавах я, защото сам не можех да устоя на прелестите ѝ. — Той спря, разтревожен от мълчанието на Морийн. Знаеше, че при нормални обстоятелства тя би го прекъснала с въпроси на всяко

изречение. — Вината за това, което се случи накрая, е моя. Бях значително по-възрастен от майка ти, а тя бе съвсем неопитна. Освен това тя живееше под покрива ми и аз носех отговорност за нея, но въпреки всичко позволих желанията да вземат връх над чувството ми за дълг. За съжаление майка ти не ме предупреди, че ти ще се появиш на бял свят, и напусна къщата, без да каже нито дума. След това си се родила ти, но аз узнах за съществуването ти едва когато получих едно нейно писмо, написано малко преди да склопи очи. И така, аз съм твоят баща.

Докато слушаше разказа му, Морийн незабелязано се бе отдръпнала от него. Когато се обърна, той видя, че лицето ѝ е побеляло, а широко отворените ѝ очи го гледат студено.

— Баща ми е бил морски офицер и е загинал в морето. Зная го от мама.

Сър Джон се покашля и възрази:

— Майка ти е трябвало някак да обясни защо няма мъж и затова е измислила този твой несъществуващ баща.

— Но защо ѝ е било нужно това, при положение че съм имала жив баща! Ако наистина сте вие, защо не ми е казала името ви?

Ясният, пълен с обвинения глас на Морийн притесняваше сър Джон не по-малко от открития поглед на детските ѝ очи. Тя настояваше за отговори и обяснения, които той би предпочел да избегне.

— Аз бях вече женен, Морийн, и не можех да ѝ дам името си!

След кратко, тягостно мълчание Морийн каза студено:

— Значи тя ви е защитила, а вие сте я оставили на произвола на съдбата!

— Но аз не знаех, че е бременна! — възрази сър Джон в отчаян опит да получи разбирането на дъщеря си. — Нямах дори представа къде е отишла, защото тя избяга толкова внезапно! Ако ми беше писала, сигурно щях да ѝ помогна!

Морийн не отговори. Едва сега започваше да осъзнава смисъла на това, което току-що чу. Оказваше се, че тя е едно от онези нещастни създания, незаконородените деца. Спомни си, че бе чувала ратаите във фермата да говорят пренебрежително и със съжаление за едно момче, което наричаха „бедното копеле“. Дори и в техните очи то беше

нищожество, а майка му бе принудена да върши най-мръсната кухненска работа, за да изхранва себе си и сина си.

— Излиза, че ако не са били мистър и мисис Сейл, ние с мама можехме да умрем от глад! — завърши гласно мислите си тя.

— Морийн, аз не знаех нищо за окаяното положение на майка ти! Нямам вина за това.

— Нямате ли, сър? — попита тя с глас, преливащ от презрение и негодувание. — Предполагам също, че нямате вина и за моето раждане?

Сър Джон не намери какво да отговори и изведнъж му се прииска Клариса да се завърне час по-скоро, за да облекчи с присъствието си страданието, което му причиняваше този мъчителен разговор.

— Разбирам, че това е страшен удар за тебе, дете, но когато привикнеш с тази мисъл, вярвам, ще престанеш да виждаш положението си в такива черни краски. Ако това може да ти послужи за утеха, бих искал да знаеш, че си ми много по-мила от другите ми две дъщери, които, признавам, никак не обичам.

— Това също е осъдително! — веднага си отмъсти Морийн с безмилостна логика. — Те са ваша плът и кръв... както и аз, доколкото разбирам.

Сър Джон се почеса по главата, като се чудеше как да възстанови поне отчасти предишната им близост. Враждебността ѝ се засилваше с всяка изминала минута.

— Морийн, умолявам те да не ме съдиш така строго. Аз наистина много обичах майка ти, както и тя мене.

— Искате да кажете, че дотолкова си е била загубила ума по вас, че ви е отдала тялото си, а вие сте ѝ се отплатили с дете, което я е опозорило! Знае ли за това леля Клари? Разбира се, че знае — добави тя с горчивина. — Сигурно единствено аз съм била в неведение. По-добре... по-добре никога да не ми бяхте казвали...

Сълзите напиреха в очите ѝ и затова сър Джон заговори бързо и отчаяно:

— Мило дете, рано или късно щеше да научиш истината. Скоро ще станеш на възраст, когато ще трябва да помислим за женитбата ти, а всеки кандидат ще се заинтересува от произхода ти...

— Жерар също ли знае? — прекъсна го Морийн, цяла изчервена от срам.

Той понечи да я излъже, но реши, че ще е по-добре да не го прави, и не каза нищо. Морийн прие мълчанието му за съгласие.

— Сигурно ме презира до дъното на душата си!... Но тогава защо толкова искаше да станем приятели, когато пристигна онази нощ и ние с леля Клари се погрижихме за него?

— Мила моя, Жерар много те харесва и често ми говореше за тебе, докато беше в Лондон. Той никога не би осъдил някого така строго, както го правиш ти. Ето, толкова е привързан към леля ти Клари, въпреки че...

Той рязко млъкна, но вече беше късно. Схватливата Морийн довърши изречението вместо него:

— Въпреки че горката леля Клари е ваша любовница и е принудена да живее извън обществото. И над двете ни тегне еднакъв позор.

— Е, престани! — строго каза сър Джон. — Това не е вярно. Всичките ми приятели дълбоко почитат мисис Мантън. Аз самият я обичам и бих се оженил за нея, стига да можем да го направя. Тя се радва на уважението на приятелите ми, както и ти, дъще!

— Най-после разбирам, сър. Дъщерята на един пер, дори да е незаконородена, също трябва да има своята гордост!

— Замълчи, дете! Спести ми тази горчива ирония. Обещавам ти, че няма да позволя да страдаш. Много скоро ще се омъжиш и ще се радваш на високото положение, осигурено ти от твоя съпруг.

Морийн се замисли и после отсече:

— Няма да е толкова скоро, защото вече съм направила своя избор. Ако виконт Дьо Вал ме приеме, искам да стана негова съпруга!

Сър Джон я погледна с разширени от ужас очи.

— Но това е невъзможно! Семейство Дьо Вал е разорено и името им е покрито с позор. Момчето трябва да се ожени за жена от богата и уважавана фамилия. Това се отнася и за тебе, Морийн! Мислех да проведем този разговор по-късно, но като че ли моментът е подходящ да научиш и това. Днес следобед Джилбърт, лорд Бар, поиска разрешението ми да започне да те ухажва. Той ти оказва много голяма чест и аз настоявам да се отнесеш сериозно към проявеното от него внимание.

— Лорд Бар да се ожени за мене! — ахна Морийн. — Но той е грозен и е по-стар дори от вас!

— Въпреки това той може да ти предложи много неща, Морийн. Като негова съпруга ти ще бъдеш една от първите дами на кралството. Никой не ще посмее да те пренебрегва, ще станеш приказно богата! Нещо повече, Джилбърт, който винаги мисли за всичко, е предвидил, че когато някой тъжен ден се прости с живота, ти ще бъдеш още съвсем млада и ще можеш да се омъжиш втори път. Помисли си за предимствата, които ще ти донесе този брак!

— Но аз не го обичам! — непреклонно каза Морийн. — Приятен ми е, но никога не бих могла да стана негова съпруга. Никога! Никога! Никога! — Тя го изгледа продължително с леденостуден поглед и добави: — И смятам, че е недостойно да ме карате да сключа брак без любов, след като добре знаете до какво е довел вашият! Две любовници и едно незаконородено дете! Не искам и с моя да се случи така!

Тя скочи на крака и без да го погледне, изхвърча от стаята, като на вратата за малко не се сблъска с Клариса и с Хана, която носеше поднос със закуски.

Когато прислужницата излезе, Клариса прочете на лицето на сър Джон такова отчаяние, че разтревожено запита какво се е случило. Да не би да се е скарал с Морийн? Само това можеше да го докара до подобно състояние.

Той ѝ преразказа злополучния си разговор с момичето и добави отчаяно:

— Страхувам се, че тя никога вече няма да пожелае да ме погледне в очите.

Клариса се постара да скрие тревогата си. Женският инстинкт ѝ подсказваше, че би могла да направи това разкритие много по-приемливо и безболезнено за детето. Както винаги милият Джон небмислено беше казал всичко направо и естествено дълбоко бе наранил Морийн. „Нужно ѝ е време, за да свикне с това“ — поуспокои го Клариса. Вероятно предстоящото пристигане на принцеса Каролина, очаквано с такова вълнение от Морийн, щеше да я поразее.

— Тя не може да избягва разговорите с тебе, Джон, защото иначе няма как да разбере какво става в двора. Лорд Малмсбъри ти е толкова добър приятел! — опита се да го утеша тя.

Кралят бе натоварил хитрия и дипломатичен лорд Малмсбъри с деликатната мисия да поиска ръката на принцеса Каролина фон Брунsvик от името на Уелския принц. Той я бе изпълнил повече от успешно и сега придружаваше принцесата, която щеше да пристигне в Англия за предстоящата сватба.

— Морийн ще иска да научи новините — продължаваше Клариса. — Зная със сигурност, че е обещала на Дикън и на децата да им пише за всичко с най-големи подробности. До пристигането на височайшата годеница може и да не ти говори, но след това просто няма да има друг избор. Убедена съм, че любопитството ще надделее над наранената ѝ гордост. — Тя обгърна раменете на сър Джон с ръка и го притисна майчински към гърдите си. — Не бъди толкова тъжен, мили Джон. Детето ще го преживее, бъди сигурен в това. В момента тя реагира така, както би го направил ти, ако беше на нейно място. Нямах право да се оплакваш, защото и двамата сте буйни глави и винаги действате толкова необмислено!

— Какво щях да правя без твоята мъдрост, скъпа! — нежно каза той и целуна пухкавата ѝ ръчичка. — Оставям всичко на тебе!

Клариса сама не беше твърде сигурна в думите си и безпокойството ѝ се засили, когато Морийн отказа да обсъди проблема с нея. Макар да се държеше с леля си дори по-любовно отпреди, тя никога не споменаваше сър Джон и отминаваше с мълчание всеки опит на Клариса да заговори за него. За Морийн той сякаш беше престанал да съществува.

ГЛАВА ДЕСЕТА

1795

Морийн лежеше на леглото, вперила поглед в късчето синьо небе, изрязано от малкото прозорче. Ето че на петнадесет години за първи път се чувстваше истински нещастна.

Смъртта на майка ѝ след неколкомесечното боледуване бе тежък удар за нея и тя така и не успя да преодолее ужасната празнота, която остана в живота ѝ, но все пак тогава беше само на седем годинки и природната ѝ жизнерадост се възстанови много бързо.

Морийн силно обичаше майка си и скъпоценният спомен за нея бе скътан дълбоко в сърцето ѝ. Пазеше като реликва малък златен медальон, под чието капаче бе скрит образът на Летиша. Вдигна го пред очите си и се взря в бледото, спокойно лице, което ѝ се усмихваше с блага обич.

„О, мамо, как си допуснала да ти сторят това!“ — горчиво си помисли тя.

Сър Джон, когото тя никога повече нямаше да нарече „чичо Джон“, бе говорил за голямата любов между него и майка ѝ, но тихата и скромна до обезличаване Летиша за нищо на света не би могла да забрави принципите на своя морал и да се отдаде на женен мъж, който никога не е имал намерение да се ожени за нея.

С присъщата на децата жестокост тя осъждаше съблазнителя на майка си, защото според нейното мнение сър Джон беше точно такъв, и смяташе, че щедростта и обичта му към нея самата са закъснял израз на угризения за стореното зло. Колкото и да ѝ бе неприятна тази истина, баща ѝ беше безскрупулен човек. Освен посегателството върху майка ѝ на съвестта му тежеше и незаконната връзка с бедната леля Клари, която винаги го защитаваше, макар че сигурно разбираше колко несправедливо е държанието му към нея.

Морийн постепенно осъзнаваше, че след като не е родена от законен брак и е „копеле“, изглежда, е по-незначителна дори от Роуз, момичето, което им прислужваше на масата. Всички посетители в

дома очевидно бяха посветени в тайната на произхода ѝ и сигурно непрекъснато я съжеляваха. Тя никога нямаше да прости това на сър Джон Дейнсфийлд.

Първото ѝ, съвсем импулсивно решение бе да напусне Лондон на часа и да се скрие под топлото крило на семейството си в Съсекс. Те също знаеха истината за нея, но въпреки това я обичаха. За Дикън тя винаги щеше да бъде истинска принцеса, каквито и да бяха обстоятелствата около раждането ѝ. Две неща я възпряха да не обърне веднага гръб на досегашния си живот. Първото беше мисълта за мъката, която ще причини на горката леля Клари, а второто, макар тя да не го признаваше открито пред себе си, беше страхът, че ако напусне Лондон, никога повече няма да види Жерар. При спомена за младия виконт по страните ѝ се разля руменина. Не можеше да го пропъди от ума си дори за час. До мига, в който внезапно и неочаквано за самата нея детството остана зад гърба ѝ и тя порасна изведнъж, никога не бе мислила сериозно за любовта. Сега момчето, което така смешно се бе проснало в краката ѝ, когато слизаше непохватно от каретата, се превърна в млад мъж, чийто образ изпълваше мислите и сърцето ѝ. Морийн разбираше, че обича Жерар дьо Вал.

Докато изживяваше първата реакция от неочакваното сътресение, предизвикано от баща ѝ, Морийн осъзна с горчивина, че Жерар, наследник на потомствени благородници, никога не би поискал да се ожени за нея. Нещо повече, тя дори нямаше право да се надява той да отвърне на чувствата ѝ.

Единственият спасителен лъч на надежда оставаше опитът на милия и великодушен лорд Бар да я измъкне от това положение с предложението си за женитба. Разбира се, абсурдността на идеята да се омъжи за човек, три пъти по-възрастен от нея, би я накарало да избухне в смях, ако не знаеше, че зад тази идея стои доброто му, състрадателно сърце.

— Аз обаче няма да проявя милост към нито един мъж! — продължи да мисли на глас Морийн. — Този, който иска да се ожени за мене, трябва първо да помоли за ръката ми и след това да докаже, че ме обича, иначе няма да го приема!

Колкото и да се опитваше да запази гордостта си, Морийн никога нямаше да върне загубеното си щастие. Беше безсилна да промени съдбата си и горката леля Клари напразно се опитваше да я утеши.

Ето и сега тя почука на вратата и със собствените си ръце ѝ поднесе чаша горещ шоколад.

Внезапно желязната воля на Морийн се пропука и тя се разплака като малко дете. Клариса веднага я взе в прегръдките си.

— Добре, поплачи си, съкровище! Нека сълзите отмият огорчението ти. — Тя въздъхна и добави: — Сър Джон заслужава да бъде продаден в американските колонии заради начина, по който ти разкри истината. Такъв си е той, скъпа, макар да съм сигурна, че е бил воден от най-добри намерения. Сега е разстроен не по-малко от тебе.

Морийн се отдръпна и с гневно движение избърса сълзите си.

— Как можеш непрекъснато да го защитаваш, лельо Клари! Той е несправедлив към тебе, също както е бил към мама. Ще го мразя до края на живота си!

— Успокой се, детенце! Думата „омраза“ е грозна и човек трябва да я употребява само когато говори за враговете си, а сър Джон в никакъв случай не ти е враг. Напротив, той те обича и мисли много за твоето бъдеще.

— И какво е измислил?! Да ме омъжи за човек, който е дори по-възрастен от него. Такова ли ще е моето добро бъдеще? — отвърна Морийн, възмутена до дъното на душата си.

Клариса започна неспокойно да хапе долната си устна. Тя също не одобряваше намеренията на сър Джон да даде ръката на дъщеря си на лорд Бар, макар да разбираше предимствата на високото му обществено положение.

— Мисля, че още е рано да говорим за такива сериозни неща като брака, мила! — примирително каза тя, защото никога досега не се бе противопоставяла открито на желанията на сър Джон. — Имам да ти съобщя нещо много по-интересно. Канена си на прием!

— Прием ли? — бавно повтори Морийн с разширени от изненада очи. — Но къде? Кой ме е поканил и кога, лельо Клари? Ще има ли танци? Каква рокля да облека?

— Другата седмица моята приятелка баронеса Фон Еберхард дава официална вечеря — започна да обяснява Клариса. — Двете с нея решихме да бъдеш представена като нейна далечна роднина от Йоркшир, защото, разбира се, не можем да разкрием коя си, въпреки че е малко вероятно гостите да се заинтересуват от това. А и надали друг

път ще срещнеш някой от тях, така че можеш да бъдеш напълно спокойна.

Клариса тактично се направи, че не забелязва как Морийн стисна зъби и изправи гордо глава.

— Този прием ще ти достави огромно удоволствие, мила моя. Разбира се, нямаме много време, но съм уговорила да ти ушийт нова рокля и още отсега ще започна да те уча на всички изисквания на сложния етикет. Вечерята съвпада със сватбата на принца, затова и празникът ще е двоен. Почетен гост ще бъде един испански маркиз, придружен от дъщеря си. Ще има много млади господа, така че няма да скучаеш. Но, хайде, пий, шоколадът ти изстива! После ще се поразходим заедно. Утрото е прекрасно и ще е грехота да не се насладим на пролетното слънце. Чакам те долу!

Когато Клариса излезе, Морийн скочи от леглото и изтича до прозореца. Слънчевият ден беше наистина чудесен. Той сякаш я упрекуваше, че прекара толкова време в леглото, отдадена на мъката си. Животът беше все така хубав и интересен. Ето че освен посрещането на новата принцеса в Уелс я очакваше и първият ѝ прием, на който щеше да присъства като истинска дама.

Тя се преоблече, среса косата си и без да спира да си тананика, излезе на стълбищната площадка, но щом видя Клариса, която я гледаше отдолу, веднага млъкна и заслиза бавно и отпуснато, както подобава на момиче, чийто живот току-що е бил съсипан безвъзвратно.

По време на пътуването с каретата от Ричмънд до парка Сейнт Джеймс Морийн бе в чудесно разположение на духа. Пролетното утро блестеше, окъпано в слънчеви лъчи. На небето не се виждаше нито едно облаче. Разходката обещаваше да бъде много приятна.

Сър Джон им съобщи, че принцесата ще тръгне от Гринуич навреме, за да не закъснее за обед в двореца Сейнт Джеймс, и ги предупреди специално да заемат местата си по-рано. Когато каретата навлезе в украсените с весели знамена и флагчета лондонски улици, Клариса започна да се бои, че няма да се доближат до двореца преди обяд, защото тълпата беше много гъста.

Все пак успяха да се доберат навреме до парка и да се присъединят към множеството хора, дошли да наблюдават бляскавата

празнична процесия. По нареждане на Клариса кочияшът отиде да разпита къде се намира царственият кортеж. Когато се върна, той им каза, че принцесата се забавила в Гринуич, макар никой да не знаел каква е причината за закъснението. Сред тълпата вече се носел слух, че тя „не е точно това, което очакваме“.

Клариса го изгледа строго, заповяда му да се качи обратно на капрата и малко неуверено се усмихна на Морийн.

— Не бива да вземаме на сериозно подобни приказки, скъпа! По-скоро съм склонна да се доверя на съобщението в лондонския „Кроникъл“, според което Нейна Светлост има „зъби, бели като сняг, приятно лице и красиви ръце и рамене...“ и още, че „без колебание може да бъде наречена една много хубава жена“. Мисля, че принцът ще остане доволен от такава годеница.

Разбира се, щяха да получат по-подробно описание на принцесата още преди сватбата, защото на приема в двореца, даван в нейна чест, щеше да присъства и лорд Малмсбъри, близкият приятел на сър Джон. Клариса знаеше от любовника си, че лордът е взел дейно участие в подготовката на историческото събитие. Дори посетил Брунsvик, за да организира пътуването на принцесата до Англия и се изложил на огромен риск да бъде заловен от революционните армии, от които непрекъснато трябвало да се крие.

За техен късмет Клариса се бе сетила да вземе закуски, защото, когато чува в далечината непрекъснато усилващите се приветствени възгласи, които възвестяваха приближаването на кортежа, вече минаваше два часът. Решена на всяка цена да не пропусне нищо, Морийн се изправи на пръсти точно навреме, за да види седемте каляски, управлявани от кочияши и лакеи със сребърни перуки и ливреи в яркочервено и синьо. За ескорт принцът бе изпратил войници от собствения си Десети хусарски полк, облечени с висящи от едното им рамо разкошни куртки и високи кожени шапки. Тя протегна шия, за да зърне поне за миг принцесата, която пътуваше в най-великолепната, богато остъклена каляска, теглена от впряг сиви коне от прочутата уиндзорска порода.

Морийн видя пълна светлоруса жена с прекалено много руж и с бяла рокля, която никак не й отиваше, и в първия момент не позна в нейно лице принцесата, защото тя съвсем не отговаряше на описанието в „Кроникъл“, преразказано й от леля Клари.

Срещу нея, с лице към конете, седеше много по-царствената лейди Джърси, за която твърдяха, макар Клариса да сметна за уместно да спести това на Морийн, че е любовница на принца. Заедно с мисис Харкорт, изпратена в Брунsvик като официална придружителка на принцесата, тя бе назначена току-що за нейна придворна дама. Според Морийн изисканата, великолепно облечена аристократка приличаше повече на член на кралския дом от самата принцеса!

Щом кортежът се скри от погледа ѝ, Морийн почувства необяснима тъга, която се засили още повече, когато чу една застанала наблизо старица да казва:

— Горкото девойче! Право да ви кажа, жал ми е за него! Представяш ли си да те омъжат за човек, на когото и очите не си виждал, ако ще да е и най-прекрасният принц!

На портретите го рисуваха строен и силен, но сър Джон им бе казал, че макар и само на тридесет и две години, принцът тежал сто и двадесет килограма. Морийн бе ужасена, защото се отвърщаваше от дебелиците, с изключение на закръгления лорд Бар, който всъщност бе пълен, но в никакъв случай тлъст, пък и винаги се държеше с нея така мило, че я караше да се чувства като истинска принцеса.

Морийн бе принудена да обуздае желанието си да научи нещо повече за престолонаследника и неговата годеница до пристигането на сър Джон, който беше обещал да дойде на другия ден следобед. Тя остана вярна на решението си да не разговаря с него и затова в прехласнато мълчание изслуша разказа му за събитията в двореца.

— Опасявам се, че принцеса Каролина никак не допадна на Уелския принц — каза им той. — Според лорд Малмсбъри и най-доброжелателният наблюдател не би могъл да нарече принцесата изискана или да твърди, че е надарена с някакво особено чувство на такт. Поради интригите на лейди Джърси, която очевидно е искала да я уязви, никой не посрещнал принцесата в Гринуич освен персонала и пациентите на болницата, които се строили, за да я приветстват. Когато ги видяла, тя се пошегувала лекомислено и дори глупаво, а това по думите на Малмсбъри не било необичайно за нея. — „Какво, нима всички англичани са инвалиди без крак или ръка?“ — казала тя.

На лицето на Клариса бе изписано неодобрение. Морийн пък гореше от желание да разпита за още подробности, но успя да се съдържи. Освен студеното „Добър вечер, сър!“, което изискваха

правилата за добро поведение, тя не бе проговорила на сър Джон нито дума.

— Просто е нелюбезно от страна на краля и кралицата да определят лейди Джърси за нейна придворна дама — продължаваше той. — Тя си пъха носа навсякъде, а както разбирам от Малмсбъри, в Гринуич била дотам непочтителна, че си позволила някаква неодобрителна забележка за облеклото на принцесата и дори принудила нещастната чужденка да свали хубавата си муселинена рокля с подходяща фуста от син сатен и на нейно място да облече бяла, която изобщо не ѝ отивала.

— Така е, нали я видяхме! — намеси се Клариса. — Горката душица! Сигурно никак не ѝ е приятно да пристигне в непозната страна и да бъде посрещната по такъв начин.

Сър Джон с безразличие повдигна рамене.

— Според това, което чувам, принцесата съвсем не била разстроена. През по-голямата част от пътуването насам тя разказвала със своя недотам мелодичен акцент историята за връзката си с някакъв мъж с по-ниско обществено положение от нейното, с когото била принудена да се раздели. Независимо от всичко Малмсбъри твърди, че била добродушна и се държала дружелюбно с околните. За жалост прислужниците не полагали достатъчно грижи за личната ѝ чистота, а речта ѝ била направо вулгарна и просташка. Вероятно от всичко това най-много страда самият принц.

— Но нима е възможно една принцеса да не бъде изискана! — изненада се Клариса. — В края на краищата тя е дъщеря на самия херцог на Брунsvик!

— Колкото и да е странно, така е! — отговори сър Джон. — Освен това твърдят, че антипатията към бъдещата му съпруга, която се породила у принца още в първия миг, не отстъпвала по сила на нейното отвращение от него. Според Малмсбъри принцът успял да си сръбне порядъчно още преди вечеря и на масата дълбоко оскърбил принцесата, като приел да пийне глътка пунш от чашата на лейди Джърси. Никога няма да отгатнеш, мила Клариса, каква била реакцията на принцесата! Тя грабнала лулата на един от съседите си и издухала кълбо дим към него.

Морийн не се сдържа и одобрително плесна с ръце. Прииска ѝ се дори да възкликне: „Браво, принцесо!“, защото самата тя също не би

търпяла такова обидно поведение от човек, за когото ѝ предстои да се омъжи. Но навреме си спомни за решението си да не разговаря в присъствието на сър Джон и остави красноречивият ѝ жест да говори вместо нея.

— Какво нещастие! — отбеляза Клариса. — След като принцът не е оказал подобаващо внимание на годеницата си, надявам се, че поне другите членове на кралското семейство са изпълнили задълженията си както трябва.

Сър Джон кимна.

— Кралят я посрещнал много топло, но кралицата явно показала, че не одобрява бъдещата съпруга на сина си, а сестрите му, принцесите, също били доста хладни. Тя почувствала това отношение и веднага настръхнала, готова за отбрана. Започнала да дърдори като жена от простолюдието, което никак не подхожда на една бъдеща кралица. Малмсбъри каза, че я съжалява, и аз споделям неговото мнение.

Морийн изпитваше съчувствие към току-що пристигналата принцеса. Спомняше си колко разочарована бе самата тя при вида на шишкавия Уелски принц и напълно споделяше колебанията на всяка жена, която трябва да се омъжи за такъв мъж. Пред очите ѝ неволно изникна образът на Жерар — силен и строен, с чудесно телосложение, какъвто трябваше да бъде истинският мъж. За малко не попита сър Джон дали има новини от него, но и този път гордостта ѝ я възпря и тя преглътна въпроса, който пареше на езика ѝ.

— Значи все пак сте успели навреме да заемете местата си около Сейнт Джеймс и сте видели кортежа! — обърна се сър Джон и към двете. — Надявам се, че разходката е била приятна!

Морийн се наведе да подреди жълтите нарциси в тежката кристална ваза, като се престори, че не забелязва погледа на баща си. Клариса отговори от името на двете, че са прекарали един наистина чудесен ден. Сър Джон посрещна с неодобрение новината за приема, на който с нейна помощ бе поканена и Морийн.

— Това решение надали е най-удачното, мила ми Клариса! — каза той притеснено. — Ти, разбира се, не си знаела, но... — Сър Джон се поколеба и продължи още по-смутено: — Имам причина да не одобрявам посещението на Морийн у семейство Фон Еберхард... — Той млъкна, усетил върху себе си осъдителния поглед на момичето.

Почувства се нещастен и излъган в надеждите си, че Морийн бързо ще се съвземе от удара, който той, по думите на Клариса, ѝ бил нанесъл.

Всъщност Жерар дьо Вал отново се бе завърнал в Англия и макар Клариса да не знаеше това, баронесата бе организирала този прием по молба на маркиз Де Фаенца, който на всяка цена искаше да го сближи с дъщеря си.

Жерар се намираще в Англия едва от няколко седмици. Като адютант на граф Д'Артоа изпълняваше тайна мисия, свързана с набирането на войници и средства за продължаване на борбата срещу режима във Франция. За времето на краткия му престой маркизът се надяваше да уреди годежа му със своята дъщеря Мерседес.

От своя страна сър Джон също обеща да насърчи Жерар да ухажва младата жена и въпреки че досега виконтът не проявяваше кой знае каква настойчивост, все пак не се бе възпротивил открито на този план. Сър Джон бе разтревожен, че дъщеря му може да се поддаде на чара на безспорно красивия Жерар, защото Клариса потвърди подозренията му, че Морийн доста харесва младежа. От едно толкова впечатлително момиче на тази възраст като нищо можеше да се очаква да се влюби в него. Двамата с Клариса бяха решили, че ще е най-добре за всички, ако Жерар и Морийн не се виждат.

В този случай обаче той просто не виждаше изход от създалото се положение. Клариса, за да достави удоволствие на Морийн, бе положила толкова усилия да ѝ издейства покана, че сега, няколко дни преди приема, само някаква мнима болест би могла да извини нейното отсъствие. Той реши, че е по-добре да рискува срещата между Жерар и Морийн да се състои, отколкото да засили непреклонната ѝ враждебност към самия него. И без това студеното ѝ мълчание го огорчаваше достатъчно много.

Гордостта му бе наранена не по-малко от нейната. Почувства се оскърбен от неприкритото отвращение, с което тя посрещна новината, че е негова дъщеря. В края на краищата той беше пер на Англия, радваше се на голяма популярност сред приятелите си, а ето че едно петнадесетгодишно хлапе, при това незаконородено, си позволяваше да се отвърне от такъв баща. Ако не обичаше толкова много малката лудетина, незабавно би я пратил обратно в Съсекс, както впрочем често се заричаше да направи. Та гневът ѝ да се поохлади сред кокошките и кравите.

Тайно в себе си той се възхищаваше, защото ценеше гордостта у една жена, но бе твърдо решен да не ѝ проговори, докато тя не го направи първа.

Към края на вечерта, когато и тримата бяха доста притеснени от това състояние на необявена война, сърцето му започна да се смекчава. След поредното дълго мълчание той изненадващо каза:

— Мислех си, че трябва да купя още един кон!

— Кон ли? — като ехо отвърна Клариса. — Но, Джон, ти никога не яздиш друг освен Рейвън и...

— Не за мене, мила, а за Морийн. Тук, в Лондон, има къде да се поизпозва и ми хрумна, че твоята конюшня може да побере още едно животно! — Той видя възторжения блясък в очите на Морийн, но продължи да се преструва, че говори само на Клариса. — И тъй като за съжаление ти не яздиш, скъпа моя, трябва да наемем лакей, който да я придружава по време на разходките. Чудех се дали не можем да придумаме голямото момче на фермера Сейл, май се казваше Дикън, да дойде в Лондон, за да помага на Хари и да бъде на разположение на Морийн. Какво ще кажеш, скъпа?

Клариса добре разбираше, че това е подкуп, но се съмняваше, че малката ще захапне примамката толкова лесно.

— Мисля, че идеята ти е чудесна, Джон, а съм сигурна, че тя се нрави и на Морийн. Така ли е, дете?

Сър Джон погледна настойчиво, твърдо решен този път да я накара да проговори.

— Е, още не си ни казала какво, мислиш ти!

Морийн се изправи, пое дълбоко дъх и заяви:

— Ако някой успее да накара Дикън да дойде в Лондон, аз съм сигурна, че той ще служи отлично на леля Клари!

След това тя направи реверанс пред сър Джон, целуна Клариса за лека нощ и с обяснението, че очите ѝ се затварят за сън, се запъти към стаята си.

— По дяволите! Хитра е като невестулка! — избухна сър Джон, когато вратата се затвори след нея. — Не иска да ми проговори за нищо на света, а аз мислех, че почти съм успял да я подкупя.

Клариса не издържа и се разсмя. Прегърна го през раменете и попита:

— Наистина ли мислиш така? Все забравяш, че тя е твоя дъщеря, Джон, че харесваш в нея именно силата на духа ѝ още от първия миг, в който си я зърнал. Забравяш, че сам ми призна това! Наистина ли искаш да я видиш паднала на колене?

Тя усети как раменете му се отпускат в прегръдката ѝ и видя, че на лицето му се появява усмивка.

— По-добре да се беше родила момче, Клари. Жените трябва да се подчиняват и никак няма да ѝ е лесно, ако не се научи на това.

— Когато една жена обича, тя го прави с радост! — отвърна Клариса и го погали по бузата.

Сър Джон улови ръката ѝ и я целуна страстно.

— А за теб трудно ли е, сладка моя?

— Не, защото много те обичам! — тихо промълви тя. — Довери ми се, Джон, за тези неща аз съм по-умна от тебе! Не принуждавай Морийн да се омъжи за Джилбърт. Без съмнение той ще бъде добър към нея, но не можеш да я накараш да заобича мъж на неговата възраст. Остави нещата да се наредят сами, обич моя! Та тя е още почти дете!

Тежка въздишка се изтръгна от гърдите на сър Джон. Много му се щеше да достави удоволствие на Клариса, към която, може би поради напредващата си възраст се привързваше все повече и повече. Тя толкова рядко искаше нещо за себе си или за някой друг, че той с радост правеше всичко, за да задоволи желанията ѝ веднага щом ги узнаеше. Но не бе способен да извърши нещо, което противоречеше на убежденията му. Беше напълно сигурен, че този брак ще бъде изключително изгоден за дъщеря му. Времето на любовта щеше да дойде, когато старият Джилбърт намереше вечен покой, и тогава Морийн, вече лейди Бар, лесно можеше да си избере какъвто съпруг пожелае. „Клариса е сантиментална и прекалено романтична като всички жени“ — помисли си той.

— Стига приказки за тази вечер! — наруши мълчанието сър Джон. — Цяла седмица не сме се виждали, скъпа, а детето отдавна е в леглото. Защо да не последваме примера му? Или... — той ѝ намигна закачливо — може би в този дом има още една жена, която не е склонна да ми се подчини?

Вместо отговор тя взе свещта и го поведе за ръка нагоре по стълбите към спалнята си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

1795

В дневната на Уайфолд Хаус Жерар чакаше лейди Друзила и дъщерите ѝ да се приготвят за приема тази вечер. Застаналият до него сър Джон изглеждаше внушително в дългия жакет и панталоните от синьо кадифе, в бялата риза с плисирана яка, набрани копринени маншети и жабо и в белите си чорапи. Късата му, току-що накъдрена перука, бе обилно напудрена. За разлика от него Жерар не носеше нищо върху естествената си коса, защото перуките бързо излизаха от мода сред по-младите.

— Нека ти кажа две думи, докато още сме сами, момчето ми! — почти прошепна сър Джон, когато лакеят излезе от стаята. — Длъжен съм да те предупредя за някои от гостите тази вечер...

Жерар и без това знаеше, че там ще присъства красивата Мерседес де Фаенца и че вечерята се организира само за да могат той и дъщерята на испанския благородник да се опознаят взаимно. Сър Джон вече на няколко пъти многозначително намекваше, че в хубавата млада дама Жерар трябва да вижда своята бъдеща съпруга.

Естествено той бе поласкан, че девойка с нейния произход и богатство е дотолкова привлечена от чара и красотата му, та не обръща внимание на обстоятелството, че той няма нито грош, и дори заявява открито колко би се радвала да приеме ухажването му. Освен това, изглежда, нито тя, нито маркизът се тревожеха от петното върху името на баща му.

— ... Там ще присъства една млада дама, която ти вече познаваш. — Думите на сър Джон изтръгнаха Жерар от мислите му. — Става дума за моята дъщеря Морийн. Баронесата ще я представи като своя далечна роднина от Йоркшир, дошла на няколкодневно посещение в Лондон. Никой от поканените не знае нищо за нея, затова те моля да се престориш, че и ти не я познаваш. Всъщност най-добре ще е, ако двамата разговаряте колкото се може по-малко, за да не би

някоя случайно изгървана забележка да разкрие истината пред гостите и да провали всичко.

Жерар, който не бе забравил младото момиче, бе едновременно заинтригуван и развеселен и даде с радост съгласието си да участва в малката измама. Когато сър Джон спомена Морийн, той си спомни ясно очарователните ѝ, красиви очи, свежия аромат на блестящата ѝ коса и меката белота на кожата ѝ. Лъчезарна и интелигентна, тя вдъхваше живот на всичко около себе си. Не бе забравил и навика ѝ да задава любознателно нескончаеми въпроси, както и непрекъснатоменящите се изражения на лицето ѝ.

През годината, изминала от последната му среща с Морийн, Жерар бе опознал много жени. Вече бе открил колко вълнуващи могат да бъдат телата им, колко безгранични могат да бъдат прищевките и капризите им. Беше се любил с няколко от тях, различни по възраст, произход и положение, но не беше загубил ума си по никоя. Почти се влюби в една австрийска графиня на около тридесет години, с която прекара в уединение цяла седмица. Тя го научи на изкуството на любовта и той си спомняше за нея с топлота и благодарност. Смяташе, че наистина е имал щастие да попадне на толкова нежна и опитна учителка. Раздялата им, когато се оказа, че той трябва да се върне на заповедите на граф Д'Артоа, бе изпълнена с взаимна тъга.

Морийн дори не подозираше, че тази вечер ще го види отново. Тя се чувстваше красива и самоуверена в роклята от нежнорозова тафта с цял водопад от волани, който се спускаше от тънката ѝ талия до връхчетата на сатенените ѝ пантофки. Специално повиканата от „Банд стрийт“ фризьорка вдигна буйната ѝ коса високо на тила, като остави само няколко къдрици на челото и покрай ушите ѝ. Прическата ѝ бе украсена с две вързани една за друга панделки от розово моаре.

За нейно огромно удоволствие умишлено търсеният старогръцки стил на фризура и роклята я правеха с няколко години по-възрастна, придаваха ѝ по-изтънчен и по-зрял вид. Клариса и прислужничките не пестяха похвалите си и това още повече укрепваше самочувствието ѝ.

Трябваше да изиграе ролята на гостенка, която живее в къщата на семейство Фон Еберхард от няколко дни и затова пристигна по-рано на „Арлингтън стрийт“, където бе посрещната топло и с възхищение от Лиза, приятелката на леля Клари. Баронесата бе дребна закръглена женичка с лепеноруса коса. Носеше червеникаво-кафява рокля,

отворена отпред, за да се вижда кремавата копринена фуста. Дълбокото деколте едва прикриваше едрите ѝ гърди.

Морийн се озова в сърдечната ѝ прегръдка.

— Мила моя, ти си дори по-красива, отколкото ми разказваше Клариса! Каква прекрасна рокля имаш, скъпо дете! Не сваляй ръкавиците си! Ела, искам да те представя на съпруга си.

Гласът на баронесата смътно ѝ напомняше за някого. Да, тя говореше като непознатата дама, която Морийн случайно беше изненадала с онзи мъж в стаята за гости на Клариса. Но това не можеше да бъде истина! Баронесата беше омъжена, а и... Не ѝ остана време да си спомни добре, защото Лиза я хвана под ръка и я въведе в салона през двойните врати.

Морийн обгърна помещението с един бърз, любопитен поглед. То бе най-малко три пъти по-голямо от гостната на леля ѝ Клари в Ричмънд. Масивните мебели от тъмно дърво бяха лъснати до блясък. По стените висяха гоблени, които изобразяваха ловни сцени. Пламъчетата на стотици свещи, поставени в разклонени като дървета огромни бронзови свещници, осветяваха салона. Тя веднага забеляза огромния бюфет, пълен с крехки съдове от дрезденски порцелан. На изрисувания таван пухкави херувимчета и закръглени девици танцуваха сред къдрави облачета. Във въздуха се носеше ароматът на тежък парфюм.

Барон фон Еберхард стоеше достолепно изправен до камината, в пълна военна униформа, на която искряха три реда ордени. За свое безкрайно удоволствие Морийн установи, че лицето му с войнствени черти и големи бели бакенбарди под напудрената перука е точно копие на портрета, който висеше над главата му.

Когато видя красивото момиче, хванало под ръка жена му, суровото изражение на стария джентълмен се посмекчи. Спомни си, че Лиза му бе говорила нещо за някаква далечна роднина, но, разбира се, не му бе казала, че момичето е толкова очарователно.

Морийн с удоволствие би слушала цяла вечер безкрайните разкази на барона за кралското семейство, но в салона непрекъснато пристигаха нови гости, чиито имена лакеят обявяваше с подобаваща тържественост. За нейно съжаление баронът се извини и отиде да ги посреща. Смутена при вида на толкова много разкошно облечени дами и внушителни господа, Морийн истински се зарадва, когато зърна

пълничката фигура на лорд Бар. Той забързано прекоси цялата зала, за да стигне до нея. Присъствието му и неговите любезни комплименти бързо възвърнаха самочувствието ѝ.

Едва когато лорд Бар се извини за момент и отиде да поздрави баща ѝ, Морийн отново имаше възможност да огледа блестящия салон и изведнъж... съзря Жерар.

Той разговаряше с ослепително красива млада жена, която имаше златистомургава кожа и големи, бадемовидни очи. Косата ѝ беше прибрана във висока прическа като на красавица от картина на Тициан. Тя привличаше вниманието на всички с изисканото си облекло — виолетова сатенена рокля и пищни сребърни бродерии и къса наметка с дантели, която изящно лежеше върху раменете ѝ. В украсената с огромни виолетови изкуствени цветя коса бяха втъкнати гребени, инкрустирани със скъпоценни камъни.

В първия миг, обзета от огромна радост, че го вижда отново, тя понечи да се спусне към него, но баща ѝ, който зорко я наблюдаваше, сложи ръка на рамото ѝ, за да я възпре.

— Не забравяй, че вие двамата не се познавате, мила! — настойчиво ѝ прошепна той. — Освен това Жерар разговаря с доня Де Фаенца и не би било прилично да отклоняваш вниманието му.

Мъката в очите на дъщеря му го накара да се почувства виновен.

В душата на Морийн настъпи пълно объркване. Радостта ѝ, че отново вижда Жерар, бе помрачена от унижителното напомняне, че се намира в този дом под измислено име и трябва да крие както самоличността си, така и истинските си чувства. Пъргавият ѝ ум веднага съобрази, че Жерар положително е бил уведомен за нейното присъствие на приема и е инструктиран в никакъв случай да не я поздравява като стара познайница. Този факт я огорчи още повече.

Тя не сподели мислите си със сър Джон, но за да го накара да се почувства неудобно, го попита на висок глас дали ще бъде така любезен да я представи на съпругата и дъщерите си, с които за свое огромно съжаление все още не се познавала. Тя естествено знаеше отлично, че баща ѝ всячески се опитва да избегне тази среща.

Сега обаче нямаше как да ѝ откаже и я поведе към камината, където Морийн видя облечена в сива рокля мършава жена с обикновено, незапомнящо се лице, която седеше между двете си също толкова безлични дъщери. Изглеждаха така, сякаш никак не се радваха,

че са тук и когато сър Джон представи Морийн, нито една от трите не отговори на усмивката ѝ. Поздравиха я сковано и официално. Никой от господарите не идваше, за да разговаря с тях и макар че Морийн добре разбираше причината за това, изпита съжаление към тях.

Тя скришом огледа лейди Дейнсфийлд от глава до пети, но не можа да хареса дори мъничко жената, заради която сър Джон бе пренебрегнал майка ѝ. Двете ѝ полусестри също я разочароваха напълно. Не ѝ остана време да измисли още нещо, с което да го ядоса, защото в този момент лакеят обяви, че вечерята е сервирана. Настроението ѝ съвсем се развали, когато видя как ослепителната испанска красавица с подчертано чувство за собственост се обляга на предложената ѝ от Жерар ръка и той я извежда от салона. Любезната баронеса, която явно не знаеше нито за познанството на Морийн и Жерар, нито за стремежа на сър Джон те да разговарят колкото се може по-малко, ги бе поставила един до друг на вечерята. Очевидно смяташе, че двамата най-млади гости са подходяща компания един за друг. Мерседес де Фаенца трябваше да седне срещу Жерар, така че да продължи флирта си с него през богато украсената маса.

Когато грижливият както винаги лорд Бар заведе Морийн до мястото ѝ и тя видя съседните табелки с нейното измислено име и това на Жерар, сърцето ѝ щеше да се пръсне от възбуда и безмерна радост. Тя си наложи да не отмества очи от сплетените си в скута ръце, докато той сядаше до нея, но щом чу познатият глас да казва с френски акцент: „Добър вечер, малка катеричке!“, извърна очи и се вгледа в него, за да види колко се е променил от последната им среща. Стори ѝ се по-висок и по-мъжествен, но иначе си беше съвсем същият. Жерар обаче откри у нея коренна промяна. Тогава тя беше симпатично хлапе, което обещавахе да се превърне в забележителна красавица. А ето че сега до него седеше прелестна млада жена, наистина съвсем различна, направо неузнаваема, но с все същия насмешлив блясък в очите.

— Няма ли да ми кажеш добър вечер? — попита той.

При тези думи тя се разсмя звънливо, но веднага наложи на лицето си израз на престорена сериозност и отвърна благопристойно:

— Но моля ви, как си позволявате да ме заговаряте, сър?! Ние все още не сме представени официално един на друг!

— Така ли? В такъв случай, моля, мадамозел: виконт Жерар дьо Вал, винаги на вашите услуги!

В този миг облеченият в ливрея лакей сервира първото блюдо и им попречи да продължат разговора си. Докато траеше това, Жерар си помисли, че момичето до него е пълна противоположност на тази, която бе занимавала мислите му преди вечерята. Тъмните огромни очи на Мерседес гледаха винаги премрежено, а закръглената ѝ, напълно женствена фигура говореше за силна чувственост. Беше изтънчена, но в никакъв случай не можеше да бъде наречена интелигентна. Омайваше мъжете със загадката на пищните си прелести и те се трупаха около нея като пчели около натежало от нектар цвете. Тя рядко се усмихваше и почти никога не се смееше, но замечтаният ѝ поглед се задържаше дълго върху лицето на набелязаната жертва и караше кръвта му да закипи от неизречените сладострастни обещания. Жерар също бе започнал да се поддава на очарованието ѝ, но сега изведнъж младото момиче до него грабна цялото му внимание. Необичайните ѝ лешникови очи искряха весело и закачливо. Тя цялата сияеше от жизненост, която бликаше в начина, по който тръскаше русите си къдри и в грациозните движения на ръцете ѝ. Сочната ѝ розова уста реагираше на всяка промяна в настроението ѝ, а чертите на лицето ѝ семеняха неуловимо в зависимост от това, дали бе сериозна и замислена или палава и закачлива.

„Тя не е просто жена — помисли си той, — тя е въплъщение на самото женско начало. А пък сър Джон съжалява, че не се била родила момче!“

— Последния път, когато можах да получа някакви новини за тебе, научих, че си в Съсекс — поднови разговора той веднага щом стана възможно. — Знаеш ли нещо за моята Коломб, Морийн?

— Зная, как да не зная! Дикън ѝ помогна да роди... О, Жерар, имам страхотна вест! Почти е сигурно, че той ще дойде да живее в Лондон като коняр при леля Клари, а аз ще имам собствен кон и ще мога да яздя когато си поискам!

Радостта, с която говореше за едно толкова просто удоволствие, трогна Жерар. Още повече че преди по-малко от час Мерседес му разказа колко е натъжена, задето баща ѝ ѝ подарил най-скъпа смарагдова огърлица и обици към нея, а тя просто не можела да понася зеления цвят.

Докато от другата страна на масата Мерседес де Фаенца едва докосваше храната в чинията си, Морийн и Жерар си хапваха здраво.

Това не ѝ пречеше да го затрупа с въпроси. Колко дълго възнамерява да остане в Лондон? Има ли вече новини за бедната си майка? Какво е правил през тези две години във Франция? Страшно ли е да участваш във война? А дали са го ранявали? Толкова ли е зловеща наистина прословутата гилотина? Познава ли Нелсън? Какво би казал за Наполеон Бонапарт?

Жерар я замоли да спре, защото вече бил забравил първия ѝ въпрос, и я подразни приятелски:

— Значи все още трупаш знания като лешници за зимата, така ли, малка катеричке?

Морийн се изчерви и отвърна:

— Зная, че говоря прекалено много. Леля Клари непрекъснато ми казва, че трябва да си сложа катинар на езика, и признавам, че е съвсем права. Но, разбери, Жерар, искам да науча толкова много неща!

— Аз също! — увери я топло Жерар. — Например бих желал да зная много повече за тебе! Продължаваш ли да четеш онези дебели книги? Харесва ли ти животът в Лондон? Кога се върна от Съсекс? Успя ли да се възстановиш напълно от онази скарлатина? Как е мистър Глоувър и...

— Жерар, но ти ми се подиграваш! — разсмя се тя. — За наказание няма да ти задам нито един въпрос и ще запазя недостъпно мълчание до края на вечерята! Да видим дали ще ти е толкова приятно!

— Зная отлично, че няма да изпълниш заплахата си, защото виждам, че на устните ти вече напират нов въпрос! — отвърна шеговито Жерар. — Освен това признавам с готовност, че няма да ми е никак приятно, напротив, мълчанието ти би ме отегчило до смърт. Така че говори колкото искаш и по дяволите нравоученията на мадам Мантън!

Морийн чувстваше прилив на неизпитвано досега щастие, докато не срещна погледа на сър Джон. Едва тогава си спомни, че нито на нея, нито на него е позволено „да се познават“.

Тя предизвикателно се извърна към Жерар, но забеляза, че той гледа дъщерята на маркиза срещу себе си. Не виждаше лицето му, но и без това очите на младата жена говореха достатъчно красноречиво. Колкото и неопитна да беше във флиртовете, Морийн инстинктивно почувства, че испанската благородничка с всички сили се опитва да привлече вниманието на Жерар, а той очевидно направи това, което се искаше от него, защото бе възнаграден с премерен поглед и усмивка.

Болезнена ревност стегна гърлото на Морийн и тя нервно посегна към чашата си с вино. Кръвта пулсираше неудържимо във вените ѝ, а ръката, която държеше тежката чаша, потрепери. Мерседес де Фаенца беше наистина много красива, а доколкото можеше да съди по бижутата, които носеше, сигурно бе и приказно богата. Освен това очевидно беше като риба във вода сред тази бляскава аристократична обстановка. Изведнъж Морийн се почувства потисната от собствената си недодяланост. Нямаше право да го упреква, че може би в този момент му се искаше да седи до Мерседес, а не до нея.

Всъщност Жерар не изпитваше такова желание. Той също прочете поканата в погледа на Мерседес и знаеше, че вече може да откъсне плода, стига само да протегне ръка. Но сега имаше много по-важни неща за вършене, Мерседес можеше да почака. Трябваше на всяка цена да научи нещо повече за момичето до себе си.

Никога не бе срещал жена, която като нея да съчетава детска невинност с непресторена топлота, сякаш предназначена единствено за него. Все пак не можеше да бъде съвсем сигурен в това, защото Морийн се държеше също така сърдечно и с възрастния джентълмен, който седеше от лявата ѝ страна. Макар и не в първа младост, той очевидно проявяваше жив интерес към нея и Жерар се възмути от начина, по който очите му често галеха нежните очертания на разголените ѝ от дълбокото деколте снежнобели гърди. Макар той да не задържаше погледа си по-дълго, отколкото позволяваше приличието, Жерар възнегодува вътрешно, сякаш бе видял как ѝ нанасят публична обида. Изненадан от бурната си реакция, той все пак си даде сметка, че възмущението му е съвсем неоправдано. Никой не го бе назначавал за пазител на нейната добродетел. Въпреки това той се обърна към седналата от лявата му страна баронеса и попита за името на джентълмена, с когото разговаряше Морийн.

— Нима не го познавате, виконте? Това е лорд Бар, един от най-близките приятели на сър Джон. — Тя замълча за миг и после продължи със заговорнически шепот: — Дочух, че скоро можем да очакваме годещ, но не съм напълно убедена в достоверността на слуховете.

— Годещ ли? — слиса се Жерар. — И кой ще се сгодява?

Баронесата се усмихна многозначително.

— Как кой? Очаква се годеж между пролетта и зимата — каза тя лукаво. — Не виждате ли, че лорд Бар изпълнява заповедите ѝ като кученце? Предполагам, че още сега би поискал да се ожени за нея, стига да е сигурен, че тя ще приеме предложението му. Че какво пък, той е идеална партия за нея, горкото момиче! — Тя млъкна внезапно, усетила, че става недискретна. Още една дума и виконтът щеше да я заразпитва за Морийн, а беше дала дума да не разгласява тайната ѝ на никого.

Жерар замислено побутна с вилицата си храната в чинията. Изведнъж гладът му изчезна и дори почувства, че започва да му се гади. Въпреки всички сметки бракът между този дебелак и неговата малка Морийн му се струваше невъзможен. Баронесата очевидно бърка. Морийн никога не би се съгласила на такава сделка. Та това бе направо обида спрямо законите на природата! Изглеждаше все пак, че двамата се разбират отлично. Думите, казани от Морийн, когато най-сетне се обърна към него, само потвърдиха догадката му:

— Главата ме заболя от комплименти! Лорд Бар явно е точно толкова сляп за недостатъците ми, колкото ти си готов да ме подиграваш за тях!

— Не намирам нито един недостатък у тебе, Морийн! — отвърна съвсем сериозно Жерар. — Ако нещо в думите ми ти е дало основание да мислиш така, то моля те, позволи ми да поправя това недоразумение!

— Значи не задавам излишни въпроси и не приказвам прекалено много, така ли?

— Това бяха твои думи, а не мои! — припомни ѝ той. — Аз просто отбелязах, че не смогвам да отговарям на многобройните ти въпроси.

— Прав си — усмихна се Морийн, — но въпреки това усещам неодобрението ти към мене.

— Този път интуицията те заблуждава! — тихо възрази Жерар. — Очарован съм от всяко твое действие, от всяка постъпка!

Дъхът на Морийн спря. Приятелското заяждане между тях внезапно отстъпи място на ново чувство, чиято сила нито тя, нито той можеха да контролират.

Както всеки път, когато преживяваше нещо прекалено дълбоко, Морийн загуби дар слово. Тя стисна до болка ръце под бялата

покривка, за да спре треперенето им. Изведнъж усети как топлата длан на Жерар търси и намира нейната. Сякаш заразен от нея, той също започна да трепери, но и двамата не казаха нито дума, доволни, че ръцете им говорят вместо тях.

Бяха така потънали във внезапно залялата ги вълна от чувства, че не забелязваха двата чифта очи, които ги гледаха гневно и враждебно. В погледа на сър Джон се бе появила твърдостта на стомана, а в бездънните очи на Мерседес де Фаенца гореше зловещ огън. Преди приема Жерар бе обещал на сър Джон, че ще направи всичко възможно да избягва Морийн, и макар да не можеше да бъде обвинен, че седна до нея, все пак бе длъжен да се ограничава само с една-две учтиви забележки и после да насочи вниманието си към Лиза фон Еберхард. Но вместо това той само за няколко минути изцяло се захласна по нея, а руменината по бузите ѝ показваше, че и тя не е безразлична към вниманието му. Гневът, изписан по лицето на Мерседес де Фаенца, бе най-сигурно доказателство за подозренията на сър Джон. Испанската красавица гледаше двамата с едва прикрита ревност и ако Жерар не проявеше повече благоразумие, този шанс, подготвян с цената на толкова много усилия, щеше завинаги да бъде загубен за него. Дъщерята на маркиза никога не би простила подобно своеволие.

В този миг Жерар не даваше пет пари за чувствата на своята нарочена годеница. Бе обзет от желание да грабне красивата девойка до себе си, да я отнесе някъде далеч от тази пълна с хора зала и да я целува, докато самата тя не го замоли да престане. Морийн също не правеше нищо, за да прикрие чувствата си, а това му бе много приятно, защото досега се бе сблъсквал единствено с безкрайните преструвки и капризи на всички жени, които искаха да привлекат вниманието му.

— Морийн! Морийн! — прошепна името ѝ той. — Кой ти даде това име? Необичайно и странно е като самата теб. При това имам чувството, че съм те познавал през целия си живот. Учудват ли те думите ми?

Тя поклати отрицателно глава и няколко къдрици паднаха върху бузата ѝ. Жерар изпита желание да протегне ръка и да ги постави на мястото им, за да може отново да я гледа в очите.

— И аз усещам същото, Жерар. Въпреки че се познаваме от деца, срещата ни тази вечер е някак по-различна. Чувствам се така, сякаш съм открила наново отдавна загубен стар приятел. Знаем толкова

малко един за друг, но съм убедена, че можем да четем мислите си. Винаги ще бъдем приятели, нали Жерар? — погледна го тя с копнеж. Стигаше ѝ един жест, за да бъде най-щастливата на този свят.

Жерар кимна, макар преди малко да не бе имал точно това предвид, и прошепна тихо:

— Да, винаги ще бъдем приятели, малка Морийн!

— Аз не съм дете! — отвърна тя така високомерно, че той едва не се разсмя. — Скоро ще навърша шестнадесет, а на тази възраст, стига да пожелаея, мога да стана съпруга и майка!

Думите ѝ го отрезвиха и му напомниха за годежа, за който бе научил от баронесата.

— Нали не е вярно, че смяташ да се омъжиш за лорд Бар? — направо попита той.

Очите на Морийн се разшириха от изненада.

— Кой ти каза това? — със сбърчено в размисъл чело попита тя, но почти веднага отгатна: — Разбира се, че баща ми! Сър Джон е, нали?

— Първо ми кажи дали е вярно! — нетърпеливо настоя Жерар.

— Мисля, че баща ми и лорд Бар искат този брак — с въздишка отговори тя. — Сър Джон настоява да обмисля сериозно това предложение, но...

— Но това е скандално! — горещо възрази Жерар и веднага сниши глас. — Лорд Бар е достатъчно стар, за да ти бъде баща! Ти просто не бива да се омъжваш за него! Нищо не би могло да оправдае подобна глупост!

— Не съм казала, че ще го направя! — ясно, но тихо отвърна Морийн. — Много добре знаеш какво е накарало сър Джон да вземе това решение. Той иска да ми осигури високо положение в обществото.

Жерар остана безмълвен. Съвсем бе забравил, че Морийн е незаконна дъщеря на сър Джон Дейнсфийлд. Седеше сляп и глух за всичко друго, освен за красотата и омайния ѝ чар, които го привличаха неудържимо, но сега почувства, че сърцето му се къса от мъка и разочарование. Също като него и тя трябваше да сключи изгоден брак. Сър Джон несъмнено имаше право. Ако Жерар милееше поне малко за името Дьо Вал, беше длъжен да се ожени за богата и влиятелна жена, а за Морийн нуждата от такава партия бе още по-голяма. Та нали дори присъствието ѝ на този прием бе уредено чрез измама. В същото време

лорд Бар ѝ предлагаше името си и сигурна закрила. Като негова съпруга тя би се превърнала в една от най-високопоставените дами на кралството.

Ала в момента Жерар не можеше да мисли логично и цялото му същество се бунтуваше. Морийн бе невинно дете, недокосвано от мъжки ръце. Просто не можеше да си представи гъвкавото ѝ младо тяло в прегръдките на онзи старец. А тя бе сътворена за любов. Трябваше да получи обичта на някой млад мъж, който да събуди дремещата в нея чувственост, да разгори пламъка ѝ и да го поддържа с неизразимата наслада, която носи истинското удовлетворение. Как щеше тя да научи какво може да получи от съчетаването си с един мъж, когато се спусне балдахинът на брачното ложе? Тя бе толкова неопитна и нямаше никаква представа за интимността между жената и мъжа. Жерар вече познаваше дългите сладостни нощи на пълно отдаване, бе изпитал тяхната нежност и чувството на пълна задоволеност. Всичко това щеше да е завинаги загубено за нея и тя дори нямаше да разбере какво е пропуснала.

— Не можеш да направиш това! Не можеш! — изрази той гласно мисълта си.

Морийн не разбираше какво става в главата му, но се опита да върне нежния израз на лицето му, защото сега то бе станало гневно и неотстъпчиво:

— Щом не мога, значи няма! — отвърна тя с шеговитата усмивка.
— А сега бих искала да науча какво точно ми е забранено!

— О, Морийн! — възкликна Жерар. — Моля те, не приемай така лековатото думите ми!

— Но аз наистина не разбирам какво искаш от мене! — вече сериозно каза тя. — Готова съм да го направя, каквото и да е то, стига да зная, че това ще те направи щастлив!

Морийн изрече тези думи така мило, че Жерар се смути и отвърна бавно, като внимателно подбираше думите си:

— Само те моля да не се омъжваш за някой, когото не обичаш! Това е!

За голямо облекчение на Морийн не ѝ се наложи да му отговаря, тъй като вечерята завърши и баронесата стана, за да отведе дамите в другия салон. Когато се оттеглиха да се освежат, баронесата хвана

Морийн под ръка. От добро сърце и понеже беше близка приятелка на Клариса, тя се пошегува без злоба:

— Младият виконт е наистина очарователно момче, а ти постигна голям успех, защото той през цялото време не ми обърна никакво внимание!

— Страхувам се, че вината е изцяло моя, мадам! — отговори Морийн с пламнали бузи. — Аз наистина не си затварям устата и не дадох възможност на Жерар да ви заговори, макар че несъмнено толкова много му се е искало да го направи!

В малките сини очички на Лиза фон Еберхард блесна лукава светлинка.

— Охо, значи той вече е „Жерар“! Ето че добрият ми нюх отново не ме подведе! Знаеш ли, аз съм като ловджийско куче и подушвам винаги началото на всеки нов роман. — Тя размени няколко думи с една от другите дами и отново се обърна към Морийн. — Предполагам, че вече си научила новината — младият виконт скоро ще се сгоди за Мерседес де Фаенца! — Тя видя ужаса в очите на Морийн и въздъхна. — Ясно, значи никой не ти е казал! Тази малка вечеринка бе организирана, за да могат те да се сблизат. Аз лично мисля, че дълбоко в сърцето си твоят Жерар не желае годежа, но трябва да те предупредя, детето ми, че Мерседес е твърдо решена да го вземе за себе си, а както чувам, тази млада дама рядко се отказва от прищевките си. Послушай ме и не си изгубвай ума по него! Добре, забавлявай се, но само тази вечер!

Морийн кимна едва. Задушаваше се и не можеше да пророни нито звук. Баронесата очевидно имаше най-добри намерения, но думите ѝ бяха по-смъртоносни от самата гилотина. Значи Жерар бе почти сгоден! Не само че не ѝ бе казал нищо за това, но напротив... говореше ѝ... говореше ѝ така, сякаш...

Тя гневно изтри с ръка търкулналата се по бузата ѝ сълза. Всички дами вече бяха в салона за музика, където им предстоеше един приятен час, а тя продължаваше да се взира в огледалото. Трябваше да напрегне всички сили, за да не се разплаче, макар че сълзите напиреха неудържимо в очите ѝ. Беше се оказала просто глупава, романтична гъска! Как дори за миг може да повярва, че Жерар изпитва нещо повече от най-обикновено приятелство! При това леля Клари вече ѝ бе говорила за флиртовете и за удоволствието от тази невинна игра между

двата пола. Те са не само позволени, но са и напълно безопасни, бе ѝ казала тя, стига и двете страни да спазват правилата. Едва сега Морийн разбираше, че през последния един час Жерар бе правил именно това, докато тя, сантименталната глупачка, бе оголила сърцето си за думите и погледите му. „Моля те, не се омъжвай за някой, когото не обичаш“, бе казал той. След като възнамеряваше да се ожени за предизвикателната Мерседес де Фаенца, значи сигурно беше влюбен в нея.

Внезапен пристъп на гняв пресуши сълзите ѝ. Почувства се предадена не толкова от него, колкото от самата себе си, защото се бе показала слаба, защото придаде толкова голямо значение на думите и постъпките му. Щом той, въпреки че обичаше друга, можеше да държи ръката ѝ под масата и да ѝ шепне нежни думи, то тя не искаше и да чуе за любовта му. Нека Мерседес де Фаенца си го вземе, двамата са си лика прилика.

Тя гордо се спусна по стълбите с високо вдигната глава, но на страните ѝ горяха две издайнически червени петна.

Музикалната вечер щеше да започне всеки миг и повечето от наредените в полукръг столове бяха вече заети от събралите се дами и господа. Щом съзря Морийн да се спира нерешително до вратата, лорд Бар ѝ направи знак да седне до него, на специално запазеното за нея място. Тя му бе благодарна, че я взема под своя защита, защото видя Жерар на един стол съвсем близо до пианото. Пред него, с няколко нотни листове в ръка, Мерседес де Фаенца се готвеше да пее. Тя не откъсваше очи от Жерар.

Крехката броня на гордостта на Морийн се пропука и отново я прониза силна болка. Сърцето ѝ сякаш бе стегнато в желязно менгеме. Болката стана непоносима, когато гласът на испанката се извиси в нежните трели на песен от Хайдн. Дълбокият ѝ контраалт изпълни салона. Той беше красив като самата нея, застанала пред слушателите във виолетовата сатенена рокля, която чудесно подчертаваше златистата ѝ мургавина. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха при всяко дълбоко поемане на въздух, а страстното, по испански патетично изпълнение, караше бадемовите ѝ очи да блестят. Те бяха вперени в Жерар и тя не криеше, че пее единствено за него.

Морийн бързо сведе поглед, доволна, че от мястото си не може да види лицето на Жерар, но когато Мерседес запя чудно красиво

любовна песен, тя усети, че ще се пръсне от мъка. Морийн знаеше испански и думите на песента сякаш извираха от нейното сърце:

*„Горещото слънце ме топли като любовта ти,
Студеният вятър ме смразява като гнева ти.
Песента ми нашепва за твоя копнеж.
Капки дъжд по лицето ми са твоите целувки.
Клоните на бадема ме прегръщат като ръцете ти,
Връщат се лястовичките и ми разказват за твоята
вярност...
Гдето има живот, има и радост, но съм жива
единствено чрез любовта ти.“*

Когато последните думи отекнаха в салона, Жерар обърна глава и обходи с очи морето от човешки лица, докато най-последно откри Морийн. Тя видя, че устните му изговарят беззвучно: „... но съм жива единствено чрез любовта ти“. В един миг забрави и предупреждението на баронесата, и собствените си съмнения.

Морийн загуби интерес към останалата част от програмата. Някакъв джентълмен свири на пиано, една дама изпълни няколко песни на арфа и накрая Мерседес пях отново, но тя слушаше като на сън. Жерар не я погледна нито веднъж, но това не ѝ бе нужно, защото беше дълбоко убедена, че прошепнатите думи са предназначени за нея. Той не обичаше Мерседес де Фаенца. Морийн знаеше, че рано или късно, въпреки трудностите Жерар ще намери пътя към нея.

До края на музикалните изпълнения те не успяха да разменят дори и един далечен поглед. Когато програмата свърши, някои от по-възрастните гости, в това число сър Джон и лейди Друзила, започнаха да се сбогуват с домакините. Един лакей дискретно се приближи до Морийн и я уведоми, че каретата ѝ чака. Тя остро почувства унижението от това, че трябва да си тръгне незабелязано от никого. Сбогува се сърдечно с лорд Бар. През цялата вечер той се бе държал

много мило и внимателно и тя му беше благодарна за проявените към нея грижи. Взе си довиждане с баронесата, като благодари за поканата, и никак не се натъжи, когато добродушната дама ѝ каза:

— Трябва да бързаме да живеем, докато сме млади!

Изтича на горния етаж, за да си сложи връхната дреха и маншона. Когато заслиза по стълбите, на най-долното стъпало видя Жерар.

Морийн се спусна нарочно бавно донякъде, но после краката ѝ неволно се затичаха надолу и тя се озова пред него с грейнало лице, над което бе паднала една непослушна къдрица. Погледна го така, както бе сторила като дете, когато се запознаха в имението на мистър Глоувър в Съсекс.

— Морийн! Трябва да поговоря с тебе! — задъхано каза той. — Можеш ли да излезеш от къщата в Ричмънд без придружител? Мога да те чакам на моста когато кажеш.

Тръгващите си гости се блъскаха около нея, но тя виждаше само него и сърцето ѝ пееше от радост.

— Не ми разрешават да излизам сама, но ще взема със себе си Роуз. Тя ми е предана и няма да ме издаде. Мога да ѝ се доверя напълно.

— Ще бъда на десния бряг! — бързо прошепна Жерар. — Утре следобед. Колкото и да се забавиш, ще те чакам, докато дойдеш!

Той се обърна и забеляза приближаващия се маркиз Де Фаенца.

— Търся дъщеря си, защото е време да тръгваме.

— Аз предполагам, че тя е с вас, сър — каза Жерар. — Ей сега ще я намеря, а после, надявам се, ще ми позволите да ви придружа до дома ви!

В погледа на маркиза се четеше умора. Приемът го бе отегчил до смърт, а освен това го измъчваше подагратата му. Жадуваше да се добере до леглото си, но знаеше, че ако младият французин дойде с тях, Мерседес непременно ще го покани вътре, а това щеше да изцеди и последните му сили.

Въпреки всичко не посмя да се противопостави на желанието на дъщеря си, която съвсем ясно бе му дала да разбере, че иска на всяка цена да прибави този беден като мишка млад благородник към колекцията си от завоевания.

Кесията на маркиза наистина щеше да олекне значително, но този брак имаше и своите добри страни, защото колкото по-скоро Мерседес се омъжеше и напуснеше дома му, толкова по-близо бе денят, в който необезпокояван можеше да се отдаде на любимите си занимания. Негова бе грешката, че така разглези единственото си дете, а лекомислието, с което тя отблъскваше досега всички испански благородници, го хвърляше в отчаяние.

Маркизът се поклони на младата англичанка, която стоеше на няколко крачки от тях, очевидно готова да си върви. Не я бе забелязал между гостите, но сега я разгледа с жив интерес. Имаше нещо неудържимо привлекателно в ясения поглед на блестящите ѝ очи, в особения начин, по който накланяше на една страна главата си, като малко своенравно присвиваше устни. С уморена въздишка той се запита как е възможно дори на неговата възраст все още да не е разбрал защо една жена е хубава, а друга не. От тази девойка, още почти дете, се излъчваше нещо, което стопляше сърцето му. Той не можа да определи какво е то и заключи, че всъщност на този свят красотата е най-голямата загадка.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

1795

Оказа се, че не е чак толкова лесно да се измъкне от къщата в Ричмънд. Леля Клари прояви съвсем разбираем интерес и пожела да научи и най-малките подробности за приема, на който за съжаление не можа да присъства. Затова, когато следобед Морийн обяви, че има страхотно главоболие, което може да се облекчи само от глътка свеж въздух, Клариса предложи да я придружи.

— Скъпа лельо Клари — възпротиви се Морийн, притеснена, че трябва да я излъже, — толкова бих се радвала на компанията ти, но сама знаеш, че не обичаш дългите разходки. Аз съм отраснала на село и за мене не представлява никаква трудност да извървя пет мили, без да се уморя. Дори смятам това за много полезно упражнение.

— Щом е така, по-добре Роуз да дойде с тебе — съгласи се Клариса.

Морийн я прегърна, удържайки с мъка порива си да ѝ признае истината. След желанието да види Жерар най-много би ѝ се искало да може да каже на Клариса: „Снощи се влюбих в Жерар и мисля, че и той ме обича. Толкова съм щастлива, струва ми се, че ще умра от радост!“

Тя обаче не каза нито дума, само в знак на разкаяние целуна Клариса няколко пъти повече от обикновено. След това изтича да се преоблече за разходката. Пред входа старият Хари вече държеше юздите на коня, впрегнат в откритата двуколка, а малката Роуз, камериерката, бе почти толкова възбудена, колкото и Морийн.

Роуз бе готова да даде живота си за господарката. Участието в тази тайна любовна среща беше за нея романтично приключение, а опасността да бъдат разкрити го правеше още по-вълнуващо.

За броени минути стигнаха до новия мост на Ричмънд. Наближаваше три часът и Морийн седеше като на тръни, уплашена, че Жерар може да е пристигнал по-рано и вече да си е тръгнал или — още по-лошо, — въобще да не е дошъл. Но когато двуколката се приближи

на около стотина метра от сребърните води на Темза, Морийн видя един кавалер, изправен до жребеца си. По фигурата позна, че е той. Конят и ездачът, които сякаш бяха създадени един за друг, представляваха великолепна гледка — Жерар с ненапудрена, естествена коса, облечен във върхна дреха, разцепена отзад чак до тясната му талия и черна като гривата на животното, с позлатени копчета, които блестяха като шпорите на високите му ботуши за езда.

— Тук е, Роуз! — прошепна Морийн, останала без дъх.

Роуз се закиска от възбуда. Никога през живота си не беше виждала френския виконт, а младежът, който сега се приближаваше към двуколката, ѝ се стори най-красивият джентълмен на земята.

Черната коса на Жерар блестеше под лъчите на априлското слънце. На лицето му грееше радостна усмивка.

— Значи все пак успя да дойдеш! — Той се поклони и помогна на Морийн да слезе от двуколката. — Цялата нощ и цял ден треперих от страх, че може да не те видя.

Морийн пое дълбоко въздух, за да спре лудешките удари на сърцето си.

— Нали ти обещах, че ще се срещнем. Нищо не можеше да ме спре.

Той безмълвно взе ръката ѝ. Роуз побърза да направи реверанс и заяви, че може и сама да се грижи за двата коня. Жерар обаче предпочете да извика някакъв хлапак, който играеше край водата, и повери животните на него, като поръча на Роуз да го наглежда.

Без да пуска ръката на Морийн, той я поведе към гората по криволичещите брегове на Темза. Отдалеч нацъфтелите безброй камбанки приличаха на синьо море, край пътеката растяха жълти иглики и теменужки. Когато стигнаха, Морийн пое с пълни гърди уханния въздух и се обърна към Жерар със сияещо лице:

— Тук е като в Съсекс! Почти бях забравила колко е красива гората през април!

— Аз почти бях забравил колко красива си ти! — отвърна Жерар и я притегли по-близо до себе си. Наоколо беше пусто, надали някой би нарушил уединението им, тъй като по това време хората бяха на работа и нямаха време за разходки.

Морийн вдигна ръка и докосна с пръсти лицето му, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

— Аз пък мисля, че ти си хубав! — прошепна нежно тя.

— Морийн! О, Морийн! — извика той и я притисна в обятията си. — Цяла нощ сънувах мига, в който ще те целуна!

Тя не се възпротиви и вдигна лице към него с желание, но и с обезоръжаваща невинност на дете. Когато обаче устните му се впиха в нейните, тя го прегърна с пламенност, в която нямаше нищо детско. По тялото ѝ се разля замайваща сладост. Сърцето ѝ биеше лудо. Почувства, че краката ѝ омекват и ако не я поддържаха силните ръце на Жерар, сигурно щеше да се свлече на земята.

Той също целият се тресеше и когато най-последно откъсна устата си от нейната, каза със задавен от вълнение глас:

— Обичам те! Сам не зная как стана това, но те желая, както никоя друга досега, Морийн! Je t'aime, je t'aime, petit esurenil!^[1]

Морийн бе обзета от неизказана радост. Цялото ѝ лице се озари от усмивка и тя прошепна с полуотворени устни и блеснали очи:

— Moi aussi je t'aime!^[2]

Жерар остана очарован от това, че го каза на френски, засмя се щастливо и отново я целуна. Постепенно устните му се плъзнаха надолу по тънката ѝ бяла шия и разкритите от деколтето на роклята стегнати гърди. Той усети как страстта за миг пламна в нея и разбра, че не е сбъркал. Още предната вечер си бе помислил, че зад нейната невинност се крие тлееща жарава, която повеят на любовта ще превърне в буен огън.

Тази мисъл го отрезви и му припомни, че цяла нощ се беше борил с раздвоените си чувства. Времето, което прекара в дома на Де Фаенца, го убеди, че маркизът с радост би му дал дъщеря си заедно с една твърде солидна зестра. Мерседес също му подсказа, че с удоволствие ще приеме предложението му и дори малко се разсърди, че той не я целуна, когато баща ѝ ги остави сами за няколко минути.

Но мислите и сърцето на Жерар вече бяха обсебени от друго момиче и той просто не можа да се насили и да направи предложението. Сега, докато държеше Морийн в прегръдките си, той разбра, че никога не е обичал Мерседес, че дори и да се ожени за нея, не би могъл да ѝ бъде верен. Желаше Морийн и никоя друга. Единствено на нея искаше да разкрие сладостните тайни на любовта. Облегната така на него, тя му се стори безкрайно привлекателна. С разрошени коси, пламнали страни и светнали от безпределна обич очи,

тя отново му заприлича на младото момиче, което бе срещнал само преди няколко лета в Съсекс.

— О, Морийн! Свидна моя!

Той понечи отново да я прегърне, но тя го спря и попита с внезапно помръкнало лице:

— Жерар! Цяла нощ не мигнах заради онова, което ми каза баронеса фон Еберхард. Не бих могла да го понеса, ако е вярно! Твърдеше, че скоро си щял да се сгодиш за Мерседес де Фаенца. Кажи, че не е така!

Макар Жерар да отговори веднага, на Морийн ѝ се стори, че е чакала отговора му цяла вечност.

— Убеждавах ме да го направя. И ако искам да бъда честен, трябва да призная, че се съгласих да помисля по въпроса — отговори той напълно искрено. — Но това се случи, преди да те срещна отново, скъпа моя! Сега желая единствено теб.

От устните на Морийн се изтръгна радостно възклицание. Тя се повдигна на пръсти, защото той беше с цяла глава по-висок от нея, и го целуна по устните. Сега беше ред на Жерар да се отдръпне и да попита тревожно:

— Ами ти, Морийн? Нали няма да се омъжиш за онзи стар палячо лорд Бар!

Морийн прехапа устни, за да прикрие усмивката си.

— Не го намирам чак колкова стар и в никакъв случай не е палячо! — възрази тя. — Напротив, смятам, че е много мил, и го уважавам дълбоко.

Жерар гневно сграбчи ръката ѝ, но тя прие ревнивия му жест със скрита радост. Какво по-ясно доказателство, че държи на нея!

— Нима ще станеш негова жена? — попита Жерар със стиснати зъби. После лицето му се отпусна и той нежно я притегли към себе си. — Значи няма да го направиш. Бях прав, мила моя! Ти си създадена, за да бъдеш обичана. Да живееш без любов, ще е престъпление срещу природата, дори срещу самия Бог! — Той я целуна толкова продължително, че Морийн остана без дъх. И когато отново проговори, в гласа му пулсираше цялата страст на младата му, буйна кръв. — Ако знаеш само колко искам да те науча на всички радости на любовта!

— Аз също копнея за това! — отвърна Морийн с широко отворени сериозни очи. Но обзета от лудо щастие, веднага се разсмя, както правеше винаги, когато бе доволна. — Малко ли научих от тебе досега! Например какво е да те целуват и ти да целуваш. Никога не съм мислила, че може да е толкова приятно!

Невинността и откровеността ѝ бяха просто пленителни и той обеща:

— Това е само началото!

— Тогава те приемам за свой учител! — отвърна Морийн. — И ти обещавам да бъда прилежна ученичка. Знаеш ли, Жерар, никой от уроците на мистър Глоувър не ми е доставял и една стотна от насладата, която ми носят твоите целувки!

— О, Морийн! — възкликна очарован Жерар, налагайки си с мъка да запази хладнокръвието. — Ти нямаш представа какво е! Споделените ласки са възможно най-голямата близост между един мъж и една жена. Но любовта е възможна само ако двамата се опознаят напълно...

Морийн слушаше с внимание и когато прецени, че разбира за какво става дума, каза простичко:

— Не бива да се стесняваш, Жерар, защото съм отраснала във ферма и съм виждала такива неща. Всяка пролет гледахме как мъжките животни се съчетават със своите избраници. Гледката е наистина красива. От дете са ме учили, че това е Божия промисъл и когато дойде часът, всички същества от женски пол трябва да ѝ се подчинят.

— Господи! — възкликна Жерар, изумен от нейните думи.

Досега бе приемал, че е съвсем невинна и неопитна, а ето че тя говореше за пълното отдаване като за нещо, което познава, и одобрява с цялата си душа. Дали вече не е дарила с ласките си някое просто селско момче? Тази мисъл го жегна, но и го възбуди още повече. Все пак желанието да я закриля бе по-силно от всичко. И той подхвана предпазливо:

— Морийн, наистина ли си мислила по този въпрос? Ако аз и ти... Ти никога няма да можеш да се омъжиш за лорд Бар, нито пък за друг мъж. С една дума...

— С една дума ще съм направила това, което желая, нищо повече! — прекъсна го Морийн с блеснали очи. — Как можеш да помислиш дори за миг, скъпи Жерар, че ще поискам да се омъжа за

лорд Бар или за някой друг! Сърцето ми е твое, сега и завинаги. Чувствам го тук — тя напълно сериозно постави ръка на гърдите си — ... и тук! — след това я премести на челото си. — Щом съм влюбена в тебе, как бих могла да заобичам друг?

Той продължаваше да се колебае. Разбира се, беше грях едно младо момиче едва на шестнадесет години да взема такова безвъзвратно решение за бъдещето си. Засега той не можеше дори да помисли за брак с нея. В най-добрия случай би могъл да ѝ предложи закрила и малко пари. А и не биваше да забравя, че много скоро ще трябва да се върне в родината си и тя ще остане сама и без защита.

Дълбоко разстроен от този сблъсък между изгарящата го страст и чувството за дълг, Жерар се обърна с гръб и се отдалечи на няколко крачки от изкушението. Не беше сигурен, че може да му устои още дълго. Морийн го гледаше объркана, за миг радостта ѝ отстъпи място на дълбока тревога. Нима не я обича достатъчно, за да пожелае да я вземе? Може би с необмислените си думи му е предложила повече, отколкото той всъщност иска да получи?

— Жерар, моля те, кажи нещо! Какво те измъчва?

Той рязко се обърна, приближи се с бързи крачки и я притисна отчаяно към себе си, сякаш никога нямаше да я отстъпи другиму.

— Измъчва ме това, че те обичам прекалено много и за мене твоето щастие е по-важно от, моето!

Морийн въздъхна облекчено и забрави съмненията си.

— Но тогава няма причини да се измъчваме! Защото аз изпитвам същото към тебе!

Жерар бавно отпусна ръце покрай тялото си.

— Струва ми се, че се забавихме твърде много. Може би момчето и прислужницата ти не могат да се оправят с конете. Те надали ще стоят кротки толкова дълго време. А и леля ти Клари сигурно се тревожи да не ти се е случило нещо.

— Боя се, че си прав — съгласи се Морийн и с труд си пое дъх. — Но обещавай ми, че ще се видим скоро! Не бих могла да понеса една дълга раздяла. — Само след миг тя отново се усмихваше закачливо. — Освен това, скъпи ми Жерар, както вече казах, очаквам с нетърпение втория урок!

Тези думи само засилиха разкаянието на Жерар. Той си наложи да не я целува повече, хвана я за ръка и я поведе по пътеката към

реката.

— Утре вечер сър Джон ще води леля Клари на опера като утешение, задето не можа да дойде на приема у баронесата, макар че толкова ѝ се искаше. Разбира се, поканата се отнася и за мене, но ако искаш, ще кажа, че съм неразположена, и няма да отида. С помощта на Роуз бихме могли да те вмъкнем в къщата, без Хана да разбере. Съгласен ли си?

— Мисля, че е крайно неприлично, но същевременно и невероятно приятно. Ще се скрия в градината под прозореца ти, любов моя, и ще чакам да ми дадеш знак.

Краката на Морийн сякаш сами направиха няколко танцови стъпки. Видя, че възбудата ѝ от предстоящото приключение се бе предала и на Жерар.

— Толкова съм щастлива! — каза му тя. После наведе глава на една страна, с което винаги го очаровеше, и попита: — Не мислиш ли, че любовта е чудо, Жерар? Заклевам се, никога не съм си представяла, че тя може да ми донесе такава радост. Чувствам се като лястовичка, която се рее високо в синьото небе, носена от топъл южен вятър. Наистина, никога не съм била така щастлива! А ти, Жерар? Изпитвал ли си нещо подобно досега?

Той се поколеба само за секунда. Можеше да заяви без всякаква преструвка, че досега не е обичал никого така силно. Нито една жена не го бе вълнувала толкова дълбоко. Морийн не само разпали страстта му, но и намери пътя към сърцето му. В този миг той изведнъж си помисли, че би искал да се ожени за нея въпреки позорния ѝ произход. Беше уверен, че присъствието ѝ винаги ще го кара да се чувства добре. Те просто бяха родени един за друг, усещаше го интуитивно. Единственият неразрешим проблем оставаха парите. Освен това не можеше да забрави клетвата, която даде пред майка си, както и че е син на виконт Дьо Вал. Беше длъжен да възстанови честта и богатството на своето семейство.

Той продължи да мисли за всичко това, когато се прибра в къщата на сър Джон и остана сам в стаята си. Трябваше да се съобразяват с още толкова много неща. Самият сър Джон никога не би дал благословията си за един брак между него и Морийн. Майка му, ако, разбира се, беше все още жива, сигурно би я харесала, но не дотам, че да я приеме като бъдещата виконтеса Дьо Вал. Ако се

оженеха, вратите на аристократичните домове щяха завинаги да останат затворени за тях, защото той не притежаваше богатство и влияние нито във Франция, нито в Англия.

Дори и да постъпеше на редовна служба във войската, за да могат да се издържат, жените на другите офицери сигурно щяха да изолират Морийн веднага щом научеха за нейния произход, а след това най-вероятно и той щеше да е принуден да подаде оставката си.

Трудностите изглеждаха непреодолими и когато на следващата вечер той пристигна в Оркид Хаус, все още не бе намерил начин да се справи с тях. Вярна на обещанието си, Морийн се престори на болна и с помощта на Роуз направи така, че една от вратите към градината да остане незаключена, за да може той да се вмъкне в къщата.

Морийн го посрещна в затъмнения салон и го предупреди шепнешком:

— Хана все още не си е легнала и трябва да отидем веднага в моята сталня. Роуз ще пази пред външната врата и ще ни предупреди, щом чуе шума от приближаващата карета на леля Клари.

Изкачиха се на пръсти по стълбите, без старата икономка да ги усети. Единствено Роуз знаеше къде са. След минута, когато вратата на спалнята се затвори зад тях, Жерар видя на лицето на Морийн щастливото изражение на дете, избягало от неделна литургия.

Забравил всичко друго освен жаждата си за нея, той бързо прекоси стаята и я взе в обятията си. Още преди да я целуне, устните ѝ потърсиха неговите.

— Толкова много ми липсваше! — чу я той да шепне. — Денят ми се стори безкраен, а преди да настъпи той, те сънувах през цялата нощ!

Топлината и безкрайната нежност на този миг му помогнаха да преодолее колебанията си. Всички терзания му се сториха незначителни и дребнави. Единственото важно нещо сега бе да я люби и да ѝ покаже, че ще я обича цял живот.

Безкрайно нежно, като обуздаваше собственото си нетърпение, той я положи върху снежнобялата девическа постеля. Отпусна се до нея и потъна в омаята на парфюма ѝ. След това приглади разпилените ѝ коси, за да надзърне в очите ѝ.

Морийн не показва никакъв страх, когато той разкопча корсажа на роклята ѝ. Щом пръстите му за първи път докоснаха голите ѝ гърди, тя

тихо извика от удоволствие и сама притисна силно ръката му към плътта си.

— Сърце мое, любов моя единствена! — шепнеше Жерар и я целуваше отново и отново. Докато продължаваше да я съблича, без да иска, заговори на френски: — Mon amour! Ma chere petite. Comme je t'aime!^[3]

Въпреки че вълната от неизпитвана досега наслада заплашваше да погълне разсъдъка ѝ, с част от съзнанието си Морийн ясно разбираше всичко. Беше съвсем неопитна в любовта, но както му бе обяснила предния ден, познаваше повелите на природата и дълго бе жадувала да изпита това, което той правеше с нея. Страхуваше се единствено, че няма да му достави удоволствие. Макар още да не ѝ бе предложил да се оженят, тя нито за миг не се усъмни в любовното му признание. Щом я обича, какво по-естествено от това, скоро да станат мъж и жена пред лицето на света, тъй както щяха да бъдат мъж и жена пред Бога след тази вечер.

Морийн смътно съзнаваше, че женитбата им ще е свързана с много трудности, защото поради произхода си тя не бе достойна за Жерар. Но веднага потисна лошите си предчувствия, като си каза, че ще го обича повече от всяка друга жена. Ако трябва, ще умре дори за него. Любовта ѝ ще е нейната зестра. Жерар не може да не разбира това, защото иначе не би си позволил да я вземе тази нощ... а това означаваше завинаги.

Тя отвърщаше на ласките му с не по-малка страст от неговата. Отдаде му се без престолен свян. Морийн следваше природните си инстинкти и това му достави неизпитано досега удоволствие. Жерар се опасяваше от момента, в който трябваше да ѝ причини болка, но след като го направи, неговата малка любима сама го притисна към себе си и когато проникна дълбоко в нея, той изпита тържество и смирение от великолепия прост жест на нейното отдаване.

Докато лежаха прегърнати, изтощени от бурната страст, Жерар бе обзет от усещане за покой и безгранично щастие. В този миг разбра, че нито една жена не би могла да означава за него толкова, колкото това момиче. Бе я превърнал в част от себе си и самият той беше завинаги свързан с нея. Нямахше връщане назад.

В припламването на искрите, които се разлетяха от камината при падането на една гореща цепеница, той видя отражението си в очите на

Морийн. Със замечтан поглед тя се опитваше да запомни всяка черта на лицето му. Показалецът ѝ бавно се плъзна по челото и носа му, след това погали скулите и се задържа на устните му за миг, сякаш за да си изпроси целувка. Спусна се надолу към силните му мускулести рамене, тесния му кръст и твърдите като стомана бедра. Възхищението, което прочете в очите ѝ, му достави огромно удоволствие. Чувстваше се млад и силен като крал сред своите поданици. Искаше да ѝ каже, че заради нея би се изправил срещу целия свят, че ще бъде неин роб до смъртта си.

— Винаги ще те обичам! — прошепна той и при изричането на тази тъй искрена клетва очите му внезапно потъмняха.

— Страхувам се, че не можем да се бавим повече! — с въздишка прекъсна излиянията му Морийн. — Мили Жерар, толкова ще ми е трудно да се разделя с тебе! Бих искала да останем така завинаги. Не можем ли да избягаме някъде, където ще бъдем само двамата? Как отсега нататък ще крия настъпилата в мене промяна? Да, сигурно съм се променила, нали вече съм жена!

Той леко се усмихна на поредната серия от въпроси, целуна я и каза нежно, но малко тъжно:

— Катеричке мила, аз също с болка се разделям с тебе, но скоро ще трябва да замина за Франция, защото Д'Артоа подготвя ново настъпление срещу режима. Дори не зная колко време ще отсъствам.

Дъхът на Морийн спря. Тя едва сега започваше да мисли за бъдещето и дори не ѝ бе минало през ума, че всъщност Жерар е в Англия само временно.

— Не, за нищо на света! — изтръгна се вик от устните ѝ. — Не мога да понеса мисълта, че има опасност да те убият или ранят!

— Скъпа моя, ти, разбира се, не искаш да изневеря на дълга си, нали? Повярвай ми, нищо друго не би могло да ме откъсне от тебе!

Съвсем сломена, Морийн кимна, за да му покаже, че разбира, и едва чуто попита:

— Кога трябва да тръгнеш?

— След около седмица. Очаквам да получа заповед. Но не тъгувай, любов моя! Ще се срещаме още много пъти, докато ми се наложи да потегля. Имаме да говорим за толкова неща, да правим планове за бъдещето. Искам обаче още сега да ми обещаеш, че няма да позволиш да те омъжат! Закълни се, че ще ме чакаш!

— Нима има нужда от обещание и клетви, Жерар! Бъди сигурен, че съм единствено твоя. Но ако това ще те направи щастлив, аз с радост се заклевам!

Дори и тези думи не можаха да го убедят, че тя наистина е негова.

— Любовта е чудесно средство срещу скуката. Ако ме няма цяла година или дори повече, много мъже ще те пожелаят, а ти може би ще бъдеш привлечена от хубавото лице на един или от добрия нрав на друг и току-виж си ме забравила.

Усмивката ѝ го укори за неоснователните съмнения.

— Искам само тебе, Жерар, и никога няма да погледна друг мъж. Любовта е прекрасна, но само защото ти я правиш такава.

Това признание разтопи сърцето му.

— Нали разбираш, мила, защо те моля да не се омъжваш за лорд Бар. Можеш ли дори да си представиш...

В очите ѝ заигра палаво пламъче и тя постави ръка на устните му.

— Замълчи! Та аз никога не съм мислила, че бракът означава и това!

— Като твой съпруг той ще има право да те посещава в спалнята ти.

— Ето защо не само не искам, но и не мога да се омъжа за него — с желязна логика отвърна тя. — Не желая никой мъж освен тебе.

— Тя се надигна с разпилени коси в леглото, без да се свени от голотата си, и каза: — Жерар, мили мой, ако това бе едва първият урок по любов, просто не зная какво да очаквам от втория! Беше така прекрасно, че дори се чувствам малко измамена — нищо не би могло да бъде по-хубаво.

Той я придърпа върху себе си и се разсмя щастливо.

— Бъди спокойна, мила! Има хиляди начини да си доставим наслада, а двамата с тебе ще измислим още толкова. Решил съм да започна втория урок ето така...

След около десет минути, когато Роуз тревожно почука на вратата, Морийн набързо облече пеньоара си и отиде да ѝ отвори.

— Мис Морийн, побързайте, за Бога! Преди по-малко от две минути чух една карета да завива по нашата улица. Няма кой друг да е освен господарката Мантън!

Още преди тя да изговори последните думи, Жерар беше полуоблечен. Напъха чорапите в джобовете си, обу обувките на бос крак и след като целуна набързо Морийн, последва Роуз надолу по стълбите.

Морийн подреди леглото, смени пенъоара с нощницата си и се мушна между завивките, като придърпа одеялото чак до брадичката си. В този момент чу как долу се отваря входната врата и до ушите ѝ долетяха басовият глас на сър Джон и чуруликането на Клариса и Хана. След малко Роуз се промъкна в стаята ѝ.

— Виконтът успя да избяга навреме — прошепна тя. — Бъдете съвсем спокойна, господарке Морийн!

— Благодаря ти, Роуз! — също така тихо каза Морийн. — И двамата сме ти безкрайно признателни!

— Много сте мили! — задъхано отговори Роуз, забравила, че разговаря с господарката си. — Трябва да го обичате безумно. Той е толкова красив, че никоя дама не би могла да му устои, сигурна съм в това!

След като малката ѝ камериерка си отиде, Морийн зарови лице във възглавницата, запазила отпечатъка от главата на Жерар. Роуз имаше право — той бе красив, никоя жена не би могла да му устои. Самата тя му се отдаде без колебание, без угризения, но сигурно и други биха го сторили, като например Мерседес де Фаенца. Жерар я накара да му се закълне във вярност, но сам не се обвърза с никакво обещание. Как можеше да е сигурна, че не отива направо в спалнята на дъщерята на маркиза?

— Ако е така, ще ги убия и двамата! — каза си тя. Чувството на ревност бе съвсем ново за нея, както и всичко, което изживя тази нощ. Побърза да го пропъди от мислите си, защото беше несправедливо към Жерар. „Винаги ще те обичам“, бе казал той и думите му звучаха като клетва. Той никога нямаше да я наруши, както и тя своята.

Морийн затвори очи и заспа мигновено като дете.

---

[1] Обичам те, обичам те, малка катеричке! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] И аз те обичам! (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Любов моя! Мъничката ми! Толкова те обичам! (фр.). — Б.пр.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

1795 — 1796

Жерар не се обади нито на следващия, нито на по-следващия ден. Лицето ѝ стана бледо, под очите ѝ се образуваха сенки — толкова силно бе желанието ѝ да го види.

Клариса, която бе наясно, че мнимото неразположение съвсем не е истинската причина за тревогата ѝ, се уплаши, че Морийн наистина ще се разболе. Роуз влизаше и излизаше със загрижено лице, но не можеше да помогне за господарката си, защото и тя не знаеше нищо за Жерар.

Затова, когато на третия ден камериерката ѝ влетя в стаята, Морийн дори не вдигна глава.

— Мис Морийн! Имам новина за вас! Моля ви, господарке, вдигнете глава, защото наистина ви нося писмо от него!

Морийн скочи като ужилена и едва не изтръгна със сила плътния лист хартия от ръцете на девойката.

— Едно момче! Донесе го едно момче, мис! Виконтът заръчал да чака на вратата, докато изляза аз, и да не го предава на другиго!

— Благодаря ти, Роуз! — отвърна Морийн със щастлива усмивка. — Сега ме остави, искам да го прочета сама. Но никога няма да забравя добрината ти.

След като Роуз излезе от стаята, Морийн разчупи восъчния печат. Усети, че ръцете ѝ треперят и затвори очи, за да се поуспокои и да може да прочете белия лист, изписан с красивия почерк на Жерар.

„Най-прекрасна моя, скъпа моя, сърцето ми се къса, докато пиша това първо писмо до тебе. Молих се на Бога да не ми се налага да казвам тези думи, но нямам избор.

Повярвай ми, любов моя, те ми причиняват същата болка, каквато ще донесат и на тебе...”

Морийн приседна на края на леглото. Страхуваше се да продължи. „О, Боже! Какво?...“ Но знаеше, че трябва да прочете писмото докрай.

„Най-сетне имам вест от милата ми майчица. Изпитвам безкрайна радост, която, вярвам, ти също споделяш. Случи се истинско чудо, имам писмо, написано със собствената ѝ ръка! Можеш да си представиш, какво изпитвам.“

Морийн почувства, че напрежението ѝ започва да се уталожва. Слава Богу, не се бе случило нещастие! Бедата не беше толкова голяма. Навярно Жерар се кани да тръгне за Франция и няма да спази уговорката им да се срещнат, преди да потегли с войската. Но той още я обича и ще се върне при нея след битката! Беше ѝ обещал това още преди да се разделят, а сега я наричаше „най-прекрасна“ и „скъпа“!...

„Не помня дали съм ти казвал, че майка ми е от италиански род. Цялото ѝ семейство също като мене полагаше огромни усилия да попадне по следите ѝ. Една от нейните братовчедки е омъжена за корсикански благородник, дон Емануел де Кортел, близък с майката на Наполеон Бонапарт. След опожаряването и разграбването

на нашия замък този джентълмен също дирил сведения за мама.

Няма сега да те отегчавам със сложните пътища и начини, чрез които се установи, че мама се намира в един френски затвор. Важно е, че освобождаването ѝ беше издействано. Макар изтощена и болна, тя все пак е жива и се е върнала в разрушения ни дом. Дори са ѝ признали правото на собственост върху замъка, но всичките ни земи отдавна са раздадени и не можем да предявим правата си над тях.

Мама жадува да ме види и аз тръгвам незабавно за Франция. Разбрах, че живее в замъка само с двама стари слуги, без никакви средства дори за най-дребните ежедневни нужди. О, майка ми не се оплаква, зная, че гордостта никога не би ѝ позволила да признае колко лоши са нещата в действителност. Пише ми, че не иска от мене нищо, освен да не забравям обещанието си да отмъстя и да възстановя честта на своя баща, стига да успее да върна предишния блясък на замъка Буланкур.

Скъпа Морийн, ти си едва на петнадесет години и се съмнявам, че можеш да разбереш колко ме измъчва всичко това. Когато онази вечер ти стана моя, аз искрено вярвах и се надявах, че независимо от всички трудности един ден ще мога да се ожена за тебе, че нашата любов ще преодолее всички препятствия, които съдбата е издигнала пред нас. Заклевам се в живота си, че е така, моля те да ми повярваш. От мига, в който седнах до тебе на приема на баронесата, забравих всичко, дори и клетвата към милата ми майчица. Сега разбирам, че дълбоко в себе си съм я смятал за мъртва.“

По страните на Морийн се търкаляха сълзи и тя не можеше да чете по-нататък. Отиде до бюрото си, намери пипнешком една батистена кърпичка и избърса очите си. Бавно се върна до леглото и

отново взе писмото. „Защо е тази тревога?“ — помисли си тя. Сърцето ѝ бе свито, китките на ръцете ѝ бяха изтръпнали.

„Стигам до най-мъчителната част на онова, което трябва да ти съобщя. Не мога да се оженя за тебе, Морийн. Аз съм единствен син на баща си и съм отговорен пред неговата памет и пред майка ми. Принуден съм да поставя честта и дълга над личното си щастие.

Обичам те сега и завинаги, но въпреки това, когато видиш следващия път сър Джон, той ще ти събщи новината за моя годеж с Мерседес де Фаенца. Зная колко ще те нарани тази вест, но искам да я научиш първо от мене.

Умолявам те, ако можеш, да не мислиш с лошо чувство за мене. Не смея да се надявам, че ще продължиш да ме обичаш, но прося на колене пред тебе да не забравяш онова, което се случи между нас! И още нещо: заклевам те, моля те да ми обещаеш, че няма да се омъжиш за лорд Бардори и ако не се видим никога вече.

Ще останеш в мислите ми като най-красивата, най-благородната и най-обичаната жена на този свят.

Обичам те!

Жерар, виконт Дьо Вал“

„Дори и ако не се видим никога вече“.

Думите се забиха в съзнанието ѝ и тя продължи да ги повтаря, докато загубиха всякакъв смисъл.

Морийн просто не можеше да повярва. Та нали Жерар беше нейната любов, самият ѝ живот? Не е възможно да я изостави по този начин, веднага! Горчиво обвиняваше виконтеса Дьо Вал. Една майка няма право да отнеме против волята му сина си от момичето, в което е влюбен...

„Не, не против волята му!“ — поправи се Морийн, докато сълзите съхнеха по лицето ѝ. Той сам бе направил своя избор. В писмото се опитваше да ѝ внуши, че спасяването на честта му неминуемо изисква да се сгоди за дъщерята на богатия благородник. Но това не беше вярно! Той просто се опитваше да се измъкне, да намери пари и да възвърне имотите на семейството си. Казано направо, Жерар се бе продал, за да постигне бързо целите си.

— О, Жерар! Това не е любов! — прошепна тя.

В своята неопитност и в голямата си мъка Морийн не намираше оправдание за Жерар. Тя не можеше да приеме аргументите му. За нея единственото, което имаше значение, бе тяхната любов, тя стоеше над привързаността му към майка му и над дълга му на благородник. Любовта ѝ към Жерар пламна внезапно, изпепелявайки всичко останало. Морийн държа в ръцете си това безценно съкровище само един следобед и една вечер и сега не можеше да мисли за нищо друго, освен че то завинаги е загубено за нея.

Тя не плака. Внимателно и безкрайно бавно прочете писмото още веднъж и след това го изгори в камината. Когато в крилото за прислугата отекна звънецът на външната врата, Морийн не вдигна глава, знаеше, че той не известява за пристигането на Жерар. Не хранеше празни надежди. Той не ѝ бе оставил и сламчица, за която да се хване.

Роуз почука на вратата.

— Цветя за вас, мис! — каза тя иззад украсената с панделки кошница, която внесе. — Имаше и лалета за мисис Мантън, но те не могат да се сравняват с тези прекрасни розови пъпки. Мис Морийн? Няма ли поне да ги погледнете? Изпраца ви ги лорд Бар.

Морийн дълго гледа прекрасните, неразцъфнали още бели рози, които приличаха на снежинки. Във всяка от тях тя виждаше олицетворение на своята любов. Бяха съвършени, истинско Божие чудо. За разлика от тях обаче любовта ѝ никога няма да разцъфне гордо пред света. Тя бе обречена да умре.

„Само да се свърши час по-скоро! — помисли си тя. — Мили Боже, нека да умра в този миг!“

Звънецът извести за идването на нов посетител и Роуз изтича да отвори. Беше сър Джон.

— Негова светлост поръча да ви предам, че би бил много щастлив, ако го удостоите с компанията си. — Роуз внимателно повтори съобщението дума по дума.

Учтивото извинение бе на върха на езика ѝ, но когато забеляза как се визира Роуз в купчинката пепел в камината, Морийн гордо изправи глава и отвърна:

— Кажете на сър Джон, че слизам веднага.

След това се облече официално, поприглади къдриците си и разтърка страните си, за да възвърне руменината им. Старателно затъкна една от новополучените рози в косата си и украси с друга деколтето си. Погледна се критично в огледалото, сякаш се виждаше с чужди очи. Момичето от отражението имаше стройна и елегантна фигура с тънка талия, подчертана от роклята в гръцки стил. От огледалото я гледаше не дете, а красива млада жена, облечена по последна мода.

След като се увери, че изглежда добре, Морийн излезе от стаята и бързо се спусна по стълбите.

— Скъпа Морийн! — посрещна я радостно леля Клари. — Как си? Виждаш ми се по-добре. Слава Богу, цветът на лицето ти се е възвърнал. Приличаш на истинска роза!

Морийн направи реверанс пред баща си и за първи път, откакто ѝ призна, че е негова дъщеря, го заговори сама:

— Добър ден, татко!

Сър Джон не можа да скрие изненадата и радостта си. Най-сетне го нарече „татко“. За нищо на света не би искал да я нарани с новината, която носеше. Страхуваше се, че годежът на Жерар с малката Де Фаенца ще бъде тежък удар за Морийн след вниманието, което младият виконт бе проявил към нея на приема.

— Харесват ли ви тези рози, татко? — прекъсна мислите му Морийн. — Получих ги от лорд Бар. Той винаги е толкова мил към мене!

— Той е добър човек — побърза да каже сър Джон, учуден от нейната реакция. — Не е зле сериозно да обмислиш нещата, които ти казах онзи ден за Джилбърт!

— Наистина доста мислих върху думите ви — спокойно каза Морийн. — В началото, признавам, смятах, че лорд Бар е... като че ли малко старичък, за да стане мой съпруг, но след приема у баронеса

Фон Еберхард започнах да разбирам колко е хубаво да бъдеш високопоставена дама, да имаш голяма къща, хубави дрехи и скъпи бижута. Доколкото зная, лорд Бар е много богат, нали?

Клариса направо загуби ума и дума. Никога не бе предполагала, че нейната малка Морийн е алчна за богатство или за дрънкулки, а ето че сега изглеждаше точно такава. Освен това Клариса не вярваше, че Морийн ще бъде щастлива в брака си с един толкова по-възрастен от нея мъж, колкото и сър Джон да я убеждаваше в неговите качества и предимства. Бащата на Морийн обаче остана очарован от думите ѝ.

— Мило дете, нямаш представа колко съм щастлив от решението ти — каза той с огромно задоволство. — А пък Джилбърт направо ще умре от радост! Разбира се, той ще ти направи официално предложение веднага щом получи уверенията ми, че няма да бъде отблъснат. Не си длъжна да се съгласяваш още при първия му опит, дори смятам, че е по-тактично да изчакаш да направи втори път предложение. А след това, скъпа моя, ще помислим за сватбата и за твоята зестра. Ще получиш най-доброто, което мога да ти дам, не мисли, че ще идеш при Джилбърт като някоя просякиня.

Клариса не можеше да мълчи повече.

— Морийн е само на петнадесет години, Джон! Не е редно да се омъжва толкова млада!

— Пфу! — снизходително възкликна сър Джон. — Майка ми се е омъжила, преди да навърши четиринадесет! Аз, разбира се, нямам нищо против годежът да продължи дори година. Това е съвсем в реда на нещата. Ние не бързаме да я омъжим и естествено не искаме хората да останат с такова впечатление. Какво ще кажеш, Морийн?

— Ще сторя онова, което прецените за най-правилно, сър — отвърна Морийн с покорство, което учуди сър Джон и хвърли Клариса в истинска тревога. — Не съм забравила, татко, че вие ми обещахте кон, с който да се разхождам където пожелаая. Казахте също, че ще доведете Дикън в Лондон. Ако получа това и ако мога да се занимавам с моята музика, ще бъда напълно доволна.

— Щом съм обещал, ще стане! — погали ръката ѝ сър Джон, готов да отстъпи пред всяко нейно желание. — Още днес ще пиша на Сейл и незабавно ще потърся подходящ кон за тебе. Не настояваш да е много кротък, нали? — засмя се той, защото знаеше, че Морийн е отлична и безстрашна ездачка.

Едва когато стана да си ходи, той се сети за истинската цел на своето посещение.

— Младият Жерар се сгоди за дъщерята на Фаенца. Не са лоша двойка, нали Морийн? Сигурно ще ви е интересно да научите с Клари, че виконтесата най-последно се намери. Бедната жена прекарала последните три години в затвора, но роднините ѝ имали връзка с Бонапарт и успели да уредят пускането ѝ на свобода. Жерар моментално се върна във Франция да помогне на майка си. Маркиз Де Фаенца дава на дъщеря си огромна зестра, която ще свърши добра работа на семейство Дьо Вал.

Морийн заби нокти в дланите си, но с нищичко не показа, че новината я е засегнала. Това не може да заблуди Клариса, която я познаваше отлично. Когато сър Джон ги напусна, тя нежно придърпа Морийн до себе си на кушетката и каза:

— Мисля, че започвам да разбирам защо се съгласи да се омъжиш за лорд Бар. Много добре зная, че баща ти желае този брак, който наистина ще ти донесе много предимства, но още веднъж те моля да помислиш добре, преди официално да дадеш съгласието си. Досега по този въпрос не е казано нито дума извън стените на къщата, така че можеш да се откажеш, стига да искаш.

В отчаян опит да спре напирещите сълзи Морийн отговори нападателно:

— Защо мислиш, че ще поискам такова нещо, лельо Клари? Лорд Бар ще е чудесен съпруг. Ще ми даде толкова много... — Гласът ѝ затрепери и секна, преди да довърши изречението.

Клариса веднага взе разтрепераното момиче в обятията си.

— Мила моя, ти въобще не го обичаш! Сърцето ти принадлежи на младия виконт и си решила да се омъжиш за лорд Бар само за да покажеш на света, че не даваш пет пари за Жерар дьо Вал.

Този път сълзите се затъркаляха по лицето на Морийн и мъката преля. Тя се разхлипа отчаяно на гърдите на Клариса.

— Хайде, хайде, не плачи, детето ми! Разбирам страданието ти и в никакъв случай не го омаловажавам... Но искам да ти кажа, че си още много млада. Вярвай ми, скоро ще забравиш виконта. Ще се появят други, също толкова красиви и очарователни мъже, които ще заемат мястото му. Не бива да затваряш сърцето си за любовта, защото сега си претърпяла разочарование. Дано баща ти ми прости, но

умолявам те, не се омъжвай за лорд Бар! Изчакай, ще се влюбиш отново!...

Морийн вдигна обляното си в сълзи лице и погледна Клариса със сериозни очи.

— За мене няма да има „отново“, лельо Клари. Ще обичам Жерар, докато съм жива. И никога няма да подаря сърцето си на друг. Сега виждам колко жестока може да бъде любовта. Мислех, че Жерар ме обича, той самият ми го каза, а се оказа, че произходът и бедността ми са пречка към постигането на неговата цел!... Явно тези неща са по-важни за него от любовта му, а щом е така, аз самата вече не я желая! Ако изобщо неговото може да се нарече любов!

Клариса въздъхна. Инстинктът ѝ и този път не я бе подвел. На приема у баронесата между двамата млади се бе случило тъкмо онова, от което толкова много се бе страхувала! Морийн винаги бе харесвала Жерар, а бедното момче също не е могло да устои, защото тя наистина беше прекрасна онази вечер.

„Слава Богу, че любовта им не можа да се задълбочи! — помисли си с благодарност Клариса. — Сега за нея ще е по-лесно да преживее това първо разочарование.“

— Реших, че ще се справя много по-добре в живота, ако стана съпруга на лорд Бар. Знаеш ли колко трудно преглътнах това, че трябваше да крия коя съм, за да получа достъп до дома на баронеса Фон Еберхард? Ако бях законна дъщеря на сър Джон, нямаше да се наложи да търпя подобни унижения, а щях да мога без затруднения да се омъжа и за Жерар, не е ли така? Не съм забравила, че не ни пуснаха на концерта в „Олмък Хол“, защото решиха, че не сме достойни за онези светски дами — ти като любовница, а аз като презряно копеле!

— Не говори така, Морийн, моля те! — прекъсна я Клариса, самата тя готова да се разплаче. — Нищо не може да се направи. Не сме в състояние да променим нито съдбите си, нито миналото си, така че е най-добре да се примирим с тях.

Морийн се изправи и гордо вдигна глава.

— Не съм съгласна с тебе, лельо Клари! Предпочитам да се боря докрай, отколкото да прекарам живота си с мисълта, че не съм достойна за някого си! И зная много добре какво трябва да сторя. Ето, вземам си поука от това, което направи Жерар. Ще сключа брак, който ще ме издигне в обществото. Както ми каза татко преди по-малко от

седмица, щом стана лейди Бар, никой няма да смее и думичка да каже срещу мене. Винаги ще бъда в списъците на поканените тук и там. Права ли съм?

Клариса кимна с нещастен вид.

— Тогава не казвай нито дума против годежа ми — тихо продължи Морийн. — След като не мога да получа любов, ще я заменя с власт и богатство, защото съм твърдо решена да постигна в живота си поне едно от двете!

Дикън не вярваше, че може да има по-голямо щастие от това. Докато яздеше след новата си господарка по хълмовете на Съри в тази чудесна априлска утрин, той се любуваше на стройната изправена фигурка на Морийн в син костюм за езда, кацнала елегантно върху гърба на породистата си кобила Селест, доста по-буйна от неговия жребец. Морийн бе свалила шапката си, украсена със синкавобяло перо, и разветите ѝ от вятъра коси приличаха на зрели жита, които се поклащат под напора на вятъра.

Караха в бесен галоп, както правеха винаги след като оставеха зад гърба си пътищата и конете нагазеха в полската трева. Дикън никога не проявяваше любопитство, но подозираше, че това диво препускане през хълмовете помага на Морийн да се освободи от бремето на ограниченията, които сковаваша живота ѝ в Лондон.

Дикън обичаше да я гледа такава. Защото, когато я придружаваше например да избират платове за нейния чеиз, Морийн винаги беше бледа и тъжна, потънала в мислите си, за които той можеше само да се досеща. Много му се искаше да я утеши, но не знаеше как.

Веднъж по време на езда Морийн както обикновено го изчака да се изравни с нея и двамата се заприказваха не като господарка и слуга, а съвсем приятелски, както често правеха като деца. Тя му разказа за предстоящата си сватба с лорд Бар.

— Ще бъда толкова богата, че ще мога да имам всичко, което пожелаея, Дикън. Ще разполагам със собствени пари и лорд Бар вече ми каза, че не възразява да пращам част от тях на майка ти и баща ти. Освен това се разбрахме, че ти ще дойдеш в новия ми дом с мене и щом икономът напусне, ще заемеш мястото му. Ще живееш в собствен

апартамент над конюшните и ако решиш, можеш да доведеш жребчето на Коломб в Лондон. Той нищо никога не ми отказва. Кажи, не съм ли щастлива?

Дикън многократно беше виждал лорд Бар, тъй като той редовно посещаваше къщата в Ричмънд, а и двамата с Морийн често ходеха в разкошната му резиденция на „Пикадили“. Дикън намираше, че е много симпатичен господар. Макар да беше пер на областта, лорд Бар винаги се държеше любезно както с него, така и със своите слуги. Не се съмняваше, че лордът обожава Морийн. Безспорно той ѝ оказваше огромна чест с предложението си за женитба, но въпреки това Дикън не можеше да се примири с огромната разлика в годините им. Чудеше се защо Морийн, която се бе превърнала в толкова красива и съвършена във всяко отношение млада жена, не си е избрала някой помлад и по-привлекателен съпруг. Разбира се, не беше негова работа да ѝ задава въпроси, защото макар тя да се държеше с него като с приятел, а не като с прислужник, Дикън по собствена воля поддържаше дистанцията, наложена от различното им обществено положение. Не искаше нищо друго, само да може да ѝ служи.

Неговото идване в Лондон преди близо половин година беше голяма утеха за Морийн. След откровения разговор с леля Клари двете като че ли се бяха поотчуждили малко и Дикън беше идеалната компания за Морийн, която често оставаше сама. В него имаше нещо чисто, почтено, което ѝ даваше чувство за сигурност. Той беше различен, поведението му се определяше не от капризите на обществото, а от такива вечни неща като смяната на сезоните, слънцето и дъжда. Докато имаше до себе си Дикън, Морийн никога нямаше да загуби вяра в добрината на хората и в силата на природата. Чувстваше се истински нещастна само когато мислите ѝ се връщаха към Жерар. След обявяването на годежа ѝ с лорд Бар събитията шеметно я завъртяха. Подготовката и покупките на всичко необходимо за чеиза отнемаха голяма част от времето ѝ. Двете с леля Клари прекарваха часове наред при галантеристи, обуцари, манифактуристи, шапкари, майстори на скъпи кожи. Спалнята за гости се напълни с рокли, наметки, костюми, панделки, кутии с чорапи и носни кърпи. Имаше дори и един костюм за къпане — да може да влезе в морето, ако речеха да заминат за Брайтълмстоун.

Когато ѝ оставаше малко свободно време, лорд Бар я канеше в дома си, за да опознае — както с нежна загриженост бе казал той — къщата и многобройната прислуга.

Слугите му наистина нямаха чет. Въпреки че живееше сам, за домакинството му се грижеха икономка, личен камериер, специален прислужник, който поддържаше гардероба му, готвач, личен виночерпец, четирима пажове, пет прислужници, помощник в кухнята, носач и четирима лакеи, облечени в сребристорозелени ливреи, толкова еднакви, че Морийн изобщо не можеше да ги различи един от друг. За градините и конете се грижеха още няколко души, които Морийн не успя да види, освен, разбира се, главния коняр Джордж, на когото представи Дикън.

Колкото до къщата, Морийн направо не вярваше, че някога ще може да запомни всички стаи. Спалните бяха толкова много, че нямаше смисъл да си прави труда да ги брои. На долния етаж имаше разкошен салон с йонийски колони от кафяв сиенски мрамор и две внушителни стълбища към горния етаж, също мраморни. По стените на просторния хол бяха окачени портрети на многобройните предци на лорд Бар, които показваха колко древна е историята на неговия род.

Под стълбището имаше безкрайни тъмни коридори, в които несъмнено би се изгубила без помощта на икономката. Икономката, помощникът ѝ, главният камериер и най-старшият кочияш се хранеха в отделна трапезария, а не с останалите слуги и им сервираше специална прислужница. Всички други се хранеха в широката трапезария до самата кухня. Когато Морийн влезе там по време на обяд, почувства, че ѝ се завива свят от рояка камериерки, лакеи, коняри, градинари и момчета в работни дрехи.

Морийн винаги заварваше оживление в кухнята. В пещите се печеха безброй пилета, на печката къкреха огромни тенджери, тигани цвъртяха и пушеха. Слугите сновяха нагоре-надолу със съсредоточени лица, които даваха да се разбере, че отлично знаят какво им е възложено да свършат. Помощникът на икономката управляваше с твърда ръка цялото това гъмжило.

Въпреки липсата на опит Морийн не се плашеше от установения в дома ред, напротив, гледаше на него като на предизвикателство, на което трябва да отговори. Щом лорд Бар, сър Джон и Клариса смятаха, че тя ще може да управлява едно толкова голямо домакинство, Морийн

бе твърдо решена да се справи с тази задача. Тя направи списък с имената на всички слуги, запомни техните задължения, научи точното разположение на всяко помещение в къщата, как се стига до него, как е обзаведено.

Лорд Бар всячески ѝ даваше да разбере, че единственото му желание е да ѝ достави удоволствие. Един от вестибюлите щеше да бъде превърнат в музикален салон специално за нея. Годеникът ѝ обеща, че стига тя да иска, хер Мелер може да продължи да идва редовно на уроците ѝ по музика. Тя научи от лорда, че спалнята им ще бъде ремонтирана и основно променена като малка изненада за нея. Впрочем неговите „малки изненади“ нямаха край. Вчера например бе пристигнала карета, буквално натъпкана догоре с кутии от най-добрите парфюмеристи.

Морийн се опита да придума Клариса да се премести в къщата на лорд Бар след сватбата, но тя твърдо отказа. „Оркид Хаус е твой дом, така както е дом за мене и за сър Джон — бе казала тя. — Знай, че много ще ми липсваш, Морийн, и искрено се надявам, че ще ме посещаваш често!“

Подготовката за сватбената церемония също създаде известни трудности. По обясними причини не можеха да вземат булката от дома на баща ѝ, а още по-малко от къщата в Ричмънд. Накрая все пак добросърдечната баронеса Фон Еберхард реши проблема, като предложи да играе ролята на домакиня на многолюдния прием, който щеше да се състои в дома на лорд Бар. Самата венчавка щеше да се извърши сред най-тесен кръг в параклиса на едно имение край Лондон, принадлежащо на близък приятел на лорд Бар. Веднага след церемонията младоженците и неколцината поканени щяха да се върнат с карета в Лондон. Така никой нямаше да разбере, че на сватбата не присъстват приятели и роднини на булката, още повече че познатите на семейство фон Еберхард бяха толкова многобройни, че спокойно можеха да минат и за нейни близки.

Това, че трябва да се омъжи „тайно“, не разтревожи особено Морийн. Тази страна на предстоящия ѝ брак не я вълнуваше ни най-малко. Всъщност тя с радост би потънала в едногодишен сън, за да се събуди като възприета вече от всички лейди Бар. Но все пак младостта и женската ѝ суетност си казаха думата. Морийн установи, че се вълнува от новите скъпи и изящни тоалети, за каквито по-рано дори не

бе смяла да мечтае. Опитваше се да не мисли за това, че тези красиви дрехи са предназначени да радват очите на лорд Бар. Когато си позволеше — макар и много рядко — да мисли за бъдещето, си представяше единствено как някой ден ще срещне Жерар и облегнатата на ръката му красива Мерседес и как тя, Морийн, ще затъмни с красивите си рокли и бижута жената, която виконтът предпочете пред нея...

Но не беше писано това да се случи.

Два дни преди сватбата Морийн заяви на Клариса, че колкото и много неща да има за довършване в последния момент, иска да поязди на чист въздух. Надяваше се, че бясното препускане както винаги ще ѝ помогне да се отърси от страховете, колебанията и самосъжалението си. Беше открила, че умората притъпява мъчителния копнеж, който терзаеше тялото и душата ѝ.

Двамата с Дикън вече бяха тръгнали да се прибират, когато забелязаха един ездач, който се приближаваше с бясна скорост. Дикън беше възхитен от ловкостта, с която закова коня си непосредствено пред тях. Без да обръща внимание на момъка, ездачът възкликна задъхано:

— Морийн! Благодаря на небесата, че успях да те намеря!

Дикън погледна разтревожен господарката си. В първия миг тя преbledня като смъртник, а след това по лицето ѝ се разля руменина. Той смътно си спомняше, че е виждал младия мъж, и се сети кой е още преди Морийн да изрече името му.

— Жерар! — немощно каза тя. — Какво те води насам?

Жерар скочи от коня и се приближи до стремето ѝ.

— Отпрати слугата си! Трябва да поговоря с тебе насаме.

Дикън чу думите му и въпросително погледна Морийн. Тя му кимна и слезе от седлото с помощта на виконта, който подаде юздите на двата коня в ръцете на Дикън. След това хвана Морийн под ръка и бързо я поведе по пътеката.

В главата на Морийн цареше пълен хаос. С огромно усилие успяваше да скрие радостта, която разтърсваше цялото ѝ същество.

Той я беше намерил! Може би е разбрал, че нищо не е по-важно от любовта?

— Какво те води насам? — попита повторно тя.

Вместо отговор той я прегърна и жадно я целуна по устата, причинявайки ѝ сладостна болка.

— Не бива да се омъжваш! — извика той, когато най-после я пусна. — Днес научих за сватбата. Как можа, Морийн? Любов моя! Ти ми се закле да не го правиш! А е определена за вдругиден...

Възмущението, изписано по лицето на Жерар, ѝ се видя толкова смешно, че тя едва се сдържа да не прихне. Думите му можеха да означават само едно: че я обича и е дошъл да я вземе! Тя мислено благодари на Бога, че не се е забавил още ден-два.

— Незабавно потърсих леля ти Клари. В началото не искаше да ми каже къде си, но успях да я убедя, че трябва да те видя не само заради себе си, но и заради тебе. Каза ми, че излизаш на езда в гората отвъд моста. Знаех си, че си дошла на „нашето място“ или поне се молех да е така. Но когато отминах полянката, едва не умрях от тревога, че няма да успея да те намеря... Морийн! Морийн!...

Той отново я взе в обятията си и обсипа с целувки лицето ѝ.

Морийн плачеше и се смееше едновременно.

— А ти? Какво стана с твоята сватба? — попита тя, когато устните му най-сетне се отделиха от нейните.

Лицето на Жерар се изкриви в неопределена гримаса.

— Не съм се срещал с Де Фаенца. Още щом пристигнах, сър Джон ми каза, че е твърде зает с подготовката на твоята сватба, която щяла да се състои след два дни. Не можеш да си представиш, любов моя, колко ме нараниха думите му! Веднага реших, че не бива да допускаме това в никакъв случай! Ти ми беше обещава! Кажи ми сега! Кажи ми, че обичаш само мене! Умолявам те!

Тя веднага се покори и каза тихо:

— Обичам само тебе, Жерар! Когато научих, че ще се жениш за Мерседес де Фаенца, разбрах, че всичко между нас е свършено, и исках да умра. За какво да живея без тебе? Бракът ми с лорд Бар бе просто начин да се защитя и да не остана завинаги отхвърлена от тебе и от всички. Като лейди Бар щях да имам достъп до кръга на най-висшите аристократи в Англия, до кралския двор, ако поисках. Щях да тъна в богатство и разкош. Но след като ти отново си тук, всичко това вече няма никакво значение. Не давам пукната пара за титли, богатство и обществено положение! За мене си важен единствено ти.

— О, скъпа моя! — прошепна разкаяно Жерар. — Страхувам се, че не заслужавам такива всеотдайности! Но, заклевам се в честта си, никога няма да съжаляваш за това решение. Ще те обичам предано и вярно до сетния си дъх!

Той я взе в прегръдките си и се вгледа отблизо в очите ѝ. В погледа му се четеше облекчение и радост. Не се бе надявал, че тя ще се съгласи толкова лесно, боеше се дори, че ще бъде отблъснат.

— Не мога да живея без тебе! — призна той и я целуна отново. — Ще бъдем толкова щастливи заедно, скъпа моя! По-щастливи дори от Клариса и сър Джон. Ще заживеем като тях, това решение изглежда много сполучливо. Ако ти си съгласна, разбира се. Ще ти купя малка къща някъде близо до Ричмънд, така че да не скучаеш, докато ме няма. Казах всичко на мама за тебе, обясних ѝ защо те обичам толкова много. Тя ще разбере нашето положение. Ти и аз, Морийн...

— Не! — прекъсна го тя с леден и решителен тон.

— Но какво има, любима? Нима се съмняваш в чувствата ми? Това ли те тревожи? Мислиш, че не те обичам достатъчно?

— Не, Жерар! — отвърна тя, без да свали очи от лицето му. Говореше съвсем тихо, с много гордост и достойнство. — Не се съмнявам в любовта ти, а в смисъла, който влагаш в това понятие. Изглежда, го тълкуваме различно. Не желая и никога няма да пожелаая да ти бъда любовница. Нито на тебе, нито на който и да е друг. Не, не ме прекъсвай! Не мога да те обвинявам за онова, което искаш от мене, но ти също не бива да ме осъждаш. Никога няма да приема мъж, който смята, че съм недостойна да бъда негова съпруга. Именно заради това лорд Бар стои много по-високо от тебе в моите очи. Той е готов да пренебрегне общественото мнение и да ми даде името си. Писмото ти и постъпките ти ме освобождават от даденото обещание. Ще се омъжа вдругиден.

Той посегна да я прегърне, но Морийн отблъсна ръцете му с леден поглед и каза толкова твърдо, че той не посмя да я докосне повече:

— Не се опитвай да ми показваш колко ме обичаш, Жерар. Първият ти урок ми бе достатъчен и не се нуждая от следващите. А сега ти казвам довиждане, защото двамата с Дикън трябва да се прибираме.

Той тръгна мълчаливо след нея по пътеката, докато не се върнаха на мястото, където Дикън пазеше конете. Жерар бе съкрушен, но не знаеше какво да направи. Обичаше Морийн, не можеше да понесе мисълта, че тя ще се омъжи за друг. Толкова се бе надявал, че ще успее да предотврати този брак, а ето, че тя прие предложението му като обида. Внезапно го обзе яд: нима е забравила произхода си!

Целият му гняв се изпари, когато Морийн и Дикън се скриха в далечината. Морийн дори не се обърна назад. Сега Жерар осъзна, че не биваше да ѝ предлага нищо друго освен женитба. Но знаеше, че не може да се ожени за нея. Последният му престой в Компьен само затвърди решението му да търси богата съпруга. Майка му бе толкова състарена, че той едва повярва на очите си. Беше болна, с напрегнати до скъсване нерви. Не можа да се сдържи и избухна в ридания, щом го зърна. Преди това я бе виждал да плаче само на погребението на баща му.

Постепенно, стоплена от обичта и грижите му, тя започна да се съвзема от преживените мъки. Разказа му за лишенията и униженията, на които е била подложена в затвора. Въпреки че бе докарана до просешка тояга, самотна и с разклатено здраве, тя бе, запазила гордостта си и отказваше да приеме съжаление дори от собствения си син. Ужасните изпитания само бяха засилили вярата ѝ в Бога и желанието ѝ да види възстановено миналото величие на фамилията Дьо Вал. За нея това бе станало фикс-идея. Във вестта за подготвяната женитба с Мерседес де Фаенца тя видя знак, че щастливата им звезда отново изгрява. Познаваше рода Фаенца като аристократи, чието име бе не по-малко древно от това на Дьо Вал. Веднага попита Жерар мислил ли е какво ще прави със зестрата на Мерседес. Биха могли не само да възстановят замъка, но навярно да откупят и част от земите. „В днешно време парите са най-важното нещо — бе казала тя. — Ако човек ги има в достатъчно количество и ако знае къде да ги насочи, може да стори чудеса!“

Когато здравето и духът ѝ се възстановиха донякъде, виконтесата забеляза, че винаги, когато спомене за годежа, Жерар някак притихва. Инстинктът ѝ помогна да открие причината за неговата тъга. И когато го запита направо дали няма някоя жена, която да обича повече от бъдещата си съпруга, Жерар рухна и ѝ разказа всичко за връзката си с Морийн.

— Никога няма да обичам друга! — заяви той. — Как ще понеса брака си с испанката, след като желая само нея, моята единствена любов?

— Времето ще те излекува — утеши го виконтесата с почти същите думи, които Клариса каза на Морийн. — След като си я обикнал, не се съмнявам, че наистина е толкова хубава и мила, колкото твърдиш. И все пак знаеш, че не можеш да се ожениш за нея. Ти си наследникът на рода Дьо Вал, твоят дълг е по-важен от любовта!

Жерар не искаше да оставя майка си отново сама, но тя все по-често го убеждаваше да се върне в Лондон. Страхуваше се, че въпреки многобройните любовни писма момичето може да се отегчи от дългото чакане и да даде ръката си на друг кандидат.

Накрая, макар и с нежелание, Жерар се остави да бъде убеден. Той пък се боеше, че ще изпита огромна болка, като види Морийн отново. Изтръпваше само при мисълта, че някой би могъл да спомене името ѝ пред него, а сър Джон веднага щеше да започне с новините за дъщеря си. Когато обаче това стана и Жерар научи за предстоящата ѝ женитба, реши на всяка цена да я спре. Наистина той бе длъжен заради майка си да се свърже с Мерседес де Фаенца, но трябваше да убеди Морийн, че въпреки това могат да бъдат щастливи, че ще я закриля и обича и като своя любовница... Тя не можеше да отхвърли предложението му, тя го обичаше... А сега бе твърде късно, Морийн бе завинаги загубена за него.

Жерар се качи на коня си с премрежени от сълзи очи и остави животното да върви накъдето поиска.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

1796

Вечерта преди сватбата Клариса седеше до леглото на Морийн. Косата на девойката се спускаше на разбъркани кичури над лицето ѝ. Утре рано сутринта най-важната работа щеше да бъде да я измият и да направят прическата. Бялата батистена нощница беше благоприлично завързана на шията ѝ със светлосин шнур. Изглежда толкова млада, а трябва да се омъжи за много по-възрастен от нея човек, помисли си Клариса с натежало сърце.

— Майка ти не е жива, мило дете, така че на мене се пада да ти кажа няколко думи за утрешния ден! Не, не говоря за венчавката... Впрочем защо да не започнем от нея? — добави тя, като реши да се приближи по този начин към темата на разговора. — Виждаш ли, Морийн, освен нея и приема, който ще последва, утре те чака и още нещо. Имам предвид първата ти брачна нощ. — Клариса забеляза, че Морийн се изчерви, и разбра, че тя знае за какво става дума.

— Предпочитам да не мисля за това сега — тихо каза Морийн. — Тя ще настъпи съвсем скоро.

— Така е, мила, и много искам да не се страхуваш от това, което ще ти се случи. Длъжна съм да ти кажа...

— Скъпа лельо Клари! — прекъсна я Морийн. — Забравяш, че съм отраснала във фермата! Зная много добре какво е то.

От гърдите на Клариса се изтръгна въздишка на облекчение.

— Това наистина улеснява задачата ми. Искам все пак да ти кажа, че си длъжна да изпълняваш желанията на съпруга си в леглото и въобще да му се подчиняваш във всичко. Не е изключено да изпиташ болка, но не се плаши! Това ще е само първия път, когато ще загубиш девствеността си.

Морийн примря. Преди малко каза на Клариса, че не иска да мисли за утре, но сега си призна, че всъщност се бе страхувала именно от този разговор. Ала след като въпросът вече бе повдигнат, реши да каже истината, защото наистина се боеше много от първата нощ.

— Аз не съм девствена! — прошепна тя толкова тихо, че Клариса долови думите ѝ само по движението на устните ѝ. — Допуснах Жерар до себе си!

Клариса широко отвори ужасените си очи.

— Позволила си на Жерар да те съблазни! Глупаво дете, как можа да го направиш!?

Морийн се усмихна, макар никак да не ѝ бе до смях.

— Той не се възползва от мене, както ти си мислиш, лельо Клари! Желанието ми да му се отдам бе не по-малко от неговото да ме вземе. Не съжалявам за това. Вярвам, че той ще остане единствената ми любов за цял живот. Моля те, не ме гледай така уплашено. Сега поне зная какво означава да обичаш някого с цялото си сърце.

Клариса, която отчаяно кършеше ръце, каза разтревожено:

— Какво да направим, след като вече е станало! Безсмислено е да ти казвам, че не е трябвало да го допускаш. Но каквото ѝ да ми обясняваш, аз съм сигурна в неговата вина. Той ще съсипе живота ти!

— Как така ще го съсипе? — попита унило Морийн. — Мислиш, че Джилбърт вече няма да ме иска за съпруга?

Клариса простена.

— Не мога да ти отговоря на този въпрос, но зная със сигурност, че той очаква да си девствена.

— Но в такъв случай трябва веднага да отида при него и да му кажа истината, за да реши дали иска да се ожени за мене, или не! — спокойно каза Морийн и понечи да стане от леглото, за да се облече.

— Не, недей, дете! — ужаси се Клариса. — Това ще е направо нечувано! Няма да мърдаш от леглото! Остави ме да обмисля всичко на спокойствие.

— Трябваше по-рано да се сетя за това. Не мога да заблуждавам лорд Бар! — продължи да настоява Морийн. — Той е толкова добър, че просто няма да е почтено.

Клариса въздъхна безнадеждно. Колкото и достойна за уважение да бе честността на Морийн, сега можеше да им донесе единствено неприятности. С болка си помисли, че именно тя трябва да подтикне детето към измама. Когато онзи ден узна за сърцераздирателната среща на Морийн с младия виконт, Клариса забрави всичките си аргументи против брака ѝ с лорд Бар. Сега беше твърдо убедена, че той трябва да се състои на всяка цена. Много добре знаеше колко слаба може да бъде

една влюбена жена. Тя се страхуваше, че ако Морийн не се омъжи, сърцето ѝ лесно би могло да се смекчи дотолкова, че да приеме не особено почтеното предложение на Жерар. Колкото по-бързо се омъжеше, толкова по-добре. Жерар щеше да се държи на почтително разстояние от съпругата на Джилбърт Бар.

— Не споменавай пред никого това, което ми каза! — решително подзе тя. — Дори сър Джилбърт да те попита имала ли си някога любовник, трябва да отричаш категорично! Ако ти повярва, ще остане доволен, а ако признаеш любовта си към Жерар, това само ще го огорчи. Нали виждаш, че съм права, дете?

Морийн също не искаше да огорчава бъдещия си съпруг. Досега лорд Бар винаги се бе държал мило и щедро с нея. И тази вечер един от лакеите му ѝ донесе красива, подплатена с меко кадифе кутийка, в която имаше троен наниз перли.

„Принадлежата на майка ми — бе написано в придружаващата ги бележка. — Ще бъда горд и много щастлив, ако ги носиш по време на сватбеното празненство!“

Лорд Бар бе отгатнал колко я унижава истината за нейния произход и с този подарък искаше да я накара да се почувства достойна за негова съпруга. Двете с леля Клари силно се съмняваха, че майка му би била горда, а още по-малко щастлива да види Морийн със семейния накит.

— Не искам да наранявам лорд Бар! — каза Морийн. — Не го обичам така, както обичам Жерар, но го уважавам, лельо Клари, а това също би могло да се нарече любов. Тя бива различна, не е ли така? Тебе обичам като родна майка, обичам и Дикън, но по съвсем различен начин.

Клариса се наведе и прегърна момичето.

— Сърцето ти е голямо, скъпа моя, и в него има място за всички. Съжалявам, че здравето на милия мистър Глоувър не му позволява да пътува, но се надявам, че любезното ти писмо до него ще му бъде достатъчна утеха. Книгата, която ти изпрати като сватбен подарък, е наистина великолепна. — Тя си пое дъх и се замисли. — Вече имаш толкова много книги, че, опасявам се, за тях няма да се намери достатъчно място в Бар Хаус. Между другото, съпругът ти, изглежда, има много приятели и както разбирам, на празненството ще присъстват най-малко триста души.

Морийн също я прегърна и отвърна:

— Толкова се радвам, че и ти ще дойдеш, лельо Клари! Ето още една причина да обичам Джилбърт. Ако не те беше поканил на сватбата, никога нямаше да се съглася да живея в дома му.

Клариса се усмихна.

— Той не може да ти откаже нищо, скъпа. Подочух, че спалнята ви била изключителна! — Ставаше дума за новата наредба, която трябваше да бъде изненада за Морийн и естествено не ѝ бяха позволили да види как напредва работата по нея. — Ще живееш по-добре и от принцеса, да не говорим, че ще бъдеш обичана много повече от принцеса Каролина например. Всички разправят, че дори раждането на малката му дъщеричка не накарало принца да се държи по-топло към съпругата си. Онази вечер лорд Малмсбъри каза на сър Джон, че от веселото настроение, с което тя пристигна в Англия, не е останала и следа, а меланхолията и мъката, изписани по лицето ѝ, можели да трогнат и най-коравото сърце.

— Аз не бих допуснала да се отнасят така с мене! — заяви Морийн. — Правата ѝ са по-малки дори от тези на една слугиня, защото никога не може да го напусне, ако пожелае.

— Щастлива е тази жена, чийто съпруг прави всичко, за да ѝ достави удоволствие — отвърна Клариса с въздишка. — Вярно е, че клетата принцеса е напълно безправна. Ти ще получаваш всичко, което поискаш много по-лесно, мила, защото лорд Бар те обича, но ако нещо в държанието ти към него го разгневи... — Тя замълча, спомняйки си водения преди малко разговор. — Да се надяваме, че никога няма да научи истината, защото, ако това стане, ще имаш сериозни неприятности, мило дете. Преструвай се колкото можеш, че изпитваш наслада, дори да не е така. За един мъж на неговите години твоето възхищение е много важно и ако го получи, може и да не задава други въпроси!

Двадесет и четири часа по-късно, след като венчавката и празненството бяха минали, Морийн чакаше сама в огромното легло на спалнята им в Бар Хаус. Доркас, новата ѝ лична камериерка, съблече булченската ѝ рокля от кремав сатен и ѝ помогна да се изкъпе в голямата бронзова вана, пълна до ръба с ароматизирана гореща вода,

която носеха от кухнята. Момичето, назначено същия ден на служба при новата лейди Бар, бе не по-малко нервно от Морийн. Макар да бе работило при баронеса Фон Еберхард и да бе подбрано именно защото знаеше как трябва да бъде облечена Нейна светлост при всеки случай, то никога не бе приготвяло една дама за първата ѝ брачна нощ.

Когато се озова в леглото, Морийн почувства, че тревогата ѝ се засилва, и побърза да отпрати момичето, защото предпочиташе да посрещне младоженеца сама.

Под гънките на разкошната нощница по тялото ѝ пробягаха тръпки, предизвикани както от допира на хладните копринени чаршафи, така и от безпокойството ѝ. Едва сега, когато вече бе твърде късно и не можеше да предотврати неизбежното, тя разбра защо Жерар така горещо я бе молил да не се омъжва без любов. Тогава не изпитваше страх от Жерар и до болка копнееше да бъде колкото се може по-близо до него. Тази вечер обаче, докато лежеше в очакване на другия, чието тяло не желаше, усети отвращение при мисълта за допира на ръцете му до тялото ѝ.

На сватбата милият Джилбърт се бе постарал да се представи в най-привлекателния си вид. Беше облечен в тъмнозелен жакет на широки райета в цвят бордо и в сребриста, богато бродирана също като маншетите му жилетка. Изглеждаше наистина много представителен. Освен това, очевидно за да бъде в крак с най-новите изисквания на елегантността и за да се подмлади, той се бе разделил с перуката си, а сивата му коса бе напудрена по модата, въведена от Уелския принц. Тогава Морийн искрено го хареса, но сега той щеше да бъде без дрехи и представата за подпухналото му от възрастта и излишествата тяло никак не я привличаше.

Тя потръпна, ала знаеше, че няма как да избегне това изпитание. Да можеше сега Жерар да долети отнякъде и да я отведе през прозореца като принца от приказките! Или да застане на вратата на спалнята с обнажен меч в ръка като архангел Гавраил и да извика със страшен глас: „Никой освен мене няма право да се докосва до нея!“

Морийн с труд сдържаше сълзите си. За да разсее тягостните си мисли, тя плъзна поглед из стаята. Беше наистина великолепна. Джилбърт бе наредил да подменят мебелите и украсата специално заради нея. Четирите стълба на огромното легло поддържаха разкошен балдахин от нежнозелена коприна. Тапети на цветя покриваха стените,

а върху лъснатия до блясък дъбов паркет имаше тъмновиолетови килими от Обюсон. Завесите на огромните трикрилни прозорци бяха в същия цвят.

Колкото и старателно да оглеждаше всяка подробност, мислите ѝ постоянно се връщаха към това, което предстоеше, и тя неволно обръщаше очи към вратата. Джилбърт се бавеше, макар гостите да си бяха отишли преди повече от два часа.

В душата ѝ се прокрадна надеждата, че той няма да дойде. Може би след като похапна добре и изпи доста вино, той ще се почувства неразположен и не ще може да окаже внимание на младоженката? Много ѝ се искаше да стане така, но дълбоко в себе си знаеше, че се самозалъгва, тъй като в края на приема Джилбърт бе обгърнал раменете ѝ с думите:

— Побързай, мила, защото горя от нетърпение да ти се порадвам, без някой да ни пречи!

Какъв прием само! Огромната къща сякаш преливаше от елегантно облечени дами и господа. По едно време Морийн дори се зачуди кои ли са тези безбройни непознати, които се приближаваха към нея с поклон или реверанс, пожелаваха ѝ щастие, правеха комплименти за красотата ѝ и веднага отстъпваха място на следващите. Всички красиви сребърни прибори и кристални съдове, събирани цял живот от съпруга ѝ, бяха наредени по масите. Навсякъде имаше вази с бели цветя — нали бялото е символ на невинността, досети се едва сега Морийн. Какво ли щеше да се случи с нея, ако тази нощ Джилбърт напуснеше леглото ѝ разгневен? Какво щастие можеше да се очаква от брак, който започва с измама и разочарование? Въпреки че изпитваше към Жерар омраза, в каквато винаги се превръща измамената голяма любов, тя пазеше в сърцето си спомена за тяхната любовна нощ като безценно съкровище. Страхуваше се за себе си, но към съпруга си изпитваше единствено съжаление.

В този миг чу стъпките му на площадката и веднага след това той почука на вратата. Морийн придърпа завивките до брадичката си и го покани да влезе.

Нервите ѝ бяха така опънати, че едва не избухна в смях, когато той застана пред нея в огромната си бяла нощница, нощна шапчица с пискюл и вдигната високо над главата му свещ. Ала искрицата веселие в очите ѝ бързо угасна, когато той се приближи до леглото със

сериозно лице, на което нямаше и следа от предишното безгрижие. Тя изпита внезапен страх и започна да трепери неудържимо.

Джилбърт приседна на ръба на леглото, но не се опита да я целуне. Огромен огън в камината затопляше спалнята. При отварянето на вратата течението разпали огъня и след малко едно дърво падна на металната решетка и вдигна рояци искри. Внезапният шум стресна и двамата.

— Искам да си поговорим, Морийн! — започна той. Стори й се, че гласът му звучи заплашително. — Може би не съм споменавал за това преди сватбата и по този начин съм допуснал голяма несправедливост към теб.

Тя не смееше да помръдне. Макар да не разбираше нищо, беше сигурна, че по някакъв начин той е разбрал за срещите й с Жерар. Възможно ли бе Роуз, примамена от богато възнаграждение, да си е развързала езика? Не, надали. Ето сега той щеше да я заразпитва и тя чувстваше, че не е способна да го излъже, както я бе посъветвала леля Клари!

— Любовта е важен елемент от природата на човека! — дълбокомислено заяви лорд Бар. — Тя може да донесе неизмерима радост и непоносима болка. От нея зависи дали един брак ще сполучи, или ще пропадне. Разбираш ли какво искам да ти кажа, дете?

Морийн кимна. Гърлото й беше свито от лоши предчувствия. Съпругът й обаче също замълча и когато напрежението стана нетърпимо, тя извика:

— Каквото и да е то, не се страхувай да ми го кажеш! Готова съм да приема и най-тежката присъда, защото зная, че си справедлив и имаш добро сърце. За Бога, говори!

Лорд Бар я погледна за миг и след това извърна очи, сякаш видът й му причиняваше болка.

— Не ми е лесно, Морийн. Въпросът е от огромно значение за тебе, за бъдещето ти, за новото ти положение като моя съпруга!

— Няма защо да се колебаеш! — гордо отвърна тя. — Ако желаеш бракът ни да бъде разтрогнат...

— Не, в никакъв случай не искам това! — веднага я прекъсна той.

Нима е решил, че може да ми прости, помисли си Морийн, но все още се бори с отвращението към съпругата си, която е дошла при

него, омърсена от ръцете на друг? Той очевидно нямаше сили да изрече тези думи, затова тя каза направо:

— Да разбирам ли, че не желаеш да споделяш леглото ми?

Джилбърт зяпна от изненада. Никак не бе очаквал от жена си, която смяташе все още за дете, да говори без всякакво стеснение за това.

— Желанието ми съвсем не е такова, мила, защото не бих могъл да си представя по-голяма наслада! — искрено каза той. — Морийн, мое най-скъпо момиче, трябваше да ти призная още в самото начало, че аз вече не съм мъж и не съм в състояние да спя с нито една жена.

Изпълнените му с боязън очи търсеха по лицето ѝ признаци на гняв, разочарование и дори презрение, но за негова огромна изненада тя отхвърли завивката, коленичи на леглото до него и нежно го погали по бузата.

— Джилбърт! О, мили Джилбърт! Най-после съм свободна да те обичам! — успя да каже тя, докато хлипаше и се смееше едновременно.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

1797

— О, милейди! Наистина никога не сте изглеждали толкова красива!

Морийн се взря в отражението си в огледалото и се усмихна на Роуз, от чиято уста се бе изтръгнало това възклицание. Сега Доркас се грижеше само за гардероба ѝ и тъй като това отнемаше цялото ѝ време, Роуз напусна Клариса и дойде като камериерка на Морийн.

— Мисля, че и кройката, и цветът наистина ми отиват — отговори тя, докато опипваше с ръце смарагдовата огърлица, която Роуз закопча на шията ѝ. — Лорд Бар е избрал чудесно тези камъни. Толкова добре подхождат на цвета на роклята! — Тя внезапно забеляза червенината по бузите на Роуз и разбра всичко. — Ти ли си ми казала, Роуз? Той е знаел за цвета, преди роклята да е била готова!

— Признавам, милейди! — разкикоти се Роуз. — Но той обеща да пази тайна. Красиви са, не можете да отречете!

„Колко е мил Джилбърт!“ — помисли си Морийн, докато си слагаше смарагдовите обици. Такъв прекрасен подарък за годишнината от сватбата! А я засипваше и с какви ли не изненади при всеки удобен случай. Да ѝ поднася подаръци и да я вижда доволна, бе най-голямото удоволствие за него. Но този път бе наистина трогателно, че се е опитал да научи предварително цвета на тоалета ѝ за тазвечерния голям прием. Морийн знаеше, че когато отиде да му благодари, той скромно ще отхвърли всякаква заслуга и ще отговори както винаги, че тя е неговата гордост и че да я вижда доволна, за него е най-голямата благодарност.

— Щастлива съм, че имам за съпруг такъв чудесен човек, нали, Роуз? — попита Морийн с лека въздишка. — Никога не съм вярвала, че може да ми е толкова добре!

Подтекстът, който тя сама не признаваше и пред себе си, не остана скрит за Роуз. Тя не можеше да забрави историята с младия виконт Дьо Вал. Въпреки че Морийн никога не ѝ се бе доверявала

повече, отколкото бе необходимо, младото момиче разбираше отлично колко трудно е да се разделиш с първата си любов. Също както господарката си, Роуз постепенно бе започнала да уважава и дори да обича възрастния лорд Бар, съзнавайки, че Морийн има за какво да бъде благодарна на този брак, макар в него да няма страст и романтични чувства.

Никой обаче не можеше да твърди, че между тях няма любов. Само за една толкова бързо изминала година между тези две крайности, които баронеса Фон Еберхард шеговито наричаше „пролетта и зимата“, се бе появила много силна връзка. Морийн признаваше, че Джилбърт е твърде щедър към нея. Тя имаше всичко, което можеше да се купи с пари. Нещо повече, съпругът ѝ ѝ даде възможност да бъде напълно самостоятелна, което наистина бе рядкост. Морийн можеше да се увери в това, като погледнеше познатите им семейни двойки, в които мъжете се разпореждаха, а жените бяха длъжни да се подчиняват. Джилбърт настояваше само за едно — да почита и да пази неопетнена честта на семейството.

— Изобщо не искам и да зная дали ще си намериш любовник, скъпа! — бе казал той през онази толкова странна първа брачна нощ. — Това ти ще решиш сама. Но ако го направиш, погрижи се никой да не разбере. Свободна си да вършиш всичко, което пожелаеш, стига да играеш с достойнство ролята на лейди Бар.

Малко оставаше да му признае любовта си към Жерар, но инстинктът ѝ нашепна да се въздържа. Тази връзка бе приключена завинаги. Жерар бе проиграл всичко, като си позволи да я унижи. Дори да си намереше любовник, това в никакъв случай нямаше да бъде той. Още повече че самият той не беше свободен, годежът му с Мерседес де Фаенца бе обявен малко след сватбата на Морийн, преди той отново да отпътува за Франция.

Морийн не си позволяваше слабостта да мечтае за него, защото това би означавало само да храни горчиви и мъчителни илюзии. Беше напълно доволна, точно както каза на Роуз. Усещаше, че живее пълноценно. Просто не ѝ оставаше време да съжалява за каквото и да било. Тъгата я връхлиташе само нощем, когато сънят бягаше от очите ѝ и спомените нахлуваха в изтерзания ѝ мозък. За щастие през деня тя едва смогваше да изпълнява задълженията си на домакиня в къщата на лорд Бар. Той и съпругата му бяха канени навсякъде и винаги

откликваха с радост. Поканата за техните вечери, давани два пъти седмично, бе висока чест, а това се отнасяше още повече за приема тази вечер, на който почетен гост щеше да бъде самият Уелски принц.

— Скъпа, ти имаше страхотен успех пред Негово кралско височество! — с гордост ѝ каза Джилбърт след конните състезания, на които тя бе представена за първи път на престолонаследника. — Но защо ли ти го казвам! Сигурно си забелязала, че той не откъсна очи от тебе през целия следобед!

Интересът на Морийн към принца бе съвсем естествен, но тя никак не го хареса като мъж — макар едва на тридесет и пет години, той беше много дебел и отпуснат. А и слуховете, които се носеха за него, го принижваха в нейните очи. Към това се прибавяше и всичко, което разказваха за отношението му към жена му.

Морийн не можеше да повярва, че само за една година се бе запознала с толкова много високопоставени и интересни хора. Изненадата ѝ, че самата тя се бе превърнала в знаменитост, беше наистина безгранична. Дами, които само преди година биха хлопнали вратата под носа ѝ, сега се чудеха как да копират стила на дрехите ѝ. Морийн обичаше скъпите платове, грижливо избираше комбинациите от цветове и украшения и често сама измисляше моделите на роклите си. Вземаше най-хубавото от новата мода, но с мярка, така че да приляга на свършената ѝ фигура. Морийн се радваше, че другите дами копират всяка нейна приумица, приемаше го като похвала и за разлика от Джилбърт съвсем не се възгордяваше от своя успех в обществото.

Приятелите на лорд Бар обичаха съпругата му не само заради красотата и приятната ѝ външност, но и заради очарователното ѝ умение да поддържа разговор. Мненията, които изказваше, бяха винаги логични и говореха за интелект и превъзходна информираност. Всички от компанията на мъжа ѝ я приемаха радушно, въпреки че беше жена, и оставаха очаровани от ярко изразената ѝ индивидуалност. Когато модата налагаше да се носят шапки, Морийн се появяваше гологлава, смела и уверена в себе си. Често я виждаха не само да язди редом с лакея си, но дори да разговаря с него като с равен! Съвсем открито говореше със загриженост за бедните фермери. Макар да тънеше в охолство и всяка нужда да бе отдавна забравена, Морийн не се свенеше да сравнява сегашния си живот с трудностите и лишенията от

детството си, нещо повече, ставаше все по-непримирима към тези две крайности.

Морийн нямаше време за празни брътвежи и клюки, не се отдаваше на безделие като повечето от дамите в двора и затова всъщност никога не стана една от тях. Но нямаше как, приемаха я, защото бе съпруга на лорд Бар. А за произхода ѝ се изказваха всевъзможни предположения. Твърдеше се, че е незаконна дъщеря на сър Джон и мисис Мантън. Никой не дръзваше да изрече това публично, слуховете и сплетните се споделяха шепнешком в най-тесен кръг. И все пак нямаше съмнение, че е аристократка, държанието и маниерите ѝ бяха безупречни. Макар сама да определяше нормите си на поведение, Морийн никога не излизаше извън границите на добрия тон.

На днешната вечеря бяха поканени сто и петдесет души — три пъти повече от обичайния брой. Щяха да присъстват всички известни светски личности. С изключение на дамите, които не бяха допуснали Морийн до „Олмък Хол“ в дните, когато тя бе смятана за нищожество. Морийн никога не забрави жестоките хули, изсипани тогава по адрес на леля Клари и на самата нея, и остана непреклонна въпреки меките упреци на Джилбърт.

Между гостите имаше и много хора, които бяха успели да станат нейни истински приятели — Лиза фон Еберхард, безподобният Джеймс Петигрю и сестра му Ан, която бе особено мила на Морийн. Беше поканен, разбира се, и сър Джон, с когото тя отново бе в добри отношения. Първоначално тя прие да се помирят главно за да достави удоволствие на съпруга си, най-близкия приятел на баща ѝ. Но след първите няколко месеца от брака си, когато новото положение помогна на ранената ѝ гордост да заздравее, Морийн се научи да бъде по-толерантна и започна да разбира колко лесно е било на сър Джон да се поддаде на изкушението. Чувството ѝ за справедливост я накара да си признае, че тя също не бе устояла, когато се влюби така безумно в Жерар. Ако съдбата не се бе показала благосклонна, сега и тя можеше да има незаконно дете.

Впрочем Морийн се опитваше да мисли колкото се може по-малко за деца. Когато се случеше някоя от познатите ѝ дами да отклони покана, понеже е в положение, Морийн усещаше как у нея се надига завист. Но желанието ѝ да си има бебе скоро утихна, защото ясно

съзнаваше, че копнее да кърми дете не от Джилбърт, а от Жерар. Повтаряше си непрестанно, че сега, след като ненавижда дори и спомена за Жерар дьо Вал, е направо безумие да мечтае за дете от него.

И все пак тя се вълнуваше от това, че тази вечер в дома ѝ щеше да гостува един стар приятел на семейство Дьо Вал, някой си маркиз Дьо Жеридон. Сега той живееше в Лондон като емигрант, но съвсем доскоро бе живял в Париж и често бе посещавал замъка Буланкур, родния дом на Жерар.

Докато се приготвяше за приема, Морийн непрекъснато се питаше какви ли новини ще им съобщи маркизът. Когато той пристигна, тя се помъчи да си внуши, че се навърта постоянно около него, тласкана от най-обикновено любопитство. Маркиз Дьо Жеридон и баща ѝ бяха едни от първите гости. Сър Джон я поздрави сърдечно и ѝ представи маркиза. Изисканият френски джентълмен я изгледа с малко насмешлив поглед, оценявайки като галантен французин красотата на младата домакиня.

Маркизът имаше основания да бъде любопитен. Цял Лондон говореше за новата лейди Бар, във всеки салон не минаваше вечер, без някой да спомене за нея. Мъжете го правеха с отворена завист, а жените изговаряха похвалите си с половин уста. Сега той напълно разбра причината за това. Младата жена, още почти момиче, излъчваше жизненост, която по странен начин веднага грабваше мъжете, дори и тези в напреднала възраст като него. Той самият искрено завидя на стария Джилбърт.

Но интересът му бе продиктуван и от едно писмо на добрата му приятелка виконтеса Дьо Вал. Пишеше, че е твърде неспокойна за своя син, защото, макар да бил сгоден за Мерседес де Фаенца, той някак си не се чувствал щастлив. Иначе бракът бил очевидно изгоден, а и доколкото можело да се съди по миниатюрата с образа на Мерседес, момичето било красиво и напълно достойно за младия виконт. Виконтесата се опасяваше, че Жерар не може да забрави младата англичанка, в която така неразумно се бил влюбил при последното си посещение в Англия. Надяваше се маркизът да потвърди, че момичето най-после е омъжено и е недостъпно за Жерар. Ако знаел това, той щял да престане да се топи по нея, толкова искала да види сина си отново усмихнат...

Маркизът въздъхна. Ако това тук бе момичето, по което страдаше Жерар, той трудно би могъл да успокои бедната Мариан дьо Вал. Надали някой би забравил лесно Морийн.

— Не бива през цялото време да ви задържам край себе си, мадам — каза той, — макар че не виждам коя от присъстващите дами би могла да ме принуди да ви оставя дори за миг.

Морийн се разсмя при този толкова недвусмислен комплимент, изречен на съвършен английски, и отвърна на не по-лош френски:

— Ласкаете ме сър, защото тук присъстват твърде очарователни дами.

— Виждам, че сте живели във Франция. Имате произношение на францужойка.

— Мой учител беше един превъзходен възрастен учен, мистър Глоувър. С радост ще му пиша, че сте одобрили резултата от неговите усилия.

Обявиха пристигането на Уелския принц и разговорите внезапно секнаха. Морийн побърза да се присъедини към лорд Бар, който тръгна да посрещне височайшия гост.

Както винаги, около принца се скупчиха дами, жадни да привлекат погледа му, и господата, търсещи неговото покровителство. Но тази вечер принцът се интересуваше само от младата съпруга на Бар. Той не допусна тя да се отдалечи от него нито за миг. Интимният му живот бе дълбоко разстроен и той бе очарован, че намира най-после някой, към когото да насочи вниманието си, та било то и само за една вечер. Не разчиташе на нищо друго освен на лек флирт с Морийн, защото лорд Бар вече му бе заел значителни суми и би било неразумно да го обижда, превръщайки го в рогоносец. Най-малкото пред хората.

„Момичето има изключително обаяние!“ — каза си той, докато водеше Морийн под ръка към салона, в който бе сервирана вечерята. Всъщност физически тя не беше негов тип, тъй като бе всеизвестно, че той обича по-закръглени жени. Но колко интересен и приятен бе разговорът, който води с нея по време на дългата обилна вечеря! Оказа се, че тя бе запозната със сложните финансови въпроси и одобряваше новата идея да се използват банкноти вместо златни монети! Освен това бе невероятно добре информирана за хода на войната, впусна се да обсъжда с него новия договор, наложен на Австрия от Франция след

последните победи на Наполеон. Тя дори сподели огорчението му от това, че той, Уелският принц, не получи висок чин в армията...

— Когато станете крал на Англия, Ваше височество — отбеляза Морийн, — ще имате възможност да отстраните толкова много неправди! Например ниското заплащане на моряците! Тази сутрин съпругът ми ми каза, че бунтът във флота може да избухне всеки момент. А чухте ли новината за френското нашествие в Уелс, сър?

— Пфу! Добра работа, като се съди по докладите. Банда разбойници, насила облечени в униформи! Сигурен съм, че армията на лорд Уейн ще ги отблъсне за по-малко от седмица!

Разговорът постепенно замираще. Принцът пиеше жадно от превъзходните вина на своя домакин и макар това да го правеше все по-словоохотлив, остротата на разсъжденията му се притъпи. Затова, когато вечерята свърши, Морийн с радост се извини и се насочи към другите си гости.

Джилбърт бе наел един прочут квартет, а за по-късно бе предвидил игра на фаро в салона за карти. Преди да засвирят музикантите, Морийн намери време да открие маркиз Дьо Жеридон и под претекст, че иска да му покаже Китайската зала, го отведе и успя най-сетне да му зададе въпроса, който от гордост не смееше да отправи пред баща си. Дали маркизът случайно няма новини от семейство Дьо Вал.

Негова светлост тактично се престори, че не разбира причините за разпита, на който бе подложен, и спомена небрежно, че наскоро е получил писмо от виконтесата.

— Като имам предвид, че нашите две страни се намират във война, пристигането на писмото много ме изненада! — отбеляза той. — Но въпреки сложния и пълен с опасности път, то пристигнало само месец след датата, на която е било написано. Това ми дава основание да ви уверя, че виконтесата и синът ѝ се чувстват добре въпреки бедността, в която са принудени да живеят.

Докато говореше, французинът следеше реакцията на Морийн. По едва забележимата руменина, която изби на страните ѝ, и по сведените клепки, които криеха очите ѝ от него, маркизът заключи, че чувствата на Жерар са споделени. Стана му жал за момичето. Сигурно никак не ѝ е приятно да бъде омъжена за човек, по-възрастен от баща ѝ. И имаше ли нещо по-естествено от това, двама млади да се срещнат

и да се влюбят лудо един в друг! Но сега и двамата се намираха в безнадеждно положение. Сватбата на Жерар с Мерседес де Фаенца приближаваше, а Морийн живееше отвъд Ламанша. На всичко отгоре страните им бяха във война и поради това срещата между тях беше невъзможна.

Мариан му пишеше, че синът ѝ полага огромни усилия да възстанови, доколкото може Буланкур, макар че всички ценности, gobлените, украшенията и скъпите мебели са отмъкнати от разбойниците, опожарили замъка. Живееха в две стаи и с тях бе останал само старият прислужник на семейството Жюл.

Морийн слушаше мълчаливо разказа на маркиза. Без да иска, сравни своя разкошен нов живот с този на Жерар и сърцето ѝ се изпълни със съчувствие към него. Тя бързо забрави обидата и ледът в душата ѝ започна да се топи.

— Слава Богу — продължаваше маркизът, — все още имат средства, за да се издържат. Мариан била достатъчно предвидлива да зарови някои от своите скъпоценности и накити в градината на замъка. Когато се завърнала от затвора, намерила всичко така, както го била оставила. От време на време старият Жюл продава част от бижутата или някое произведение на изкуството от богатата навремето колекция на Дьо Вал и така семейството поне не гладува. Много ми се иска да им помогна, Антоан дьо Вал бе един от най-близките ми приятели, но когато емигрирах, по-голямата част от имуществото ми остана във Франция. Ала дори и да бях в състояние да направя нещо, гордостта на виконтесата не би ѝ позволила да приеме помощта ми. Това е тъжната истина. Всички се надяваме нещата да се променят, след като Жерар се ожени.

— А скоро ли ще стане това? — попита тихо Морийн.

Маркизът повдигна рамене.

— Войната усложнява всичко. Ясно ви е, че Жерар не може да идва в Англия, когато си поиска. А доколкото разбирам, Мерседес де Фаенца не желае да поеме риска да пътува до Франция, за да се омъжи. Тя настоява за сватба в Лондон, в присъствието на целия моден свят. Между нас казано, просто не виждам как тази разглезена млада жена изобщо ще може да живее в замъка Буланкур, особено при сегашния режим във Франция! А Жерар едва ли ще се съгласи да се установи в Англия. Майка му никак не е добре и се нуждае от подкрепата му...

Морийн не издържа и наруши престореното си безразличие към събитията около Жерар.

— Но какво би могло да излезе от една такава женитба? Ако Мерседес обича Жерар, тя непременно ще иска да бъде с него!

Маркизът само я изгледа втренчено.

Морийн бе направо нещастна, че задълженията ѝ на домакиня не ѝ позволяваха да продължи разговора си с маркиза, а той от своя страна съжаляваше, че Мариан дьо Вал не може да се срещне с младата лейди Бар, за да прецени сама достойнствата ѝ. Беше сигурен, че Мариан би харесала момичето.

Докато проследяваше с поглед Морийн, която се отдалечи е грациозна походка, маркизът тъжно поклати глава. Подпалвачите на революцията във Франция имаше да отговарят за толкова много беди! Ето още една трагедия, която, макар и нищожна в сравнение с реките от кръв, беше разрушила живота на тези две млади същества. Ако семейство Дьо Вал не бе изгубило огромното си богатство, Жерар щеше да се ожени за момичето, обръщайки гръб на всички условности, както бе сторил Джилбърт Бар.

Морийн се присъедини отново към съпруга си и гостите в музикалния салон, но се намираше изцяло под влияние на чувствата си, просто не бе в състояние да разсъждава трезво. Дори любимата ѝ музика не я изтръгна от мислите за Жерар, за предстоящата му женитба, за неговата всеотдайност към майка му и, разбира се, за кратките мигове на нежност, които бяха изживели заедно. Цялата ѝ горчива обида бе изчезнала, тя отново усети болката от незаздравялата рана на изгубената любов. Лесно беше да живее без него, докато го мразеше. Но сега учтивият и мил маркиз ѝ описа неотложната нужда, която подтикваше Жерар да си намери богата съпруга. Той просто нямаше друг избор. Морийн разбираше колко детинска и глупава е била надеждата, че може да се ожени за нея в положението, в което бе изпаднал.

Тези мисли я накараха да си спомни за щастието, с което я бе дарил добрият и благороден лорд Бар. Той се отнасяше към нея с безкрайна почителност, уважаваше я, никога не ѝ се натрапваше. В много отношения тя го чувстваше като баща и наистина му бе благодарна и предана. Джилбърт не криеше, че се гордее с нея и това само засилваше решимостта ѝ да му бъде добра съпруга. Въпреки че

неколцина мъже вече ѝ бяха засвидетелствали интереса си, Морийн нямаше намерение да си търси любовник. Тя научаваше за случайните връзки на много от своите нови приятелки, но това не я привличаше. Лиза фон Еберхард например бе по-непостоянна дори от капризите на дамската мода! Уелският принц сам показа с примера си колко светско е да имаш извънбрачна връзка и никой не би посмял да я обвини за такова нещо. Към отвращението ѝ от такива повърхностни отношения се прибавяше и желанието да спести на Джилбърт неизбежните приказки, които щяха да стигнат до него и да го наскърбят.

Докато музиката звучеше в големия салон, Морийн витаеше някъде в мислите си. Преди година на този ден тя бе престанала да се нарича Морийн Ашуърт, но бракът бе променил единствено името и обкръжението ѝ. Тя все още се чувстваше като босоногото момиче, което тичаше на воля из полята на Съсекс. Колко щастливо бе сърцето ѝ, когато се гонеха с Жерар в горичката, когато я наричаше малка катеричка... Нищо в нея не се бе променило от онези дни.

След като изпълнението свърши, Морийн се озова в компанията на младата Ан Петигрю. Ан беше на нейната възраст и бе пристигнала съвсем наскоро в Лондон, за да бъде представена в двореца и да си намери съпруг. Тя беше хубаво, весело момиче с лененоруси къдрици и сини като метличина очи. Имаше широка уста и чипо носле, весело вирнато нагоре. Бързо си извоюва популярност, канеха я навсякъде, не на последно място и заради очарователния ѝ по-голям брат Джеймс, който я съпровождаше на всички приеми.

Джеймс бе един от най-равностните обожатели на Морийн. Той не криеше, че е „лудо влюбен в нея“, и не искаше да чуе за никоя друга.

— Джеймс те търси къде ли не! — каза ѝ сега Ан. — Моля те, поговори с него, иначе ще го оставиш безутешен за дни наред и аз, горката, ще трябва да търпя лошото му настроение.

Морийн хвана Ан под ръка и се усмихна.

— Отлично знаеш, че брат ти никога не страда от лошо настроение. Бих казала, че страда по-скоро от хронична веселост!

Ан впери в нея кръглите си, любопитни очи.

— Ти наистина си щастлива в брака си, никой не може да го отрече! — възкликна тя. — Не бих искала да прозвучи безочливо, но ние с Джеймс често си говорим за теб... То пък с него може ли да се

говори въобще за нещо друго! И да си призная, понякога се чудим дали твърде голямата разлика във възрастта не...

— Тя няма никакво значение! — прекъсна я Морийн. — Благодарна съм на съпруга си за толкова много неща...

Ан се усмихна със съмнение:

— Не ми се вярва, че ще мога да обикна мъж, който е много по-възрастен от мене, макар да разбирам напълно защо харесваш милия лорд Бар. Страхувам се, че съм прекалено романтична. Няма да се задоволя с кой да е, искам само най-добрия.

— И кой, ако смея да попитам, е той? — усмихна се Морийн. — Както чувам, около тебе се въртят толкова много обожатели, че надали още можеш да определиш най-добрия!

— Има само един, когото бих взела за съпруг! — възрази Ан. — Но той не дава и пукната пара за мене. Мога да ти кажа дори, че съвсем скоро ще се жени за друга.

— Хайде, хайде! Не можеш да криеш името му от мене! — с много обич каза Морийн, която наистина бе привързана към сърдечното младо момиче.

— Надали го познаваш — отвърна Ан със замечтани очи. — Съученик е на Джеймс, французин. Виконт Жерар дьо Вал... — Тя дори не забеляза, че на Морийн ѝ секна дъхът, и продължи безхитростно: — На два пъти Жерар ни гостува в Бъкингамшир и още тогава бях решила, че ще се омъжа за него, макар да бях едва на десет години. Уви, той вероятно ме е смятал за глупаво дете, въпреки че обичаше да разговаря с мене не по-малко, отколкото с Джеймс. — Ан се засмя закачливо: — Дори ме целуна веднъж... е, вярно, че беше под коледното клонче имел. Това е. Ако намеря друг като него, бих се омъжила начаса!

Морийн не каза нищо, макар на устните ѝ да напираха безброй въпроси. Досега нямаше представа, че Жерар познава двамата Петигрю. Те ѝ бяха представени съвсем наскоро от баща ѝ, който, за да направи услуга на родителите на Ан, искаше да я въведе във висшите кръгове на лондонското общество. Джеймс и Ан бяха чести гости на вечерите, давани в Бар Хаус, а лордът дори знаеше, че младият Джеймс е влюбен до уши в Морийн.

— Ако не я бяхте отмъкнали под носа ми, сър, щях да направя предложение на прекрасната ви съпруга още първия път, когато я

зърнах! — бе обявил Джеймс на всеослушание.

Доволен както винаги, когато някой се възхищаваше от Морийн, Джилбърт веднага хареса момчето и не се сърдеше, че тримата младежи често излизаха заедно на езда, на покупки или сядаха да играят карти. „Нямаш причини да ревнуваш от него!“ — побърза да го увери Морийн. Макар да обичаше компанията на рошавия луничав Джеймс, той никога не би могъл да накара сърцето ѝ да трепне. Чувстваше го по-скоро като брат.

— Джеймс е прав с неговите вечни дрънканици! Ти наистина имаш добро сърце! Добрината ти може да се мери единствено с красотата! — продължаваше весело Ан. — Хайде, Морийн! Признай ми кой е твоят порок?

— О, имам повече, отколкото можеш да си представиш! — разсмя се Морийн.

— Кажй поне един!

— Ами например... мога да бъда лоша. Ако някой е несправедлив към мене, трудно му прощавам и бих направила всичко, за да му сторя някаква още по-голяма злина. С една дума, отмъстителна съм, а това е отвратителна черта!

— Просто не ти вярвам! — искрено се изненада Ан. — А и не виждам кой би поискал да ти стори зло. Всички те обожават, Морийн, дори и слугите, които ти прислужват така, сякаш това им доставя удоволствие. Моят лакей Уилиам например не би пожертвал живота си за мене като твоя Дикън.

Ан Петигрю говореше за лакея, който доскоро служеше при лейди Синклер, но когато веднъж я бе накарал да чака за каретата си няколко минути — при това пред прага на Бар Хаус, — лейди Синклер го уволни, без той да има никаква вина за закъснението. Дикън разказа случката на Морийн и още на другия ден тя го изпрати да намери Уилиам, за да му предложи ново място. Братът и сестрата Петигрю тъкмо търсеха подходящ човек и въпреки че бе уволнен без всякакви препоръки, благодарение на Морийн Уилиам получи работа.

— В неговия случай просто трябваше да се възстанови справедливостта, защото бе уволнен незаслужено!

— Да, но повечето хора не биха си дали толкова труд заради някакъв си прислужник! — възрази Ан. — Дори и аз не бих го

направила, макар да съзнавам, че ти беше напълно права. И слугите са хора, не отричам това.

В този момент към тях се приближи Джеймс, грейнал в усмивка.

— Най-после поне Ан те намери! — извика той, докато целуваше ръката на Морийн, гледайки я в очите като актьор, покрусен от любовна мъка. — Ала и този път не ми е съдено да се порадвам на благосклонността ти, защото само преди минута Негово кралско височество питаше за тебе и лорд Бар ме изпрати да те потърся.

Морийн, разбира се, би предпочела да остане със своите приятели, но незабавно се присъедини към Джилбърт. Принцът, който с нетърпение чакаше да поиграят карти, бил подочул, че лейди Бар чудесно играе фаро, и настояваше тя да седне на неговата маса.

— Внимавай, скъпа! — предупреди я Джилбърт. — Той пилее безразсъдно и е натрупал огромни дългове. Никак няма да е тактично, ако спечелиш големи суми от него.

В зависимост от щастието си в играта принцът се държеше към младата домакиня ту като истински влюбен, ту като самохвалко. Ако му дойдеха чифт тройки, той в прекрасно разположение на духа побутваше към нея сто златни суверена „за да компенсира загубите й“, и след щедрия подарък я канеше да отпътува тутакси с него в Брайълмстоун, за да види колко е красива новопостроената му резиденция. Щом обаче съдбата му обърнеше гръб, принцът сякаш изведнъж се поддаваше на изпитото количество алкохол и започваше да преплита език. Когато Морийн се извини и стана от масата, той говореше вече съвсем несвързано и дори не забеляза, че на два пъти разля бренди върху елегантната си жилетка с канелен цвят.

Минаваше три през нощта. Принцът и другите картоиграчи си бяха тръгнали и Морийн завари в библиотеката само съпруга си, който разговаряше със сър Уилиам Фокънър.

— Твърде стар съм, за да бъдувам до никое време — каза с усмивка сър Уилиам и се изправи. — Де да имах поне малко от вашата свежест, Джилбърт!

Лорд Бар го погледна и обгърна с ръка раменете на Морийн.

— Кажете, не съм ли щастливец, Уилиам? — попита той, макар тонът му да подсказваше, че знае какъв ще бъде отговорът. — Самият бъдещ крал на Англия ми завижда за чудесната ми жена!

Все пак последната дума имаше Морийн. И двамата занемяха, когато тя съвсем искрено заяви:

— Но аз никога не бих те заменила, скъпи Джилбърт, дори и за едно бъдещо кралско величие!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

1797

Клариса и Морийн се наслаждаваха на топлото майско слънце. В клоните на разцъфналата магнолия пееха птички. От време на време лястовичка се стрелваше към гнездото си, за да занесе храна на малките си.

— Свали си наметката, мила! — посъветва я Клариса, когато Хана поднесе чая. — Времето е горещо, сякаш сме в средата на лятото!

Морийн се усмихна.

— Скъпа лельо Клари, просто не можеш да си представиш колко съм доволна, че те намирам така жизнена и щастлива! Толкова бих искала да дойдеш да живееш в Бар Хаус! Джилбърт неведнъж ми е казвал, че ще се радва да те види там.

— Това няма да е в твой интерес, дете. Както разбирам от скъпия ти татко, и без друго се носят най-различни слухове около твоя произход. Цял Лондон умира от любопитство да научи коя е майка ти, някои дори твърдят, че съм аз.

— Бих се гордяла, ако наистина беше така! — прегърна я Морийн. — Аз едва помня истинската си майка и макар любовта ми към нея да е ненакърнена, обичам и тебе, мила лельо Клари!

Това признание така развълнува Клариса, че тя остана безмълвна за няколко секунди. След това извади от чантата си лист пергаментова хартия и го подаде на Морийн:

— Пристигна вчера в Оркид Хаус, скъпа. Разбира се, не съм го отваряла, но в придружаващото го писмо, писано от някаква дама в Швейцария, се казва, че посланието е изпратено от Жерар дьо Вал. Преди да ти го дам, искам да ми обещаеш, че няма да се разстройваш! Изглеждаш толкова весела и безгрижна, и никога не бих си простила, ако стана причина да се натъжиш. Признавам си, дори се колебаех дали изобщо да ти го дам.

— О, моля те, дай ми го, лельо Клари! Не ме измъчвай! Наистина ли е от Жерар? Дай ми го най-сетне!

Клариса ѝ позволи да го вземе от ръцете ѝ. Морийн разчупи печата с разтуптяно сърце.

Датата показваше, че е писано преди месец. Виждаше се, че е излязло изпод ръката му, продиктувано от най-искрени чувства, макар всяка дума да тежеше от огромно усилие.

„Моя малка катеричке,

Не търся извинение, задето се осмелявам да ти пиша. Зная, че нямам право на това. Ти вече си лейди Бар, а аз загубих надеждата да получа някога твоето внимание, да не говорим за чувствата ти.

Просто не можех да изтърпя да мине още един месец, без да ти кажа колко се срамувам от държанието си към тебе. Остава ми само да се надявам, че с твоето добро сърце ще ми простиш и ще ме разбереш. Бях толкова разтревожен от страданията на майка ми и така отчаяно търсех начин да ѝ помогна, че проявих непростима грубост към твоите чувства. Не зная дали ще ми повярваш, но от обич към тебе не мислех за нищо друго, а само да не допусна да се омъжиш за друг мъж! Предложението ми бе израз на отвратителен егоизъм.

Но аз скъпо платих за грешката си, Морийн. Ден и нощ ме измъчва мисълта за твоето презрение. Не мога да те виня за това. И макар от постъпката ми да излезе точно обратното, трябва да ти кажа, че те обичам и ще те обичам винаги с цялото си сърце.

Вече знаеш навярно, че съм сгоден за Мерседес де Фаенца. Не я обичам, Морийн. Въпреки всички настоявания на майка ми намирам всевъзможни оправдания да отлагам сключването на този толкова противен за мене съюз, който ще бъде ново предателство спрямо нашата любов. Но заради майка ми ще трябва да го направя. Все някак ще издържа. Но бих искал да получа преди това знак от тебе, че не ме мислиш за последен

негодник. Ще бъде истинско облекчение да узная, че си щастлива със съпруга си и не съжаляваш за това решение, което бе продиктувано от гняв към мене, а не от изгодата, която този брак щеше да ти донесе.

Моя единствена любов! Да, не мога да те нарека иначе! Бог ми е свидетел, че ден и нощ мислите ми са устремени към тебе, а мъката и съжалението за онова, което сторих, не ми дават покой. Може би душата ми ще намери утеха, ако зная, че понякога се сещаш за мене без гняв в сърцето си.

Жерар“

— Не бива да плачеш, скъпа! — умолително извика Клариса, като видя сълзите, които се стичаха по лицето на Морийн. — Караш ме да съжалявам, че ти дадох писмото. Хайде, мила, заради мене! Избърши си очите, покажи ми, че не съм сбъркала!

— Не си! Наистина не си, лельо Клари! — прошепна задавено Морийн. — Не съм тъжна. Или може би съвсем малко. По-скоро плача от щастие! Жерар ме обича и винаги ме е обичал! А това е единственото, което може да ме направи щастлива.

Клариса въздъхна. Не бе казала на сър Джон за писмото, защото беше сигурна, че ще ѝ забрани да го предаде на Морийн. Той не знаеше нищо за тайните срещи между двамата влюбени и в никакъв случай не би ги одобрил, ако разбереше. Клариса обаче имаше вяра в здравия разум на Морийн и точно така ѝ каза. Бракът ѝ бе донесъл цяла година безоблачно щастие и би било грешка, ако допусне нещо да го помрачи.

— Права си, лельо Клари. Но дори и да искам, не бих могла да застраша брака си, защото Жерар е в Компьен, на много мили отук. Дори това писмо е заобиколило през Швейцария, за да стигне до мене. Как не разбираш, лельо Клари! Сега мога да му пиша и да му вдъхна увереност. Разделихме се скарани и това измъчва Жерар. Ще му кажа, че съм му простила, че сега разбирам много по-добре от миналата година задълженията, които той има към семейството си. Аз не

изпитвам омраза към него. Само да можем да бъда сигурна, че ще получи писмото ми!

— Няма нищо по-просто от това! — заяви Клариса, доволна, че всичко се размина така леко. — Писмото на Жерар пристигна в другия плик заедно с бележка от някоя си графиня фон Хайсен. Тя пише, че е приятелка на Жерар, и ме моли да запазя писмото му най-старателно и да го предам само на тебе. Листът с нейния адрес се намира в чекмеджето на бюрото ми. Ще изпратим отговора ти до нея, а тя несъмнено ще намери начин той да стигне в ръцете на Жерар. Все пак Швейцария е неутрална държава...

Преди още да довърши изречението, тя се намери в обятията на Морийн.

— Ако ми разрешиш, ще му пиша още сега! — извика Морийн, обзета от нетърпение, сякаш отново беше дете. — О, лельо Клари, не можеш да си представиш колко съм радостна! Зная! Зная, че е лудост! Не храня никакви надежди, че ще видя скоро Жерар, ще го докосна или ще чуя гласа му. Стига ми това, че той ме обича, а и аз него! Кога ли ще свърши тази ужасна война! Да може да се пътува свободно между нашите две страни! Нали разбираш, лельо Клари, че никога няма да съм истински щастлива без неговата любов?...

— И на твоя виконт сигурно също не му е лесно. Внимавай какво ще му пишеш, Морийн! Ако покажеш, че държиш прекалено много на него, той ще се откае още повече, защото не може да ти предложи нищо.

Докато седеше в отрупания с цветя салон и съчиняваше отговора си, Морийн нито за миг не забрави този съвет. През отворения френски прозорец виждаше Клариса, задрямала на слънце. Не се чуваше нищо друго освен песента на птиците и жуженето на пчелите в лавандуловите туфи.

Написа името му и усети как сърцето ѝ се свива от копнеж. Нуждаеше се от цялото си самообладание, за да прогони спомените за онези часове на наслада, които бе прекарала с него в спалнята точно над главата ѝ.

„Мили мой Жерар!“ — написа тя и трябваше да спре, за да овладее треперенето на пръстите си, преди да продължи.

„Мили мой Жерар,

Умолявам те да не искаш прошка от мене, защото съм ти простила отдавна, след като ясно осмислих онова, което се случи между нас. И двамата станахме жертва на своя произход. Скъпи! Не ти, а аз трябва да те моля за снизхождение към моя егоизъм, защото, сляпа за всичко друго, освен за собственото си страдание, не проявих нито търпимост, нито разбиране.

Надявам се от сърце бракът ти с Мерседес де Фаенца да е толкова щастлив, колкото е моят с лорд Бар. Той е мил и добър с мене, но всъщност, макар никой да не знае това, ние само привидно сме мъж и жена. Той самият избра да живеем така и жестът му ме изпълва с приятелство и обич, защото не се налага да му давам от себе си онова, което винаги ще принадлежи единствено на тебе, мили Жерар.

Аз също ще съм много по-спокойна, ако помежду ни няма омраза и гняв. Никога не бих могла да постигна истинско щастие, като зная, че ти страдаш. Затова те моля да си спомняш за мене с радост и без угризения. Не съжалявам, че трябва да се ожениш за друга, защото никой не може да ни отнеме или да накърни онова, което крием дълбоко в сърцата си. Скътала съм на най-съкровено място твоя образ и не допускам никого до него. Той е с мен сега и завинаги.

Твоя Морийн“

Тя изтича в градината, за да покаже запечатаното писмо на Клариса.

— Как да го изпратим?

Клариса отвори очи и стана.

— Ще го скрия в едно мое писмо, което Дикън ще занесе на баронеса фон Еберхард. Тя ще има грижата да го изпрати в Швейцария. Лиза има приятели навсякъде, във флота и сред

дипломатите, дори в страните, с които воюваме. Не се бой, дете! Писмото ти ще стигне до Жерар.

Намерили решение, двете доволни седнаха в градината.

— Днес следобед, като яздехме с Дикън в парка, се заговорихме за Съсекс. Изведнъж страшно ми домъчня за родните места. Сега, след като времето се оправи, смятам да поискам от Джилбърт разрешение да замина за там. Малкият Едуард, Пати и Ан сигурно толкова са пораснали, че едва ли ще ги позная... А и много ми се ще да посетя милия мистър Глоувър. Не ми е писал от няколко седмици и се страхувам да не е зле със здравето...

Това лошо предчувствие, което незнайно защо глождеше сърцето на Морийн, се оказа напълно оправдано. Още на другия ден след посещението при леля Клари тя получи писмо от адвокатата на мистър Глоувър, който ѝ съобщаваше, че една сутрин старият джентълмен е припаднал и е починал още същия следобед. Писмото я уведомяваше, че като единствена негова наследница тя получава скромната сума от пет хиляди лири, градина от четири акра и три пасища. Без съмнение най-значителното от тези дарения бе великолепната му библиотека.

Смъртта на учителя ѝ ѝ причина голяма мъка, тъй като не бе намерила време да го навести след сватбата си. Искаше ѝ се да го увери, че е щастлива, защото в последното си писмо, писано малко преди венчавката, той я предупреждаваше да не се омъжва за толкова по-възрастен човек, напомняше ѝ думите си, изречени, когато тя се раздели със Съсекс и замина за Лондон. Не може да му каже, че не е бил прав, че тя е щастлива с Джилбърт и е доволна от живота, който сама си избра...

Докато двамата с Дикън пътуваха към Съсекс за погребението, в паметта ѝ изникна погледът, с който мистър Глоувър посрещаше всяко нейно прибързано и необосновано изказване. Представи си, че е до нея и ясно чу гласа му: „Но какво е щастие, дете? Нима то се състои в това, да живееш безгрижно, да носиш разкошни дрехи и скъпоценности и да пиеш топъл шоколад с празноглави млади дами, които не са в състояние да водят смислен разговор, а само се чудят как да си намерят съпруг? Може ли да бъде щастие това, че си успяла да подхвърлиш сполучлива шега на някоя вечеря, давана от съпруга ти, щастие ли е да слушаш завалената реч на безпътния, разхайтен принц? Това ли искаш от живота си, Морийн?“

— Слушай, Дикън — подвикна тя, щом конете преминаха в тръс, когато наближиха Алфристън, — искам да ми кажеш честно, без да извърташ: мислиш ли, че пропилявам живота си?

Дикън сбърчи чело, както правеше винаги, когато се замисляше над нещо. Знаеше, че Морийн не му е задала въпроса току-така. Тя питаше, защото наистина искаше да чуе мнението му. Но имаше ли право той да решава нещо толкова важно за нея?

— Ти вече си истинска лейди — започна Дикън бавно и предпазливо. — Сигурно много жени биха дали мило и драго да си размените местата...

Морийн въздъхна нетърпеливо.

— Това го зная и без да ми го казваш, Дикън! Не съм неблагодарна за прекрасните неща, които имам. Страхувам се обаче, че нямам истинска цел в живота си. Ако ще и четиридесет години още да живея, какво ще съм постигнала накрая?

— На тебе кой ти иска да постигаш нещо — с безизразен глас отвърна Дикън. — То при жените е друго...

— Недей поне ти да говориш така! — ядоса се Морийн.

Дикън се ухили.

— Абе досега не съм чул да има жени министърки, генералки или адмиралки... Или въобще някакви...

— Зная, че ще ти прозвучи глупаво, Дикън, но помисли си, защо пък да няма? Физически може да сме по-слаби от мъжете, но Господ ни е дарил с мозък. Понякога съм направо смаяна от глупостта на някои уж видни господа, с които разговарям. Мнозина са постигнали положението си благодарение на богатството или произхода си или чрез хитро нагаждачество, а не защото са по-способни от останалите.

— Тия работи не ги разбирам — побърза да заяви Дикън, като усети, че Морийн навлиза в непознати за него води. — Но и аз виждам едно-друго. Бедняците в Лондон са по-зле от бедняците по нашия край. Сърцето ми се къса, като гледам толкова много гладни деца по улиците.

— Има хора, които полагат усилия да подобрят тяхното положение. Ние живеем в период на големи промени, Дикън. Наскоро лорд Бар ми обясни, че много бързо се превръщаме в индустриална нация. Новите фабрики в централните графства и на север ще донесат истински разцвет на страната ни. Печалбите ни от почти пълния

монопол над морския транспорт също не са малки. Стоките от и за Европа се пренасят безопасно само под британски флаг, а тази година и износът ни е нараснал значително. Пред прага сме да завоюваме голямо богатство, Дикън.

Той помълча малко, после каза:

— Държавата може и да богатее... но де ти такова нещо да се случи на фермерите. Дребните земеделци са принудени да продават стоката си на едрите и стават по-бедни и от ратаите, на които дават хляб. И това на собствената си земя! Колко момци зная, дето напуснаха земята си и се хванаха на работа във фабриките...

— Поне твоето семейство е осигурено — напомни му тя. — Кажй си честно, Дикън, дощявало ли ти се е някога да напуснеш Лондон и да се върнеш в Оулет? Знаеш, че стига да поискаш, ще те освободя веднага.

Дикън стисна здраво зъби и каза простичко:

— Дето ти, там и аз! На моето място във фермата работи Едуард. Няма какво повече да приказваме.

При вида на упоритото му изражение, което ясно показваше, че той смята темата за приключена, Морийн се усмихна.

Краткият им престой в малкото имение на мистър Глоувър ги изпълни с тъга. Морийн дълбоко страдаше от загубата на своя скъп учител и приятел, и категорично отхвърли предложението на адвоката да продаде имението. Нареди в къщата да не се пипа нищо, защото възнамеряваше да я запази за себе си. Можеше да дойде време, когато ще е щастлива да има собствен дом в Съсекс, в който да се прибере на спокойствие. Колко би било хубаво да потъне в света на книгите, натрупани в прохладната библиотека на мистър Глоувър, и да се зареди със силата на човешкия дух!

Адвокатът ѝ обърна внимание за разходите по един имот, който не се използва, но Морийн му обясни, че тъй като засега не се нуждае от пари, оставя завещаната от мистър Глоувър сума за поддръжката на имението. За него щяха да се грижат възрастната готвачка и градинарят.

Това решение естествено трябваше да бъде одобрено от лорд Бар, но Морийн бе сигурна, че той няма да се противопостави на желанието ѝ, дори и да не разбере подбудите, които я караха да запази къщата. Тя го правеше не толкова от сантименталност заради мистър

Глоувър, колкото от необяснимото желание да има дом, който да е лично неин и в който да може да избяга, макар сама да не знаеше от какво.

Дикън прекара следващите две нощи със семейството си във фермата Оулет, а Морийн остана в имението и грижливо опакова личните вещи на мистър Глоувър. Вечерта на втория ден тя яхна коня и препусна към Оулет, за да посети семейство Сейл. Нарочно се облече съвсем скромно и непретенциозно, тъй като не искаше да смути децата с разкошните си дрехи. Въпреки това обаче нито тя, нито те успяха да възстановят предишните непринудени отношения. Колкото и да се стараеше да им покаже, че не се е променила, те не забравяха, че сега тя е лейди Бар, и следвайки примера на Дикън, се държаха с нея като с високопоставен приятел. Пати и Ан правеха реверанси, когато се обърнеше към тях, а Едуард и десетгодишният Хенри така и не събраха кураж да я заговорят първи. Същото отчуждение се чувстваше между нея и нейните осиновители. Но те поне я наричаха Морийн и не скриваха огромната си радост, че я виждат.

Фермата процъфтяваше. Верен на обещанието си, сър Джон им бе изпратил достатъчно пари, за да направят нови пристройки, а бяха успели да присъединят и земите на две съседни ферми. Сега при татко Сейл работеха цяла дузина ратаи. Заплащането им беше добро, а петнадесетгодишната Пати се опитваше да учи по-малките. Разбира се, не можеше да ги научи на много нещо, самата тя умееше само да чете, да пише и малко да смята. Мистър Глоувър бе снабдил импровизираната класна стая в стария хамбар с книги и плочи за писане и поне бе сигурно, че децата няма да израснат неграмотни като родителите си.

Морийн прояви жив интерес към училището. Тя даде пари да поправят хамбара, вътрешните стени бяха варосани, поставиха нови дъски на пода. В единия край направиха широко огнище с комин, около което децата можеха да се топлят и да сушат дрехите си през зимата. Придружена от Дикън и Пати, Морийн отиде в Алфрискън, откъдето купи още книги и солиден запас от цветни тебешери и хартия. Накрая тя взе от библиотеката на мистър Глоувър въртящия се глобус и показа на Пати разположението на различните страни и континенти.

Въпреки настъпилото отчуждение между нея и семейството ѝ Морийн прекара щастливи часове в Оулет. Но най-доволна бе, когато остана сама в имението на мистър Глоувър. Дълго седя в градината под голямото дърво, където бе разговаряла с Жерар. Наслаждаваше се на невинното удоволствие да си припомня всяка минута от техните срещи. Копнежът по него ѝ причиняваше и болка, и радост, но при мисълта за предстоящата му сватба с Мерседес де Фаенца изпитваше мъка, която надделяваше над всичките ѝ опити да бъде разумна. Намери в библиотеката на мистър Глоувър книга за Северна Франция и научи наизуст всяка дума за Компьен, родното място на Жерар.

На следващото утро заедно с Дикън потеглиха обратно за Лондон, натъжени от раздялата със спокойствието на Съсекс, в който разцъфтяваше пролетта. И двамата с нежелание се връщаха към изискания живот, който ги чакаше в големия град.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

1797 — 1798

Лятото бързо отмина. Морийн и съпругът ѝ често биваха в двора. На няколко пъти получиха покани да заминат с принца и приятелите му за Брайтълмстоун, където кипеше оживление — организираха се безчет концерти, балове, маскаради, театрални пиеси и вълнуващи конни надбягвания. Но тук се провеждаха и други, прелюбопитни състезания: надбягваха се например осемдесетгодишни джентълмени, яхнали един върху друг или пък млади жени, които грабваха наградата, състояща се от някоя ефирна блуза или нова шапка. Всичко това беше глупаво, но все пак забавно. Ала Морийн не можеше да понася борбата с петли или кървавите битки между бикове и глутници кучета. Слава Богу, че Джилбърт не оставаше да играе по цяла нощ на фаро или на зарове, както правеха принцът и неговата свита. Тези хора изпиваха такива огромни количества бренди, че беше истинско чудо, дето успяваха след това да намерят пътя до леглата си.

Морийн много обичаше театралните представления и излетите в Даунс, където Уелският принц често правеше прегледи на полка си. Хусарите, великолепни в своите униформи, с развети пера на шапките, размахваха над главите си лъскави саби и препускаха към трибуната, за да отдадат чест на принца и да получат възхищението на тълпата. Дамите, облечени в най-пищните си рокли, приличаха на пауни с разперени опашки.

Много от гостите отиваха да се къпят в морето. Морийн с удоволствие се спускаше по стълбичката на поставената на колела подвижна плажна кабина, за да се потопи във водата. Тук имаше специално назначени хора, които учеха къпещите се да плуват и им помагаша да се доберат до дървените салове.

Лорд Бар най-много обичаше да гледа крикета и Морийн наблюдаваше заедно с него играта на двата отбора, облечени в бели фланелени жакети, дълги до коленете панталони, цилиндри и копринени чорапи.

Но въпреки всички забавления Морийн чувстваше липсата на Жерар. По-остро отвсякога.

„Никога няма да бъда щастлива без него — мислеше си тя. — Бедата е, че каквото и да правя, за да не скучая, нито за миг не мога да избягам от чувството на самота. Имам всичко, към което хората се стремят, а за мене то не означава нищо... Бих го заменила с радост за близостта на единствения човек, който може да ме направи щастлива...“

Късно една вечер в края на март 1798 година някой потропа на вратата на мисис Мантън. На прага стоеше Жерар, току-що пристигнал в Англия. В очите му гореше един-единствен въпрос.

Макар да бе смъртно уморен от пътя, той беше готов да препусне към Бар Хаус, но Клариса го спря. Тя настоя да се подкрепи с нещо за хапване и пийване след десетчасовата езда от Ню Хейвън, където бе слязъл от кораба рано сутринта. После нареди да стоплят вода в големия котел, за да може той да се измие след пътуването. Докато прислужницата пълнеше с кофе ваната, Хана изчетка и изглади жакета и панталоните му. Клариса приготви чиста риза на сър Джон — Жерар пътуваше без никакъв багаж.

Освежен и отпочинал, виконтът влезе в салона и с едва сдържано нетърпение да продължи пътя си отговори на въпросителния поглед на любезната си домакиня:

— Зная, че мога да говоря свободно пред вас, мадам... Сърцето ми принадлежи на Морийн, а и тя ме обича.

Клариса кимна бавно, за да прикрие безпокойството си. Младите бяха склонни към прибързани действия, а тя не можеше да допусне и сянка да падне върху репутацията на Морийн. Майчинското ѝ сърце бе изпълнено със съчувствие към младия мъж, който седеше до нея, съсипан от умора. Впрочем тя винаги бе изпитвала слабост към Жерар и напълно разбираше Морийн. Дори и на млади години нейният Джон не беше толкова красив, а трябваше да признае, че той отстъпваше и по решителност на Жерар, който преследваше упорито своята любов.

— Писмото на Морийн пристигна в Компьен само преди седмица — продължаваше да говори Жерар. — Изпитах огромно облекчение, когато разбрах, че тя не ме мрази. Страхувах се, че никога

не ще ми прости начина, по който се държах с нея тогава... Тук съм, за да я видя. О, моля ви, мадам Мантън, кажете, че разбирате чувствата ми!

— Разбирам те, Жерар — отвърна с въздишка Клариса. — Но ти сам знаеш колко безнадеждна е любовта ви. Морийн е омъжена, при това за един чудесен човек, отдаден изцяло на нея. Тя никога не ще стори нещо, което би огорчило лорд Бар. А доколкото разбрах, ти също си сгоден, нали?

— Вярно е, че поисках ръката на доня Мерседес — отвърна мрачно Жерар. — Дори се наложи да излъжа майка си за целта на моето пътуване до Англия. Тя толкова настоява да се ожения, че в нетърпението си да бъде определена най-сетне датата на сватбата сама ме насърчи да тръгна за Лондон час по-скоро. О, мадам! Аз не обичам Мерседес. Но не мога да разочаровам майка си. С мъка на сърце виждам колко е състарена и беззащитна. Тя възлага на мен всичките си надежди, живее само за мига, в който ще ме види женен, така че наследникът на Дьо Вал да бъде осигурен. Все повтаря, че иска синът ми да носи името на моя баща... Единствено мисълта за бъдещето ѝ дава сили да живее, защото настоящето не може да ѝ предложи нищо. Представете ли си; аз, старият ни прислужник Жюл и един зидар от Компиеен се опитваме да възстановим замък! Работата едва напредва...

Той протегна ръце и Клариса с ужас видя, че са задебелили и почернели от слънцето като ръцете на селски ратай. Жерар се усмихна на смаяното ѝ изражение и добави:

— Не ме съжалявайте, защото, да си призная, физическите усилия ми доставят удоволствие. Това е работа за истински мъже, мадам Мантън, и аз съм доволен, че мога да се справям с нея. Ще разказвам някой ден на внуците си, че с тези ръце съм възстановил семейния замък. Това все пак е някаква утеха, нали?

Клариса се усмихна с разбиране.

— Да, така е, Жерар. Но виждам колко си отслабнал! Сигурно наистина се преуморяваш.

— Не, не е от работата — каза тихо Жерар, като наведе очи. — Това е от... Уви, мадам, любовта носи огромно щастие, но и огромно страдание! Сега, когато най-сетне мога да я видя, да чуя гласа ѝ, няма да ми забраните да го сторя, нали? Моля ви!

Клариса не отговори. Разбираше, че ако иска да възпре Жерар, да не му позволи да отвори още незаздравялата рана в сърцето на Морийн, е длъжен да го стори веднага. Но чувстваше също, че не би могла да поема отговорността за това. Морийн беше вече на осемнадесет години и трябваше да решава сама.

Клариса знаеше, че лорд Бар бе позволил на младата си жена да има любовник, ако пожелае. Тъй като не можеше да изпълнява съпругеските си задължения, той бе надмогнал личните си чувства, само и само да не страда Морийн. Досега тя бе запазила верността към съпруга си, в това нямаше съмнение. „Защо ли го прави? Дали заради самия Джилбърт? Или заради спомена за Жерар?“ — често се питаше Клариса.

— Мисля, че трябва да напишеш една бележка и да я изпратиш в Бар Хаус — посъветва тя Жерар след кратък размисъл. — Пиши й, че си в Лондон, че си отседнал в Оркид Хаус като мой гост и предоставяш в нейни ръце решението да те види или не. Ако пожелае да дойде, Морийн ще може да го направи така, че никой да не се усъмни в нищо. И без това ме посещава поне веднъж в седмицата.

Всичко в душата на Жерар въстана срещу този план и той се провикна отчаяно:

— Ами ако все пак откаже да ме види?!

Трогната от безизходността на този въпрос, Клариса постави ръката си върху неговата.

— Не се съмнявам, че тя те обича толкова, колкото и ти нея. Уверена съм, че ще долети веднага щом намери възможност да излезе от къщи, без да причини огорчение на съпруга си. Но ти трябва да проявиш много такт, Жерар! Не я принуждавай да избира между онова, което й диктува съвестта, и желанието да бъде с тебе. Морийн не би искала да наскърби лорд Бар, защото той е добър съпруг.

— Какво не бих дал да не беше така! — избухна Жерар. — Тогава можех да му я отнема без всякакви угризения. Колко жестока е съдбата! Ако майка ми не бе оцеляла след революцията, с радост бих изоставил титлата си, за да се ожения за Морийн. А сега ми предстои брак, който... От писмата на Мерседес разбирам, че тя никога не би се съгласила до дойде в Компьен или най-малкото докато замъкът не бъде напълно възстановен, за да можем да заживеем така, както тя е свикнала. Не зная как да й обясня, че светски живот там вече просто не

съществува! Сега аристокрацията е в Париж, при генерал Наполеон и съпругата му Жозефина. Майка ми смята, че ако има едно или две деца, доня Мерседес ще се примири с живота в нашето провинциално имение, но аз мисля, че това никога няма да стане.

Дълбока бръчка проряза челото на Клариса. Онзи ден сър Джон бе казал, че нещата с годежа на Жерар не вървят съвсем гладко, Мерседес де Фаенца била доста раздразнена от постоянното отсъствие на годеника си, всичко в Лондон я отегчавало... Жерар трябвало да побърза, ако иска да се ожени за нея.

— Сър Джон е в Бъкингамшир с лейди Дейнсфийлд и дъщерите си — каза тя на Жерар. — Гостуват на семейство Петигрю, които, струва ми се, познаваш. Мисля, че сър Джон прави последен опит да омъжи едно от момичетата си за Джеймс Петигрю.

— А малката Ан? — попита Жерар, който изведнъж си спомни милата сестра на своя съученик. — Тя омъжи ли се вече?

— Не, но е сгодена. Младите Петигрю са много близки с Морийн. Когато са в лондонската си резиденция, често се срещат и яздят заедно в парка.

В тези думи ревнивият Жерар веднага откри смисъл, който Клариса изобщо не бе искала да вложи. Той подозрително присви очи.

— Нима се опитвате да ми съобщите тактично, че между Джеймс и Морийн...

— Не! Разбира се, че не! — не можа да сдържи усмивката си Клариса. — Или, ако трябва да бъдем точни, Джеймс е доста увлечен по нея. Както и много други мъже, Жерар. Но тя продължава да е върна на спомена за тебе...

Жерар с благодарност взе ръката на Клариса и горещо я целуна.

— Толкова сте добра с мене, мадам Мантън! Тези ваши думи ме правят по-щастлив, отколкото можете да си представите. Не обвинявам нито Джеймс, нито някой от другите, които са влюбени в Морийн. Само ги съжалявам. Защото любовта към нея те обрича на доживотна каторга. Никога не можеш да я забравиш или да я замениш с нещо друго!

Клариса стана и се приближи до бюрото, на което преди време Морийн бе писала писмото си до Жерар. Сега обясни и на него, че може да седне и да обмисли съдържанието на бележката си, а тя ще накара лакея незабавно да я занесе в Бар Хаус.

— Тази нощ ще останеш в моята къща — разпореди се тя. — Не очаквам посещения, а и така ще е най-разумно. Слава Богу, сър Джон не е тук, не мисля, че би посрещнал с овации участието ми в тази история.

— Ще ви бъда благодарен до края на дните си, мадам Мантън — каза Жерар и също стана. — Но сега нямам как да ви го докажа на дело. Ако някой ден обаче имате нужда от помощ, ще дойда при вас, дори да се намирам накрай света, за да ви се отблагодаря за всичко!

Когато Жерар седна зад бюрото със замечтани очи, Клариса се почувства длъжна да го предупреди още веднъж: възможно е все пак Морийн да не пожелае да се срещне с него или да няма възможност да дойде. Той не бива да възлага всичките си надежди на тази бележка. Освен това тя и лорд Бар излизат често извън града, имат толкова светски ангажименти...

След десетина минути лакеят на Клариса, облечен в тъмновиолетова ливрея, потегли към Бар Хаус с изричната заръка да предаде листчето лично на Морийн или на нейната камериерка Роуз и в никакъв случай на никой друг! Наредено му бе също така да чака за отговор, ако не му кажат, разбира се, че лейди Бар е извън Лондон.

Часовете се точеха непоносимо бавно и Жерар едва успяваше да съдържи нетърпението си. За да го разсее, Клариса предложи да поиграят на карти, но той беше разсеян, час по час поглеждаше към часовника върху камината и непрекъснато се заслушваше да долови тропота на копита по каменната настилка на улицата.

Лакеят се върна чак след единадесет. Четиричасовото му забавяне бе опънало нервите на Жерар до скъсване. Клариса също бе неспокойна и облекчението ѝ, когато видя слугата да носи писмо — слава Богу, не това от Жерар, а друго, написано собственоръчно от Морийн, — бе не по-малко от радостта на младия виконт.

Още преди лакеят да напусне салона, Жерар разчупи восьмичния печат и очите му жадно се плъзнаха по редовете. Но думите играеха пред очите му. Писмото бе съвсем кратко и съдържано. Морийн съобщаваше, че ще направи посещение в Оркид Хаус утре преди обед. Нищо не издаваше чувствата ѝ, освен странния подпис: „Малката катеричка“.

Жерар бе на седмото небе. С грейнали от радост очи той показа писмото на Клариса.

— Вижте, вижте тук, мадам Мантън! Подписала се е така, както само аз я наричам!... Не би го направила, ако искаше да сложи край на отношенията ни. Нали? Не мислите ли? Ако тя още ме обича, ще съм най-щастливият човек на този свят! Нищо друго не ми трябва! Кажете ми, мадам Мантън! Кажете ми, че не храня празни надежди!

Клариса се опита да му вдъхне увереност, но самата тя далеч не беше спокойна. Зад фасадата на изисканост и светска сдържаност, наложена от брака и новото ѝ положение, Морийн продължаваше да бъде импулсивно и буйно дете. Ако двамата, тласкани от лудостта на любовта, се забравят, може да пламне пожар с непредвидими последици. И тя ще носи вина за разпалването на тази стихия! В случай, че сър Джон разбере за нейното участие, ще ѝ се разсърди завинаги... Но това би била най-малката беда. Какво ще стане с Морийн и Жерар? Цялото им бъдеще бе поставено на карта...

Морийн беше извън себе си от радост, когато прочете бележката на Жерар. Имаше чувството, че самият Бог ѝ дарява възможност да се докосне поне за миг до щастието. Часовете, които оставаха до срещата ѝ с него, можеха да бъдат използвани, за да обмисли плана, който вече се оформяше в главата ѝ. Ако успее да намери някаква причина, която да налага отиването ѝ в имението на мистър Глоувър, Жерар сигурно ще може да я последва... Да прекарат заедно една или две нощи... Там ще бъдат съвсем сами, с изключение, разбира се, на двамата възрастни прислужници... Но би могла да нареди на Дикън да тръгне преди нея и да ги отпрати на кратка почивка в Брайтълмстоун, като им даде и нужните пари. Такава неочаквана щедрост сигурно ще ги изненада, но така или иначе ще напуснат имението преди тя и Жерар да пристигнат. Няма нищо да разберат... Честта на Джилбърт не бива да пострада...

Морийн незабавно опипа почвата, като спомена пред лорд Бар за евентуалното си заминаване за Съсекс. Почувства се гузна, когато Джилбърт ни най-малко не се усъмни в скалъпеното обяснение. Морийн показа писмо от адвоката на мистър Глоувър, който съобщаваше, че присъствието ѝ е наложително.

— Няма ли да е твърде уморително за тебе едно пътуване дотам в това лошо време? — попита загрижено той. — Не могат ли юридическите въпроси да почакаат до пролетта? Ако е толкова важно да заминеш, ще е най-добре да те придружа и сам да се оправя с това адвокатче...

— Не е необходимо! — побърза да го разубеди Морийн. — Дори ще ми бъде приятно да пътувам. Знаеш, че Дикън ще се грижи за мене. Но още се колебая дали да тръгна. Нека да решаваме утре...

Лорд Бар не зададе повече въпроси. Изминалата година бе най-щастливата в живота му, макар че поради младостта и неукротимата енергия на Морийн, а също и поради нарастващата ѝ популярност светските им ангажменти бяха станали десетократно повече. Понякога се чувстваше уморен от тези безкрайни забавления. Разбира се, Морийн винаги искаше съгласието му, когато приемаше някоя покана или канеше гости у дома. Джилбърт знаеше, че тя с радост би се отказала веднага от всяко светско удоволствие, стига да забележеше у него и най-малката проява на умора или неразположение. Но все пак успяваше да намери покоя, който повече подхождаше на напредналите му години, само при някое от редките ѝ отсъствия.

Морийн не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за писъмцето на Жерар, скрито в чантата ѝ. Просто не можеше да си намери място. Все още не ѝ се вярваше, че Жерар се намира в Оркид Хаус. Сега може би спи в нейната спалня... където се бяха любили, докато Роуз пазеше на стълбите...

Имаше чувството, че утрото няма никога да настъпи. Не знаеше как ще преживее тази нощ.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

1798

Жерар стоеше до големия прозорец в салона на Клариса още от ранни зори. С ръка на сатенените завеси и вперени към улицата очи, той усещаше как целият изтръпва при вида на всеки ездач или карета. Погледът му търсеше сред минувачите фигурата на Морийн. Беше казала, че ще дойде преди обяд...

Малко след единадесет тя се появи на кон, облечена в смарагдовозелен костюм за езда. Вятърът развяваше щраусовите пера на шапката ѝ. Когато видя, че Дикън ѝ помага да слезе от коня, Жерар за секунди се намери до вратата и преди още Морийн да посегне към тежкото бронзово чукче, той застана пред нея и притисна облечената ѝ в ръкавица ръка към устните си.

— Най-после! Толкова те чаках!...

Порозовялото от вятъра и ездата лице на Морийн му се стори някак прекалено сериозно, но само след миг угълчетата на устата ѝ потрепнаха и устните ѝ се разтеглиха в щастлива усмивка.

— Нима мислеше, че мога да не дойда, Жерар? — Тонът ѝ му припомни предишните им закачки и той също се засмя. Изпита безкрайно облекчение, че най-после я вижда пред себе си. Предложи ѝ ръката си и я въведе в къщата. Прислужницата пое шапката и камшика ѝ за езда, покани ги да влязат в салона и затвори вратата след тях. Отсъствието на Клариса беше твърде многозначително.

Жерар изчака Морийн да свали ръкавиците си и отново притисна устните към ръката ѝ.

— По-красива си отвсякога! — прошепна той с искрено възхищение. — Мадам Мантън не ме предупреди, че си станала изискана и царствена като принцеса. Ето те напълно пораснала, моя прекрасна Морийн!

— И аз мисля така — съгласи се тя. — Ами ти, Жерар? Ти също си се изменил. Изглеждаш ми... по-възрастен и някак... отслабнал. Добре ли си?

— Но никак не съм променил чувствата си към тебе! — отвърна той. Гласът му издаваше вълнение, а черните му очи я гледаха безкрайно сериозно. — Обичам те все така, Морийн! На този свят за мене няма щастие без теб!

Докато я притегляше бавно към себе си, видя как тя притвори очи и преди гъстите ѝ мигли да ги скрият съвсем, прочете в тях копнеж и пълно отдаване.

Той жадно впи устни в устата ѝ, чувстваше трепета на разпалващата се у нея страст. Жерар нетърпеливо се отдръпна и трескаво започна да разкопчава кадифения ѝ жакет. Свали го и се взря като омагьосан в раменете ѝ. Наедрелите ѝ гърди под меката коприна на корсажа го влудяваха.

Морийн галеше гърба му, ръцете ѝ го притискаха, за да усетят заякналите му от физическата работа мускули под ленената риза. Макар и отслабнал на тегло, той изглеждаше много по-силен отпреди и тази промяна накара дъха ѝ да спре.

Той обхвана с длани гърдите ѝ и настойчиво се склони над нея. Но тя се опомни и се пребори със слабостта, която подкоси коленете ѝ. Не могат да се любят в салона на леля Клари! Щяха да се отдадат истински един на друг едва по-късно...

Когато ръцете ѝ отблъснаха неговите, по лицето на Жерар се изписа такова огромно разочарование, че Морийн се разсмя от сърце.

— Я не се мръщи така! — скара му се тя с престорена строгост. — Усмхни се! Имам да ти направя едно предложение... Сигурна съм, че ще го приемеш с радост, любов моя!

Нежното обръщение го накара бързо да протегне ръце към нея, но Морийн отново го възпря.

— Искам да чуеш внимателно това, което ще ти кажа — започна тя и в очите ѝ блесна палавото пламъче, което винаги го караше да се разтапя. Този път обаче той се въздържа и не посегна към нея, но продължи да я поглъща с очи. — Жерар, моля те, престани да ме зяпаш така, а ме чуй! Защото онова, което искам да ти предложа, ще ти достави огромна радост, вярвай ми!

— Аз и сега съм щастлив както никога в живота си!

— Не, обещавам ти, че ще бъде много по-хубаво...

Лицето ѝ стана сериозно и тя започна да излага пред него плана си. Каза му, че могат да заминат още днес за Съсекс. Разбира се, ще

трябва да пренощуват някъде по пътя, но дори и с това забавяне ще пристигнат в имението не по-късно от утре следобед.

— Там няма да има никой, Жерар. Преди да почине, добрият мистър Глоувър ми го завеща и сега то е моят дом. Ще бъдем съвсем сами, а и ще се намираме в пълна безопасност. Стига естествено — добави тя, внезапно обзета от свян — и ти да го желаеш...

В първия миг по лицето на Жерар се изписа безкрайно учудване, но когато смисълът на думите ѝ достигна до съзнанието му, той нададе радостен вик и я погледна с такова обожание, че дъхът ѝ спря. И ако Клариса не бе избрала именно този момент да се появи на сцената, Морийн щеше сама да се поддаде на изкушението и да се хвърли в обятията му. Но вместо това тя прегърна Клариса и извика:

— Лельо Клари! Нямах представа колко съм ти благодарна! Безкрайно съм щастлива! И Жерар също... Тръгваме заедно за Съсекс. Джилбърт вече ми позволи да замина. О, кажи, че се радваш за мене, кажи, не е ли прекрасно?

Клариса прехапа устни. Нима Морийн иска да каже, че е получила разрешение от лорд Бар виконтът да стане неин любовник?! При вида на озадаченото ѝ лице Морийн избухна в смях и я прегърна отново.

— Моля те, не се тревожи толкова, скъпа! Там ще сме в пълна безопасност. Никой друг няма да знае, че Жерар е тръгнал с мен, а аз съм сигурна, че ти можеш да пазиш тайна!

Клариса въздъхна с облекчение. Поне Морийн не бе загубила напълно ума си и мислеше за последиците от своите действия. Независимо от това Клариса отдели следващия един час, за да даде някои наставления на младите. Освен Дикън, Морийн трябваше да вземе и Роуз, на която също можеха да имат пълно доверие. Необходима им бе прислужница за домакинската работа.

— Но аз мога да готвя и сама! — възрази с грейнало от радост лице Морийн, без да пуска ръката на Жерар. — Нима си забравила, че съм отраснала във ферма?

С огромно нежелание Морийн се откъсна от Жерар, защото преди да напусне Лондон, имаше да свърши толкова много неща. Първо трябваше да изпрати Дикън, за да освободи прислугата преди тяхното пристигане. За да ги изпревари, той трябваше да язди цяла нощ.

Разбраха се Жерар да тръгне с дилижанса и след като премине Уестминстърския мост, Морийн да го вземе с каретата в три следобед. Ако всичко вървеше според плана, трябваше да стигнат Ийст Гринстед преди стъмване и да прекарат нощта в някоя странноприемница. Решиха да останат заедно цяла седмица — всъщност толкова кратко време, като се има предвид, че отсега нататък щяха да бъдат разделени до края на живота си!...

Когато Морийн се отпрати към Бар Хаус, за да се приготви, Жерар също излезе, защото искаше да ѝ купи подарък. Не можеше да си позволи да ѝ купи накит, наистина достоен за нея, но все пак се спря на тънко златно пръстенче, украсено с няколко перли. Избра го не само защото бе очарован от него, а по-скоро заради историята му, разказана от бижутера. Чарлз II подарил този пръстен на възлюбената си Нел Гуин, която го завещала на дъщеря си, а тя от своя страна го подарила на една достойна дама в знак на благодарност за оказаната ѝ помощ в някаква политическа интрига. Ако историята беше вярна, пръстенът бе най-малко стогодишен, а това, че един крал го е подарил на любимата си, го правеше още по-ценен.

— Великолепно хрумване, Жерар! И много романтично! — одобри Клариса, като видя пръстена. — Сигурна съм, че Морийн ще бъде очарована. Наистина добре си се сетил... — В очите на Клариса се появиха сълзи и тя бързо добави: — Грижи се за нея! Морийн те обича от цялото си сърце и когато тази седмица изтече, раздялата ще ѝ донесе толкова мъка, колкото и на тебе, Жерар. Направи така, че всичко да стане възможно най-безболезнено за нея!

Пътуването мина без произшествия, ако се изключи срещата им с ескадрон гренадири, командвани от лейтенант Хайд, които ги настигнаха и спряха каретата. Офицерът обясни, че преследват шайка контрабандисти, които след кратка престрелка успели да избягат на юг. Той ги предупреди да се пазят от тези отчаяни разбойници и убийци.

Когато войниците отминаха в галоп, Жерар с усмивка заяви на Морийн, че лично той е толкова задължен на контрабандистите, та не би могъл да предаде на закона нито един от тях, дори и да знае къде се намират. Разказа ѝ как, след като Дикън го свързал за първи път с тях в Алфристън, те го качили на една голяма лодка, натоварена с контрабандна вълна, и го закарали в Дюнкерк. Отнасяли се към него с добродушна грубост и се погрижили да го предадат в сигурни ръце,

щом стъпили на френска земя. Съучастниците им там осигурили незаконен товар от алкохол, тютюн и чай, който да прекарат на връщане в Англия. Тези хора именно дали на Жерар пари и дрехи, упътили го как най-бързо да стигне до Компьен, като се задоволили с голото обещание да им се отплати някой ден, когато възвърне богатството си.

— Никой не е в състояние да спре контрабандистите в Съсекс — съгласи се Морийн. — Те са толкова многобройни във всеки град и село, че миналото лято мистър Сейл не можа да намери и свестен ратай, защото повечето млади мъже се препитаваха от контрабанда. Говори се, че в Алфрискън честните търговци не издържат на конкуренцията.

— Естествено, че никой няма да спазва законите, докато митата, особено за вноса на чай, са толкова големи — съгласи се Жерар и повдигна рамене.

Когато спряха в двора на странноприемницата „Котката“ в Ийст Гринстед, конете бяха капнали от умора. Старата сграда, построена през шестнадесети век, бе приятно отоплена и уютна. Както се бяха уговорили, Жерар и Морийн се представиха като виконт и виконтеса Дьо Валенс. Съвършеният френски на Морийн успя да заблуди собственика, при когото често отсядаха емигранти от Франция.

Съдържателят огледа дрехите им, прецени, че гостите са достатъчно заможни, и се разтопи от любезност. Докато вечеряха, той се убеди, че двамата са младоженци, защото се държаха за ръце, без да се свенят, и почти не забелязваха какво ядат, вперили очи един в друг. Освен това красивата виконтеса честичко поглеждаше към пръстена на безименния си пръст.

Жерар поръча да запалят голям огън в стаята им, защото, въпреки че пролетните дни бяха измамно топли, нощем ставаше студено. Младата двойка се оттегли веднага след вечеря. Желанието им да останат насаме бе толкова голямо, че едва забелязаха стопанина, който на висок глас им пожела лека нощ.

Макар да му се струваше, че цяла вечност съдържа копнежа си да я притежава, Жерар не искаше да прибързва. Държеше и двамата да изпитат наслада от всеки миг, който щяха да прекарат заедно.

Ръцете му трепереха от желание, но той влезе в ролята на грижлива камериерка и бавно разкопча ситните копченца на гърба ѝ.

Когато мекият сив сатен се плъзна по раменете ѝ, Жерар почувства, че сърцето му спира. Тялото ѝ бе толкова прекрасно, че не смееше да го докосне с ръце, боеше се да не остави следи по копринената кожа на раменете и шията ѝ. Той притисна устни към тила ѝ. Свенливо и същевременно гордо Морийн се обърна и разкри пред него цялата прелест на младото си тяло.

— Любов моя! — извика той. — Толкова си красива!

Морийн стоеше неподвижно, докато устните му се спускаха към малиновите зърна на гърдите ѝ, които издаваха желание, не по-малко на неговото.

— Обичам те! Обичам те! — прошепна тя, заровила пръсти в тъмната му къдрава коса.

Те застанаха съвсем голи един срещу друг пред камината. Отблясъците на огъня позлатяваха гъвкавите им тела, в които пулсираше отчаяният копнеж да се слоят. Сякаш по неизречено споразумение двамата бавно се отпуснаха назад върху пухеното легло, изоставили всякакъв свян и колебание. Приличаха на две млади животни, които, тласкани от дивата нужда да съединят телата си, са забравили всичко друго на този свят.

В тишината на отлива Жерар нежно отстрани една къдрица от лицето ѝ, целуна я и заговори първи:

— Как да ти опиша неземната наслада, която ми доставяш? Само да бях сигурен, че и ти изпитваш същото...

— Разбира се, мили! — с лека усмивка отвърна Морийн. — Нищо на този свят не може да се сравни с възбудата и спокойствието, което настъпва след нея... — Тя забеляза, че той едва забележимо смръщи чело сякаш от болка, и леко го докосна с пръст. — Какво има, любов моя?

Жерар се поколеба, но не можа да сдържи пристъпа на ревност, който с ледена ръка притисна сърцето му.

— Обикновено жените не изпитват истинска наслада... — предпазливо каза той.

Морийн на свой ред пламна от ревност.

— От някоя жена ли знаеш това? Мълчанието ти е достатъчно красноречив отговор. А аз ти бях вярна, Жерар! Никой не ме е докосвал с пръст, след като бяхме заедно!

Жерар, който чувстваше, че ще се пръсне от напрежение, въздъхна облекчено.

— Прости ми, единствена моя! Боях се, че някой друг те е научил да се любиш така необуздано! Умолявам те, прости недостойните ми съмнения! Кълна се в честта си, аз също ти бях верен.

Тя мигом се озова в прегръдките му, забравила изгарящата ревност. Започнаха отново да се целуват, но нещо продължаваше да тревожи Морийн:

— Зная, че в живота ти е имало и други жени — отдръпна се тя. — Та ти си истински мъж! Не ти се сърдя за това... Но искам да зная... Любил ли си се с някоя така, както се любиш с мене?

— С никоя, заклевам се! — без колебание отвърна той. — Сега, когато страстта ни бе споделена, те обичам още повече. Обичам те като жена, обичам душата и тялото ти! Без тебе не бих могъл да бъда мъж... Ето, признах ти най-голямата си слабост.

Морийн започна да целува устните и очите му, покри цялото му лице с целувки. После изведнъж се отдръпна и седна в леглото като малко дете, на което е хрумнало нещо.

— Сетих се за думите, които прочетох в една книга само преди седмица. Писал ги е един драматург на име Уилиам Конгрийв. Този пасаж остана в съзнанието ми, защото много точно описваше онова, което чувствах, когато си мислех, че няма да те видя никога вече...

Жерар лежеше по гръб и съзерцаваше с обич бързата смяна на израженията по лицето ѝ. Чувстваше, че никога няма да се насити да я слуша и да я гледа, защото всеки път откриваше нова страна от нейното обаяние.

— Уилиам Конгрийв пише: „Животът без любов е бreme“. И чуй колко хубаво го е казал по-нататък: „Времето не чака; което му отказваме сега, даряваме го на смъртта и само докато обичаме, живеем...“

Жерар я притегли в обятията си. По тялото му премина ледената тръпка на страха. Думите бяха толкова неумолимо верни! Без любов последните месеци му се бяха сторили цяла вечност. А сега времето, този стар мошеник, щеше да ги измами и да отнесе бързо единствените няколко часа пълноценен живот, които имаха.

Той усещаше върху себе си сладостната, уханна тежест на тялото ѝ, което излъчваше мека топлина. Притисна я така, като че искаше да се слоят в едно цяло.

— За мене ти си животът! — прошепна той и устните му се плъзнаха към зърното на гърдата ѝ, сякаш се бе превърнал в малко дете, което търси утеха на гърдата на майка си.

Докато се любеха за втори път, Морийн си помисли, че той ѝ дарява живот. Той насищаше нуждата ѝ да бъде негова и не само тялото му, но и частица от душата му проникваше в нея. Тя извика, но не от болка, а от ликуваща наслада. Останаха така, без да се разделят, докато заспаха, и дъхът им се сля, следвайки примера на телата.

Събуди я чуруликането на цял хор от птички. Още сънена, Морийн отвори очи и първото, което видя, бе огряното от лъчите на яркото пролетно слънце лице на Жерар. Тя дълго го гледа, без да вдига глава от възглавницата. В съня си той приличаше на малко момче. Кичури от къдравата му тъмна коса бяха нападали върху челото му, а гъстите дълги мигли хвърляха сенки на загорялата му кожа. Едва се съдържа да не прокара пръст от скулите надолу към мускулестата му шия. По-добре да не го буди. Искаше тайно от целия свят през тези няколко мига да запечати образа му в съзнанието си.

Тя гледаше с усмивка наболата му брада, дори се опита да си го представи, да речем, след тридесет години с истинска дълга брада и мустаци. Питаше се дали и тогава тялото ѝ ще се топи от тази всепоглъщаща нежност, която изпитваше сега. „Да, в нищо няма да се променя — помисли си тя с притворени очи и отправи отчаяно молитва към Бога да им позволи да бъдат поне още веднъж заедно преди смъртта. — Ако Жерар умре, и аз ще сложа край на живота си...“

Когато отново отвори очи, видя, че той е буден и с радостна усмивка се хвърли в разтворените му обятия.

— Обичам те! — прошепна щастливо тя в същия миг, когато и той отвори уста да го изрече. Морийн избухна в безгрижен смях и закачливо го хвана за носа: — Аз го казах първа!

— Казахме го едновременно! — възрази той, докато галеше косата ѝ.

— Поне си го помислих първа! Все пак бях будна преди тебе!

— Мислех го в съня си през цялата нощ — упорстваше Жерар. Лицето му просия, когато по нацупените устни на Морийн разбра, че тя се признава за победена. — Освен това — закачливо добави той — аз те обичам повече, отколкото ти мене!

— Е, да, но аз те обичам по-отдавна! — тържествуващо заяви Морийн. — Влюбих се в тебе още когато падна от стъпалото на каретата и се просна в краката ми. Олеле, колко беше сърдит!

— А ти беше жестока. Как можа да ми се присмееш?

— Напротив, не ти ли помогнах да се изправиш? — възмути се Морийн.

— Добре, добре! С това си заслужи целувката, която сега ще получиш. — Той повече от щедро заплати за направената му услуга.

— Толкова съм щастлива, Жерар — каза тя с лека въздишка и се сгуши в ръцете му. — Никога не съм вярвала, че може да има такова съвършено щастие. Виж, дори и природата ни прави най-прекрасния подарък. Навън е чудесен ден! Ако това време се задържи, можем да си измислим безброй забавления като пристигнем в имението.

— Не ме интересува какво ще правим, стига ми да съм с тебе! — искрено каза Жерар. — Нека бъде така, както ти е приятно!

— Толкова неща имам да ти показвам — задъхано продължи тя. — Ще ловим пъстърва в реката, ще яздим из хълмовете, за да чуем песента на чучулигата... Ще идем до вятърните мелници, ще си играем с малките теленца, а след това ще се разхождаме в гората, ще наберем камбанки и ще прегледаме птичите гнезда. Съсекс е моят истински дом, Жерар. Отраснала съм на село и обожавам природата. Неприятно ли ти е това?

— Точно обратното, скъпа. Доставя ми огромна радост, защото аз също съм роден в провинцията, дори не издържам да живея дълго в града.

Морийн бе готова да му разказва още много за дома си, но Жерар настоя да тръгнат час по-скоро. Ала последната уж целувка постепенно се удължи, докато и двамата забравиха за ранното ставане и загубиха още половин час, отдадени на своята любов.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

1798

Никой не видя двамата влюбени — знаеха само Дикън и Роуз. Наистина, докато яздеха из хълмовете, мярваха отдалече някой случаен овчар или кравар, подкарал стадото си през полето, но старателно избягваха всички срещи от страх да не се натъкнат на познати.

Впрочем никой от лондонските приятели не би познал Морийн, ако я видеше сега — тя бе изоставила всичко, което напомняше, че е високопоставена дама. Носеше проста памучна рокля на селско момиче, ходеше навън боса и гологлава. Жерар също заряза връзката и ботушите и излизаше само по риза и панталони.

Ден след ден слънцето продължаваше да грее от ясното синьо небе, само тук-там се виждаха малки бели облачета. Морийн знаеше, че фермерите искат дъжд, който да напои посевите, но си мислеше, че няма нищо лошо, ако поизчакат до края на седмицата, защото Господ бе чул молитвите ѝ и бе превърнал пролетта в истинско лято.

Жерар се бореше с тъгата, която го обземаше при мисълта, че тяхната идилия ще свърши твърде бързо. Мъчеше се да забрави, че скоро ще трябва да се върне в Лондон, за да ухажва Мерседес. Това би било непосилно за него! Но гледаше да не издава мрачните си предчувствия за бъдещето, не искаше да тревожи Морийн.

Самата тя също таеше страховете си. Всеки ден, всяка нощ те навлизаха все по-дълбоко в тайните на любовта. Струваше ѝ се ужасно, че скоро ще трябва да заживее отново в Лондон като лейди Бар. Сега разбираше защо Клариса не се зарадва, че двамата с Жерар ще прекарат заедно една седмица. За разлика от нея Клариса знаеше колко безпомощна, колко зависима може да стане една жена, щом познае истинската любов. Морийн имаше чувството, че е заедно с Жерар, откакто се помни. Случваше се да заговорят едновременно и от устните им да излязат едни и същи думи. Ставаха сериозни само когато се любеха, а през останалото време се смееха до припадък. Телата им също постигнаха съвършена хармония. Само за няколко дни

тя опозна мислите и душата на Жерар така, както не бе опознала съпруга си за една година брак. Привързаността ѝ към Джилбърт не бе отслабнала, но към нея се примесваше и съжаление, защото той никога нямаше да узнае как споделената любов озарява живота на човека.

Морийн се опасяваше, че щом я зърне в Лондон, той ще усети промяната у нея и ще потърси причината за това. Чувстваше се съвсем различно, сякаш бе слепец, прогледнал изведнъж, сякаш имаше ново тяло, изтъкано от светлина, огън и музика. Думите на Конгрийв ѝ се струаха по-правдиви от всякога: „... И само докато обичаме живеем“...

Романтичната атмосфера около двамата влюбени като че заразяваше всички живи същества край тях. Дикън и Роуз прекарваха по цели часове заедно. В началото ги събра обичта, която и двамата изпитваха към Морийн. Дикън не одобряваше в себе си онова, което става, воден не толкова от морални съображения, колкото от страх. Какво би станало с Морийн, ако се разчуеше, че си има любовник? Но колкото повече опознаваше младия виконт, толкова повече го харесваше. Не можеше да има съмнение, че той обича Морийн дълбоко и искрено. Дикън се убеди с огромно облекчение, че Жерар не е решил само да се позабавлява с нея, както правеха толкова много господа, възползвайки се от женската слабост. Страхът му за бъдещето обаче оставаше. Напълно се съгласи с Роуз, когато тя сподели с него, че тази чудна приказка няма да има добър край.

— Струва ми се, че и двамата ще пролеят не една сълза за всяка усмивка, която сега виждаме по лицата им.

Въпреки че този сериозен въпрос вълнуваше и него, Дикън се засмя:

— Ти, госпоице, започна досущ като чужденка да ги редиш!

С порозовели от смущение бузи под бялото боне Роуз посегна да го плесне с престилката си и каза възмутено:

— Чужденка ли? Гледай го ти! Вие от Съсекс говорите като чужденци, та и никой не ви отбира от приказката! — Чувствителната девойка забеляза изписаното на лицето му смущение и побърза да смекчи думите си: — Все пак ти си възпитано момче, а милейди казва, че много разбираш от коне. Пък си и по-силен от градските момци — добави тя, като видя как той вдигна като перце тежкия наръч дърва за кухненската печка.

В Лондон Роуз почти не бе обръщала внимание на младия слуга. Тя бе приятно закръглена и с веселия си нрав си бе спечелила доста обожатели в Бар Хаус. Старшият лакей например все гледаше да я причака по коридорите и ѝ пречеше да си гледа работата. Той хич не изглеждаше зле, особено като облечеше ливреята и си напудреше косата. Камериерът на Негова светлост веднъж се опита да си открадне целувка от нея, ама пък беше германец, а на Роуз и през ум не ѝ минаваше да спре очи на чужденец. Луничавият червенокос Дикън не можеше да се мери с тях. Но сега започваше да го харесва и да го уважава. Роуз разбираше защо казват, че тихите води са най-дълбоки, откриваше толкова много под скромната му външност...

Ако тя самата не го бе окуражила, Дикън едва ли би надмогнал свенливостта си дотолкова, че да започне да я ухажда. Един ден, докато нареждаше масата, Роуз видя как той не може да откъсне очи от деколтето ѝ и му се усмихна мило, без всякакво предизвикателство. След това той започна да ѝ носи букетчета от иглики и виолетки, а веднъж ѝ подари едно пъстро яйце от дрозд, което бе изпразнил през малка дупчица в черупката, така че да се запази.

Морийн и Жерар бяха твърде погълнати от близостта си, за да забележат зараждащата се любов между Дикън и Роуз. Те бяха благодарни на прислужниците, че почти не се мяркат из къщата и не задават никакви въпроси. Вечер Морийн свиреше на пианото на мистър Глоувър, а Жерар седеше зад нея на малкото столче, обхванал кръста ѝ с ръце. Той притискаше лице в косите ѝ и тананикаше оперни арии. Нито за миг не понасяше да бъде далеч от нея. Очите му, а и ръцете му я търсеха непрекъснато.

Понякога тя се преструваше, че не усеща как ръката му жадно докосва гърдите ѝ, но после внезапно се обръщаше и го притискаше силно към себе си. Тлеещата жаравана на желанието им лумваше в пламъци и те бързо започваха да се събличат с безброй целувки и любовни думи, докато и двамата не занемяваха от обзелата ги страст.

Често нямаха търпение да стигнат до спалнята и се любеха там, където си бяха — на зелената трева по поляните, върху мекия мъх в гората, сред разцъфналите нарциси... Ако Дикън и Роуз се случеха извън къщата, двамата хвърляха копринените възглавници на килима и се отдаваха един на друг, без да ги е грижа, че прислужниците могат да се върнат и да ги заварят така.

С престорен гняв Жерар я обвини, че заради нея няма никога да изпита удоволствие с друга жена. Толкова се надявал да има безброй жени, а сега всичко рухнало, бил обречен на самота до края на живота си.

— Да не бях лягал никога с тебе! — продължаваше да я дразни той, докато леко хапеше голото ѝ рамо. — Сега вече няма да пожелая никоя друга!

Морийн бе натъжена, защото до края на идилията им оставаше само една нощ, и не отвърна на шегата му:

— Не ми говори за други жени! — умолително каза тя. — Не мога да понеса тази мисъл. Ще се ожениш за Мерседес де Фаенца и си длъжен да имаш деца от нея, а...

Гласът ѝ затрепери и секна. Не по-малко разстроен от нея, Жерар я притисна отчаяно към себе си и извика:

— Няма да се оженя! Не мога! Майка ми никога не би поискала от мене да го направя, ако знаеше какво се случи между нас. Обичам те, Морийн! Обичам само тебе и никоя друга! — Той повтаряше тези думи като заклинание, опитвайки се да вдъхне чрез тях увереност и на двамата. Беше съвсем искрен. В живота му не можеше да има друга жена. Мълчанието на Морийн бе истинско наказание за него. — Кълна се в живота на майка си, че ще ти остана верен...

Морийн сложи ръка на устните му.

— Не бива, Жерар! И аз те обичам повече от всичко, но не искам да ми даваш такава клетва. Ти си длъжен да се ожениш. Леля Клари ме накара да видя, че би било грях да търсим някакъв друг изход. Аз също съм омъжена и не съм свободна да те последвам. Дори и да получа развод от бедния Джилбърт, ти си католик и бракът между нас е невъзможен.

— Но поне можем да бъдем заедно! — извика той, готов да се разплаче. — Нима това не е достатъчно за тебе?

Толкова ѝ се искаше да каже „да“. Колко лесно би било да следва единствено собствените си желания! Но не можеше да нарани така Джилбърт, защото нейното безчестие щеше да го унизи дълбоко, а трябваше да мисли и за бъдещето на Жерар. Никога не би се съгласила да стори нещо, което ще го опозори. Когато страстта му поохладнее и той отново си припомни задълженията си, сигурно ще намрази и нея, и себе си заради мъката, която е причинил на майка си.

— Твърде много те обичам, Жерар, за да направя това. Трябва взаимно да си помогнем и да бъдем силни. Бог ни подари тази седмица и нямаме право да го молим за повече. Помисли си колко много хора на този свят не са познали и една хилядна от нашето щастие! Ние изживяхме живота си само за една седмица, но не сме пропилили нито час, нито минута дори. Нека не разваляме и тези последни мигове, нека не мечтаем за невъзможното!

Логиката в думите ѝ го накара да замълчи, макар да не му донесе облекчение. Възхищаваше се от силата ѝ, защото бе сигурен, че го обича не по-малко, отколкото той нея. И раздялата щеше да ѝ причини същата болка. Едничката му утеха бе, че макар да се връща при съпруга си, тя няма да споделя леглото му... Но колко ли самотна и нещастна ще се чувства сега, когато тялото ѝ отново бе разбудено от любовта? Дори нямаше деца, които да запълнят живота ѝ.

Както често се случваше напоследък, двамата отново си мислеха за едно и също. Той я чу да казва тихо:

— Ако поне имах дете, Жерар, щях по-лесно да преживея раздялата. Как бих искала да имам син, който да прилича на тебе!

— Аз пък искам дъщеря. Едно мъничко момиченце със златна косица и зелени очи, със сладка усмивка като на майка си...

— Най-добре е да са момиче и момче! — каза Морийн замечтано. — Как ще ги наречем, Жерар? Може би Мариан и Антоан, на майка ти и на баща ти?

— Мариан е чудесно, но тъй като винаги съм искал да ме наричат с второто ми име — Дариус, ще дам него на сина си.

Морийн скри лице във възглавницата, уплашена да не би устните ѝ да произнесат безмълвната молба: „Искам дете от тебе, Жерар! Дай ми своя син и заради тебе ще го нарека Дариус. Щом наистина трябва да се разделим, остави ми част от себе си, която да мога да притискам до сърцето си като доказателство за любовта ти...“

Тя знаеше, че молбата ѝ е неизпълнима. Като съпруга на Джилбърт не можеше да има дете от Жерар. Неговото дете трябваше да има друга майка, защото произходът му изискваше това.

— Ти си моето дете! — каза тя и притисна пламенно главата му към гърдите си. — Ти си ми всичко: дете, любим, приятел! Ти си моето сърце! Нищо повече не ми е нужно.

Морийн не знаеше, че е бременна.

Колкото и да се стараеха, двамата не успяха да бъдат весели и безгрижни през този последен ден. Роуз и Дикън подреждаха къщата преди завръщането на старата икономка на мистър Глоувър и съпруга ѝ. Освен това трябваше да приготвят „лондонските“ дрехи на Морийн, да стегнат куфарите ѝ, а да помислят и за своя багаж.

Сякаш в съзвучие с тъгата, обхванала четиримата млади хора, времето се развали и дъждецът, който ръмеше от сутринта, към обяд се превърна в истински потоп.

Жерар крачеше неспокойно напред-назад из салона, докато Морийн се опитваше да се съсредоточи върху писмото до някакъв далечен роднина на мистър Глоувър. Бе отлагала написването му до последния момент, не искаше да губи време със занимания, които макар и за малко биха я откъснали от Жерар. Сега обаче мислите ѝ бяха изцяло заети със заминаването и с предстоящата раздяла.

— Дори искам този ужасен момент най-после да дойде! — избухна Жерар с дрезгав от възмущение глас. — Но в същото време съзнавам, че всяка минута, която ни остава, е по-скъпа от злато!

Морийн вдигна глава от бюрото и с натежало сърце погледна измъченото му лице.

— И двамата полагаме огромни усилия да не мислим за бъдещето, но може би ще бъде по-добре, ако си кажем цялата истина сега, докато сме още заедно — предложи тя. — Какво ще правиш, след като се прибереш в Лондон, Жерар? Мисля, че ще ми бъде по-лесно, ако зная къде си, отколкото, ако изчезнеш и трябва да научавам всичко от чужди уста.

— Предполагам, че ще отида при баща ти, за да му се представя след пристигането си в Англия — каза той с тежка въздишка. — Мадам Мантън ми каза, че сър Джон ще се върне в Уайфолд Хаус през първата седмица на април. — Обзет от някаква мисъл, той бързо прекоси стаята и застана пред нея с пламнало от възбуда лице. — Морийн, любов моя! Току-що ми хрумна, че бихме могли да се срещаме в Оркид Хаус! Ще се отбивам да поднасям почитанията си на мадам Мантън, а ти ще правиш редовните си посещения... Ние...

Морийн нежно го накара да замълчи, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз също мислех за това, но не е възможно, любов моя. Ограниченията на тези тайни срещи ще ни тежат повече, отколкото абсолютната раздяла. Ти си в Англия, за да уредиш женитбата си, Жерар. Колкото и да не ти се иска, дължен си да ухажваш бъдещата си съпруга. Това е единственият начин да ме забравиш, единственият начин и аз да те забравя. Не можем, не бива да се виждаме повече.

— Но това е... невъзможно! — едва успя да промълви Жерар, когато най-сетне възвърна гласа си.

— Ще трябва да го направим — отвърна Морийн с твърдост, каквато всъщност не притежаваше. — Нима не разбираш, ние се обичаме толкова много, че нищо половинчато не би ни задоволило! Ако се срещнем отново, ще се отдадем един на друг, без да помислим за честта и чувствата на близките си. Не съм достатъчно силна, за да разговарям с теб като с приятел пред хората. Дори ти да си способен на това, моята любов ще ни издаде.

— Значи наистина желаете да не се виждаме никога вече, така ли? — В гласа му имаше толкова болка, че сълзи бликнаха от очите му.

— Ако размислиш, ще се съгласиш, че това е единственият начин, Жерар.

— Не може да е вярно! — гневно извика Жерар, но очите му избягваха нейните и Морийн разбра, че вътрешно той признава правотата ѝ. Заслепен от мъка, той търсеше да обвини някого за жестокостта на съдбата и тъй като насреща му беше само Морийн, се нахвърли върху нея: — От думите ти разбирам, че никак няма да ти е трудно да понесеш раздялата!...

— Не зная дали ще я преживея — тихо отвърна тя.

Жерар веднага падна на колене пред нея и зарови лице в скута ѝ. С разкъсвано от болка сърце Морийн галеше главата му и гледаше как сълзите ѝ капят върху тъмната му коса. Тези сълзи накараха Жерар да възвърне силите си. Собствената му мъка му се стори безкрайно незначителна в сравнение с нейната, сълзите ѝ му причиняваха непоносима болка.

— Недей да плачеш, любов моя! Не бива да прекараме така тези няколко последни часа, които ни остават! Днес виждаме бъдещето си мрачно и непрогледно, но кой знае, може би съдбата вече е решила някой ден да се свържем завинаги!

— Ако зная, че това ще стане, бих издържала на всичко! — изхлипа Морийн, като се притискаше отчаяно към него.

— Бог ни е създал един за друг! — пламенно каза той. — Сигурен съм! Помисли си, скъпа моя, колко странно, направо невероятно е, че въобще се срещнахме! Това е пръстът на съдбата, любима! — Той ѝ се усмихна окуражително. — Погледни навън, обич моя! Този потоп се оказа просто едно от вашите кратки английски превалвания! Слънцето изгря отново, това е добра поличба за нас!

След тези думи облаците, надвиснали над тяхното разбирателство, също се разсеяха и двамата направиха всичко, за да изглеждат щастливи до края на деня.

Дикън дойде да съобщи, че една от впрегатните кобили, Беси, нещо накуцва и се съмнявал дали ще е годна да върви на другата сутрин. Той попита не могат ли да отложат връщането в Лондон с един ден.

Морийн поклати отрицателно глава:

— Обещах на Негова светлост да се прибера най-късно утре. А вдругиден даваме вечеря, която не може да бъде отложена в последния момент.

— Хич не виждам как ще се справим, освен да наемем кон в Алфристън — каза Дикън.

— Ако искаш, остани тук ден-два, докато Беси бъде в състояние да измине пътя до Лондон, а ние ще се върнем с пощенската кола. Но как ще стигнеш до Алфристън, Дикън?

— Ще яхна другия кон, не берете грижа, и ще докарам за поводите коня, който ще наема — обясни спокойно Дикън.

Морийн се уплаши, че всичките им усилия да запазят в тайна престоя си, ще отидат на вятъра. В Алфристън сигурно много хора щяха да познаят Дикън, скоро ще се разнесе мълвата, че е отишъл да наеме втори впрегатен кон, нещо, което едва ли би сторил, ако пътуваше сам.

— Не се тревожи! — успокои я Жерар. — Вместо Дикън ще отида аз. В Алфристън никой не знае кой съм, а ако платя за коня в брой, няма да задават излишни въпроси. Тръгвам веднага щом Дикън ми обясни къде мога да намеря нов кон.

Жерар потегли по здрач. Тъмни облаци се скупчваха на вечерното небе. Идваше буря. Морийн и Роуз запалиха свещи, а Дикън

стъкна голям огън в камината. Когато Роуз излезе да приготви вечерята, Морийн заговори:

— Зная, че няма да кажеш на никого за тези седем дни. Ако някой научи, последиците не само за мене, но и за виконт Дьо Вал ще бъдат ужасни. Мислиш ли, че мога да вярвам на Роуз?

— И още как! — без колебание отвърна Дикън и се изчерви. — Тя е толкоз доверителна, колкото съм и аз.

Морийн го погледна с усмивка.

— Е, това напълно разсейва тревогите ми! Дикън, ти харесваш Роуз, нали? Разбирам, че е спечелила възхищението ти...

Лицето на Дикън стана червено като домати и той отговори смутено:

— Не съм виждал друга толкоз хубава девойка. Сигурен съм, че от нея ще излезе много състоятелна съпруга.

— Какво чувам! Роуз направо е грабнала сърцето ти! А тя споделя ли чувствата ти? Колко хубаво ще е да ви оженим!

— Рано е още да дигаме сватба — начумери се Дикън. — Хич не ми трябваше да си развързвам езика.

— Добре, де, не ми казвай ни дума повече! — през смях отвърна Морийн. — Повярвай ми, не съм имала намерение да си пъхам носа в твоите работи. Но искам да знаеш, че напълно одобрявам това и ако нямаш нищо против, при първия удобен случай ще кажа няколко думи на Роуз за тебе.

Дикън се усмихна на свой ред и простичко отвърна:

— Голяма услуга ще ми сторите. Тя е и хубава, и начетена, и, дето се казва, много други мъже мислят, че от нея ще стане добра жена.

— Да, но не забравяй, че красивата й главица съвсем не е празна — опита се да успокои страховете му Морийн. — Сигурна съм, че като поразмисли, ще избере тебе. Пък и аз така ще я посъветвам. — Морийн сложи ръка на рамото му и продължи със сериозен глас: — Ако наистина обичаш Роуз, не допускай нищо да застане между вас. Щастieto е там, където има любов.

Дикън видя тъгата в очите ѝ и несръчно се опита да я утеши:

— Толкоз ми е мъчно и за двама ви!

Очите ѝ плуваха в сълзи и тя обърна глава към прозореца, за да ги скрие.

— Их, че се е продънило! — каза тя на съсекски диалект и Дикън се разсмя на шегата ѝ.

— Дадох на виконта мойто наметало — каза той. — То ще го опази от дъжда.

В този момент виконтът, за когото говореха, беше по-мокър откогато и да било през живота си. Тялото му бе потопено в калните води на река Ууз и само наметалото на Дикън, закачило се за една от гредите на дървения мост, държеше главата му над покритата с тръстика водна повърхност.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

1798

Жерар яздеше от малък и бе превъзходен ездач. Но като минаваше по моста, конят му се подплаши от зловещия крясък на скрит в гората бухал, вдигна се на задните си крака и го хвърли от седлото. При падането главата му се удари в дървените подпори, дрехата му се закачи за една греда и той остана да виси в безсъзнание.

Ледената вода, която заля тялото му, не му помогна да дойде на себе си. Мракът се бе спуснал, облаците закриваха луната и беше тъмно като в рог. Не се чуваше нищо, освен плискането на водата и чукането на дъждовните капки по листата на дърветата.

Конят се бе успокоил и пасеше свежата пролетна трева по брега. Юздите висяха и спъваха предните му крака. Животното търпеливо очакваше ездача да го яхне отново. Внезапно конят изцвили тихо и веднага му отговори друго изцвилване, разнесоха се мъжки гласове:

— Внимавайте! Там има някой!

В тъмнината се чу подрънкване на конски амуниции, ездачите спряха наблизко. После настъпи тишина, нарушена от повторното изцвилване на коня на Жерар. Миг по-късно сред високата влажна трева изникна тъмният силует на мъж, който стискаше готов за стрелба пистолет. Доволен, че отново има компания, конят се приближи спънато към мъжа.

В мрака отекна груб смях.

— Само някакъв кон без ездач! — подвикна мъжът към чакащите си другари.

— Пази се! Ездачът може да се спотайва наоколо!

— Ако беше така, нямаше да го остави да се оплете в юздата си, а щеше да го върже.

От тъмнината изникнаха шест души, които наобиколиха коня на Жерар и го заоглеждаха внимателно в светлината на запаления фенер.

— Хубаво животно! — каза един от тях. — Явно собственикът му не е някой бедняк.

— Да бе, виж седлото и юздата! — съгласи се един от другарите му.

— Оставете го, и без това сме закъснели.

— А що да не го вземем? Все ще дадат за него няколко суверена...

— Та да увиснем на въжето като конекрадци, как не...

Хоров смях избухна при тези думи. Мъжете отиваха в Пивънси, за да се качат на борда на въоръжения търговски кораб, който щеше да отплава под прикритието на мрака с утринния прилив.

— Все пак мисля да се поогледаме наоколо — каза един от мъжете на име Томас Спрей. — Я дай фенера, Уил Бенет!

Друг контрабандист, чието име бе Джордж Принг, първи забеляза края на червеното наметало, грабна фенера от Уил и освети безжизненото тяло на Жерар във водата.

Шестимата го измъкнаха на брега и поднесоха фенера към лицето му. Джордж Принг пребърка умело дрехите му и измъкна тежката кесия. Мъжете се спогледаха заговорнически.

— Още е жив — каза някой.

— Да, още! — многозначително отвърна Уил Бенет и измъкна ножа от пояса си.

— Няма нужда! Дъждът ще го довърши съвсем.

— Не е беден — разсъждаваше на глас Томас Спрей. — Сигурно дори е някоя важна клечка. Ако го намерят мъртъв, полицията ще плъзне по тия места и ще стане една...

— Но ние нямаме нищо общо с това! — възрази Уил Бенет.

По-възрастният мъж го удари силно по лицето.

— Нямаше да имаме, ако не си беше показал муцуната в „Лисицата и яребицата“ тази вечер.

— Аз отде да знам, че онзи пияница бил акцизен чиновник?

Мъжете се разсмяха, но този път в гласовете им се долавяше страх.

— Всичко ще ти се изясни, като те познае, глупаво магаре такова! — намеси се един плещест мъж на име Спенсър Колисън.

— Ще го вземем с нас — нареди Томас с нетърпящ възражения глас. Той бе далеч по-умен от другарите си. — Ако изобщо дойде на себе си на кораба, ще ни плати тлъста сумичка, за да го свалим на брега. Заслужава си човек да спаси живота на някой богаташ.

Мъжете обсъдиха предложението и го сметнаха за приемливо. Само Уил Бенет възрази:

— А какво ще каже капитанът, като докараме непредвидено още един човек на борда?

Контрабандистите се изсмяха подигравателно, защото корабът беше голям и от хора винаги имаше нужда, особено ако се наложеше да влязат в бой с някоя патрулираща военна фрегата.

Томас измъкна плоско шише с бренди и изля няколко глътки в устата на Жерар. Той се размърда и простена, но остана в несвяст. Джордж Принг свали от коня си някакъв вързоп, развърза го и извади от него моряшки панталони, грубо вълнено палто и шапка на бели и червени райета. След това смъкна мокрите дрехи на Жерар, като не пропусна да пребърка джобовете и да прибере всичко ценно. Бързо го облякоха с моряшките дрехи, загърнаха го в сравнително сухото наметало, което бе останало над водата, и го сложиха по корем върху седлото на коня му.

— Докато минем хълмовете, току-виж се съвзел достатъчно, за да язди сам — каза Томас.

Те се качиха на конете и фенерът бе загасен. Изчакаха малко очите им да свикнат с мрака, после потеглиха през полето към неясните очертания на хълмовете. Дъждът бе престанал. Бледата луна надничаше през облаците, подгонени от извилия се вятър. Конете на контрабандистите, насочвани от опитни ръце, се движеха безшумно в прикритието на дърветата и падините. Последен бе жребецът на Жерар, воден за юздите от предния ездач.

Мъжете спряха да починат, скрити на завет зад една вятърна мелница. Те похапнаха и дадоха на Жерар още малко бренди. Отново се разгоря спор дали е разумно да го вземат със себе си. Но Томас, който се бе самообявил за водач, защото имаше най-силна воля, отново се наложи. Той виждаше, че Жерар е от благородно потекло и семейството му сигурно би заплатило за него голям откуп, по-голям от печалбите за цяла година нелегални пътувания, а почти при всяко такова пътуване трябваше да рискува живота си.

По изгрев слънце приближиха Пивънси. Спряха в една странноприемница. Съдържателят беше техен човек и можеха да му поверят конете си. Жребецът на Жерар остана привързан зад

мелницата, където мелничарят щеше да го намери, но нямаше да разбере, че те са замесени в цялата работа.

Състоянието на Жерар не се беше подобрило и ханджията предложи да го оставят при него на брега. Решиха обаче, че би било твърде опасно. Ако умре тук, подозрението ще падне върху съдържателя, а ако това се случи в морето, можеха просто да го изхвърлят през борда.

— Ще го вземем с нас! — неотстъпчиво заяви Томас. — Аз поемам грижите за него. А сега двама да го хванат и да го качат по трапа: Той няма да е единственият „пиян“ моряк тази сутрин.

Когато Жерар се озова на борда на малкия бързоходен кораб, който се наричаше „Четири бури“, отливът вече започваше. Моряците, заети с приготовленията за отплаване, не обърнаха внимание на Томас и неговия пиян приятел.

Едва след като излязоха в открито море и вълните разлюляха кораба така, че безжизненото тяло на Жерар изпадна от койката, в която го бе настанил Томас, се разбра, че на борда има болен.

— Предполагам, че си е ударил главата при падането от коня — обясни Томас на капитана. — След няколко дни ще бъде на крака.

— Но все пак кой е той? — недоумяваше капитанът. — Не му ли знаете поне името?

— Че какво значение има това? — отвърна Томас с лукава усмивка. — Той е млад и силен, така че като си върне ума, ще го пратим да поработи малко. Пък и да не е съвсем на себе си, все ще може да дърпа въже или да мие паниците в камбуза.

Капитанът имаше много работа и не прояви повече интерес. Познаваше Томас като добър моряк, на когото може да се разчита, и с облекчение остави заложника в неговите ръце.

Така Жерар, виконт Дьо Вал, стана член на екипажа на „Четири бури“ и бе записан под първото хрумнало на Томас име — Джордж Кинг^[1]. Приятелите му оцениха шегичката, защото горкият стар крал Джордж си беше съвсем щур, това всички го знаеха, а пленникът на Томас също не беше с всичкия си. Те не само козируваха, когато минаваха покрай койката на Жерар, но се надпреварваха да му оказват почести като на истински крал. Намериха му най-дебелото одеяло и най-меката възглавница и се редуваха да му дават с лъжица топъл бульон. Когато времето беше хубаво, го извеждаха на палубата да се

погрее на слънце. Заливайки се от смях на каламбурите си, те любезно се грижеха за него и полека-лека Жерар започна да се възстановява.

С много усилия Дикън и Роуз успяха да убедят Морийн да се върне в Лондон. Пътуването бе усложнено и от това, че Беси куцаше, а Жерар бе взел другия впрегатен кон. Наложиха се Дикън да я вдигне при себе си на седлото и да я закара до Люис, където я качи на дилижанса.

Тази нощ никой от тримата не затвори очи. Морийн направо полудя от тревога. Предположенията на Дикън, че Жерар вероятно е решил да потърси убежище от дъжда в Алфрискън или че се е забавил, докато намери кон, а после е объркал пътя и на сутринта ще се прибере, не можаха да успокоят Морийн, която бе сигурна, че се е случила беда.

— Той би се върнал независимо от всичко! — упорито повтаряше тя. — Ако е останал без кон, щеше да върви пеша. Познавам го добре, Дикън, и зная, че нищо не би могло да го накара да прекара тази нощ без мене...

Роуз беше склонна да се съгласи с господарката си, но навреме видя предупредителния поглед на Дикън, така че най-многословно подкрепи неговите версии. Но когато утрото настъпи, и за тримата беше ясно, че Жерар няма да се върне. Дикън отиде да сгрее вода за чай, а Роуз остана да успокоява Морийн.

— Сигурно просто е решил да изчезне — каза тя и погледна бледото като тебешир лице на Морийн. — Може да е мислел, че така ще бъде по-лесно за вас, ако ви спести сбогуването...

— Не, Роуз! — извика Морийн и категорично поклати глава. — И на мене ми се иска всичко това да е вярно. Колкото и да ми е мъчно, поне щях да съм спокойна, че Жерар е жив и здрав. Но той в никакъв случай не би постъпил така. Мислиш ли, че не би преценил колко много ще ме разтревожи, колко много ще разтревожи и трима ни?

— Но, милейди, Джем също не се върна — опита се да разсъждава логично Роуз. — Ако виконтът е паднал от седлото, Джем щеше да се прибере сам. Дикън ми обясни това снощи. Според мене той отдавна е на сигурно място в конюшната на сър Джон и ще го намерим там, като се върнем.

— В конюшната на сър Джон? — повтори думите ѝ Морийн, чието съзнание бе вече замъглено от притеснение и умора. — Но защо там, Роуз?

— Ами защото виконтът искаше да иде при него, след като вие потеглите за Лондон. Или поне така каза...

— Вярно! — съгласи се Морийн.

Жерар наистина смяташе да посети баща ѝ. Това я накара да се съгласи да тръгне за Лондон.

Уговориха се все пак Дикън и Роуз да останат в имението, за да изчакат Жерар и да се уверят, че не е претърпял злополука. Ако все пак беше станало нещастие, Дикън трябваше да препусне веднага към Лондон, за да съобщи на Морийн. Но ако виконтът не се върнеше преди здрачаване, Дикън обеща да излезе да го търси. Щом пристигнеше у дома, Морийн щеше да изпрати един от лакеите в Уайфолд Хаус, за да разпита дискретно дали Жерар не се е появявал там. Разбира се, тя веднага щеше да уведоми Дикън...

— Няма да намеря покой, докато не разбера, че той е в безопасност! — каза тя на прислужниците си. — Дикън, закълни се, че няма да прекратиш търсенето, докато не го намериш. Дори ако... — Гласът ѝ потрепна, но тя събра сили и продължи: — Дори ако е мъртъв, искам да ме уведомиш за това.

— Ка щяло да е мъртъв, знам си аз, че ще го открия.

Морийн се върна в Бар Хаус и скалъпи пред Джилбърт някакво обяснение за това, че се прибира сама, без Дикън, Роуз и каретата. Оправда се с окуцялата кобила.

В това време Дикън вече бе започнал да се съмнява в собствените си теории. Конят на Жерар се появи в имението, целият опръскан с кал и със скъсани юзди. Той се бе освободил малко след като контрабандистите се отдалечиха от вятърната мелница. За Дикън връщането на животното беше сигурно доказателство, че виконтът не е тръгнал към Уайфолд Хаус.

Контрабандистите бяха прекосили хълмовете, избирайки един път, по който рядко се мяркаше жива душа. Затова жребецът, който се бе върнал по същия маршрут, воден от инстинкта си, бе останал незабелязан от никого.

Когато го съзря, Роуз избухна в сълзи и Дикън се видя в чудо — нея ли да успокоява, или да се погрижи за коня.

— Милейди излезе права! Виконтът е изпаднал в беда! — завайка се момичето.

Дикън обгърна раменете ѝ и тя се сгуши до него.

— Какво ще правим сега? — проплака Роуз.

— Е, тихо де! — мърмореше успокоително Дикън. — Все ще измисля нещо, ама нека първо да се погрижа за коня.

Роуз заяви, че възнамерява да вземе пощенската кола за Лондон.

— Милейди се нуждае от мене, Дикън. Ще ѝ съобщя, че Джем се е върнал и че тръгваш да търсиш виконта.

Дикън кимна в знак на съгласие, докато разтриваше коня и си подсвиркваше тихо през зъби, както правеше обикновено, когато се занимаваше с животните. Беше му някак по-леко, след като Роуз се хвърли в прегръдките му и заяви, че щом той отива да търси виконта, няма начин да не го намерят. Доверието ѝ го караше да се чувства по-спокоен, макар че сърцето го болеше за Морийн.

Дикън реши, че ако тръгне към Алфристън и остави Джем да върви накъдето поиска, конят ще се насочи по изборния от Жерар път и ще го доведе до някаква, макар и незначителна следа.

За негов късмет, докато минаваха по дървения мост след Алфристън в късния следобед, Джем се спъна за втори път на същата разкована дъска. Добре, че беше светло и бухалите в гората спяха, иначе и Дикън щеше да падне от коня като едното нищо. Когато се поозърна, Дикън забеляза парче червен плат, което висеше на една от гредите току над водата. С разтуптяно от вълнение сърце той слезе от седлото, откачи парчето и позна, че е от собственото му наметало. Внимателно огледа всяка педя от брега. На едно място тръстиките бяха полегнали и опитното му око на човек, израснал сред природата, веднага прецени по наклона на стъблата им, че тялото, което бе оставило тази следа, е било влачено нагоре към брега, а не се е спуснало към водата. „Слава тебе, Господи! Не се е удавил!“ — помисли си той с облекчение.

Досами брега тревата бе изпотъпкана и следите от конски копита личаха добре в калта. Дикън приклепна и подробно ги разгледа. Не след дълго по размера и формата на отпечатъците установи, че тук са били най-малко петима мъже и пет коня.

Вдигна очи и си отбеляза положението на слънцето. „До мръкване остават два часа“ — помисли си той, като присви очи. Разбира се, тези следи може би нямаха нищо общо с падането на Жерар. А че той е паднал — в това Дикън вече не се съмняваше. Здравият разум му подсказваше, че групата ездаци едва ли е спряла

край моста случайно. Дикън поне не можа да измисли достатъчно убедителна причина за това. Следователно имаше някаква връзка между тях и изчезването на Жерар.

Дикън още веднъж старателно огледа почвата над брега и усилията му бяха възнаградени — зорките му очи забелязаха късчета овъглен памучен фитил. Палили са някакъв фенер... „Значи тези конници са се стягали да пътуват през нощта“ — заключи той.

По лицето му се разля широка усмивка. Ако някакви контрабандисти бяха помогнали на Жерар, Дикън много скоро щеше да открие къде е той. Е, можеше да отнеме и повече време, но рано или късно щеше да го намери. Всички банди, които действаха в тази част на Съсекс, го познаваха добре. На полицията или на войската те никога нямаше да дадат никаква информация, но Дикън беше свой човек.

Страхуваше се само да не са убили Жерар, ако са се поблазнили от парите му или ако са го сметнали по погрешка за човек на закона. В такъв случай отдавна вече лежи в земята... Но Дикън веднага отхвърли тази мисъл. Успокояваше се, че Жерар е имал възможност да разговаря с тях и им е разказал за контактите си с онези контрабандисти, които му бяха помогнали първо да избяга във Франция, а след това да се върне обратно. Те не биха имали причина да го убиват, щяха да се убедят, че той не е издайник.

Дикън замислено се върна при коня си и го яхна. Не можеше да направи нищо, преди да се стъмни. Тогава щеше да се отправи към хълмовете на Лулингтън, на североизток от Алфрисктън. Това бе любимото свърталище на контрабандистите.

Отби се в кръчмата, за да обмисли всички тези прелюбопитни събития на чаша бира. Денят преваляше, но неговите приключения едва сега започваха. Да, това беше само началото.

Докато седеше до огромното огнище и зяпаше звездите през широкия прозорец, му се дощя да може по някакъв начин да предаде съобщение на Морийн, да ѝ каже, че ще спази обещанието и няма да намери минута покой, докато не открие мъжа, когото тя толкова много обича.

---

[1] Игра на думи, „кинг“ (англ.) означава „крал“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

1798

Жерар прекара на „Четири бури“ близо два месеца. Тежкият удар при падането го бе довел до особено състояние на амнезия. Сега той откликваше на новото си име Джо Кинг, макар да беше сигурен, че има друго име, което обаче не можеше да си спомни. Не знаеше нито на колко години е — момчетата от екипажа прецениха, че трябва да е на малко повече от двадесет — нито какъв е по народност. Отговаряше на английски, защото се обръщаха към него на този език, и в говора му се долавяше лек акцент, който никой не успяваше да разпознае. Нямаше никакъв спомен за дома, за детството си, нито пък можеше да разкаже нещо от живота си досега.

Контрабандистите, включително и капитанът им — огромен мъжага, служил навремето в търговската флота, на дълго и на широко обсъждаха кого всъщност е отвлякъл Бенет. Капитан Уелс беше почти сигурен, че Жерар е аристократ, най-вероятно френски емигрант, но за него бе по-изгодно да не споделя с никого тази си увереност. Ако приемеха, че Жерар не е нито по-добър, нито по-лош от останалите, можеха да го накарат да поработи.

Докато укрепне достатъчно обаче, трябваше да минат поне няколко седмици. В началото му възлагаха по-лека работа. Очевидно не беше моряк, но проявяваше изключителен интерес към огнестрелните оръжия и никога не отказваше да изчисти пистолетите на някое от момчетата или да излъска и да смаже корабните оръдия. Оказа се също, че умее добре да върти шпагата, и капитанът разбра, че може да разчита на него, ако се наложи да влязат в бой.

„Четири бури“ бе направил два курса, за да закара памук в Гибралтар, и сега пътуваше към Италия да натовари нелегална пратка коприна. Трябваше да се страхуват не само от вражеските флотилии — в Средиземно море напоследък просто гъмжеше от тях, — но и от всеки английски военен кораб. Ако такъв кораб успееше да ги настигне, капитанът му имаше право да стовари войници на борда им

и да отведе насила най-добрите моряци, като остави само неколцина, колкото да се осигури безопасното плаване на кораба.

Досега бяха избягвали сполучливо подобни срещи и всички смятаха, че Джо Кинг, или крал Джордж, както предпочитаха да го наричат, е техният щастлив талисман. Не се отнасяха с него като с пленник. Когато мъжагите, които го бяха заловили, решиха да го оставят в Гибралтар, за да получат откуп, мнозинството от екипажа се възпротиви. Принг, Спрей, Бенет и Колисън не се опъваха много, защото съзнаваха колко трудно е да получиш пари за човек, който сам не знае името си. При това той не правеше никакви опити да си възвърне свободата. Съгласиха се „Негово величество“ да остане на борда.

Екипажът представляваше странна сбирщина от моряци, селяни и обикновени разбойници. Един млад селянин от Алфрискън, Тед Бърауз, бе намерил убежище на „Четири бури“, след като блюстителите на закона бяха надушили връзките му с контрабандистите и бяха започнали да стягат обръча около него. Той говореше на цветист съсекски диалект. Кръглото му червендалесто лице и засмените сини очи докосваха някаква струна в паметта на Жерар и това го караше да търси непрестанно компанията на момчето.

Разбира се, имаха много работа и почти не оставаше време за приказки. Но Жерар реши, че ако достатъчно дълго слуша безкрайните спомени на Тед, може би ще успее да намери ключа към загадката на изгубената си памет. Понякога изпитваше смазваща тъга, за която не намираще обяснение, друг път — също такава безпричинна радост. И двете неща се случваха само когато се намираще в компанията на Тед и Жерар бе уверен, че единствено с негова помощ може да разреши загадката.

— Гореве главата, Джо! — казваше Тед. — Хич няма защо да се косиш, слушай кво ти думам!

Съветът не беше лош, защото в някои дни Жерар усещаше пълно раздвоение на личността. Струваше му се, че наблюдава отстрани моряка Джо Кинг, който изпълнява задълженията си, а той самият няма нищо общо с него. Докато слушаше мъжете да разговарят за жените си, той се питаше дали по-рано е имал съпруга или любима. Понякога сънуваше красиво русо момиче със зелени очи и устни, по-червени от кървавия зalez, но и сънищата му бяха объркани. Ту виждаше

момичето на върха на някакво дърво и то внезапно се превръщаше в малка катеричка, ту му се явяваше голото ѝ тяло с цвят на слонова кост, отпуснато върху виолетов килим... Ръцете ѝ го зовяха, пълни с обещание и копнеж. Но надвесеше ли се над нея, усещаше че пропада все по-надолу, докато ледената вода не сковеше тялото му...

Често се събуждаше от тези сънища с крясък и виждаше Тед, който му говореше успокоително от съседната койка.

Физически той бе толкова силен, колкото и преди падането, а от соления въздух и горещото средиземноморско слънце кожата му бе потъмняла като на старите моряци. Когато някой зададеше въпрос, на който паметта му не намираще отговор, Тед вземаше думата вместо него, а Жерар само гледеше объркано.

— Не виждаш ли, че не загрява! — грубо отвърщаше Тед и присвиваше заплашително очи. Той беше като канара и имаше мускулести ръце. След няколко юмручни схватки другите бързо научиха, че с него шега не бива. — Кво си го заразитвал?

При този аргумент досадникът обикновено гледаше да се измъкне.

Затова не бе никак чудно, че когато най-накрая „Четири бури“ бе притиснат от един военен кораб на Негово величество и войниците отведоха със себе си осем души от екипажа, сред тях бяха също Жерар и Тед. Жерар бе спокоен, щом Тед беше с него. Офицерът, който ги избираше, се спря на тях поради здравата им физика, без да знае, че единият страда от някакво душевно разстройство.

Тъй като Жерар не бе в състояние да каже нито дума за себе си, започнаха да го водят от офицер на офицер, докато накрая го изправиха пред корабния лекар. Той го загледа с нескрит интерес. Болестите на мозъка не се срещаха често и случаят разпали любопитството му. От думите на другите офицери разбра, че този човек съвсем не е някакъв полуидиот. Той сам се увери, че новодошлият е много по-образован и по-интелигентен от простите моряци. Дали можеше да се вярва на думите му, че не помни кой е, или се преструваше поради някакви свои, дявол знае какви цели? Всички без изключение подозираха, че имат пред себе си френски шпионин, но капитанът, достатъчно благоразумен, за да не застреля прибързано невинен човек, поиска мнението на лекаря, преди да вземе окончателно решение.

Жерар не се смути от срещата с него въпреки острите предупреждения на офицерите, че пред доктора измислиците му няма да минат. Отговаряше на въпросите му правдиво и открито. Третият въпрос бе зададен на френски и Жерар незабавно отвърна на същия език. Лекарят присви очи. Бе готов да го приеме за шпионин, но неподправената искреност и готовността, с която младежът показа, че освен френски знае също италиански и немски, го разколебаха. Много скоро докторът установи, че Жерар не само говори няколко езика, но и чете и пише като образован човек. Оказа се също, че се справя отлично с шпагата и пистолетите, но не разбира нищо от оръдия. Когато го накара да опише последователно кон, роял, карета и прием, Жерар го стори с най-малки подробности, но не можа да си спомни как и кога е научил тези неща. Колкото и бързо да изстрелваше въпросите си, докторът получаваше незабавно открити и точни отговори и нито един от хитрите му уловки, целящи да уличат младия мъж в лъжа, не се увенча с успех.

Най-сетне лекарят се убеди, че Жерар наистина страда от болест на мозъка, каквато бе срещал само веднъж досега. „Онзи човек — каза той на Жерар — възвърна паметта си шест месеца след удара, станал причина за заболяването му.“ Беше уверен, че и с Жерар ще се случи същото. Но според доктора не бивало да се връща обратно в кубрика при моряците. Без съмнение произхождал от благородно семейство и с него трябвало да се отнасят като с джентълмен, дори и да не се установи истинската му самоличност.

— А дотогава, мистър Кинг — каза докторът и суровите черти на лицето му се отпуснаха в усмивка, — ще наредя да ви преместят в помещението на офицерите и да ви дадат подходящи дрехи.

Жерар получи нова униформа и се настани при офицерите. И тъй като не разбираше от навигация, възложиха му да помага на корабния писар.

На тази длъжност той привлече вниманието на контраадмирал Хорейшо Нелсън, който видя непознато лице сред офицерите и поиска новакът да му бъде представен. Нелсън го попита как се чувства в униформата на кралската флота и Жерар отговори напълно откровено:

— Тъй като не зная не само коя е родината ми, но и какви са политическите ми убеждения, аз не мога да изпитвам симпатия или враждебност към която и да е страна на света. Ала държа да бъда

лоялен към моите сегашни домакини и за мене е чест да служа под вашия флаг, доколкото ми позволяват способностите, сър!

— Никой не би могъл да ви обвини в непочтеност, млади момко — одобри отговора му контраадмиралът. — Чувам, че сте се занимавали с наука, вярно ли е? Елате в каютата ми утре сутринта. Имам нужда от добър секретар и бихте могли да ми помагате, ако наистина, както твърдят, притежавате хубав почерк.

Този разговор сложи началото на отношения, които стимулираха и амбицираха Жерар. Командирът от своя страна откри в негово лице острота на ума, която далеч надвишаваше способностите на повечето от подчинените му.

Може би защото мисълта му не бе обременена от спомени, Жерар със смайваща лекота попиваше нова информация с най-малките подробности. Адмиралът му показва карта, на която бяха нанесени различните морски и сухопътни операции на територията на Европа. За миг на Жерар му се стори, че вижда пред себе си табло на гигантска игра, чиито цветове ставаха още по-ярки и наситени, като помислеше за огромните опасности, за чудесата от храброст, за тактическите хитрини и за това, че в нея участват живи хора. Жерар бързо схвана обясненията на контраадмирала и когато Нелсън се убеди в това, започна по-често да търси компанията на младежа. Понякога прекарваха заедно цели часове и четиридесетгодишният контраадмирал, който притежаваше завидна ерудиция, охотно подхранваше със знания ненаситния и буден ум на младия чужденец.

Поради тази близост Жерар научи от самия Нелсън за неговите последни подвизи и чу мнението му по много въпроси. Миналия март Нелсън бил изпратен да блокира Кадис по нареждане на лорд Сент Винсът. Почти всяка нощ той обикалял с малка лодка и лично инспектирал корабите, разположени най-близо до брега. Тяхната задача била да стегнат входа на пристанището като в обръч и да не позволяват влизането и излизането на плавателни съдове.

Точно по това време в британската флота избухнали бунтове — първо в Спитхед, а после и в Нор.

— Аз самият съм за реформи, за каквито настояваха и бунтовниците — довери Нелсън на Жерар. — Но бунтът е недопустим. Ако участниците в него не бъдат наказани, дисциплината ще рухне. Сент Винсът беше прав, като нареди да обесят всичките му

подчинени, осъдени от военния трибунал за участие в размириците. Адмиралтейството ни изпращаше кораби, на които цареше възможно най-лошата дисциплина и ако Сент Винсът не бе взел тези строги мерки, за да изкорени злото из дъно, бунтарското настроение щеше да обхване и моите моряци.

— Позволявам си да се усъмня, че тези, които служат под ваше командване, биха се разбунтували сър — меко възрази Жерар. — Вече зная, че хората ви се подчиняват с огромно желание, а самият вие по природа не сте склонен към насилнически действия.

Нелсън като че ли остана доволен от комплимента. Отиде до писалището си, избра едно измежду многото писма и документи, струпани върху него, и го подаде на Жерар с обяснението, че писмото е било намерено на „Тезей“, кораб с разбунтуван екипаж, на който Сент Винсът изпратил Нелсън след пристигането си в Англия.

„Нека успехът винаги съпътства адмирал Нелсън. Щастливи и доволни сме да служим при него. Ще пролеем кръвта си до последна капка, но името на «Тезей» ще остане безсмъртно като това на капитана му.“

Подписано бе: „От екипажа“. Значи дисциплината е била възстановена.

Нелсън продължи да разказва на Жерар как, за да предпазят моряците от неизбежната за всяка обсада скука, по разпореждане на главнокомандващия непрекъснато въвличали испанците в бойни действия. Постоянно обстрелвали пристанището, за да предизвикат схватки между корабите и по-малките съдове на двете страни. Нелсън сам взел участие в ръкопашните боеве.

През юли контраадмиралът участвал в нападението по море и по суша срещу Санта Крус. След първия неуспешен опит за десант последвал втори, на двадесет и четвърти същия месец. Отрядът от хиляда души, който слязъл на брега, трябвало да атакува пристанището. Натоварили в лодките стълби, секири, куки и други съоръжения и когаго се спуснал мрак, лодките отплавали една по една, скривани от дъжда и непрогледния мрак. Нелсън бил в една от тях. В последвалата битка той бил ранен с картеч в десния лакът. Върнали го на борда на „Тезей“ и хирургът отрязал ръката му.

Въпреки че британският отряд бил отблъснат от защитниците на града, онези, които оцелели, през нощта сполучили да се доберат до

лодките си. Нелсън прекарал известно време на кораба, дълбоко потиснат от поражението и от загубата на ръката си. Наложило се да замине за Англия поради влошеното си здраве.

— И ето сега, след няколко скучни месеца на възстановяване, най-после отново съм в морето — завърши контраадмиралът с очевидно задоволство.

— Виждам, че напълно сте възвърнали силите си — каза Жерар, — а както чувам, отново се готвите да атакувате, но този път френската флота.

— Ще ги открия с божията помощ — усмихна се Нелсън.

На осми май те заеха позиция пред Тулон, за да дебнат французите. Излезе силна буря, „Вангард“ загуби първо стенгите си, след това бизанмачтата, а накрая и фокмачтата си.

Офицерите и моряците на борда на бедстващия кораб се щураха безпомощно. Съществуваше опасност корпусът да бъде пробит от тежките греди, които се люлееха във водата, оплетени от такелажа си, и непрестанно се блъскаха в кораба. Жерар помагаше на моряците според силите си, офицерите крещяха заповеди. Появи се и друга опасност: корабът стана напълно неуправляем.

Успяха някак си да преживеят тази нощ. Бурята утихна едва привечер на следващия ден и „Александър“ ги изтегли на буксир до рейда на Сардиния, където най-сетне пуснаха котва.

Всички свободни от вахта на „Вангард“, „Александър“ и третия боен кораб на Нелсън — „Ориои“, се заеха да поправят кораба във възможно най-кратки срокове. На долната палуба Жерар неуморно се грижеше за ранените, доволен, че най-после може да бъде полезен с нещо. Само след някакви си три или четири дни те отново излязоха в открито море.

Физически Жерар укрепна още повече. Животът на кораба му допаднаше. Кошмарите отстъпиха място на блянове, които, изглежда, бяха свързани с откъслечните му спомени. Италианският език например винаги извикваше у него представата за една красива белокоса дама в някакъв замък. Когато чу това, Нелсън предположи, че Жерар е живял навремето в такъв замък, а дамата може би е неговата майка. При друг разговор Тед спомена за родното си село Алфрискън. Това име се стори на Жерар много познато и той бе твърдо убеден, че някога е бил там. Тед му назова имената и на съседните села Ийст

Дийн и Уест Дийн, но тези названия не събудиха никакъв спомен у него.

Все по-често и по-натрапчиво го преследваше представата за красивото засмяно момиче със зелени очи и протегнати за прегръдка ръце. Нямаше никакво съмнение, че я бе любил някога, но мисълта, че дори не може да си спомни името ѝ, го измъчваше ужасно. Тед услужливо му изреди всички женски имена, които знаеше, но нито едно от тях не подходеше на момичето от сънищата на Жерар. Едно по едно късчетата от мозайката заемаха мястото си. Например, когато един ден Жерар гледаше накачалите по мачтата чайки, пред очите му изведнъж изникна картината на безброй гълъби върху покрива на някаква къща и той си спомни, че има бяла кобила, наречена Коломб, защото бе изящна като гълъбица. При друг случай воят на вятъра в такелажа извика в съзнанието му спомен за малка лодка сред бурно море и той ясно чу глас, който нареди да не вдигат шум с греблата, когато наближат брега. Спомни си и мъжете, които навързаха едно за друго няколко бурета с нелегално пренасяни стоки и ги хвърлиха в морето, като оставиха малки шамандури, за да могат съучастниците им от сушата по-късно да ги открият. Да, беше излязла да ги посрещне втора лодка и Жерар се бе прехвърлил на нея, докато моряците от първата яростно ругаеха, че ги бави и не могат час по-скоро да се върнат в открито море. Жерар отново преживя напрежението и страха и беше сигурен, че те не са плод на въображението му.

Когато разказа това на Нелсън, контраадмиралът се присмя на страха му, че може някога да е бил контрабандист.

— Човек, който говори изискано като вас, който пише така красиво и играе на карти с такова умение, очевидно идва от съвсем друга среда — успокой го той.

— Паметта, изглежда, ми изневерява главно по отношение на имената и на събитията — продължи Жерар с въздишка. — Иначе явно съм в състояние да правя всичко, което съм правил по-рано, и то без всякакво усилие.

— Търпение! Паметта ви се връща малко по малко. А когато се възстанови напълно, кой знае, може би ще съжалявате за това. Току-виж излезе, че сте женен, с половин дузина деца и куп отговорности, легнали на плещите ви. Нищо чудно тогава да поискате да се върнете към състоянието на безгрижно неведение!

Жерар отвърна през смях, че никак не би искал да се озове в
такова положение. Но не призна на адмирала, че няма да има нищо
против, ако се окаже женен за красивото момиче от сънищата си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

1798

Дикън се върна в Лондон чак след седмица. Морийн се поболя от безсъние и тревоги, които разкри единствено пред Клариса.

— Мятам се между отчаянието, че Жерар е мъртъв, и мъчителната мисъл, че е жив, но постъпи с мен по този начин! — сподели тя с Клари, докато двете седяха в малката градинка на Оркид Хаус.

— Мъчителната мисъл, че е жив? — повтори с недоумение Клариса и погледна тревожно бялото като платно лице на Морийн и огромните сенки под очите ѝ.

— Зная, че ще си помислиш разни лоши неща за мене, но ще бъда напълно откровена, лельо Клари! — Морийн говореше тихо, но много твърдо. — Признавам си, че нямам твоето всеопрощаващо сърце. Не помниш ли как преди три години Жерар най-неочаквано ме напусна тъкмо когато любовта ни разцъфтяваше?

Клариса я погали по ръката, загрижена не само за здравето, но и за разсъдъка ѝ. Макар и тих, треперещият глас на Морийн показваше, че тя всеки миг може да изпадне в истерия.

— Я си представи, че той е избягал и втория път? Че се е оказал твърде страхлив да понесе окончателната ни раздяла в имението? Ако това е истина, честна дума, бих предпочела да е мъртъв!

— Морийн, детето ми! Не бива да говориш така! — извика Клариса. — Не можеш да желаеш смъртта му, ако наистина го обичаш! Трябва да мислиш за щастието на Жерар, а не за своето!

— Знаех, че ще възразиш, лельо Клари — въздъхна Морийн. — Но аз съм такава. Понякога наистина съм отмъстителна и се презирам за това, но не мога да го превъзмогна!

— Готова си да осъдиш Жерар, преди още да знаеш какво се е случило! — укори я Клариса. — Това е нечестно! А и приказките ти, че се е възползвал от теб, без да те обича, също са лъжа, макар че мъжете наистина са непредсказуеми. Жерар не може да бъде

обвиняван, ако след тази седмица, която прекарахте заедно, изведнъж е открил, че чувствата му са поотслабнали.

Лицето на Морийн пламна.

— Не е така! — възрази тя яростно. — С всеки изминал ден двамата откривахме, че мислим еднакво, че изричаме едни и същи думи, че искаме да споделяме всичко. Сигурна съм, че в края той ме обичаше дори повече, отколкото в началото!

— Защо тогава обиждаш и себе си, и него със своето недоверие? — попита Клариса с необичайна за нея острота. — И аз като тебе се страхувам за живота на Жерар, но не одобрявам гнева ти при мисълта, че може да те е напуснал.

Ала Клариса омекна на часа, когато момичето избухна в сълзи. В Бар Хаус Морийн се контролираше със свръхчовешка воля и криеше ожесточено мъката си от Джилбърт. На всичко отгоре започна да се притеснява не само за Жерар, но и за себе си. Не смееше да довери дори и на Клариса, че вероятно е бременна. Докато не го разбереше със сигурност, бе решила да пропъжда тези мисли от съзнанието си, въпреки че те постоянно я връхлитаха.

Напрежението поспадна след завръщането на Дикън. Той ѝ разказа, че по всяка вероятност Жерар е паднал от коня си на моста, а след това се е озовал в ръцете на контрабандистите, които, изглежда, са го качили на своя кораб „Четири бури“...

Все пак беше жив! Морийн не можеше да си намери място от радост. Дикън бе разговарял със съдържателя на кръчмата в Пивънси, който му съобщил, че на сутринта след изчезването на Жерар при него се отбили да хапнат четирима контрабандисти, които водели пленник в много тежко състояние. Човекът уверил Дикън, че пленникът, макар и в безсъзнание, бил жив.

Беше почти сигурно, че Жерар не си е отишъл по своя воля, а е отвлечен на борда на „Четири бури“ към Средиземно море. На Морийн не оставаше нищо друго, освен да се моли и да живее с надеждата, че все още е жив и ще се върне някой ден. Всеки месец пращаше Дикън в Пивънси да разпитва приятелите си, дали са чували новини за кораба, който сякаш потъна вдън земя.

След април дойде май, а после и юни. Морийн вече бе сигурна, че носи в себе си детето на Жерар. Колебаеше се дали веднага да признае това на Джилбърт, или да го запази в тайна още известно

време. Лъжата не ѝ бе присъща. Струваше ѝ се отвратително да живее ден след ден със съпруга си, който ѝ бе по-мил от всякога, и да го държи в блажено неведение за позора, надвиснал над него. Единствена Роуз подозираше каква е истината за сутрешните „неразположения“ на господарката. Джилбърт ги отдаваше на честото будуване до среднощ и на прекалено тежките ястия, когато накрая Морийн реши да не отлага повече признанието си и се подготви за разговора с Джилбърт, той се разболя и тя не можа да му каже.

Лятото настъпи. Въпреки че се чувстваше добре, Морийн започна все по-бързо да се уморява, но влошеното здраве на Джилбърт ѝ позволяваше да отклонява почти всички светски ангажименти. Според доктор Джон Уилис, кралския лекар, Джилбърт страдаше от тежко нарушение на храносмилането, което му причиняваше силните болки в корема. Поради смущения в кръвооросяването той почти не можеше да използва лявата си ръка. Пускането на кръв не подобри състоянието му. През цялото време Джилбърт настояваше Морийн да не се лишава от забавления и всеки път, когато я отпращаше под предлог, че така си почивал по-добре, тя изпитваше непоносими угризения на съвестта.

Прекараха в летаргично безделие топлите летни месеци. Към края на юли, през един непоносимо горещ следобед, двамата се разхождаха бавно из градината. Поседнаха в една от беседките и Джилбърт внезапно взе ръката ѝ в своята.

— Винаги съм те обичал много, скъпа, но когато те помолих да ми станеш жена, дори не се надявах да отвърнеш на дълбоките ми чувства. Сега искам да ти кажа: ти ме правиш невероятно щастлив. Никога, никога през живота си не съм изпитвал такова блаженство. Ти си най-съвършената съпруга, мила моя.

С насълзени очи Морийн се наведе и леко го целуна по бузата. Никак не ѝ се искаше да го разочарова, но съвестта ѝ не позволяваше да отmine с мълчание тази незаслужена похвала.

— О, Джилбърт! Не мога да ти позволя да говориш така! За съжаление във всичко това няма капчица истина. Аз далеч не съм съвършена аз... — тя бе готова да му признае всичко, но Джилбърт сложи пръст на устните ѝ.

— Ш-ш-т! Не зная какво точно искаш да ми кажеш, но каквото и да е прегрешението ти, за мене то няма значение. Дори да си

извършила най-грозно престъпление... — на устните му се появи лека усмивка, защото сам съзнаваше абсурдността на думите си — това не променя нещата! Аз най-добре зная как се чувствам и какво изпитвам и, уверявам те, цялото ми същество е изпълнено с доволство. Е, какво повече мога да искам?

Почти разплакана, Морийн кимна безмълвно. Да, нищо не би се променило, ако не усещаше как детето на Жерар се движи в утробата ѝ.

— Ти си добър човек и прекрасен съпруг, Джилбърт — заговори тя с глух глас. — И аз те обичам, независимо какво говорят хората. — Това поне бе самата истина.

— Мисля, че отлично разбирам какво чувстваш към мене. Щях ли иначе да бъда толкова щастлив? — отвърна той съвсем логично. — Знаеш ли, скъпа, напоследък много мислих и стигнах до извода, че добрият Бог, който ме дари с хубав живот, е решил да запази най-прекрасното от него за края ми. Имам ли право да искам нещо повече от Създателя?

Джилбърт изохка и притисна ръка към гърдите си. Преди още Морийн да разбере, че му е прилошало, за неин огромен ужас тялото му се свлече напред и той зарови глава в скута ѝ. Сърцето му бе спряло да бие.

Щом Дикън ѝ съобщи тъжната вест, Клариса веднага се отправи към Бар Хаус. Сър Джон пое всички тягостни грижи около погребението. След като изслуша разказа на Морийн за последния разговор с Джилбърт, Клариса, както винаги земна и мъдра, успокои разкъсаната ѝ от угризения душа.

— Нима не разбираш, мила, каква благодат е за добрия Джилбърт да напусне този свят в мига, когато е изпълнен с такава радост? Отишъл си е за секунди, без болка, без тежко и уничително боледуване. Сигурна съм, че се е представил пред Създателя като най-щастливия мъж на земята.

— Но колко ли щеше да ме мрази, ако бе останал жив? — възкликна Морийн. — О, лельо Клари, само след пет месеца ще родя детето на Жерар! Ако Джилбърт беше разбрал...

— Но той не разбра и никога няма да го научи. Помисли спокойно, скъпа! За целия свят детето в утробата ти ще бъде синът или дъщерята на Джилбърт. Представи си колко би се зарадвал приятелите му да смятат, че на тези години е успял да създаде наследник! Поздравленията биха му доставили огромно удоволствие.

Морийн вдигна към нея зачервените си очи.

— Нима вярваш на това, лельо Клари! — изплака тя. — Отлично щеше да знае, че съм си намерила любовник и детето не е негово.

— Мила моя, самата ти си ми казвала, че Джилбърт е дал съгласието си да имаш извънбрачна връзка, и то преди още тази мисъл да ти е минала през ума! Що се отнася до детето, смятам, че би го приел дори само заради това, че е твое. Опитай се за сетен път да отдадеш дължимото на Джилбърт, защото, ако е момче, детето ще носи името и титлата му, а онзи родственик, когото лордът толкова ненавиждаше, ще остане с пръст в устата. Представям си как милият Джилбърт би се подсмивал от удоволствие, ако можеше да види това.

Клариса изтръгна от Морийн обещание, че никой, дори и сър Джон, няма да научи истината за произхода на детето. Отстъпи само за Жерар, но при условие и той да даде дума и да се закълне в честта си, че ще пази тайната. Според нея двамата с Морийн трябвало да платят тази цена, за да запазят честта на Джилбърт.

Седмица след погребението на съпруга си Морийн все още бе заета да отговаря на стотиците съболезнователни писма, с които близки и познати отдаваха последна почит на Джилбърт. Най-неочаквано тя получи новини за Жерар.

Със зачервено от възбуда лице Дикън й съобщи, че „Четири бури“ се е завърнал в Англия. Той лично разговарял с един човек от екипажа, Томас Спрей. Контрабандистът му казал, че Жерар с още седмина моряци бил мобилизиран на борда на британски военен кораб, и то не къде да е, а при самия контраадмирал Нелсън, на „Вангард“.

— Да знаете, виконтът е жив и здрав! Е, не съвсем, щото за жалост си бил загубил... как го викат... паметта... — каза Дикън. — Горкият човек не помнел дори името си, а момчетата му викали крал Джордж, щото им се сторило, че му приляга, а и мислели, че е англичанин.

Сега вече Морийн беше сигурна, че лесно ще го открие. В Адмиралтейството все щяха да знаят къде се намира Нелсън и Морийн

можеше да изпрати вест. Тя заразпитва баща си за влиятелните му приятели във флотата и как може да се стигне до тях, без да разкрива причината за своя интерес. Оказа се, че сър Джон се познава лично с адмирал Питър Паркър и с най-голямо удоволствие даде на Морийн писмо до него, макар да нямаше никаква представа защо ѝ е нужно то. Морийн измисли нещо за сина на своя приятелка, който се нуждаел от влиятелен покровител.

Без да съобщава подробности, Морийн довери на Ан Петигрю, че ѝ е нужно да се свърже с виконт Жерар дьо Вал. Сър Питър щял с удоволствие да ѝ помогне, но ѝ било неудобно да се обърне към него от свое име. Не желаела адмиралът да си помисли, че тя проявява интерес към младия виконт.

— Разбирам, че искам прекалено много от тебе, Ан — каза Морийн, докато двете седяха сред розовите храсти в градината, — но не бих го направила, ако това наистина не беше важно за мене. Ще ми помогнеш ли в тази невинна измама?

Малко е да се каже, че молбата заинтригува Ан Петигрю. Тя неведнъж бе признавала открито слабостта си към Жерар дьо Вал, въпреки че всъщност не го бе виждала от дете. Сега веднага предположи, че Морийн се е увлякла по виконта, макар да беше твърде странно, че само седмица след погребението на лорд Бар Морийн има сили да се интересува от друг мъж. Ан не бе злобна по природа и тъй като напълно вярваше в неподправената скръб на Морийн, и през ум не ѝ мина да я обвини в безразсъдство. С готовност ѝ предложи помощта си.

Морийн проведе разговора с адмирал Паркър много ловко. В началото се престори, че самата тя проявява интерес към подвизите на контраадмирал Нелсън, а след това бегло спомена, че нейната приятелка Ан се вълнува от съдбата на мистър Джордж Кинг, съученик на брат ѝ Джеймс. Когато разбра, че той наистина е на борда на „Вангард“, Морийн поясни, че Ан би искала да му изпрати писмо или поне да научи дали е добре...

Адмиралът се усмихна заговорнически, убеден, че другата млада дама се измъчва от любов. Развеселен от тази женска хитрост, той обеща да помогне, въпреки че за съжаление нямал известия от контраадмирал Нелсън. Но все пак щял да препрати писмото на мис Петигрю.

Ан бе преписала текста, даден ѝ от Морийн. Писмото бе повече от съдържано:

„Скъпи Джордж,

Толкова време мина от последната ни среща, че се страхувам да не си ме забравил. Може би това, че брат ми Джеймс често говори за тебе и си спомня училищните ви години, ще ти помогне да опресниш паметта си.

Много други приятели също ме питат за тебе, в това число и моята скъпа приятелка лейди Бар. Тя ме помоли да ти припомня вашето толкова приятно посещение при нейния учител мистър Глоувър в имението му в Съсекс.

Много бих се радвала да науча нещо за тебе и се надявам, че ще ми пишеш на посочения по-горе адрес.

Твоя предана Ан Петигрю

П. П. Пропуснах да ти съобщя, че непрежалимият лорд Бар почина съвсем наскоро. Ако искаш да поднесеш съболезнованията си на лейди Бар, можеш да го направиш, докато е още в Бар Хаус или по-късно, когато ще се оттегли в Съсекс, за да остане насаме със скръбта си.“

Ан бе поставила върху осьъка личния си печат, но дори и да се счупеше някъде по пътя, съдържанието на писмото бе съвсем безобидно и не би предизвикало никакви съмнения. Но то сигурно би събудило спомените на Жерар.

След като писмото бе изпратено, с помощта на баща си Морийн уреди всички формалности около смъртта на Джилбърт. После нареди на прислугата да подготвят Бар Хаус за заминаването ѝ, опакова личните си вещи и се оттегли в имението в Съсекс.

Всички мислеха, че го прави заради траура. Морийн разкри, че е бременна само на адвокатата си, защото, ако родеше син, щяха да настъпят промени в наследството. Единствена Клариса знаеше, че

Морийн възнамерява да се върне в Лондон чак след раждането на детето, а то се очакваше някъде към края на декември. Сър Джон бе заминал за Ирландия, за да участва в потушаването на бунтовете, и отсъствието му даде възможност на Клариса да остане с Морийн в Съсекс.

Ан Петигрю пишеше редовно, за да съобщи, че все още няма отговор от Джордж Кинг. Но междувременно бе получила писмо от адмирал Паркър, който я уведомяваше, че според последните сведения контраадмирал Нелсън заредил провизии в Сиракуза към средата на юли и че писмото ѝ било пратено на главнокомандващия лорд Сент Винсът, който най-добре знаел къде се намира „Вангард“ в момента.

Морийн не можеше да направи нищо повече и се приготви да чака търпеливо. Обикновено прекарваше горещите августовски дни под сянката на червенолистния бук, където навремето обичаха да седят с Жерар. Дълго седеше неподвижна, вгълбена в себе си, сякаш със силата на волята си можеше да накара мислите си да прелетят океана и да достигнат до него. Знаеше с необяснима сигурност, че той не само е жив, но и мисли за нея също толкова много. Така тя успя да си възвърне душевното равновесие и да се съсредоточи върху приближаващото раждане на своето дете.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

1798

Жерар виждаше, че контраадмиралът се тревожи. От деня, в който научиха, че Малта се е предала в ръцете на генерал Бонапарт и френската армада е отплавала в неизвестна посока, бяха изминали два месеца. Нелсън предполагаше, че французите ще навлязат в Египет, който можеше да бъде плацдарм за нападение към Индия и Индийския океан. Той реши да отплават за Александрия, но там не намериха нито френската флота, нито човек, който да им каже къде се е дянала тя. Фрегатите все още не се бяха присъединили към тях и Нелсън бе много изнервен и възбуден от постоянните усилия да предугади движението на врага.

След това спряха в Сицилия, където губернаторът им предостави възможност да попълнят запасите си от провизии. Всички искания на Нелсън за прясна храна и вода бяха задоволени, ала той не можа да получи онова, от което се нуждаеше най-много — известия за придвижването на френската флота.

Нелсън изложи накратко плана си пред своите офицери. Беше решил да потърси врага първо в Егейско море, след това около Кипър, да се насочи към Палестина и ако не го открие, да се завърне в Египет. Вероятността да намерят французите изглеждаше нищожна и Жерар бе не по-малко обезкуражен от останалите офицери и от самия контраадмирал.

Най-сетне дойде вест, че французите са нападнали Египет. С опънати платна те се насочиха към Александрия, където намериха само няколко по-малки кораба от френската флота. Отново бяха закъснели. Френските войски, изглежда, бяха слезли необезпокоявани на сушата, а корабите им се бяха върнали във Франция. Мисията и този път завърши с провал.

Докато плаваха унило покрай брега и Жерар обядваше с отчаяния Нелсън и офицерите му, изведнъж на палубата настъпи

необичайно раздвижване. Пренебрегвайки протокола, Тед Бъроуз нахълта в каюткомпанията и извика възбудено:

— От „Зийлс“ са ги видели! Жабарите! Ей сега дадох знак със сигналните флагчета! Пуснали са котва в залива Абукир!

Жерар усети тръпка на възбуда. Пред него се откриваше възможност да помогне за озаптяването на корсиканското чудовище! Когато ескадрата наближи Абукир, той преброи на рейда тринадесет френски кораба. Англичаните също щяха да имат толкова, ако „Александър“, „Суифшуър“ и „Кълдън“ не бяха изостанали на няколко мили. Макар че разполагаха само с две-три остарели карти на залива, Нелсън нито за миг не се поколеба да атакува. На мачтите издигнаха сигнални флагчета, които разясняваха на капитаните плана за бойните действия. Контраадмиралът бе решил да съсредоточи цялата мощ на ескадрата върху част от френските кораби.

По залез слънце боят вече кипеше. Жерар щеше да запомни за цял живот страховитата битка, ръководена сякаш от свръхестествени сили — пред очите му се разиграваше зловещ спектакъл. За кратък миг ярката светлина на експлозиите обливаше корпусите и мачтите на корабите, които изглеждаха призрачно сред гъстите облаци барутен дим. Над черните води на залива ехтеше грохотът на четиристотин или петстотин оръдия. На фона на този тътен от време на време се чуваше резкият пукот на прекършена мачта, разнасяха се писъци и вопли.

Внезапно флагманът на французите „Ориент“ се подпали и огънят бързо обхвана мачтите и такелажа. Корабът се превърна в пламтяща факла, която озари с бледа оранжева светлина двете ескадри.

Малко след това „Ориент“ експлодира с оглушителен трясък и за няколко секунди воюващите страни прекъснаха стрелбата. Настъпи зловеща тишина, нарушавана единствено от плясъка на отломките, които тежко падаха във водата.

Жерар имаше чувството, че грохотът на експлозията избухна сякаш в самата му глава. Ушите му писнаха, всичко около него се завъртя в бясна въртележка. В този миг той си спомни кой е.

Остана неподвижен на палубата, макар смътно да разбираше, че стрелбата е подновена. Не можеше да мисли за нищо друго, спомените се блъскаха безпорядъчно в съзнанието му — падането от моста край Алфристън, спъването на коня, времето, прекарано с Морийн в имението... Морийн! Образът ѝ изпъкна така ясно пред него, сякаш

ако протегнеше ръка, щеше да я докосне... Видя всички — Дикън, Роуз, мадам Мантън... След това се върна назад във времето, при майка си, която го чакаше в замъка.

Жерар не можеше да каже колко дълго бе стоял така, глух и сляп за всичко наоколо. Тед, който дотича при него с новината, че на северния фланг френските кораби са сложили оръжие, го върна към реалността. Вече приближаваше полунощ и хората бяха изтощени. Моряците буквално заспиваха на бойния си пост.

Жерар бързо се окопоти.

Докато „Вангард“ плаваше към Неапол, Жерар пресмяташе за колко време новината за победата ще стигне до Лондон. Според Нелсън щеше да мине поне месец, а може би и повече. Но Жерар искаше при първа възможност да изпрати писма на майка си и на Морийн. Сърцето му се свиваше при мисълта, как ги е разтревожил, особено Морийн. Майка му поне не знаеше колко точно ще трае престоят му в Англия. И все пак от деня, в който напусна Франция, бяха изминали пет месеца. Какви ли черни мисли са минали през главата на Морийн! Можеше само да се надява, че тя все някак е разбрала какво му се е случило и не се е тревожила много, след като е научила, че е жив и се намира на кораба на контрабандистите.

Жерар много искаше да обсъди проблемите си с Нелсън, но контраадмиралът не се чувстваше добре, повален от получената в главата рана и от нервното изтощение.

Жерар веднага разказа на Тед, че си е възвърнал паметта. Но преди да му съобщи кой е, изтръгна от него обещание, че няма да допусне нищо да помрачи приятелството им.

— Че то кое ли ще успее да го стори? Ние с тебе сме си другари и се бихме рамо до рамо! — без колебание отсече момъкът.

Въпреки тази декларация в първия момент Тед бе смутен от титлата му, а и съвсем се обърка като разбра, че приятелят му е „жабар“. Виконтът му припомни, че много френски аристократи се бият срещу новия режим и британците отдавна не гледат на тях като на врагове. Скоро Тед си възвърна присъствието на духа и когато Жерар призна, че е влюбен в момиче, родено в Съсекс, се ухили широко.

— Наште девойки са най-красиви, дума да няма! Ще се ожениш ли за нея? — Едва изрекъл тези думи, той видя мрачното изражение на Жерар и побърза да добави: — Е, прощавай, не ми е работа да питам!

— Всичко е наред, Тед — искрено каза Жерар.

Въпросът на приятеля му му позволи да говори за своята страстна и безнадеждна любов към Морийн. Той разбираше, че не бива да иска от простото, отрасло на село момче да реши този заплетен проблем, но бе опознал своеобразната мъдрост и здравия разум, с които Тед се отнасяше към живота. Знаеше, че може да разчита на неговата преданост така, както Морийн разчиташе на Дикън, защото двамата много си приличаха.

Жерар очакваше да чуе примитивна лекция, основана на простичкия морален принцип „с една девойка лягаш, с друга сватба стягаш“. Но Тед търпеливо изслуша разказа за отношенията му с Морийн и накрая го изненада с неодобрението си. Според него Жерар не бивало да се връща при любимата си, щом е решил да се жени за друга. Тя сигурно отдавна го смята за мъртъв и нищо чудно дори да се е примирила с тази мисъл. С какво щастие можел да я дари, ако поднови връзката си с нея, след като тя е омъжена, а той — сгоден? В най-добрия случай щяло да е за кратко, а после отново трябвало да я напусне.

— Хич недей да размътваш водата, приятел! — посъветва го Тед. — Може да ти е много криво, ама не забравяй, че за нея така ще е по-добре, щото, види се, наистина те обича.

Тази необикновено дълга, старателно премислена реч съвсем обърка Жерар. Откакто паметта му се върна, единственото му желание беше по-скоро да се срещне с Морийн. А сега Тед му обясняваше, също както Клариса беше обяснила на Морийн, че истинската любов изисква да поставиш на първо място щастието на другия и да пренебрегнеш себе си.

Жерар си помисли с горчивина, че щеше да е по-добре да си бе останал завинаги Джордж Кинг, за да не страда от своята непостижима любов към Морийн. Той започна умишлено да се самоизмъчва, припомняше си всяка нейна дума, всеки неин жест, целувките, ласките, моментите на страст и копнеж... Признаваше пред себе си, че каквото и да се случи, никога няма да обича друга жена така, както обича Морийн, нито пък ще получи някога такъв щедър и всеотдаен дар като този, който му бе направила тя. Беше му дала всичко — и тялото, и душата си. Отново почувства онова, което изпита в имението: Морийн го даряваше с живот.

Докато корабът бавно следваше своя курс към Неапол, Жерар разбра, че победната битка при Абукир бе завършила с неговото поражение.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

1798 — 1799

Наврѣх Коледа, през декември 1798 година, Дикън измина пътя до фермата Оулет въпреки проливния дъжд, за да докара майка си. Бе дошло време Морийн да ражда и болките, които получи през деня, ставаха все по-чести и все по-силни.

Ако питаха нея, Морийн би изчакала до сутринта, преди да повика мисис Сейл, но Клариса настоя Дикън да тръгне незабавно. Въпреки че от първите родилни болки до раждането можеха да изминат много часове, тя заяви, че не е в състояние сама да посрещне бебето и се нуждае от опитна помощничка.

Клариса и Дикън бяха направили всичко възможно да убедят Морийн, че трябва да се върне и да роди в Лондон. В Бар Хаус можеше да разчита на първокласна лекарска помощ.

Но тя твърдо отказа детето ѝ да види бял свят другаде, освен в имението, и то само с акушерската помощ на „нейната майка“ мисис Сейл. Аргументите ѝ бяха, че мисис Сейл не само е родила пет деца, но е бабувала на много жени в околността и е помагала при израждането на десетки животни.

Споменаването на последното хвърли Клариса в истински ужас.

— Природата не прави разлика между животните и хората, поне що се отнася до раждането на децата им — изтъкна Морийн. — Освен това възнамерявам сама да кърмя бебето си, а не като някои дами от висшето общество да наемам дойка.

Всъщност Клариса бе по-уплашената от двете. Морийн се остави в ръцете на майка Сейл. Но раждането, което в началото обещавахе да бъде лесно, се проточи с часове. Клариса започна да се опасява, че няма да свърши благополучно. Мисис Сейл ѝ обясни, че детето е тръгнало с краката напред, и ѝ описа всички произтичащи от това усложнения. Вместо да я слуша, Клариса изпадна в паника и заяви, че ако се наложи, бебето трябва да бъде жертвано, за да се спаси живота на майката.

В голямата спалня бе запален огън, който пропъждаше влагата на хладната нощ. Морийн лежеше на огромното легло с обляно в пот лице и молеше мисис Сейл да спаси детето, дори и с цената на собствения ѝ живот.

Мисис Сейл се уплаши, че Морийн ще се откаже от тази непосилна борба, и ѝ се скара:

— От ни една жена не съм чувала такъвиз глупости! Хайде, Морийн!

С тези думи мисис Сейл пощипна бузата на Морийн, избърса с кърпа челото ѝ и продължи работата си.

Детето се роди рано сутринта на Коледа. Беше момиченце с гъста тъмна косичка и светли очи. Когато мисис Сейл го постави в отмалелите ръце на Морийн, тя веднага позна в него дъщерята на Жерар, чертите бяха умалено копие на неговите.

През дългите месеци на бременността Морийн бе копняла да роди син и горещо се бе молила желанието ѝ да се изпълни. Но сега, докато се взираше в мъничкото сбръчкано личице, което ѝ напомняше за Жерар — особено когато бе ядосан, — тя се усмихна блажено и миг след това заспа.

След трудното раждане Морийн се чувстваше много слаба. Бебето се развиваше добре, но самата тя се възстановяваше бавно. Часове наред лежеше неподвижно, оживяваше се само когато кърмеше малката, за голяма радост и облекчение на Клари. Наистина, силите ѝ се възвръщаха с всеки изминал ден, но Морийн оставаше все така апатична.

Сър Джон настояваше Клариса да се върне в Лондон. Посети ги два пъти в имението, но не прояви особен интерес към детето на Джилбърт — както смяташе той, — защото не беше момче. През по-голямата част от престоя си на дълго и на широко обясняваше на Морийн, че се е превърнала в изключително богата млада жена. Дъщеря ѝ нямала право да носи титлата, нито да наследя семейното богатство, но все пак щяла да бъде истинска лейди и поради това било крайно време да ѝ изберат подходящо име.

Единствено Клариса знаеше защо детето все още нямаше име. Морийн искаше да кръсти малката Жералдин, макар сама да знаеше, че това е неразумно и дори невъзможно. И въпреки всевъзможните предложения на Клариса Морийн не се съгласяваше с никое друго име.

Накрая, пренебрегвайки енергичните възражения на сър Джон, тя реши да даде на първородната му внучка името Тамариск, название на вид дива роза. Той би предпочел нещо по-обикновено, да речем, Шарлот или Огъста, като единствената дъщеря на Уелския принц, или пък Елизабет, София, Амелия, както се казваха трите принцеси...

Морийн остана непреклонна. Дъщеричката ѝ, родена извън законите, макар че обстоятелствата ѝ позволяваха да не страда от това, трябваше да носи името на рядкото диво цвете!

— Съгласи се, татко — каза тя с едва доловима усмивка, — че малката наистина прилича на дива роза с тези румени бузки.

Морийн не искаше да се върне в Лондон дори и заради Клариса, въпреки че в Оркид Хаус имаше достатъчно място за нея, детето и Роуз, която бе провъзгласена за негова бавачка. Ако някой на този свят обичаше малката Тамариск повече от Морийн и Клариса, това беше Роуз. Тя дори призна свенливо пред Дикън, че си мечтае за свое дете. Съгласи се да се омъжи за него веднага щом господарката ѝ свикне с новото си положение, нали му беше обещала още в деня, когато той се върна от Съсекс, след като бе попаднал на следите на Жерар.

Дикън също беше много привързан към тъмнокосото мургаво момиченце. Макар да се правеше на безразличен, Роуз разбираше, че той просто крие чувствата си и го обичаше още повече заради това.

Докато гледаше как Роуз опакова нещата на Клариса, Морийн изведнъж разбра колко много ще ѝ липсва тя. Дори и родната ѝ майка не би могла да прояви повече топлина и разбиране.

— Скоро ще ти дойда на гости! — обеща Морийн. — А щом Тамариск порасне достатъчно, за да може да пътува, ще се пренесем да живеем при тебе!

Клариса пое дълбоко дъх, за да спре напирещите сълзи. Въпреки че по време на дългата раздяла със сър Джон бе чувствала остро липсата му, времето в имението течеше неусетно, а сега раздялата с Морийн и бебето щеше да остави в живота ѝ празнота, която дори скъпият Джон не би могъл да запълни. Към това се прибавяше и тревогата за състоянието на Морийн.

Сър Джон им донесе новини за лорд Нелсън. След блестящата победа над френската флота адмиралът, получил баронска титла, се бе оттеглил в Неапол като гост на британския посланик сър Уилям

Хамилтън. Ако Джордж Кинг беше все още при него, Морийн можеше да очаква сър Питър Паркър да получи най-сетне един доста позакъснял отговор на своето запитване. Ан Петигрю ѝ бе писала, за да я поздрави за раждането на дъщеря ѝ, и съобщаваше в послепис, че не е получавала вести от сър Питър. Сега вече можеха да се надяват на някакви новини. През дългите вечери преди раждането на детето Клариса и Морийн обсъждаха до безкрайност какво ли може да се е случило с Жерар. Може би беше мъртъв. Възможно бе този Джордж Кинг, когото са качили на борда, след като уж загубил паметта си, да е някой друг. Ами ако контрабандистите са го убили и са го заровили някъде? Ами ако онзи човек нарочно се преструва, че не помни нищо, за да заблуди някакви свои преследвачи? Допускаха, че може да е загинал в морето или по време на битката. Не бе изключено, след като е бил взет на борда на „Вангард“, да е пожелал да го оставят на някое средиземноморско пристанище. Ами ако е възвърнал паметта си и е заминал при майка си във Франция?...

Предположенията нямаха край и Клариса знаеше, че те непрестанно измъчват Морийн. Всъщност можеха да бъдат сигурни само в две неща — Жерар не се бе появявал в Лондон и Мерседес де Фаенца бе обявила решението си да се омъжи за един английски благородник.

— Поне това би трябвало да те радва! — опита се да я ободри Клариса, но Морийн само тъжно поклати глава.

— Не, лельо Клари. Ако Жерар наистина е свободен от обещанието си, нещата стават още по-непоносими. Аз също съм свободна и съм много богата. Вече нищо не ни пречи да се оженим. Но Жерар не го знае! А аз не мога да му го съобщя. При това не съм сигурна дали е жив, нито пък дали още ме обича.

Морийн му написа писмо, което изпрати на Хелга фон Хайсен, австрийската баронеса, която живееше в Швейцария. Молеше я да препрати писмото в замъка Буланкур. Скоро научиха, че Наполеон е пропъдил семействата, които управляваха страната, и е превърнал Швейцария в република. Нито Морийн, нито Клариса можеха да се надяват, че баронесата продължаваше да живее там, вероятно отдавна бе потърсила убежище някъде другаде. Морийн сама каза това, но продължаваше да храни отчаяна надежда някой ден да получи отговор.

Тя беше благодарна на Бога за детето, което изцяло ангажираше чувствата и мислите ѝ. Всичко друго ѝ беше безразлично, животът ѝ се струваше безсмислен без любимия мъж. Единствено момиченцето, което обожаваше, защото бе част от Жерар, ѝ даваше сили да живее.

След като остана сама в имението, тя остро усети липсата на Клариса. Потърси изход, като започна да се рови в огромната библиотека на мистър Глоувър. Но книгите не задържаха вниманието ѝ за дълго. Баща ѝ редовно ѝ пращаше последните вестници, но и тях Морийн преглеждаше бегло.

Само новините за контраадмирал Нелсън приковаваха вниманието ѝ. Заради победата си той бе провъзгласен за пер на Англия и във вестниците пишеше, че сега се наричал барон Нелсън ъф Найл. От цял свят се стичали подаръци в знак на благодарност към него — от Източноиндийската компания, от Турската компания, от краля на Неапол и Сардиния, от руския цар и турския султан, който изпратил на Нелсън разкошен, покрит с диаманти накит за глава. Парламентът му отпуснал годишна пенсия от две хиляди лири. Морийн четеше внимателно и най-малкото съобщение с надеждата да разбере дали Жерар все още плава под флага на героя и дали взема участие в извършваните от него подвизи.

Липсваше ѝ Клариса. Времето бе твърде студено за разходки и Морийн все повече затъваше в мрачно настроение. Подтикван от Роуз, Дикън се опита да ѝ поговори, че това не е полезно нито за нея, нито за бебето. Всички в семейство Сейл и най-вече децата все настоявали да видят момиченцето. Бил готов, когато Морийн каже, да ги откара до фермата. Хем щял да представи и Роуз на родителите си...

— Защо не ми каза веднага, че самият ти искаш да идеш там с Роуз? — попита Морийн, обзета от разкаяние. — Всеки път, когато ми предлагаше да ги посетим, си мислех, че просто се опитваш да ме измъкнеш от къщи. Разбира се, че ще отидеш, и то веднага.

— А що не дойдеш и ти? — с надежда в гласа каза Дикън. — Мама не е виждала малкото откак се е родило, пък ми се стори, че бая ѝ хареса туй дяволче.

— Извинявай, Дикън — каза Морийн засрамено. — Прав си, трябва да отидем всички. — След това в гласа и се появиха предишните закачливи нотки. — Като видиш майка Сейл, кажи ѝ да не се мръщи и да ме чака идната неделя.

Следващата седмица отидоха в Оулет с каретата и прекараха деня много приятно. Майка Сейл пое грижата за детето и го сложи в стара резбована люлка от дъбово дърво, в която бяха отгледани всички деца на семейството, включително и Морийн. Тя напяваше тихо на малката, полюшваше я с крак, докато вечно заетите ѝ ръце в това време месеха тесто.

Дикън заведе Роуз на ливадата, за да ѝ покаже новородените агънца, а Пати и децата помъкнаха Морийн да види промените, които бяха направили в училището. В момента Пати обучаваше, доколкото ѝ стигаха силите, двадесет и пет деца на различна възраст, а това — както каза тя на Морийн — не било лека работа.

Червенокосата Пати с хубавичкото, покрито с лунички лице бе навършила седемнадесет години и вече беше сгодена. Сватбата обаче щяла да почака, докато избраникът ѝ, който чиракувал при един майстор на сламени покриви, не изучел занаята. Тя разказа на Морийн, че баща ѝ строи за тях малка къщичка и че заедно с нея ще получат десет акра земя в котловината, която всички наричаха Купата за пунш. Това щял да бъде неговият сватбен подарък. Днес Едуард отишъл да изоре земята с новия железен плуг на баща си.

Този нов инструмент направо беше поразил мистър Сейл.

— Измислил го е само преди две години един мъж на място! — въодушевено разправяше той. — Името му е Чарлз Нюболд. Машина и половина, така да знаете.

Все пак животът във фермата не се бе променил кой знае колко от детството на Морийн. Вярно е, че Сейлови бяха забогатели. Бяха купили още земи от съседните ферми, използваха наемни работници и по-съвършени инструменти, но въпреки това всички членове на семейството, от мистър и мисис Сейл до най-дребното дете, работеха неуморно. Цикълът на полските работи се сменяше неумолимо според изискванията на всеки сезон и не можеше да бъде прекъсван нито по болест, нито от лошо време, умора или някаква друга причина. Но този вечен кръговрат носеше със себе си сигурност и утеха и когато Морийн се завърна в имението, у нея се бе пробудил някогашният ѝ дух.

С възродените ѝ надежди се върна и решителността ѝ, най-важната черта от нейния характер. Да се предаде, било в игра, било в

спор, да се признае за победена — това бе нещо нечувано досега. Мистър Глоувър винаги бе поощрявал тази й непримиримост.

Морийн си спомни съветите му и впрегна цялата си умствена енергия, за да реши главния проблем на своя живот, този път без да губи напразно сили да се самосъжалява или да се оплаква от жестоката си участ. Вместо това тя насочи мисълта си към няколкото безспорни факта, с които разполагаше. Обича единствено Жерар и ще го обича винаги. Няма доказателства, че той е мъртъв, а щом е жив, най-сигурно е да го потърси в Компьен. Е, добре, щом писмата й не стигат дотам, тя ще отиде лично.

След като веднъж взе решение да го търси, духът й бързо започна да се възвема, апатията отстъпи място на трескава възбуда и жажда за действие. В главата й се родиха безброй идеи. Може да остави Тамариск в къщата на леля Клари или във фермата. Бебето ще се чувства добре и на двете места. Самата тя ще замине за Франция, но ще вземе Дикън със себе си. Щом Жерар бе успял да прекоси два пъти Ламанша по време на войната, и тя ще го направи. Ще помоли Дикън да се свърже със своите приятели, контрабандистите. Разполага с достатъчно пари и не се бои от приключенията. А и няма кой да я спре! Макар и ненавършила двадесет години, тя е вдовицата на лорд Бар и дори баща й не би могъл да й забрани да отпътува, ако случайно разкрие намеренията й.

Морийн повика Дикън и му изложи плана си.

— Просто съм длъжна да го направя, Дикън! — завърши тя. — Нали ще дойдеш с мене?

Дикън я изгледа объркано и прехапа долната си устна, докато замислено се почесваше по главата.

— Няма да имаш сили за такъв път! — заяви той, оглеждайки я колебливо.

— Напротив, силна съм както никога досега! — възрази Морийн. — Радвам се на отлично здраве, Дикън, и ти го знаеш не по-зле от мене. Само си търсиш оправдания! Не искаш да тръгна, просто защото съм жена. Признай си! Ако бях мъж... — Тя рязко млъкна и очите й заблестяха от възбуда. — Ще се преоблека като мъж, ето какво ще направя! О, Дикън! Ще си отрежа косата и винаги ще ходя с изцапано лице и ръце. Зная отлично съсекски диалект, яздя като мъж и се справям добре с шпагата и пистолета. Е, хайде, мили Дикън! — Тя му

хвърли най-прелъстителната си усмивка. — Щом аз не се страхувам, какво остава за тебе!

Както винаги маневрата ѝ успя и на лицето на Дикън се появи примирена усмивка. Възраженията му се оказаха безсилни пред непоклатимата ѝ логика. Пътуването не беше невъзможно, пък ако то в края на краищата събереше отново Морийн и младия виконт, Дикън щеше да помогне с удоволствие.

— Що ли ми трябваше да се съгласявам, ама хайде, като си рекла, така да бъде. Тръгвам с тебе!

Точно след една седмица Дикън и един русоляв юноша потеглиха за Франция.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

1798

Жерар бе загубил всякакво желание за живот. Безпокоеше се единствено за майка си. Решението да не види никога повече Морийн бе взето и вече му беше все едно какво ще стане с него. Само силно развитото му чувство за дълг и любовта към майка му го измъчваха.

Наскоро след пристигането си в Неапол той реши, че трябва незабавно да се върне във Франция, но лорд Нелсън го посъветва да напише писмо на майка си, с което да я успокои, и да остане на брега още няколко седмици, за да възстанови здравето си. Контраадмиралът използва цялото си влияние писмото да бъде изпратено незабавно и щом необходимостта да замине отпадна, Жерар, вместо да си почива, се отдаде на летаргията, която още повече го потисна.

В Неапол не само дворът, но и всички граждани празнуваха победата на англичаните. Армията на Наполеон бе успешно изолирана в Египет и тъй като към нея през Сирия напредваха големи турски сили, всички се надяваха, че френската мощ по море и по суша скоро ще бъде сломена. Лорд Нелсън и неговите войници бяха приветствани като истински герои.

Крал Фердинанд и съпругата му изпитваха искрена благодарност към човека, който след толкова много години най-сетне бе успял да нанесе удар на убийците на горката Мария-Антоанета, сестрата на кралицата. Жерар също получи покана да посети двореца, а британският посланик сър Уилям Хамилтън му предложи да живее в легацията, където контраадмирал Нелсън бе най-желан гост.

Скоро Жерар разбра, че лорд Нелсън е влюбен в необикновено красивата съпруга на сър Уилям. Тя бе наистина очарователна и виконтът разбираше защо сър Уилям се е оженил за нея, макар преди това да му е била любовница. Жерар смяташе, че комплиментите, с които тя обсипваше лорд Нелсън, са преувеличени и неискрени, но адмиралът явно изпитваше голямо удоволствие от тях.

Младият виконт не одобряваше също така цветистите и доста грубовати изрази на лейди Хамилтън, но не можеше да отрече, че тя е съвършена домакиня. Непрекъснато организираше пищни приеми и скоро лорд Нелсън и Жерар попаднаха във водовъртежа на неаполитанския светски живот.

Именно чрез лейди Хамилтън Жерар се запозна с доната Фаустина Монте Джиачинто. Видя я за първи път през един горещ следобед, когато пътуваше с каретата, предоставена му от Хамилтънови, през прашните улици на града, за да присъства на празненството по случай рождения ден на кралица Мария-Каролина. Камбаните на църквите биеха непрестанно, а вечерта щеше да има фойерверки и официален бал.

По пътя го задмина великолепна карета с гербове на вратичките, теглена от четири еднакви сиви коня. Жерар хвърли поглед към двойката на средна възраст, седнала на седалката с лице към конете, но очите му се задържаха по-дълго върху момичето със светла кожа и златисторуси коси, което седеше срещу тях. Девойката го погледна свенливо, когато кочияшът му намали скоростта, за да направи път на по-бързия и по-представителен екипаж.

— Принц и принцеса Монте Джиачинто и дъщеря им Фаустина — отвърна кочияшът на въпроса на Жерар. — Принцесата е придворна дама на кралицата.

Когато същата вечер ги видя на бала, Жерар веднага ги позна. Те се връщаха от тронната зала. Принцът бе величествен в дворецовото си облекло — тесни златисти панталони и дълъг яркочервен жакет с хермелинова яка. На врата му висеше медальон със знака на заемания от него пост. Принцесата изглеждаше много по-млада от своите четиридесет години. Бе облечена в разкошна бяла бална рокля от прозирен плат, цялата извезана на бели рози. Бриляntenата ѝ диадема отразяваше светлините на стотиците свещи, които горяха в салоните.

Дъщеря им доната Фаустина вървеше между тях. Тя несъмнено беше млада и прелестна, но все пак Жерар нямаше желание да ѝ бъде представен. Ала когато лейди Хамилтън случайно предложи да ги запознае, той не възрази. Доната Фаустина бе най-красивата от цялото съзвездие прекрасни жени и момичета, събрани тук, в Неапол, но единствено Морийн, неговата истинска любима, можеше да накара сърцето му да трепне.

Въпреки това Жерар се държа галантно, когато ги представиха един на друг. Щом разбра, че е бил на кораба на Нелсън по време на победната битка, принц Монте Джиачинто незабавно го покани да им гостува.

Три дни по-късно каретата на Жерар се носеше по една красива алея, обточена с два реда палми, чиито листа се поклащаха от бриза, идващ откъм сребристия Неаполски залив. В дъното на алеята се показва огромна порта, а зад нея се виждаше дворецът Монте Джиачинто, почти толкова внушителен и просторен, колкото двореца на самия крал.

Домакините посрещнаха любезно Жерар. Поканиха го в малка, но великолепно обзаведена библиотека, цялата потънала в цветя, където без излишна церемониалност бе поднесен чай. Дона Фаустина мълчеше и само от време на време срамежливо се усмихваше на Жерар. Зад нея се виждаше строгото лице на гувернантката ѝ.

Не след дълго принцът и принцесата оставиха двамата млади да си поприказват, разбира се, под зоркото око на дуенята. По нервността и свенливостта на Фаустина Жерар правилно отгатна, че това е първият случай, в който тя е оставена сама да забавлява един млад мъж без помощта на родителите си. Той заговори повърхностно за какво ли не, надявайки се, че това ще я накара да се отпусне.

В тази обстановка момичето му приличаше досущ на фигурка от дрезденски порцелан. Носеше прозрачна рокля от бял муселин на волани, чиито вълни се спускаха чак до малките ѝ стъпала. На ушите ѝ висяха обици с капковидни перли, а на шията ѝ имаше само кръстче, закачено на златна верижка. Миловидното ѝ личице с широки скули беше мургавозлатисто, а огромните ѝ тъмнокафяви очи, засенчени от невероятно дълги мигли, контрастираха с пепеляворусата ѝ коса. Всъщност лицето ѝ не можеше да бъде наречено красиво в класическия смисъл на думата, но чертите му бяха нежни и женствени.

Младото момиче събуди у Жерар мъжкото желание да я закриля и пази, което бе силно развито у него може би поради това, че още от малък бе принуден да се грижи за майка си.

Той помоли девойката да му разкаже нещо за себе си. Например какво прави през деня. Страните ѝ се обагриха в нежнорозово, както ставаше винаги, когато срещнеше погледа му.

— Работя върху един много труден гоблен със сцена от Светото писание. Когато го завърша, ще го поднеса на преподобната майка игуменка в знак на благодарност за грижите ѝ към мене, докато бях в манастира — обясни тя на почти безупречен френски.

— Много бих искал да го видя — каза любезно Жерар.

— Той е горе в стаята ми. Ако наистина желаете... и ако, разбира се, моята дуеня доня Торина разрешава, бих могла да ви заведа там.

— За мене ще е удоволствие — съгласи се той веднага.

Фаустина се приближи към възрастната жена. С издутата си черна рокля и с двойната брадичка, която се сливаше с колосаната ѝ бяла яка, тя приличаше на тлъста жаба, свита в огромното кресло.

Доня Торина обичаше своята възпитаница, защото бе кротко дете и не ѝ създаваше грижи. Освен това младият французин, който се усмихваше така чаровно, ѝ се бе харесал. Тя кимна в знак на съгласие и ги последва по широкото мраморно стълбище към стаята на Фаустина. Влязоха в салон, изцяло обзаведен в бяло и златно — стените, мебелите, дори рояла. От всичко тук лъхаше чистота и непорочност.

Гувернантката се настани в далечния ъгъл на стаята, в който имаше кукленска къщичка и люлка — любими играчки, с които Фаустина все още не можеше да се раздели.

Девојката му показа едно изящно ръкоделие, опънато на гергеф от орехово дърво. Лъчите на горещото неаполитанско слънце проникваха през спуснатите щори на трите високи прозореца и осветяваха красиво само недовършения гоблен, докато останалата част от помещението тънеше в хладен сумрак.

Докато Жерар разглеждаше гоблена, Фаустина не откъсваше очи от лицето му, за да види реакцията. Накрая свенливо попита:

— Харесва ли ви? Опасявам се, че не съм избрала най-подходящия син цвят за дрехата на Божията майка...

— Чудесен е! — съвсем искрено отвърна Жерар, защото гобленът бе наистина изкусно изработен. Картината показваше ангела, който донася благата вест на Мария. Очевидно религията играеше важна роля в живота на младото момиче.

— Имате ли други занимания? — попита вежливо той.

— Играя си с моите животни. Елате да ви ги покажа!

Тя го поведе към другия край на стаята, където на сребърна стойка, привързан с верижка за крака, бе кацнал красив папагал със златиста глава и яркочервени пера. Той погледна подозрително Жерар със злобното си черно око. Фаустина се приближи до него без всякакъв страх и го целуна по клюна.

— Това е Макаро. Татко ми го донесе от Южна Америка. Нали е много красив?

В една ниша върху меки сиви възглавници се бяха изтегнали и дремеха две великолепни италиански хрътки. Когато усети приближаването на момичето, едната от тях се изправи, протегна тялото си, покрито с лъскава като коприна сива козина, и размаха приветствено дългата си опашка. Фаустина повдигна полите на роклята си и приклепна да ги погали.

— Те са брат и сестра. Нарекох ги Марио и Мариана.

Сърцето на Жерар трепна. Толкова отдавна не бе чувал някой да изговаря името на майка му! Милият ѝ образ изникна пред очите му и той се закле в себе си, че скоро ще се върне вкъщи.

Фаустина го подръпна леко за ръкава, за да му покаже една току-що завършена картина, която изобразяваше вътрешността на някаква катедрала.

— Това е „Капела дел Тезоре“, тук, в Неапол — обясни тя. — Виждате ли дарохранителницата зад високия олтар? В една от тези златни чаши се съхранява кръвта на нашия покровител, загинал преди двеста години.

Тя се приближи до белия роял и след като получи насърчителен поглед от гувернантката си, предложи да му изсвири нещо. Колкото и да бе неучтиво, Жерар се видя принуден да отклони предложението. Сърцето му се сви при спомена за Морийн, която му свиреше в къщата на мистър Глоувър, където бяха толкова щастливи.

„Дали ме помни, или вече ме е забравила?“ — запита се тъжно той. Не, не може да го е забравила! Любовта им беше толкова дълбока и пламенна, че трудно би се изличила от мислите ѝ...

Сълзите пареха на очите му. Той вдигна поглед и видя изненадата по лицето на момичето.

— Кажете, моля ви, кой от предметите в тази стая ви натъжи така и аз веднага ще наредя да го преместят — каза Фаустина с неочаквана пронизателност.

Жерар се усмихна, въпреки че никак не му беше до смях. Обясни й, че да се премести роялът няма да е никак лесна работа. Фаустина се разсмя заедно с него и в миг от смущението й не остана и следа. Но веднага след това добави сериозно:

— Няма да ви питам защо мисълта за музика ви навява тъжни спомени, но много бих се радвала, ако ги забравите и се развеселите.

— Ще се опитам! — каза Жерар. И се зарече, че ще спази това обещание. Но можеше ли човек да си заповяда да бъде щастлив? — Не се ли радвате, че вече не сте в манастирското училище? — попита той. — Винаги съм мислил, че младите момичета, особено ако са красиви като вас, с радост се връщат отново в греховния външен свят, когато пораснат.

— Чувствах се щастлива там, но съм още по-щастлива, че съм си вече възрастна. Всъщност цяло щастие е, че мога да се чувствам добре навсякъде. Всеки ден ме радва с нещо ново, а специално днес... — Тя млькна и се изчерви силно. Не искаше той да разбере колко се радва на неговото посещение. Родителите й непрекъснато говореха за красивия френски виконт, който освен всичко друго имаше и ореола на герой. Тяхното одобрение засили интереса й към него. Дните се точеха едва-едва и тя мислеше само кога ли ще го види отново. А ето че сега той се намираще в стаята й.

Фаустина долавяше, че откакто се върна от манастира, родителите й се опитват да й намерят подходящ съпруг. Във висшето общество често се случваше младите момичета по принуда да се омъжат за много по-възрастни и непривлекателни мъже. Те нямаха право да избират сами. Любовта отстъпваше пред богатството и общественото положение.

Сега учестените удари на сърцето й изпреварваха мислите й. От начина, по който майка й и баща й бяха разговаряли за виконта, тя разбра, че гледат на него като на подходяща партия, въпреки че семейството му беше разорено. За тях парите бяха без значение, защото принц Монте Джиачинто бе достатъчно богат и можеше да осигури огромна зестра на дъщеря си.

— Надявам се, че ще ми разрешите да ви посетя отново, за да прекарам още един незабравим ден във вашата компания!

При тези му думи тя кимна, изчервена до уши, и смущението й накара Жерар да се почувства поласкан.

През следващите няколко седмици той прекарваше все повече време с нея. Подозираше, че принцеса Изабела, близка приятелка на лейди Хамилтън, стоеше в дъното на заговора, по силата на който той се оказваше поканен навсякъде, където ходеше и Фаустина. Разбира се, при тези излизания не я заплашваше никаква опасност, защото не правеше и една крачка без дуенята си. И все пак, ако Жерар не я държеше галантно настрана, неаполитанските благородници, които се славеха с горещата си кръв и умението си да ухажват дамите, лесно можеха да я накарат да си мисли за непозволени неща, дори само ако имаше възможност да дочуе нещо от разговорите им. Помислите ѝ бяха по детски чисти и невинни и именно това караше Жерар да търси нейната компания. Неусетно той се самоназначи за неин телохранител и се държеше с нея като по-голям брат.

Жерар често мислеше за Морийн. През дългите нощи, когато откъм залива долитаха любовните песни на рибарите и ярката луна осветяваше планината Везувий, той лежеше с широко отворени очи и изпитваше болезнен копнеж да я държи в прегръдките си. Трескавото му съзнание си представяше сладостни картини. Виждаше как ръцете му гаят златистата ѝ плът, как телата им се притискат, тласкани от дивото желание да бъдат колкото се може по-близо едно до друго, да се слепят в едно цяло, докато сърцата им бият в лудешки синхрон.

Сутрин тези блянове му изглеждаха като бълнувания на болен от любов глупак, който, заслепен от гордост, не иска да си признае, че любимата му отдавна го е забравила или дори си е намерила друг. Той се стараеше да не мисли за това, защото рискуваше да полудее или да изпадне в пълно отчаяние. Страхуваше се, че няма да издържи да не я вижда, ако се върне в Англия или Франция, затова доброволно удължаваше заточението си в Неапол.

Може би стана по-добре, че лорд Нелсън не го повика при себе си. Контраадмиралът бързо възвърна борческия си дух и решен да използва победата над Франция, накара краля на Неапол да сключи съюз с Австрия. Почти насила принуди крал Фердинанд да изпрати тридесетхилядна армия срещу окупирания от французите Рим. Неаполските полкове не можеха да се сравняват с войските на Бонапарт и много скоро бяха принудени да отстъпят. Не след дълго

стана ясно, че врагът ще нахлуе в самия Неапол. Лорд Нелсън, който бе виновник за поражението, имаше моралното задължение да спаси тези, чийто живот бе поставил в опасност. Евакуацията на града беше неизбежна.

Най-важното бе да спасят краля, кралицата, децата им, техните близки, придворните и колкото се може повече от неаполската аристокрация и британските граждани в Неапол, в това число, разбира се, сър Уилям Хамилтън и съпругата му. Според плана на лорд Нелсън всички те трябваше да бъдат прехвърлени в Сицилия.

Бащата на Фаустина потърси помощ от Жерар. Самият той имал възможност да избяга, но не искал да остави двореца си в ръцете на завоевателите. Жена му щяла да остане с него, но Фаустина естествено трябвало да напусне Неапол.

По заобиколен начин той попита дали Жерар не би могъл да ѝ предложи гостоприемство в своя дом във Франция и доста прозрачно намекна, че извънредните разходи не бива да го притесняват.

— Веднъж да спечелим войната — каза принцът, — сам ще дойда във Франция, за да прибера детето си. Моля ви, скъпи виконте, помислете върху предложението ми през следващите един-два дни, докато все още имаме възможност да избираме. Ще ви бъда безкрайно благодарен, ако ми помогнете да осигуря безопасността на Фаустина.

Жерар отлично разбра какво се очакваше от него. Това беше направо покана да поиска ръката на Фаустина. Той не бе забравил, че трябва да се ожени, за да възстанови богатството на семейството си. Още преди месеци бе чул, че Мерседес де Фаенца се е омъжила за някакъв англичанин, за него тя вече беше изгубена, а и много харесваше малката Фаустина. Той не мигна цяла нощ, измъчван от тези мисли, но обстоятелствата скоро му наложиха решение, което всъщност не беше негово.

Пристигнаха новини, които хвърлиха града в тревога. Армията на неаполитанския крал се бе разбягала и французите вече влизаха в предградията. Всички бяха обхванати от панически ужас и само за няколко часа не остана и следа от празничното настроение, което цареше доскоро в града. Лорд Нелсън заповяда всички да се качват на корабите без повече бавене. Жерар нямаше възможност да отлага и да обмисля какво да прави с Фаустина.

Когато бе въведен в двореца на принцовете Монте Джиачинто, завари девойката, обляна в сълзи. Току-що бе научила, че трябва да напусне родината и дома си. Сълзите ѝ трогнаха Жерар. Без да се замисля, той хвана треперещата ѝ ръка и я поднесе към устните си.

— Не се страхувайте! Аз ще се погрижа за вас, така че избършете сълзите си, моя малка Фаустина! С мене сте в пълна безопасност.

Тя вдигна към него разплаканите си тъмни очи. Когато осъзна смисъла на думите му, страхът в тях изчезна и те заблестяха от радост.

— Ако мога да бъда с вас, няма да тъгувам за тези, които напускам! — простичко отвърна момичето.

С тези думи тя по недвусмислен начин му призна любовта си. Жерар ѝ бе предложил само защита, но тя придаде на думите му съвсем друго значение. Навярно би могъл да се измъкне от това зловещо положение, ако на часа бе обяснил, че не става дума за женитба. Но не го направи. Изведнъж се почувства така, сякаш някой друг вече бе взел решение вместо него.

— С височайшето позволение на вашите родители се осмелявам да поискам ръката ви... — Той побърза да целуне крайчеца на пръстите ѝ, сякаш се страхуваше да не промени решението си. Щастието, което заискри в очите на Фаустина, го накара да продължи с мила усмивка: — Убеден съм, че ако вие, Фаустина, не ме отблъснете, те също няма да имат нищо против.

Да го отблъсне?! Ако дуенята ѝ не стоеше наблизо, Фаустина с радост би се хвърлила в обятията му.

Обредът бе извършен от преподобния Едуард Бери, корабен свещеник на „Вангард“, по време на страхотна буря, която ги застигна, докато плаваха към Палермо. Фаустина бе прекалено изплашена от огромните вълни, за да се наслади на щастието си, а Жерар, който не бе суеверен, този път видя лошо знамение в разразилата се природна стихия. С огромно усилие на волята той пропъди мисълта, че гневът на вятъра и на морето е предизвикан от Морийн или от самия Бог като наказание за това, че е предал своята истинска любов.

За щастие нямаше време да се отдава на тези мрачни игри на въображението си. Фаустина се притискаше към него с такъв ужас, сякаш, ако се отдръпнеше дори за секунда, щеше да умре от страх. Докато нежно я люлееше в прегръдките си, Жерар си помисли, че тя

всъщност е само едно изплашено петнадесетгодишно момиче. Отново го обзе желанието да я закриля. Повтаряше си, че тя го обича и има нужда от него, и се закле да ѝ бъде добър съпруг. В този миг дори забрани на мислите си да летят към Морийн през разбушваното море.

Когато най-сетне стъпиха на сушата невредими, двамата с Фаустина се настаниха в къщата на сър Уилиам, който получи първите новини от Англия. Наистина писмото не беше за него, а лейди Хамилтън. Писано от някаква нейна приятелка, то бе пълно с куп незначителни клюки и безразборни новини. По време на вечерята лейди Хамилтън преразказа някои от тях и Жерар разбра, че Джилбърт Бар е починал.

— Трябва да е било сърдечен удар — съобщи домакинята с веселия си пренебрежителен тон. — Ето че младата му женичка сега остава вдовица.

Чашата с вино се изплъзна от ръката на Жерар и падна в краката му. Той гледаше безмълвно как тъмночервената течност бавно попива в килима. Имаше чувството, че собствената му кръв изтича от вените, докато той стои неподвижен, безпомощен да направи каквото и да било.

От другата страна на масата Фаустина с невинна и щастлива усмивка не откъсваше от него пълните си с обожание очи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

1799

Въпреки че сър Джон изглеждаше така, сякаш всеки момент ще получи удар от гняв, Клариса не можа да сдържи усмивката си, когато той захвърли писмото чак в другия край на стаята и изрева:

— Това момиче е полудяло! Не допусках, че съвсем си е изгубила ума и не разбира какви опасности крие едно такова начинание! Можеш ли да си представиш? Ние сме във война с Франция, а тя говори за пътуването си така, сякаш отива на разходка в Брайтън! Никога няма да го позволя! Ще я лиша от наследство и ще се откажа от нея!

Клариса постави успокоително ръце на раменете му и почти насила го накара да седне в любимото си кресло.

— Скъпи Джон, успокой се, моля те! — нежно му заговори тя, докато с едната си ръка галеше посивялата му коса, а с другата притискаше рамото му. — Първо, от писмото ѝ става ясно, че тя вече е потеглила за Франция. И мисля, че разбираш не по-зле от мене защо не е поискала разрешението ти. Колкото до това, дали е полудяла, бих ти възразила, че тя просто постъпва като влюбена жена, макар да не отричам, че Морийн наистина е доста твърдоглава. Но готовността ѝ да се изложи на какви ли не опасности, само и само за да се срещне с Жерар, ѝ прави чест.

Тихият глас и ласките на Клариса скоро доведоха до желания ефект. Гъстата червенина, предизвикана от гнева, постепенно се отдръпна от лицето му и то възвърна нормалния си цвят. Когато заговори, тонът му, макар и все още раздразнен, бе много по-умерен:

— Не е прилично една млада дама да преследва така любовника си из цяла Европа! Държи се, сякаш е мъж, а не жена...

Устните на Клариса потрепнаха, готови да се разтегнат в усмивка.

— Но нали ти самият, скъпи Джон, я отгледа така, сякаш не ти е дъщеря, а син! Именно ти настояваше винаги да се смята за равна на

мъжете, а сега протестираш. Ако ми разрешиш да ти припомня, ти всъщност никога не призна официално, че си неин баща.

Сър Джон се намръщи, потърка брадата си и отвърна с въздишка:

— Знаеш много добре, че не можех да го направя, пък и да можех, това едва ли щеше да изиграе някаква роля в живота ѝ.

— Нямах право да говориш така, Джон — възрази Клариса. — За Морийн бе голям удар да открие, че произходът ѝ я прави неприемлива за обществото и най-вече за Жерар. Гордостта ѝ бе наранена и ако искаш да бъдеш честен пред себе си, трябва да признаеш, че именно това я тласна към женитбата с Джилбърт.

— Да, но този брак беше много сполучливо решение за нея! — убедено заяви сър Джон. — Сега не само има титла, но е и богата вдовица, при това само на деветнадесет години. Може да се омъжи за когото си поиска.

Клариса въздъхна.

— Много добре знаеш, че не е точно така. Не е ясно дали Жерар е жив, а той е единственият, за когото тя би се омъжила. Независимо дали ти харесва или не, скъпи, тези двама души се обичат истински.

— Обичали се! — повтори сър Джон с насмешка. — Ще благоволиш ли да ми кажеш какво толкова означава любовта в света, в който живеем?

— Ти ли ми задаваш този въпрос?! Добре, ще ти отговоря. За една жена това е всичко на света. Да, да, ти си моят живот, Джон, и досега вярвах, че аз също съм най-важното нещо за тебе.

Чертите на сър Джон се смекчиха и той я притегли към себе си.

— Прости ми, Клари! — каза той. — Не исках да кажа това. Ти, разбира се, си напълно права. През всичките тези месеци в Ирландия непрекъснато мислех за тебе. Наистина, докато не се разделихме, не разбирах колко си ми нужна. Ти ме дари с най-прекрасните мигове в моя живот и аз наистина те обичам, любов моя!

Сълзи бликнаха в очите на Клариса. Тя притвори клепачи, за да ги скрие, защото той се наведе да я целуне. Сър Джон така и нямаше никога да разбере, че именно тези редки моменти на обич бяха нейното единствено възнаграждение за безграничната ѝ преданост, за това, че бе пожертвала живота си за него.

— Самата аз не бих имала куража на Морийн, дори и ако бях на нейните години, да прекося Ламанша, за да те търся — каза тихо

Клариса. — Би ми се искало да го направя, но след като виждам, че не мога, не намирам и сили да осъдя Морийн. Напротив, възхищавам й се, както би трябвало да сториш и ти, Джон. Тя доказа, че е твоя дъщеря!

— Добре поне, че е била достатъчно разумна да вземе Дикън със себе си — отвърна вече по-кратко сър Джон. — Когато ви посетих в имението, наистина бях поразен от неговата преданост към нея. Той по-скоро би умрял, отколкото да я остави в беда. — Сър Джон замълча за миг и после добави: — Въпреки това, Клари, аз продължавам да съм много притеснен. Толкова страшни неща могат да се случат на едно момиче. Та тя роди едва преди три месеца, дори не е възстановила силите си. Истинска лудост е да предприема това опасно пътуване. Няма да намеря нито миг покой, докато не се върне невредима у дома.

— Така е, аз също споделям опасенията ти, Джон — съгласи се Клариса. — Но какво можем да направим? Детето ще се чувства прекрасно във фермата с Роуз и мисис Сейл. Морийн е помолила малката Пати да ми пише веднъж седмично как е бебето. А ние двамата с тебе не можем да сторим нищо, за да помогнем на Морийн.

— Така ли? Ами Бар Хаус и уреждането на делата на Джилбърт? — възрази й сър Джон. — Разбира се, аз ще се заема с адвокатите вместо Морийн, но има опасност братовчедът, когото бедният Джилбърт толкова ненавиждаше, да заграби всичко, онзи де, помниш го... Кларънс Бар. Жалко, че Джилбърт не можа да направи един син.

Клариса замълча. След като знаеше истината, тя смяташе, че е по-справедливо титлата и богатството да идат в ръцете на братовчедата. Не би било честно детето на Жерар дьо Вал да наследи нещо, което не му се полагаше по право. Морийн и малката Тамариск бяха щедро осигурени и можеха не само да бъдат спокойни за прехраната си, но и да си позволят всякакъв разкош. Колкото до това, че Бар Хаус щяла да премине в други ръце, Клариса знаеше, че Морийн няма да тъгува за къщата, която никога не бе чувствала своя, както имението в Съсекс например. Ако пък по някакво чудо се окажеше, че Жерар е жив и е в Компьен, Морийн сигурно щеше да отиде да живее в замъка Буланкур.

Същата мисъл даваше сили на Морийн, докато тя и Дикън се бореха с негодите по пътя към Компьен.

Контрабандистите в Съсекс с готовност им помогнаха и никой не забеляза, че тя е момиче, когато на кораба се представи като Едуард,

по-малкия брат на Дикън. Разбира се, не мина без трудности. Докато чакаха да се качат на кораба, за да прекосят Ламанша, в кръчмата на пристанището Морийн не можа да се справи с огромните халби бира, които непрекъснато побутваха към нея през масата. Слава Богу, Дикън успя да замаже положението, като непрестанно отправяше гневни погледи към своето мнимо братче.

— Такъв си е той, слабоват и хърбав. Никога не бих го взел с мене, ама много му сече акълът, пък е и начетен, нищо че още е като пиле с жълто по човката.

Дикън и Морийн пристигнаха в Бексхил. От това пристанище ежедневниците и пощата редовно биваха отправяни за Франция и собствениците на лодки открито пресрещаха едномачтовите френски платноходки. Дикън лесно уреди да бъдат закарани до Дюнкерк, като, разбира се, плати немалка сума, която Морийн бе осигурила предварително.

След по-малко от седмица стъпиха на френския бряг и спряха в първата странноприемница, която се изпречи на пътя им.

Още преди това Дикън бе купил френски дрехи и за двамата. Бяха решили за тази част от пътуването Морийн да бъде предрешена като млад чиновник, току-що пристигнал от Белгия, а Дикън да играе ролята на негов прислужник — слабите му познания по френски не му позволяваха да мине за истински французин. Съдържателят ги прие, без да се усъмни в нищо. Оставаше само Дикън да купи два подходящи коня, за да могат да продължат пътя си. Докато го чакаше в странноприемницата, Морийн бе изненадана от рота френски войници, които поискаха да видят документите ѝ.

— Не мога да ви ги покажа — спокойно отговори тя на офицера, който я разпитваше, — защото останаха у слугата ми. Той ще се върне всеки момент и тогава веднага ще установите не само моята, но и неговата самоличност.

Морийн хладнокръвно посрещна подозрителния поглед на офицера. Този чиновник му се виждаше прекалено млад за представител на търговска къща. Такъв един голобрад... направо женствен!... Дори гласът му бе тъничък и креслив. Единствено твърдият му поглед и спокойната самоувереност разколебаха офицера. Младежът явно не бе извършил нищо нередно. Едва ли можеше да е

враг на Конвента, изглеждаше твърде млад, за да бъде шпионин. Въпреки всичко полицейският му нюх го караше да бъде нащрек.

— Ще приемете ли чаша вино, докато чакаме слугата ми? — попита Морийн с невъзмутимо спокойствие. — Казаха ми, че избата на стопанина е превъзходна.

Офицерът имаше други задължения и отклони поканата.

— Ще се върна преди залез слънце, тогава ще ми покажете документите си, а и с удоволствие ще изпия бутилка вино с вас.

Когато французинът подкара коня си в галоп през ливадата, Морийн въздъхна с облекчение. Надяваше се Дикън да се върне скоро с конете. Колкото по-бързо се отдалечеа от войниците, толкова по-добре.

Като разбра за тази непредвидена среща, Дикън реши никога вече да не оставя Морийн сама. Мисълта, че войниците могат да я арестуват и да я отведат някъде, където той няма да може да я защити, го влудяваше. Ако се стигнеше дотам, маскарадът ѝ много скоро щеше да бъде разкрит и тогава Бог да ѝ е на помощ!

За разлика от Дикън Морийн се намираще в чудесно разположение на духа. За нея бе истинско удоволствие да язди дорестата кобила, която той беше купил, и да си мисли как с всеки изминал час се приближава към Компьен и към дома на Жерар. Горещото желание да го види я караше да вярва, че непременно ще го завари там. Тя си възвърна доброто настроение и дори започна да си тананика, като непрекъснато повтаряше на Дикън, че най-после са се впуснали в истинско приключение, за каквото са си мечтали като деца.

Постепенно Дикън също забрави тревогите си. Движеха се бързо, като избягваха главните пътища. Преди мръкване пристигнаха в покрайнините на Арас и спряха да пренощуват в една крайпътна странноприемница. Поднесоха им прясно уловена пъстърва, задушена с масло, чесън и бадеми. Освен това имаше току-що опечен хляб и козе сирене, приготвено от жената на съдържателя. Изядоха всичко, като поляха обилно вечерята с две бутилки вино.

В странноприемницата имаше още един гост, облечен в кожени панталони, каквито носеха ковачите и налбантите. Сивата му коса бе толкова чорлава, като че никога не бе виждала гребен, въпреки че обувките с катарамии дългите до коленете чорапи изглеждаха съвсем

прилично. Седеше сам и пиеше бургундско, което непрестанно хвалеше пред съдържателя.

— Лицето му ми е познато — прошепна Морийн на Дикън. — Той е толкова работник, колкото аз съм чиновник! Трябва да поговоря с него.

Дикън се опита да я разубеди, ала любопитството на Морийн бе по-силно от неговата предпазливост. Той с ужас гледеше как тя се приближава до непознатия, но, слава Богу, и този път инстинктът ѝ не я подведе. Когато се взря отблизо в аристократичното му лице, Морийн веднага си спомни кой е. Беше маркиз Дьо Жеридон.

— Струва ми се, че се познаваме, Ваша светлост — каза тя с приглушен глас. — Мога ли да седна на масата ви и да ви се представя? За последен път се видяхме в къщата на барон и баронеса Фон Еберхард...

Непознатият я изгледа предпазливо, след това на лицето му се изписа безкрайна изненада. Щеше да скочи на крака, ако Морийн не бе сложила ръка на рамото му.

— Но моля ви! Аз не съм дама! — възпря го тя с усмивка. — Защо трябва да ставате пред един беден брюкселски чиновник? И така, мога ли да попитам кой сте в момента, Ваша светлост?

Блесналите ѝ засмени очи и закачливата усмивка разсеяха страха на маркиза, който все още не можеше да си спомни името ѝ.

— Аз ви бях представена като протеже на сър Джон — помогна му Морийн. — Може би си спомняте, че само преди година се омъжих за лорд Бар. Мисля, че не сме се виждали след сватбата ми.

— Скъпа лейди Бар! — възкликна маркизът, който сега ясно си припомни всичко. — Разбира се, че не съм ви забравил. Просто в тези дрехи твърде малко приличате на...

— Зная! — прекъсна го със смях Морийн. — Но и вие твърде малко приличате на себе си.

Маркизът се огледа неспокойно и когато видя, че съдържателят е далеч и не може да ги чуе, каза тихо:

— От една година съм във Франция и се боря за каузата на роялистите. Директорията бързо губи популярност, изпратили са спешно послание до Наполеон да се върне в страната, защото положението им е разклатено. Той обаче едва ли ще успее да се промъкне покрай британската флота, която кръстосва Средиземно

море. Ако не се завърне, ще имаме шанс да възкачим отново Бурбоните на френския трон... Ами вие, лейди Бар? И вие ли сте тук, за да подкрепите каузата на роялистите?

— Боя се, че моята мисия далеч не е толкова благородна — отвърна Морийн. — Отивам в Компьен, за да посетя виконтеса Дьо Вал. Ако не се лъжа, тя е ваша близка приятелка.

Маркизът бе достатъчно добре възпитан, за да не покаже учудването си. Разбира се, след революцията се бяха случили много странни неща, но не всеки ден можеше да се види английска аристократка, преоблечена като момче, която кръстосва Франция по време на война само за да направи едно светско посещение. Това наистина надминаваше всичко. Дали не е британска шпионка? Ако е така, въпросите му бяха излишни.

— Права сте, наистина познавам Мариан дьо Вал от много години. Не зная кога сте я виждали за последен път, но съм длъжен да ви предупредя, че сега тя е същинска развалина. Годишите в затвора съсипаха здравето ѝ, а духът ѝ е съвсем сломен след изчезването на единствения ѝ син, виконт Дьо Вал. Така поне изглеждаше при последната ни среща преди три месеца.

Морийн почувства, че ѝ притъмнява пред очите, но въпреки това събра сили да попита уж само от учтивост:

— Нима синът ѝ Жерар не се е завърнал у дома?

— Виконтесата няма вести от него още откакто той замина за Англия. Тя писа на сър Джон Дейнсфийлд, за да разбере къде е Жерар, но в отговора се казваше, че синът ѝ въобще не е пристигал в Лондон. Самият аз се опасявам, че вероятността младежът да е жив, е много малка. Навярно е загинал при пътуването си до Англия. Или се е удавил в морето, или е бил разстрелян, преди да стъпи на брега. В тези смутни времена всеки аристократ буди подозрение, че е свързан с каузата на роялистите, а ако някой реши, че е враг на народа, го застрелват, без много да се церемонят. Клетата Мариан е загубила всякакво желание за живот, истинска трагедия!

— Поне моите новини ще възвърнат надеждата ѝ! — тихо, но многозначително заяви Морийн. — Жерар дьо Вал наистина беше в Англия. Няма да кажа нищо повече, но се знае, че е паднал от коня си и е получил амнезия. Някакви контрабандисти са го качили на борда на кораба си, а след това насила е бил мобилизиран на една английска

фрегата. Имам основание да смятам, че е участвал в египетската кампания на лорд Нелсън.

Маркизът гледаше Морийн с безкрайна изненада.

— Ако думите ви са верни, вие наистина ще ѝ върнете волята за живот. След като съпругът ѝ загина, момчето бе всичко за нея. Моля ви все пак, не вдъхвайте на тази страдалка големи надежди, освен ако не сте напълно сигурни, че те са основателни. Страхувам се, че Мариан просто не би могла да преживее още едно разочарование.

Прекараха останалата част от вечерта в разговори за други неща. Морийн разказа на маркиза за внезапната смърт на съпруга си, за родената си след това дъщеря. От своя страна той попита за семейство Дейнсфийлд, но тя можа само да му съобщи, че нито една от дъщерите на сър Джон още не се е омъжила.

— Струва ми се, че той наистина е изгубил вече надежда да им намери съпрузи. По думите му и двете не се вълнували от тази мисъл и изглеждали напълно доволни от затворения си живот при лейди Дейнсфийлд.

— Да, опасявам се, че горкият Джон не получи от този брак нищо друго, освен една зестра — каза маркизът с въздишка. — По-добре да си беше останал ерген като мене!

Морийн огледа с любопитство събеседника си. Въпреки грубите дрехи личеше, че е хубав мъж. Държанието му бе наистина очарователно. Кой знае колко е бил харесван от жените като млад. Дори и сега, някъде към шестдесетте, той бе твърде представителен. Маркизът сякаш отгатна мълчаливия ѝ въпрос, защото каза с усмивка:

— Разбира се, и аз съм пожелавал да се разделя със свободата си... — При тези думи очите му станаха сериозни и дори малко тъжни. — След като и двамата разкрихме, че изпълняваме тук някаква задача под чуждо име, ще си позволя да ви доверя още една малка тайна, мадам. Някога бях влюбен до уши в Мариан дьо Вал, но тя, уви, обичаше единствено Антоан, най-добрия ми приятел. Когато те се ожениха, завинаги се простих с мисълта за брак. След като не можех да имам жената, която обичах, не исках никоя друга.

Морийн въздъхна.

— Това означава, че наистина сте я обичали много! — каза тя. — Но защо не го направите сега, Ваша светлост? Виконтесата е вдовица. Нима е толкова късно?

Без да отговори на въпроса ѝ, маркизът само кимна и продължи:

— Бракът ѝ с Антоан бе невероятно щастлив, но когато той почина и я остави с едно невръстно момченце, си помислих, че мога да ѝ помогна, като стана неин съпруг и баща на сина ѝ. Тя обаче остана вярна на спомена за Антоан, а малкият Жерар се превърна в смисъл на живота ѝ. Мислеше само за него и за това, как един ден той ще възстанови доброто име на баща си. Предполагам, чували сте за обстоятелствата около смъртта му?

Морийн кимна и маркизът продължи.

— Нито за миг не съм се съмнявал в почтеността му. Познавах го от дете и съм сигурен, че за нищо на света не би си послужил с измама. Изключено е да е играл нечестно. За съжаление никога няма да се намерят доказателства за неговата невинност, освен ако някой от нас, които все още не сме го забравили, не открие мистериозния барон Фон Готфрид. Жерар живееше с мисълта да издири този негодник и майка му постоянно му внушаваше, че е длъжен да стори това, но за жалост дойде революцията...

Докато слушаше разказа на маркиза, Морийн започна да разбира какъв огромен товар е лежал върху още момчешките плещи на Жерар. След преждевременната смърт на любимия си съпруг виконтесата твърде себично бе стоварила върху сина си отговорност, която винаги щеше да тегне над него. Ако тя не бе предрешила така категорично съдбата му, Жерар би могъл свободно да избира своя път в живота. Как ли биха се развили нещата, ако виконтесата бе приела предложението на маркиз Дьо Жеридон, ако бе престанала да живее с призрака на миналото?...

Маркизът трябваше да тръгне с падането на нощта. Отиваше в Лил и предпочиташе да пътува по тъмно. Пожелала си безопасно пътуване и той набързо написа няколко реда на Мариан дьо Вал. Не подписа писмото и остави плика незапечатан. Не искаше, ако то попадне в чужди ръце, името на Мариан да бъде свързано с неговата нелегална дейност.

Въпреки прекомерната си нервна и физическа умора Морийн няколко часа лежа в постелята си с отворени очи. Терзаеше я мисълта, че няма да завари Жерар в замъка Буланкур, освен ако по чудо не се е завърнал през трите месеца, изменинали след посещенията на маркиза. Вкопчи се в тази надежда като удавник. Тя я крепеше и на другия ден,

когато продължиха пътя си. Морийн не сподели с Дикън опасенията си, че мисията им може да се окаже безплодна.

Пътуваха цели три дни. Дикън настояваше да не бързат и да си почиват при всяка възможност, защото се страхуваше за здравето на Морийн. Налагаше се да търсят околни пътища. Заобиколиха отдалеч Абвил и Амиен, като се стараеха да избират горски пътеки и пусти селски пътища. Нощем спираха в затънтени странноприемници и обясняваха, че са загубили пътя и са твърде уморени да се лутат в тъмнината... Така без премеждия стигнаха до Компиеен.

Морийн бе уморена до смърт, но се оживи, когато от върха на хълма пред очите им се разкриха извивките на река Оаз и градът с куполите на трите стари катедрали: „Сен Жермен“, „Сен Антоан“ и „Сен Жак“. По-нататък се простираше тъмната зеленина на Компиеенската гора.

— Жерар толкова ми е говорил за родното си място! — каза тя на Дикън. — Сега разбирам защо е така запленил от красотата му. О, Дикън, дано го заварим тук!

Той погледна към черните облаци, които бързо прииждаха от запад, и я предупреди:

— Я хайде да побързаме! Ако искаме да се доберем до замъка, дорде не е почнала бурята!

Досега времето, макар и ветровито, бе благосклонно към двамата пътници. Този път обаче Дикън долавяше с безпогрешния си нюх на човек, израснал сред природата, че се надига буря.

Преминаха моста и навлязоха в града, като на два пъти питаха за верния път. Предпочитаха да спират някое дете, у което нямаше да предизвикат подозрения.

Най-прекият път минавал през гората, но да се пазели от вълците — така им каза последният малчуган. По-безопасно било да я заобиколят, но пък трябвало да яздят три часа повече.

— Малко вероятно е вълците да ни нападнат — реши Морийн. — Глутниците често нападат стадата, но много рядко се нахвърлят върху хора.

При тези думи момчето поклати глава. Сега вълците се били събрали в огромна глутница, миналата седмица разкъсали един дървар... Щом веднъж са надмогнали страха си от хората, хич не се знаело какво ще правят оттук нататък...

— Ще минем през гората! — настоя Морийн. — Ако се разрази буря, ще можем да се скрием под дърветата, а имаме и пистолети. Не вярвам вълците да се осмелят да ни нападнат.

Дикън не изглеждаше толкова уверен. От думите на Морийн знаеше, че гората се простира на тридесет хиляди акра. Трудно щяха да се ориентират в нея сега, след залез слънце. И конете бяха уморени... Морийн обаче не искаше да слуша възраженията му.

Скоро навлязоха в гората. Извилият се вятър брулеше листата над главите им. Мракът се сгъстяваше колкото по-навътре навлизаха. Конете неспокойно наостряха уши, колчем някое животинче прошумоляваше в храсталака. Недалеч от тях се чу зловец вой на вълк.

Дикън извади пистолетите от кобурите на седлото и подаде единия на Морийн, която също изглеждаше малко изплашена. Цял час яздиha мълчаливо, като се стараеха да се движат все направо. Дикън знаеше, че в гората човек лесно може да се заблуди и да започне да обикаля в кръг. Обраслата с трева пътека едва се забелязваше. Явно по нея рядко минаваше някой. На всичкото отгоре започна и да вали. Скоро ледените струи на дъжда проникнаха през гъстия клонак и наметалата им подгизнаха.

Дикън пришпори конете, но не смееше да препусне в галоп, защото бе тъмно и имаше опасност да загубят пътя. Стори му се, че между дърветата се мяркат сиви сенки, и той неспокойно запъгна ударника на пистолета си. Внезапно конят му се изправи на задните си крака. Разнесе се оглушителен изстрел, който накара коня на Морийн да препусне в галоп. Тя трябваше да вложи цялата си сила, за да спре подплашеното животно. Нервите ѝ бяха толкова напрегнати, че когато конят на Дикън се появи на пътеката зад нея, тя извика уплашено. Дикън се ухили, за да вдъхне кураж и на нея, и на себе си.

— Не бой се де! Аз съм!

Морийн изпусна въздишка на облекчение.

След малко гората започна да оредява и между дърветата просветля.

— Излизаме! — извика Морийн. — Гледай, Дикън! Виждаш ли кулите и стените? Към тях води алея с дървета от двете страни. Убедена съм, това е замъкът Буланкур!

В този момент, докато и двамата се взираха напред, три вълка от глутницата, която ги следваше по петите, скочиха върху коня на Дикън. Жребецът изцвили в смъртен ужас, изправи се на задните си крака и събори ездача си на земята. Дикън непредпазливо бе пропуснал да зареди пистолета си след случайния изстрел и беше беззащитен срещу вълците, които се нахвърлиха отгоре му с бясно ръмжене. Конят на Морийн също се подплаши и препусна в галоп. Тя едва успя да накара животното да спре и да се върне назад. Чуваше вълците, но не ги виждаше. Стоеше вцепенена от ужас, неспособна да направи каквото и да било. Дикън лежеше на земята и телата на трите мършави вълка го закриваха от погледа ѝ. Те се сплитаха в някакво кипящо сиво кълбо, челюстите им тракаха злоещо. Морийн бързо възвърна хладнокръвието си, запъна петлето на пистолета и се прицели внимателно в едно от животните. Знаеше, че има опасност да нарани Дикън, ако допусне и най-малката грешка. Дръпна спусъка с нетрепваща ръка.

Стреснат от гърмежа, конят ѝ отново нервно се втурна напред. Морийн едва се задържа на седлото и успя да укроти полудялото животно. За свое огромно облекчение видя, че изстрелът е попаднал в целта. Вълкът лежеше върху гърдите на Дикън, целият в кръв. Другите два звяра избягаха като сенки.

Морийн скочи от седлото и върза коня за едно дърво. Наложил си да се овладее и превъзмогвайки ужаса, бързо изтича към Дикън. Напрегна всички сили и издърпа от него вонящото проскубано животно. Дикън простена. Целият бе облян в кръвта на убития вълк, но и множеството рани по тялото му кървяха обилно. Морийн се надвесил над него. Какво да направи? Няма как да почисти и да превърже раните му. Замъкът е близо, но не може да остави Дикън и да потърси помощ, защото глутницата е наоколо! Тя се наведе над главата му и извика:

— Дикън! Дикън, моля те, трябва да се изправиш! Ако успеем да те качим на коня, по-бързо ще намерим помощ! Дикън! Отговори ми, за Бога!

Той изстена, отвори очи и се опита да вдигне глава. Морийн подхвана раменете му и му помогна да седне. В тялото му не бе останала и капчица сила, а тя не можеше да се справи сама. Огледа се боязливо. Стори ѝ се, че съзира сенки между дърветата. От коня на Дикън нямаше и следа, нейният нервно риеше с копита. Ушите му бяха

наострени, в широко отворените му очи се четеше смъртен страх. Вълците бяха наблизно.

— Имаш ли прахан, Дикън? — попита тя. Повтори няколко пъти въпроса, като почти крещеше в ухото му.

Най-сетне той вдигна помътнелите си от болката и от загубата на кръв очи към нея и промълви:

— В творбата на... твоето седло...

Без да губи време, тя събра купчина съчки и с огнивото запали праханта. При първия опит огънят запуши, но бързо изгасна. Но когато за втори път поднесе искрата с треперещи ръце, лумна пламъче и запали няколко сухи съчки. Постепенно пламъкът обхвана и подебелите клонки. Морийн се отпусна назад с облекчение. После бързо скочи, насъбра още съчки и ги примъкна към огъня. Сега поне светлината му щеше да държи вълците на разстояние, докато Дикън събере силици да се качи на гърба на коня. Тя зави краката му с наметалото си и потръпна от гледката на разкъсаната му плът. По някакво чудо кървенето на раните му бе намаляло.

Огънят се разгоря и започна да топли. Морийн, която трепереше от студ почти колкото Дикън, се поободри. Хрумна й, че ако успее да загради Дикън с огнен обръч и натрупа достатъчно дърва, той ще бъде в безопасност с двата заредени пистолета, докато тя потърси помощ. Може би така ще спести повече време, отколкото ако изчаква той да възстанови силите си. И без това краката му бяха така разкъсани, че надали би могъл да стои прав, а тя бе твърде слаба, за да го вдигне сама.

Дикън взе да идва на себе си. Когато му обясни плана си, той кимна в знак на съгласие. Тя можеше да препусне в галоп до замъка, който се намираще на не повече от два-три километра.

Въпреки че болката се усилваше, Дикън стискаше зъби и сподавяше стенанията. Усещаше как топлата лепкава кръв се стича по краката му, раните продължаваха да кървят. Без помощ съвсем щеше да отпадне и тогава вече Морийн никога нямаше да може да го вдигне.

Докато тя трупаше около него наръчи дърва и палеше огньовете, той се опита да говори уверено и дори весело. Работата вървеше трудно, защото съчките изгаряха бързо и запасите трябваше да бъдат попълвани непрекъснато. Дикън я посъветва да събира по-дебели клони. Измъчваше се от своята безпомощност, като гледеше как тя

мъкне непосилния товар. Уж бе тръгнал да я защитава по пътя, а ето че тя му спаси живота и сега дори рискуваше своя, за да му помогне...

Морийн не искаше да тръгне, докато не се увери, че той разполага с достатъчно дърва край себе си. Някъде съвсем наблизо се изви вълчи вой. И двамата разбираха какво означава това — зверовете, полудели от мириса на кръв и от желанието да заситят глада си, се готвеха за ново нападение.

— Вземи единия пистолет, нямам нужда от два! — настоя Дикън. Но Морийн отказа. Не поиска да вземе и наметалото си.

— Поддържай огъня! — напомни му тя, преди да потегли. — Само по дима ще мога да се ориентирам къде си. Стискай зъби, Дикън! Обещавам ти, че няма да се бавя!

Конят ѝ не чакаше да бъде пришпорван, искаше да избяга от гората колкото може по-бързо. Морийн препускаше лудо, без да мисли за опасността от надвисналите клони. Само след пет минути тя забеляза насреща си друг ездач, който се приближаваше през поляната.

Възрастният слуга Жюл бе решил да провери какъв е този стълб пушек, дето се издига в гората. Тревожеше се, че някакви хора се навъртат край замъка в такъв късен час. Времената бяха размирни и някой може би отново искаше да причини зло на виконтесата... а и на замъка...

В първия момент Жюл изпита истинско облекчение, като разбра, че огънят е бил запален от този младеж. Но когато научи за нещастиято, изпадна в ужас и веднага предложи да помогне.

Морийн не можа да скрие разочарованието си, че човекът, когото срещна, е толкова стар и надали е по-силен от нея. Всъщност нямаше основание да се тревожи. Макар и на шестдесет и осем години, Жюл бе много по-силен от изнежените мъже на неговата възраст, които живееха в градовете. От тежката физическа работа мускулите и костите му бяха заякнали. Докато бързаше задъхан, той я увери, че ще успее да вдигне спътника ѝ, за да го закрепят на седлото. Морийн с радост прие предложението му час по-скоро да заведат пострадалия в замъка.

Когато стигнаха до Дикън, той бе загубил съзнание. Огънят едва тлееше и надали би могъл още дълго да държи на разстояние обикалящите наоколо вълци.

Жюл наистина вдигна съвсем лесно Дикън и го сложи напреко върху седлото на собствения си кон, а Морийн яхна своя. Потеглиха бавно към замъка. Чак сега Жюл се представи на младежа и го попита за името му.

— Всъщност аз не съм мъж — отвърна Морийн с изтощена усмивка. — Казвам се Морийн, лейди Бар, и съм стара приятелка на виконт Дьо Вал. Човекът, когото спасихме с твоя помощ, е прислужникът ми Дикън.

Жюл, който през дългогодишната си служба се бе научил да запазва хладнокръвие в какви ли не ситуации, този път не можа да скрие учудването си.

— Боже Господи — възкликна той, без да откъсва изумените си очи от бледото лице на Морийн. — Идвате от Англия... при това сама? Докато бушува войната?!

— Не беше чак толкова трудно — усмихна се широко тя, — нито пък опасно. Стана страшно само като ни нападнаха вълците. — Тя се поколеба за миг, но зададе въпроса, който пареше на устните ѝ, откакто разбра, че старият човек е прислужник в замъка. — А... виконтът тук ли е? — Гласът ѝ бе тих и напрегнат.

— Уви, не, мадам! — отвърна Жюл. — Не се е прибирал от много време. Не знаем нито къде е, нито дори дали е жив.

Морийн почувства, че всичките ѝ надежди рухват. Напразно бе изминала толкова дълъг път.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

1799

Много пъти досега Морийн бе изпитвала ту гняв, ту съжаление към Мариан дьо Вал, но никога не бе предполагала, че може да заобича жената, чиято воля Жерар винаги поставяше над нейните и своите желания. И все пак само седмица след пристигането ѝ в замъка Буланкур между нея и майка му се създаде близост, която се основаваше не само на обичта им към Жерар, но и на взаимното уважение и привързаност, които започнаха да изпитват една към друга.

Крехката възрастна дама, която ги посрещна пред огромната порта от ковано желязо, бе облечена в избеляла вехта рокля, ушита според модата от времето на Мария-Антоанета. Морийн бе поразена, като видя как тя спокойно, компетентно и без излишно суетене се погрижи за ранения Дикън. Веднага изпрати прислужник да повика лекар от Компьен, една млада камериерка изтича да приготви стаята, а на готвачката бе наредено да кипне вода. Виконтесата ни най-малко не се стресна от окървавените дрехи на Дикън. Залови се за работа съсредоточено и от време на време даваше нареждания със спокоен, властен глас.

Морийн с огромно облекчение прехвърли отговорността върху нея. Едва сега си даде сметка, че трудното пътуване и последното опасно премеждие са изцедили всичките ѝ сили. Когато лекарят заши най-страшните рани и ги намаза с мехлем, виконтесата му нареди да се заеме с Морийн, без да обръща внимание на възраженията ѝ. Самообладанието я напусна само за миг, когато се оказа, че юношата всъщност е млада жена, преоблечена в мъжки дрехи.

Преди да си легне, Морийн получи голяма доза лауданум и заспа като пребита. Събуди се късно на другата сутрин, когато виконтесата сама ѝ донесе чаша от севърски порцелан, пълна с горещ шоколад.

Разговорът, който започнаха онази сутрин, продължи няколко дни и естествено се въртеше предимно около Жерар. Морийн не скри нищо, освен това, че има дъщеря от него. Докато двете се разхождаха

из обраслите в бурени запуснати градини на замъка, Морийн носеше прости селски дрехи, които Жюл бе купил специално за нея в Компьен, а виконтесата бе облечена в изтърканата копринена рокля. Единствената отстъпка, която бе направила пред променящата се мода, бе да се откаже от перуките. Късо подстриганата ѝ прошарена коса бе прибрана в мрежичка.

Вечер те продължаваха да разговарят пред камината, в която гореше буен огън. Виконтесата с удоволствие разказваше за детството на Жерар, а в лицето на Морийн имаше неуморим и жаден слушател. Двете взаимно подхранваха надеждата си, че той е жив, и споделената увереност възвръщаше оптимизма им.

През това време Дикън бавно, но сигурно се възстановяваше. След десет дни лекарят махна шевовете и му разреши да направи няколко предпазливи крачки с помощта на патерици. Дикън разказа още подробности за пътуването им и Мариан дьо Вал наистина се възхити от храбростта на Морийн.

Тя не обърна никакво внимание на факта, че любимата на сина ѝ е незаконородена, защото виждаше с очите си нейната храбра, интелигентна и страстна природа. Все повече харесваше безрезервната ѝ преданост към Дикън, милото ѝ отношение към околните и готовността ѝ да се жертва, без да мисли за себе си. Беше очарована от чувствителността и финеса, които личаха във всяка нейна постъпка. Това, което спечели сърцето ѝ обаче, беше безкористната любов на Морийн към Жерар. Виконтесата разбираше, че само по чиста случайност момичето не е провалило живота си заради него. Нещо повече, тя подозираше, че детето на Морийн е от Жерар, и постоянно я разпитваше за малката, която можеше да се окаже първородната ѝ внучка. От своя страна Морийн бе готова да говори с часове за Тамариск. Тя много ѝ липсваше и желанието да я прегърне понякога ставаше направо непоносимо.

След завръщането си от затвора виконтесата водеше съвсем уединен живот. Колекцията ѝ от бижута, за която някога се носеха легенди, и много картини, които бяха украсявали замъка, отдавна бяха продадени или разменени за храна. Единствено по-светлите петна върху тапетите напомняха за някогашния разкош. Някои от платната бяха унищожени при пожара, а други бяха откраднати. Малкото останало след революцията бе оцеляло благодарение на преданите

слуги, които бяха успели да скрият някои вещи под плочите на избата и на други тайни места, преди да избягат. Сега в бърците нямаше капка вино, а побеснялата тълпа беше оставила от мебелите само онова, което бе твърде голямо или неудобно за носене.

— Може би наистина е било несправедливо някои да имат толкова много, докато бедните са гладували — каза веднъж виконтесата на Морийн. — През последните години дълго мислих и почти разбрах защо домът ми бе така осквернен. И все пак не виждам какво донесе революцията на обикновените французи. Бедните отново гладуват, а и условията, при които живеят, едва ли са се подобрили. Данъците са все така тежки и селяните пак са принудени да се лишават от голяма част от реколтата. Нима е възможно революцията да е била всъщност „много шум за нищо“?

— Тежките войни, които води Франция, струват скъпо и са нужни много пари — отвърна Морийн с въздишка, — а новите аристократи твърде бързо възприемат навиците на старите. Те също експлоатират бедните и аз не вярвам, че е възможно някога да настъпи онова равенство, заради което народът направи революцията.

— Дълга завръщането си у дома на генерал Бонапарт — продължи виконтесата — и не би било никак почтено да говоря против него, но съм сигурна, че Антоан никога не би приел новия режим. Знаем, че ако беше жив, щеше да се бие до смърт за каузата на емигрантите.

Морийн бе видяла портрета на загиналия виконт и добре разбираше защо Мариан се е влюбила в него. Макар Жерар да приличаше на майка си, италианката, нещо в чертите му напомняше за този красив французин. Предаността на Мариан дъо Вал към спомена за съпруга ѝ можеше да се сравни единствено с привързаността ѝ към нейния син. Виконтесата открито каза на Морийн, че дори и Жерар да бъде убит, тя никога няма да напусне дома на Антоан, та ако ще да живее в най-голяма мизерия.

И сега бедността надничаше отвсякъде. Повечето прозорци бяха заковани с дъски, а в стаите нямаше нищо. Разкошните навремето тапети висяха на парцали по стените, които бяха просмукани от влага. Отдавна нелъсканият паркет бе покрит с дебел слой прах.

Всъщност мебели имаше само в будоара на виконтесата, в малката стая с изглед към градината, в която се хранеха, в

преддверието и в спалните. Неколцината прислужници не можеха да поддържат другите помещения. В най-окаян вид беше библиотеката. Лавиците по стените пустееха, защото всички книги бяха изгорени в безсмислена, ужасяваща клада на терасата. Виконтесата не намираше думи да изрази възмущението си от това вандалство.

С всеки изминал ден Морийн разбираше все по-добре силното желание на Жерар да възстанови замъка. Самата тя искаше да възвърне някогашната му красота и дори се зае да бродира един разкошен гоблен, повреден при пожара. Морийн никога не бе обичала ръкоделието и при всеки друг случай подобно занимание би я отегчило до смърт, но сега намираше в него удовлетворение и радост.

Досега никой не бе повдигал въпроса за тяхното завръщане в Англия. Дикън още не бе достатъчно здрав, за да пътува. На нейния въпрос лекарят, който дойде да свали конците му, отговори, че той няма да е в състояние да язди дори на кратко разстояние поне още две седмици. Бе загубил много кръв и въпреки че имаше силен организъм и оздравяването му вървеше добре, все още се уморяваше бързо и се чувстваше много слаб.

Така поне засега Морийн се установи в замъка и с радост прекарваше времето си в компанията на майката на Жерар. Наслаждаваше се на слънчевите дни и на възможността да възстанови силите и здравето си. Ако не бе ужасната несигурност за съдбата на Жерар, можеше да се каже, че щастието ѝ е пълно.

Скоро Дикън започна да язди всеки ден по един час, за да укрепнат мускулите на краката му, и Морийн често го придружаваше. Жюл ги водеше на лов за зайци и фазани, с които попълваха припасите в замъка. На връщане от една такава разходка, точно когато излизаха от гората, старият прислужник дръпна юздите и закова коня си на място.

— В замъка има някой! — с вдигната ръка ги предупреди той.

Морийн и Дикън избягваха да се приближават до Компие и до съседните ферми от страх някой да не съобщи, че в околността са се появили непознати. Ако ги откриеха, двамата веднага щяха да бъдат заподозрени в шпионаж. Затова сега бдителният Жюл им забрани да напускат прикритието на гората, докато не разбере кои са неканените посетителите.

Той се насочи към замъка в спокоен тръс, сякаш се завръщаше от разходка и не подозираше нищо. Непознатият кочияш, който пазеше

спрялата пред входа карета, му разказа, че бил нает в Компьен от някакъв млад неаполитански благородник и съпругата му. Двамата били бежанци, защото, както с гордост заяви той, „великият Наполеон разби неаполитанците на пух и прах“. Младата двойка явно била много богата, как иначе щяла да си осигури необходимите документи и паспорти, за да пристигне безпрепятствено във Франция.

— Щедро, дори много щедро ми заплатиха за услугата и би било направо глупаво да се откажа от такъв хубав залък дори и заради принципите на равенството... още повече, че той е обилно намазан с масълце! — При тези думи кочияшът намигна многозначително на Жюл и посочи с очи към замъка. — Ама и ти не падаш по-долу, а, братле?

Озадаченият Жюл промърмори нещо неразбираемо в отговор и побърза да влезе в замъка. Докато вървеше по коридора, дочу гласове от салона на виконтесата. Той се закова на място и зяпна от изненада. Не можеше да повярва на ушите си.

— Мили Боже! — прошепна Жюл. — Нима е възможно?!

Най-сетне чудото бе станало! Беше се завърнал младият господар. Жюл влезе в салона и завари виконтесата да прегръща сина си с радостни сълзи в очите. Жерар веднага пристъпи напред, за да се здрависа с верния стар слуга, който едва се сдържаше да не заплаче от щастие.

— Не съм призрак, Жюл! — засмя се Жерар. — Моля ти се, кажи го на мама, защото виждам, че още не смее да повярва на очите си!

Жюл избърса сълзите си с ръка и се усмихна на Жерар.

— Станали сте истински мъж, господарю! — каза той, докато оглеждаше широките му рамене и новите бръчки около очите и устата му.

— Искам да те запозная със съпругата си! — каза Жерар, хвана Жюл за ръката и го обърна с лице към младата дама, която стоеше до прозореца. — Виконтеса Фаустина дьо Вал! Скъпа, това е Жюл, моят верен приятел, за когото съм ти разказват толкова много!

Жюл хвърли кратък поглед към дребното русокосо момиче, което му се усмихна мило и след това отново обърна пълните си с обожание очи към Жерар. Възрастният човек слисано промърмори някакъв поздрав, защото бе изненадан от внезапната новина, че господарят е довел съпруга вкъщи.

Жюл, който никога не задаваше въпроси, но в повечето случаи проникателно отгатваше всичко, бе убеден, че английската благородничка по някакъв начин е свързана с Жерар. Морийн съвсем открито го бе разпитвала за стотици подробности от детството на Жерар и старият прислужник беше сигурен, че тя е влюбена в господаря му.

При мисълта за англичанката той се сепна и си припомни, че двамата с Дикън го чакат в гората. Той погледна объркано към виконтесата — този път наистина не знаеше какво да стори.

— Мадам, казах на гостите да останат в гората, докато се уверя, че в замъка не ги заплашва никаква опасност. Трябва веднага да се върна и да ги успокоя!

— Почакай! — извика тя така рязко, че всички се обърнаха към нея. После веднага възвърна самообладанието си и нареди с обичайния си властен тон: — Първо намери Луиз, Жюл, и я помоли да отведе виконтесата в синята спалня! — Тя се обърна към Фаустина: — Мила, сигурно сте уморена от дългото пътуване и вероятно искате да си починете и да се освежите. Луиз ще ви донесе топла вода и всичко друго, от което се нуждаете. Жерар...

— Да, мамо? — въпросително я погледна той.

— Искам да говоря с тебе, преди да се качиш горе! — Тя видя тревожния поглед на Фаустина, която сякаш се страхуваше да го изгуби от очи дори за миг, и побърза да я успокои: — Луиз ще се погрижи за вас, мила, а и Жерар ще ви последва след малко!

Тази заповед бе посрещната без негодувание, Фаустина се подчини на свекърва си със същото покорство, с което изпълняваше разпорежданията на родителите си. Тя се повдигна на пръсти, за да целуне Жерар по бузата, но той отвърна разсеяно на ласката ѝ, защото не откъсваше очи от лицето на майка си.

Веднага щом останаха сами, той се приближи към стола ѝ и попита:

— Какво има, мамо? Каква е тази тайна, която трябва да остане скрита от Жюл и от жена ми? Приличаш на някой заговорник!

— За Бога, Жерар, не се шегувай! — отвърна сериозно тя. — Искам да ти съобщя нещо и мисля, че ще е по-добре да го направя, докато Фаустина я няма. Не зная как ще го приемеш, но след като го чуеш, ще се убедиш, че постъпих правилно.

Напълно объркан от този загадъчен увод, Жерар се намръщи и помоли:

— Каквото и да е то, мамо, не се колебай да ми го кажеш! Ако става дума за нашите парични затруднения, мога да те успокоя, че Фаустина знае всичко. Казах ѝ, че нашият дом е истинско олицетворение на бедността, но за нея това няма значение. Единственото, което иска, е да бъде с мене!

— Не става дума за пари, Жерар... а за любов! — каза виконтесата след кратко колебание.

— Любов ли? — попита с присвити очи той. — Какво искаш да кажеш? Нима не одобряваш Фаустина?! Уверявам те, че тя произхожда от...

— Не, Жерар! — спря го майка му. — Това, което искам да ти кажа, наистина засяга твоята малка Фаустина, но не пряко... Само ако знаех, че си се оженил!

— Не си ли получила писмата ми, мамо!? — изненада се Жерар. — С първото ти съобщавах, че съм пристигнал невредим в Неапол, във второто ти писах, че съм в Палермо и че съм вече женен, а последното изпратих, за да ти кажа, че потегляме за Франция през Гибралтар.

— Нито едно не е стигнало дотук — отвърна виконтесата, — но това не бива да те изненадва. Когато преди няколко месеца при мене се отби маркиз Дьо Жеридон, научих, че в открито море корабите биват претърсвани за писма от англичаните, а и кореспонденцията се следи от политическата полиция в Париж. Нямах никакво известие от тебе. Не знаех дали си жив или мъртъв и не подозирах, че си загубил паметта си и служиш като прост моряк под името Джордж Кинг.

Жерар взе ръката ѝ и притисна устни към нея.

— Толкова съжалявам, че ти причиних неприятности и тревоги! Но щом не си имала известия от мен, тогава откъде знаеш, че бях получил амнезия и дори за известно време не помнех кой съм?!

— Морийн ми каза! — отвърна виконтесата и го погледна право в очите. Видя изписаната на лицето му изненада и бързо добави:

— Жерар, сега тя се намира в Компьенската гора и очаква Жюл да ѝ съобщи дали е безопасно да се прибере в замъка. С нея е и прислужникът ѝ Дикън.

Руменината, която бе избила по лицето на Жерар, се смени с восъчна бледност. Той се олюля и продължи да я гледа втренчено.

— Морийн е тук?! — прошепна задъхано. — Трябва да я видя веднага! А аз се бях уплашил, че ще ми кажеш нещо неприятно! Само ако знаеш колко съм щастлив, мамо! Още не мога да повярвам, та това е истинско чудо! Извини ме, ще те оставя за малко сама! Нямам търпение да се срещна с нея!

Той щеше да изскочи от стаята, ако майка му не го бе спряла с властен жест. Тя строго му нареди да размисли добре. Каза му, че Морийн все още го обича много, щом се е решила да предприеме таква рисковано пътуване, за да го търси във Франция. Докато говореше, разбра по изражението му, че и той изпитва същото към нея. Веднага след това му напомни нещо, което той, изглежда, бе забравил — сега беше женен и малката простидушна Фаустина го чакаше търпеливо горе, без да подозира нищо. Колкото и силна да бе любовта между него и Морийн, не биваше в никакъв случай да нараняват младото момиче.

Жерар скри с ръце измъченото си лице. Разбираше, че майка му е права, но въпреки това с цялото си същество копнееше да намери единствената жена на този свят, която някога бе обичал.

— Какво да направя! — сърцераздирателно извика той. — Обичам я! Винаги съм я обичал! Когато се ожених за Фаустина, мислех, че Морийн все още е съпруга на лорд Бар. Научих за смъртта му едва след сватбата. Ето че сега тя е тук, а аз... — Гласът му се задави от ридания.

— Зная, че ти е тежко — меко каза виконтесата. Сърцето ѝ се късаше, като го гледаше как страда. — Но си длъжен да помислиш за Морийн, Жерар! Вестта за брака ти ще бъде голям удар за нея. Може би ще е най-добре Жюл да ѝ съобщи. Тя надали ще има сили да застане пред тебе и съпругата ти, а мисля, че и двамата няма да успеете да скриете чувствата си от малката Фаустина.

— Какво говориш, мамо! — остро възрази той. — Трябва да видя Морийн на всяка цена! Не се обиждай, но за мене тя е по-важна от всичко на този свят! Разбери, аз я обичам! Винаги съм я обичал! Щом е тук...

— Тя трябва да се върне в Англия! — прекъсна го виконтесата. — Няма друга възможност, Жерар! Тя е прекрасен човек, влюбена е в тебе и не можеш да я унижиш с предложението да остане тук като твоя любовница, дори това да беше възможно. Ако бяхме в Париж, лесно

можеше да ѝ намериш къща, в която да я посещаваш, но в Компиеен?! Фаустина скоро ще научи за това и надали ще го понесе. Огорчението на Морийн ще е още по-голямо. Жерар, момчето ми, трябваше да поизчакаш малко. Не помисли ли, че човек на годините на лорд Бар няма да живее дълго, дори и ако не страдаше от сърце?

В погледа на Жерар се четеше укор.

— Много е лесно да посочиш мъдрото решение сега, мамо! Нали доскоро самата ти ме караше да сключа изгоден брак, искаше да имаш внуци. Освен това бях сигурен, че Морийн ме смята за мъртъв и дори мислех, че за нея така е по-добре. Двамата бяхме стигнали до извода, че не можем да живеем заедно заради моя дълг към паметта на татко. Когато се случи онази злополука на моста, ние бяхме пред раздяла. Повтарям ти, мислех, че ще е по-щастлива, ако не знае, че съм останал жив. Мамо, толкова пъти си изтъквала, че произходът ми ме задължава да се оженя за...

Мариан дьо Вал въздъхна тежко. Породилата се у нея обич към Морийн и съчувствието ѝ към драмата на Жерар я бяха накарали напълно да забрави бедственото им положение. Когато го укори, че е взел за съпруга Фаустина, тя мислеше единствено за разбитите сърца на двамата влюбени.

Майката и синът се гледаха, без да знаят какво да правят.

— Върви при нея! — отстъпи виконтесата, трогната от изписаното на лицето му отчаяние. — Нека Морийн сама реши как да постъпи, но съм сигурна в едно: тя няма да пожелае да остане под един покрив със съпругата ти. Според мене ще замине за Англия на часа.

В това време Дикън ставаше все по-неспокоен. Жюл се бе забавил много повече, отколкото бе необходимо, за да измине пътя до замъка и обратно. Нещо му подсказваше, че Морийн е в опасност. Когато забеляза, че конникът, който препускаше с всички сили към тях, е много по-млад от Жюл, той извади пистолета си и каза на Морийн да се скрие зад дърветата. Тя обаче не помръдна и здраво стисна юздите на коня си. Погледът ѝ следеше неотклонно приближаващия ездач. Сърцето ѝ лудо заби и краката ѝ се разтрепериха, но тя знаеше, че не е от страх.

— Дикън! Това е Жерар!

Дикън бавно отпусна пистолета. Обърна се към нея и протегна ръка, защото видя, че лицето ѝ е пребледняло и тя се олюлява. Морийн

го отблъсна и се втурна към Жерар, който закова коня си на място, пъргаво скочи от седлото и се затича към нея. Дватамата се прегърнаха.

Дикън се приближи и улови коня на Жерар. След това извърна лице, защото чувстваше, че в гърлото му е заседнала буца. Кога за последен път бе присъствал на такава среща между двамата влюбени? Сякаш беше преди сто години! Ето че те отново бяха заедно.

Онемели от щастие, Морийн и Жерар се притискаха един към друг с преплетени ръце, заслушани в туптенето на сърцата си. Едва след няколко минути намериха сили да заговорят. Жерар леко я отблъсна от себе си, за да я погледне в лицето.

— Станала си още по-красива, любов моя! — възкликна той. — Само ако знаеш, Морийн, колко съм мечтал за този миг! Бях загубил всякаква надежда!

— Аз също! — с радостно нетърпение го прекъсна тя. — Нали не сънуваме, Жерар? Не, не е сън! Сърцето ми подсказваше, че ще се завърнеш във Франция и непременно ще те намеря в Компьен. Въпреки всичко нито за миг не повярвах, че си мъртъв. Знаех, че си жив, макар и някъде далеч отук. Слава Богу, предчувствието не ме излъга!

Жерар покри лицето ѝ със страстни, отчаяни целувки, после се отдръпна от нея и каза с горчивина:

— Аз обаче се бях примирил, че ще те загубя. Не можех да повярвам, че някога отново ще бъдем заедно. Прости ми! Моля те, прости ми!

С блеснали от щастие очи Морийн нежно обхвана с длани лицето му.

— Да забравим това, Жерар! Вече нищо няма да ни раздели. Аз мога да се омъжа за тебе, защото бедният Джилбърт не е между живите. Най-сетне съм свободна и те обичам както никога досега.

Той стисна ръцете ѝ с изкривено от болка лице.

— Аз също те обичам, Морийн, и то повече, отколкото можеш да си представиш, повярвай ми! Знаем, че си свободна, и от всичко на света най-много бих искал да станеш моя съпруга, но... аз съм вече женен! — Нервите му не издържаха и той почти изкрещя тези думи в лицето ѝ. По очите ѝ позна, че тя не може да ги възприеме.

— Това не е вярно, нали, Жерар? Каж ми, че не е! Ти се шегуващ! Моля те, мили, не се подигравай с толкова важни неща!

Каж ми веднага, че това не е вярно!!! — Сега и нейният глас се извиси до крясък, в който прозираше по-скоро страх, отколкото гняв. Начинът, по който я гледаше, вледеняваше сърцето ѝ. Морийн го хвана за ризата и го разтърси, като го молеше да се отрече от думите си. Със сълзи на очи Жерар улови ръцете ѝ в своите. И двамата трепереха неудържимо.

— Вярно е! — прошепна едва чуто той. — Преди шест месеца се ожених за момиче от Неапол на борда на един английски кораб. Казва се Фаустина, дона Фаустина Монте Джиачинто. Научих за смъртта на съпруга ти, когато вече бе твърде късно. Разбери, Морийн, просто не вярвах, че някога ще те видя отново. Обичам те и никога не съм преставал да те обичам, но се опитах да мисля за твоето, а не за моето щастие! Бях убеден, че ме смяташ за мъртъв и реших, че ще е по-добре да остана за тебе само един спомен. А Фаустина... прости ми, Господи, за тези думи, но в отчаянието си аз не се интересувах какво ще стане по-нататък. Ожених се за нея, без да я обичам! О, Морийн!...

Тя се опита да освободи ръцете си, но Жерар ги стискаше здраво. На всяка цена трябваше да я накара да разбере. Просто не можеше да понесе мисълта, че тя се чувства предадена от него. Устните му трескаво шепнеха обяснение след обяснение, но лицето ѝ не променяше израза си. Изглеждаше като замаяна, смисълът на думите му явно не достигаше до нея. Жерар отново и отново я молеше да го разбере. Най-сетне му се стори, че тя започва да се съвзема, но думите ѝ отново го хвърлиха в отчаяние:

— Когато ти не се завърна в имението, аз бях бременна. Носех твоето дете, Жерар! Преди шест месеца родих дъщеря, нашата дъщеря! — Тя се разхълца неудържимо. Тялото ѝ се тресеше така, че Жерар трябваше да напрегне цялата си сила, за да я удържи. Той я притискаше към себе си, люлееше я, шепнеше ѝ нежни думи, но сълзите му капеха в косите ѝ.

Тя усети как мускулите му се стегнаха и погледна нагоре. Стиснатите му устни и издадената напред брадичка изразяваха твърда решителност.

— Недей да плачеш, Морийн! Вече зная какво трябва да направим. Не мога да се разделя с тебе и не ме интересува как ще изглежда постъпката ми в очите на света. Няма връщане назад! Ще призная истината на Фаустина и ще я помоля да ме освободи от

брачния обет. Религията ни не позволява развод, но се надявам, че Негово светейшество ще направи изключение и ще анулира този брак. Морийн, чуй ме, единствена моя! Избърши очите си! Обещавам ти, че всичко ще бъде наред! Обичам те!

Постепенно Морийн възвърна самообладанието си. За нея Фаустина беше просто едно име. В този миг дори и през ум не ѝ минаваше, че младата съпруга на Жерар може би го обича не по-малко от самата нея. Възможността бракът им да бъде разтрогнат бе първият светъл лъч на надежда, който разкъса мрака. А дори и това да се окажеше невъзможно, тя не даваше пет пари, защото на този свят държеше единствено на Жерар. Майка му също щеше да ги разбере, никой друг, освен може би леля Клари, не знаеше колко дълбоко и искрено го обича тя.

Тази нова надежда възвърна силите ѝ и тя побърза да прогони всяко колебание. Жерар не мислеше да бяга от отговорност. Бе решил да свърже съдбата си с нейната независимо от последствията. Двамата заедно можеха да се изправят срещу всичко. Не им бе нужно одобрението на останалия свят, нуждаеха се единствено един от друг.

— Ела, малка катеричке! — подкани я Жерар. — Да отидем в замъка и да съобщим на мама. Тя няма да ни откаже благословията си, защото някога именно любов като нашата я е свързала с баща ми. Дори може би ще ме посъветва как да съобщя намеренията си на бедната малка Фаустина. Хайде, Морийн, да не губим повече време!

Жерар се обърна и повика Дикън, който тактично се бе отдръпнал настрана. Щом чу името си, той се приближи с усмивка и протегната ръка.

— Добре дошъл у дома, сър! Радвам се да ви видя здрав и читав!

— Аз също се радвам да те видя, Дикън! — топло отвърна на поздрава му Жерар. — Сигурно ти причиних много тревоги с моето неочаквано изчезване миналото лято в Съсекс. Когато ни остане време, с радост ще ти разкажа всичките си приключения!

— Е, сър, и аз мога да ви поразкажа туй-онуй! — отвърна Дикън и погледна към Морийн, за да се увери, че тя се чувства добре. Тя продължаваше да държи ръката на Жерар и на лицето ѝ бе изписано такова нескрито обожание, че той побърза да отвърне очи. Никой освен Жерар нямаше право да наднича в разголеното ѝ сърце. — А Ваша милост ще пътува ли с нас накъм Англия?

Усмивката на Жерар се стопи и той отново доби угрижен вид.

— Не зная, Дикън, но много скоро ще разберем. Връщаме се в замъка, за да обсъдим положението с майка ми. Едва след това ще решим.

Морийн изненадано погледна Жерар. Не попита нищо, но в главата ѝ се въртяха десетки въпроси. Жерар каза на Дикън, че ще решат след това, а тя си мислеше, че решението е вече взето.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

1799

Когато Жерар се качи в спалнята, завари Фаустина потънала в сълзи. Щом го видя, тя се хвърли в прегръдките му и го притисна към себе си.

— Уплаших се, че нещо ти се е случило, Жерар! — изплака тя. — Толкова се боях за тебе! Луиз ми каза, че в гората имало вълци и наскоро някакъв младеж на име Дикън бил нападат и жестоко изпохапан от тях. Помислих си да не би и ти... — Риданията заглушиха думите и.

Жерар прехапа устни и се опита да се освободи от ръцете ѝ. Фаустина все се страхуваше от нещо — на кораба се бе уплашила от бурята, а след това и от прегръдките му през първата брачна нощ. Родителите ѝ и монахините в манастира я бяха отгледали като цвете в саксия и познанията ѝ за живота бяха като на шестгодишно дете. В началото той с радост изпълняваше ролята на неин защитник, но постепенно изискванията ѝ към него ставаха все по-настойчиви и уморителни. Тя непрекъснато го питаше как да постъпи, какво да направи, да го направи ли изобщо, а след това никога не забравяше да попита доволен ли е от стореното, или не е доволен.

Нейното обожание му тежеше не по-малко от пълната ѝ зависимост от него. Несъзнателно започна да я избягва. Ако чуеше гласа ѝ да го вика тихо от стаята или от терасата, докато се намираще в градината, той бързаше да се скрие в най-близката сянка, така че да остане незабелязан. Срамуваше се от поведението си, но не можеше да се въздържи.

Жерар се чувстваше по същия начин и в брачното им ложе, когато тя се притискаше към него и със срамежлив глас го подканваше да изпълни съпружеските си задължения.

— Зная, че обичаш това, Жерар. Радвам се, че мога да ти доставя удоволствие... Вече не се страхувам. Толкова съм щастлива, че се нуждаеш от мене...

Жерар обаче никак не бе щастлив. Тя лежеше безчувствено в прегръдките му и се оставяше да бъде галена и целувана. Всеки път, когато близостта на младото ѝ тяло разпалваше кръвта му и го караше да потърси нещо повече от това, го обземаше чувство на вина и на някакво необяснимо унижение. Интимното им общуване бе никак непълноценно и след като се откъснеше от нея, той бързо се обръщаше на другата страна, изпълнен с омраза към самия себе си. Тогава го връхлиташе силен копнеж по Морийн.

Винаги когато се любеше с Фаустина, му се струваше, че извършва предателство спрямо нея, спрямо себе си и спрямо Морийн. Питаше се дали Фаустина не усеща, че за мъж на неговите години той се държи прекалено студено. Едва ли, защото тя не знаеше нищо за тайните на плътта, не познаваше нито своето тяло, нито плътските желания изобщо. Освен това в нейните очи той бе непогрешим и тя сигурно смяташе редките му посещения в спалнята ѝ за напълно достатъчни, както приемаше и привързаността му към нея за достатъчно силна. Нейната абсолютна неосведоменост го караше да се чувства още по-виновен. Жерар вече разбираше, че женитбата им е грешка, а тя всеки ден го уверяваше колко е щастлива от брака си с него. Непрекъснато го молеше да ѝ каже как да му достави още по-голямо удоволствие. Той лесно успяваше да поддържа измамното ѝ чувство за щастие — една одобрителна забележка за новата ѝ рокля или прическа я караше да засияе от радост. За себе си не можеше да каже, че е щастлив, макар че нямаше от какво да се оплаче. Докато бяха в Палермо, ги канеха навсякъде, защото всички обичаха малката му сладка женичка. Мъжете я харесваха заради нейната женственост и свенливо очарование, а дамите — защото бе винаги усмихната и намираще добра дума за всекиго. Единствена тя не каза нищо лошо по адрес на лейди Хамилтън, която почти не криеше връзката си с лорд Нелсън.

Две неща накараха Жерар да се забави в Палермо. Първото бе, че сега контраадмиралът не само ръководеше сложните военноморски операции в Средиземно море, но се занимаваше и с администрацията. Тъй като не разполагаше с истински щаб, той често ангажираше голяма част от свободното време на Жерар с чисто секретарска работа. Жерар от своя страна се чувстваше толкова задължен на Нелсън за няколкото месеца, които бе прекарал на кораба му като неканен гост, че

не можеше нищо да му откаже. Освен това скоро узнаха вестта, че в Неапол е започнала партизанска война срещу френските окупатори и наложения от тях републикански режим. Нелсън веднага изпрати своя приятел Трубридж с няколко кораба да блокира Неаполския залив. Към края на февруари френската армия в Италия започна да отстъпва. Освобождението на Неаполитанското кралство изглеждаше съвсем близко. Ако това станеше, Фаустина щеше да поиска, преди да замине с Жерар за Франция, да се върне в Неапол, за да се увери, че родителите ѝ са живи и здрави.

Въпреки че към края на април французите се бяха изтеглили от Неапол, крал Фердинанд и кралицата сякаш не бързаха да се завърнат в столицата си. В Палермо животът на двора бе също така приятен и изпълнен със забавления, както и в Неапол. Докато Жерар се колебаеше как да постъпи, лорд Нелсън научи, че една френска ескадра е излязла от Брест, а лорд Сент Винсът го предупреди за възможността тя да атакува Малта и Александрия. Контраадмиралът потегли с всички налични кораби към Мартимо с надежда да пресрещне французите там.

Жерар с радост щеше да тръгне с него, но Фаустина изпадна в истерия, щом ѝ спомена за това. Бе ужасена, че може да му се случи нещо, а и се страхуваше да остане сама в Палермо. Раздразнен от реакцията ѝ, Жерар реши, че е крайно време да замине за Франция и да направи опит, доколкото е възможно, да се върне към предишния си живот и позабравените си амбиции. Нали именно заради тях досега бе пожелтал толкова много! Нямаше право да отлага връщането си както заради Фаустина, така и заради майка си.

Сега той благославяше съдбата за това щастливо решение, благодарение на което пристигна в замъка точно когато и Морийн беше там. Ако се бе забавил още един месец, тя щеше да се върне в Англия!... Ех, ако не беше Фаустина...

Едва сега той си спомни за нея и каза твърдо, докато внимателно, но настойчиво отблъскваше ръцете ѝ:

— Няма от какво да се страхуваш, скъпа! Не ни заплашва нищо. Просто си преуморена и изнервена. Имам да говоря за много неща с майка ми и мисля, че ще е по-добре, ако си легнеш и си отпочинеш хубаво. Пътуването те е изтощило.

Забравила сълзите си, Фаустина му се усмихна с обич:

— Както кажеш, мили. Ще направя така, както ти искаш. Наистина се чувствам уморена и ако това ще ти достави удоволствие, веднага ще позвъня на Луиз и ще наредя да ме съблече. Нали няма да се бавиш много при майка си и ще можем да си поговорим по-късно? О, Жерар, знаеш, че винаги, когато не си до мене, се чувствам самотна.

Жерар овладя нетърпението си да слезе долу и остана с нея, докато не се появи Луиз. След това бързо излезе и изтича надолу по стълбите към будоара на майка си. Виконтесата беше сама и го чакаше. Без да губи време, той се приближи с бързи крачки и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Мамо, зная, че думите ми ще те разтревожат. Повярвай ми, много бих искал завръщането ми да ти достави радост, но сега всичко се обърка. Не мога да се откажа от нея! Не мога!

Със скръбни очи Мариан дьо Вал докосна приведената глава на сина си.

— Нямам право да ти казвам как да нареждаш живота си, Жерар. Ти си вече мъж и трябва да постъпваш така, както ти диктува съвестта. Но пак повтарям: ти не си свободен, за да се ожениш за нея, а ако я направиш своя любовница, ще принизиш несправедливо обичта ѝ към тебе!

Жерар си пое дълбоко дъх и каза:

— Морийн не мисли като тебе, мамо. Тя не иска нищо друго, освен да бъдем заедно.

— Съвсем естествено е да твърди това сега, Жерар. Но мислил ли си за бъдещето? Какво ще ѝ предложиш, освен любовта си? Дори не можеш да дадеш името си на вашите деца... А какво ще стане с бедната Фаустина? Вярвам, не си забравил, че тя чака дете.

Изуменото изражение на Жерар направи отговора излишен. Не знаеше нищо, но Луиз явно е забелязала състоянието на Фаустина и е побързала да съобщи новината на виконтесата, докато Жерар е бил в гората при Морийн.

— Не може да бъде! — възкликна той, но още докато изричаше тези думи разбра, че в това няма нищо изненадващо. Ето какво било обяснението за честите неразположения на Фаустина напоследък... — Тя знае ли, че е бременна? Не ми е казала нито дума!

— Не зная, Жерар. Фаустина е толкова млада и неопитна. Някой от нас е длъжен да ѝ го съобщи. Луиз каза, че няма никакво съмнение.

— Боже Господи! — извика Жерар. — Трябваше да замина от Неапол сам, но повярвай ми, толкова ми беше жал за нея! Разбира се... Разбира се, че не мога да изоставя жена си, ако носи в утробата си дете, но ми е невъзможно да живея без Морийн! Мамо! Само преди половин час ѝ обещах, че всичко ще бъде наред. Обичам я! Имам нужда от нея!

— Аз също те обичам и не мога без тебе, Жерар — прозвуча гласът на Морийн, която бе влязла незабелязано в стаята точно навреме, за да чуе последните му думи. Лицето ѝ бе силно пребледняло под слънчевия загар, в големите ѝ очи блестяха сълзи. — Именно защото те обичам, зная, че трябва да си отида, да замина някъде далеч оттук и да не те видя никога вече!

Жерар се завтече към нея и я прегърна така, сякаш бяха сами.

— Не мога да те пусна, Морийн! Наистина не мога! Не искам това от мене!

— Нямам избор, Жерар. А ако си сложиш ръка на сърцето, и ти ще признаеш, че е така. Ако изоставиш съпругата и детето си, скоро ще започнеш да се обвиняваш и ще ме намразиш. Не можем да живеем в измама, защото никога няма да успеем да скрием чувствата си един към друг. Но дори и това да стане, ти винаги ще се разкъсваш между дълга си към Фаустина и желанието си да бъдеш с мене...

— Морийн е права! — тихо се намеси виконтесата. — Нейното решение ме убеждава за сетен път колко дълбока е обичта ѝ към тебе. Ти трябва да се покажеш достоен за нея, сине!

Жерар местеше погледа си ту към едната, ту към другата. И макар да видя сълзи в очите и на двете, разбра, че решението им е непоклатимо. Почувства, че сърцето му спира. Виконтесата бавно отиде до вратата.

— Не зная дали няма да ви бъде по-лесно, ако Морийн замине още сега. Но разбирам, че не можете да се разделите така бързо. Жерар, искам да ми обещаеш, че ще изпратиш Морийн до брега на океана, но няма да се бавиш повече от четири дни. Аз ще се опитам да извиня отсъствието ти. Ще кажа на Фаустина, че си бил извикан в Париж по неотложна работа. Така поне ще можете да бъдете заедно още малко, а и ще се погрижиш Морийн да се качи безпрепятствено на някой кораб за Англия. Не виждам смисъл да наскърбяваме Фаустина,

като ѝ кажем истината. По-добре ще е тя никога да не научи за съществуването на Морийн.

Морийн и Жерар се спогледаха и после обърнаха очи към виконтесата. Предложението ѝ прозвуча като отмяна на смъртна присъда.

— Виждаш, че за доброто на всички ни ще бъде принудена да излъжа. — Всъщност виконтесата се страхуваше, че ако Морийн замине веднага, Жерар за нищо на света не би успял да скрие от Фаустина отчаянието си, а признаеше ли всичко пред нея, надеждата за щастлив брак между тях щеше да рухне. — Искам да ми обещаете и двамата, че Жерар ще се върне точно след четири дни, при това сам!

Морийн се хвърли на колене в краката ѝ и покри с горещи целувки на благодарност изящната бяла ръка.

— Давам ви думата си, мадам!

— Аз също, мамо! — обади се с неузнаваем глас Жерар.

— Тогава Бог да е с вас! По-добре ще е да тръгнете веднага. Ще наредя на Жюл да приготвят с Дикън конете. Морийн, никога не съм обичала сбогуванията. Мисля, че се разбрахме отлично и думите са излишни. Обещавам да се грижа за Жерар така, както би го направила ти. — После се обърна към сина си. — Отивам да съобщя на Фаустина, че се налага да заминеш. Това ще ти позволи да си вземеш съвсем набързо довиждане с нея. — С тези думи виконтесата излезе, преди някой от двамата да може да ѝ благодари.

Без да промълви нито дума, Жерар взе Морийн в прегръдките си и с устни пое една по една сълзите от лицето ѝ.

— Бог ни дари по-рано една седмица истинско щастие — прошепна тя, — а ето че сега благодарение на майка ти имаме възможност да бъдем заедно цели четири дни. Това е само миг от един човешки живот, Жерар, но ние сме длъжни да изживеем пълноценно всяка секунда.

— Няма да те оставя сама нито за миг през деня и през нощта! — закле се той. — Морийн, любов моя, ако знаеше само...

Тя бързо постави ръка на устните му.

— Нека да не говорим за това, което не можем да имаме! Помисли за всички нещастници на този свят, които дори един-единствен път в живота си не са изпитали радостта на споделената близост. Ние поне знаем какво е истинска любов и ти обещавам, че

каквито и разстояния да ни делят, аз няма да допусна тя да избледнее. Няма да престана да те обичам!

— Аз също! — възкликна Жерар.

Той изгаряше от нетърпение час по-скоро да се махнат от къщата, която само след няколко дни щеше да се превърне в затвор за него. Искаше да бъдат само двамата с Морийн, да я държи в ръцете си и да я люби така, както го бе правил толкова пъти във въображението си. Думите бяха недостатъчни, за да изразят чувствата му. След като решението бе взето и наистина им оставаха само няколко дни, мисълта, че губят ценни минути, го измъчваше непоносимо.

Жерар изпитваше огромна благодарност към майка си. Ако не им бе дала тази отсрочка, той никога повече не би могъл дори и насила да легне с Фаустина! Защо, защо се ожени за нея! Когато реши да го стори, му се струваше, че това няма значение, защото, след като не можеше да има Морийн, животът му бе загубил всякакъв смисъл. Толкова мъже доживяваха до дълбоки старини, Морийн можеше да остане съпруга на лорд Бар още десетки години... Сега, когато се връщаше назад в мислите си, този доброволен отказ от свободата му се струваше проява на необяснима лудост. Не можеше да каже и защо с такава фанатична убеденост бе решил, че Морийн отдавна го е забравила и е щастлива без него.

Той извърна мрачното си лице, за да скрие от нея мъката в очите си.

— Няма какво толкова да се приготвяме за пътуването! — каза Жерар. — Да не губим време, любов моя!

„Да не губим време!“ Тази фраза се въртеше в главата на Морийн, докато събираше дрехите си. Колко измамно бе времето! Спомни си как непоносимо бавно се влачеха часовете, когато не знаеше дали той е жив или мъртъв, и как безмилостно препускаха, когато беше с него! Седмицата, която прекараха заедно в имението, сякаш принадлежеше на друг свят, на нечий чужд живот. Но сега, докато се намираше в прегръдките на Жерар, ѝ се струваше, че това се е случило едва вчера.

Опита се да си представи как Жерар се сбoguва с жена си в спалнята. Там нямаше място за нея и тя дори не искаше да види съперницата си. Луиз вече ѝ бе разказала подробно за младата неаполитанка, въпреки нежеланието на Морийн да слуша бърбенето ѝ.

Излизаше, че тази Фаустина е почти дете. По думите на Луиз била хубава, безпомощна и зависела изцяло от мъжа си. Била отгледана като нежно парниково цвете, никога досега не се била сблъсквала с трудностите и негодите на живота. Нескритото ѝ обожание към Жерар било наистина очарователно и в простодушието си тя изобщо не се опитвала да го скрие...

Тук Морийн не бе издържала да слуша повече. Отпрати Луиз да си гледа работата, наплиска набързо зачервеното си лице и се опита да приглади разрошените си къдрици.

Сега, когато се приготвяше да напусне завинаги замъка Буланкур, за първи път в главата ѝ нахлуха горчиви мисли, които я накараха да стисне зъби и да присвие очи. Вярно беше, че не се бяха обвързвали с клетва за вечна вярност. Тя много добре знаеше, че Жерар трябва да се ожени. Но ако бе взел Мерседес де Фаенца, това не би я измъчвало толкова, колкото мисълта за сегашното му предателство. „Никога не съм преставал да те обичам!“ — бе ѝ казал той, а после бе поискал ръката на шестнадесетгодишната Фаустина! Макар да не е знаел, че Морийн е вече вдовица, той все пак трябваше да си даде сметка, че след брака си завинаги ще стане недостижим за нея.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя отиде до прозореца и се загледа към запуснатата градина. Дивите рози сякаш се бореха за надмощие с огненочервените камелии и кошничките, опирайки се на стъблата на бръшляна. И те като крехката Фаустина се вкопчваха в растението, което им позволяваше да оцелеят. Оковите, с които Жерар бе привързан към Фаустина, бяха изковани именно от нейната безпомощност. Морийн бе силна и знаеше, че ако пожелае, и сега може да убеди Жерар да напусне не само съпругата си, която чакаше дете, но дори и майка си. Единствена тя държеше ключа към сърцето му. Страстната ѝ любов лесно можеше да надвие крехкостта на Фаустина. Но дори и това да станеше, Морийн нямаше да излезе победителка. Жерар живееше твърде много с мисълта за миналото. Чувството му за дълг и чест винаги надделяваше над всичко друго. Страстта можеше временно да го заглуши, но след като тя поохладнееше, той щеше да възвърне здравия си разум и съвестта щеше да започне да го измъчва. В този миг на просветление Морийн ясно виждаше, че неговите угризения ще са кръстът, на който ще бъде разпъната любовта им. Те

щяха да разяждат общото им щастие... Дори и майка му бе почувствала това интуитивно.

Морийн сложи и последните си вещи в куфара и се спусна тичешком надолу към будоара на виконтесата. Завари я седнала до прозореца. Тя се обърна при шума от отварянето на вратата и с непозната за Морийн сърдечност протегна ръце към нея. Морийн без колебание се хвърли в хладната ѝ уханна прегръдка.

— Сърцето ми се къса за тебе, дете! — каза Мариан дьо Вал. — Зная, че обичаш Жерар. Безброй пъти ми доказва колко е силна обичта ти! Сега искам да го направиш още веднъж и повярвай ми, зная дори по-добре от тебе какво ще ти струва това! Ти си по-силна и по-мъдра от него.

— Не се чувствам никак силна — отвърна Морийн с разтреперан глас. — Не знаех, че да се лишиш от нещо е много по-трудно, отколкото да дадеш всичко на някого!

— Това е една от истините в този живот! — каза виконтесата, докато леко галеше с ръка косата на Морийн. — Аз също трябва да направя жертва. Признавам, че те обикнах много през тези няколко седмици, които прекарахме заедно, детето ми. В началото се възхищавах от твоята храброст и от твърдостта ти, но след като те опознах, се привързах към тебе толкова, че наистина се надявах Жерар да се върне невредим, за да се ожените. Не бих могла да мечтая за по-добра снаха. И аз тъгувам, че това се оказа невъзможно. Напълно разбирам защо синът ми те обича толкова много.

— Само ако можех да бъда сигурна, че той наистина ще бъде щастлив! — извика Морийн. — Вие познавате съпругата му, мадам, кажете ми ще може ли тя да му осигури щастие?

Лицето на възрастната жена не трепна и запази безстрастното си изражение. Нямахше смисъл да споделя с Морийн страховете си, че безцветната и кротка Фаустина никога не би могла да разбуди истинска страст в сърцето на Жерар. Тя несъмнено щеше с готовност да му се подчинява във всичко, така че можеше да изпълни ролята на негова съпруга не по-зле от всяка друга. Нещо повече, богатството на принцовете Монте Джиачинто щеше да осигури бъдещето на децата им и на рода Дьо Вал.

— Твърде рано е да изказвам преценка за момичето! — отвърна виконтесата. — Тя е красива, чаровна и без съмнение е много влюбена

в Жерар. Сигурна съм, че този брак ще му донесе щастие, дори и ако той не намери в него любов.

Същата нощ, когато двамата с Морийн останаха сами в белосаната стая на една малка странноприемница в покрайнините на Мондидие, Жерар отчаяно ѝ заяви, че не вижда никаква надежда за бъдещия си живот.

Бяха яздили повече от четири часа, следвани от Дикън, докато не се спусна мракът. Решиха, че е време да отдъхнат. Дикън, който все още не беше се възстановил напълно, пък и Жерар бяха уморени, а странноприемницата изглеждаше чиста. Морийн имаше още сили, но усещаше как я притиска дълбоко униние. Тя стоеше безмълвна, докато Жерар поръча стая и се върна след малко да ѝ съобщи, че стаята е простичка, но все пак спретната и удобна.

Когато останаха сами, той я взе в прегръдките си и я целуна жадно. В момента за него не съществуваше нищо друго освен настоящето. Тя знаеше, че е истинска лудост да пропилят тези няколко последни часа в терзания за бъдещето, което никога нямаше да изживеят заедно, или в безплодни съжаления за миналото. Въпреки това с натезало сърце остана напълно неподвижна, докато Жерар сваляше дрехите ѝ. Желанието му да я има бе огромно и тя го разбираше. Затова се опита да пропъди тъгата, която изпълваше душата ѝ. Гледката на силното му голо тяло, което така добре помнеше и толкова много желаше, само увеличи отчаянието ѝ. Тя почти го мразеше заради страстта, която събуждаше у нея, и то в момент, когато би искала да го обича по-малко, за да не сломи сърцето си.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и нежно започнаха да гаят зърната им. Очарован от промените в тялото ѝ, настъпили след раждането, той тихо прошепна:

— Ти си още по-красива отпреди, любов моя!

Ръцете му се спуснаха надолу, обхванаха кръста ѝ, плъзнаха се по очертанията на бедрата ѝ и силно я притиснаха към него. Морийн неволно разпери дланите си на гърба му, наслаждавайки се на стегнатите му мускули и на живителната топлина, излъчвана от тялото му. Тя едва не извика, когато зъбите му се впиха в меката белота на рамото ѝ. Той приемаше като нещо сигурно готовността на тялото ѝ да откликне на неговото желание и Морийн възнегодува срещу тази надменна самонадеяност, още повече че тя беше основателна. Никога

не би могла да отблъсне Жерар. В ръцете му тялото ѝ сякаш бе лишено от собствена воля. То му принадлежеше и се подчиняваше вече не на нея, а на него. В душата ѝ се водеше битка между любов и омерзение.

Вплетените им едно в друго тела се отпуснаха на пода. Морийн чувстваше, че съзнанието я напуска, че мислите ѝ сякаш са отделени от тялото ѝ. Припомни си тази последна мъчителна година, през която бе останала вярна на Жерар. След него никой не бе я докосвал дори с пръст, а той беше спал с другата... Какво бе казала виконтесата? Млада, красива, очарователна... Той я бе прегръщал, и то със същата страст, с която сега искаше да вземе нея.

— Не! — извика тя. — Недей, Жерар! Не искам. Не искам, моля те!

Но той бе глух за всичко, освен за зова на дивата страст, която красивото ѝ тяло разпалваше у него. В сънищата си никога не бе изпитвал подобна наслада. Знаеше, че никоя друга жена не би могла да възпламени чувствата му с такава неподозирана сила. Тя бе не само неговата любов, но и нещо много повече — тя бе въплъщение на самата любовна страст.

— Моя си! — извика той и я облада.

Морийн усети как съпротивата ѝ се превръща в изгаряща нужда да му принадлежи. Те се сляха в един буен водовъртеж, който обсипа със златни пръски телата им. Той ги вдигна и ги отнесе, въртеше се все по-бързо и по-бързо, докато скоростта му достигна своя праг... След това дойдоха покой и онова чувство на нежна отмала, от което в очите на Морийн бликнаха сълзи.

— Толкова те обичам! — прошепна тя. — Само ако можех да бъда сигурна, че ще си щастлив...

Не по-малко развълнуван от нея, Жерар отговори съвсем искрено:

— За мене няма истинско щастие без тебе, любов моя! Ти си моят живот. Ти си единственото, което желая. Обичам те повече от всичко на този свят!

Думите му отвориха старата ѝ рана и същевременно ѝ подедържаха като чудотворен балсам. Морийн протегна ръка и отмахна от челото му влажните черни къдрици.

— Страхувам се, Жерар! Обещах на майка ти, че ще се разделим след четири дни, но мисля, че няма да имам достатъчно сили да го

сторя... Не искам да се разделям с тебе. Не искам!

В стаята цареше пълен мрак. Той стана, взе я на ръце и я занесе в леглото. Зави я с пухената завивка и легна до нея. В тъмнината бузата му се допря до обляното ѝ в сълзи лице и мъкмата, която стягаше сърцето ѝ, обхвана и него. Не можеше да не мисли за бъдещето, неговият призрак витаеше в стаята и прогонваше безпощадно спокойствието.

Той долови слабостта на Морийн и се опита да бъде силен и заради нея. Имаше само един начин да бъдат заедно. Морийн трябваше да стане негова любовница. Ала той никога не би я подложил на такова унижение. Никога!... Боже, колко далечно му се виждаше времето, когато като неопитен юноша лекомислено ѝ бе направил подобно предложение.

В момент на слабост като този Морийн вероятно би се съгласила да бъде за него не повече от онова, което беше Клариса за сър Джон Дейнсфийлд. Но Жерар познаваше любимата си по-добре, отколкото се познаваше тя самата. Морийн нямаше да се задоволи да притежава само част от него, нямаше да се примири детето ѝ от него да е винаги на второ място след детето на Фаустина. Малкото, което можеше да предложи на Морийн, в никакъв случай не беше достатъчно. Искаше да ѝ даде всичко — любов, деца, всеки ден, всеки миг, целия си живот.

Понечи да сподели с нея тези мисли, но Морийн отгатна какво се крие зад краткото му мълчание и сложи ръка на устните му:

— Зная, че е невъзможно да живеем заедно — тихо каза тя. — Съжалявам, че се показах толкова слаба. Обещавам ти никога да не се случва повече.

— Не се обвинявай! — отчаяно извика той. — Аз провалих живота ни! Не трябваше да се женя за Фаустина! Бях длъжен да изчакам. Само ако...

Морийн не му позволи да продължи. Съжалението, колкото и искрено да беше, нямаше да върне нещата назад. А след като Фаустина вече беше бременна, бракът не можеше да бъде разтрогнат, дори ако и двете страни поискат това.

— Не бива да се тревожиш за мене! — каза тя в опит да го утеши. — Аз съм толкова богата, че нищо няма да ми липсва. Освен това имам нещо от тебе и то завинаги ще остане мое. Имам Тамариск. Казват, че момичетата приличат на бащите си. Да се надяваме, че

когато порасне, това наистина ще проличи. Ще бъде щастлива с нея, уверявам те!

Заговориха за детето и Жерар каза колко много иска да види първородната си дъщеря, зачената от тяхната любов. Тази мисъл го накара да заговори трескаво и безкрайно сериозно:

— Заклехме се пред майка ми, че след четири дни ти ще се завърнеш в Англия, а аз въкъщи... Но не сме обещавали нищо за бъдещето, Морийн! Нека сега дадем клетва пред себе си да прекарваме по една седмица всяка година в имението в Съсекс. Така ще мога да виждам дъщеря ни и да наблюдавам как расте, а и двамата ще имаме за какво да мечтаем през останалото време от годината, колкото и тежко да е то. Каж ми какво мислиш, любима? Дали е възможно? О, Господи! Тази мисъл прави всичко друго да изглежда по-поносимо!

Когато осъзна напълно предложението му, Морийн усети как напрежението напуска тялото ѝ. За нея не би било трудно да спази тази уговорка. Винаги можеха да ходят в имението както първия път, само с Роуз и Дикън. Ако Жерар оставеше за една седмица семейството си и заминеше за Англия, никой нямаше да разбере, че е отишъл да се срещне с нея! Мисълта за тази една-едничка седмица ще е като светъл лъч сред сивотата и тягостното ежедневиe.

— Жерар! Мили мой! — прошепна тя. — Мислиш ли, че ще можеш? Аз съм свободна, но ти?

— Никой и нищо не може да ни спре. Ще си изберем една дата, нека да е през март, като възпоменание за това, колко щастливи бяхме през онази пролет. Съгласна ли си, малка катеричке? Нека бъде последната седмица на март! Всяка година, до края на живота ни.

— Всяка година — повтори Морийн и притвори очи, когато устните му се впиха в нейните. — Всяка година, любов моя единствена, до края на живота ни.

Чувството на облекчение при този план накара Морийн да се поотпусне. Тя му се отдаде със страст, каквато той дори не бе подозирал у нея. И двамата смятаха, че през онази пролет в Съсекс са постигнали съвършена хармония в любовта си. Сега обаче непрекъснато откриваха нови начини да я изразят, като всеки се опитваше да достави възможно най-голямо удоволствие на другия. Телата им изгаряха в пламъка на върховна чувствена наслада, сърцата им бяха преизпълнени с любов и нежност. Те се отпуснаха в кратък

сън, от който ги разбуждаше вълната на страстта, надигнала се отново у тях...

С бледо и изпито лице и със сенки под очите, но с щастлива усмивка на устните Морийн лежеше, отпуснала глава на рамото на Жерар, и гледаше как първите лъчи на слънцето струят през прозореца.

— Как ще съберем сили да яздим цял ден! — прошепна тя, докато Жерар галеше ръката ѝ. — Опитай се да поспиш малко, любов моя!

Той я целуна леко и въздъхна.

— Надали някога мъж и жена са се обичали толкова силно като нас, Жерар. Дали хората знаят какво изпитват двама души, когато са така дълбоко влюбени? — продължи тя и отвърна на целувката му.

Той се усмихна в полумрака и почувства, че в този миг я обича повече отвсякога.

— Колко те обичам, Морийн! — възкликна той. — Не мога да живея без тебе! Да, зная, че се налага да се разделим, но няма да бъде така цял живот. Дните ми ще минават в това, да търся образа ти във всяко цвете, да долавям гласа ти в песента на всяка птица, да съзирам силуета ти във всяка сянка. Ще жадувам настъпването на нощта, за да затворя очи и да те видя в сънищата си. Единствено така ще мога да остана жив до следващата ни среща!...

Думите му я накараха да се просълзи.

— Трябва да се опиташ да бъдеш щастлив заради мене! — горещо настоя тя. — Твоето страдание е и мое, Жерар! Ще се измъчвам, ако зная, че тъгуваш всеки ден. Океанът и разстоянието не ще ни позволят да държим ръцете си, но ще бъдем заедно поне в мислите и спомените си. Трябва да се научим да се задоволяваме и с това!

Той я притегли към себе си.

— То никога няма да ми бъде достатъчно. Искам да си близо до мене, защото ти си най-хубавата жена на света. Твоята сила дори ме плаши, защото съм безпомощен пред нея. Какво е дългът към семейството ми пред нуждата да съм с тебе по цял ден и по цяла нощ? Стига да можеш, щях да наруша дадената пред майка ми клетва и да дойда в Англия с тебе. Готов съм да се бия за теб, да работя каквото и да е, да крада, ако е нужно, за да преживяваме. Способен съм дори да

извърша убийство... А излезе, че всъщност единственото, на което съм способен, е да те изоставя! Не мога да го понеса!

— Недей, Жерар! — помоли го тя шепнешком. Едва се сдържаше да не се разплаче, като гледаше как сълзите се търкалят по страните му. Отчаяно търсеше някакви успокоителни думи. — Ще бъда твоя завинаги. Заклевам се, че никога няма да се любя с друг мъж, че каквото и да се случи, ще дойда при тебе в мига, в който ме повикаш. Жерар, тази нощ ти ме направи своя и аз ти принадлежа така, сякаш си сложил халка на пръста ми. Законният брак не би ме привързал към тебе по-силно от любовта ми. Дори и ако зная, че няма да те видя никога вече, пак ще продължавам да те обичам. Но ние ще се виждаме всяка година, така както си обещахме, нали, Жерар? Нищо няма да ме спре да спазя тази уговорка, стига ти да си свободен да го направиш. Забрави всички съмнения, защото се заклевам пред Бога, че само смъртта би могла да ми попречи да те чакам през март всяка година до края на живота си...

Той отпусна глава и сълзите му намокриха топлите ѝ гърди. Нуждата от сън се оказа по-силна от него.

— Аз също давам клетва пред Бога! — каза той и заспа.

Морийн обаче остана будна. Докато го люлееше в прегръдките си така, както бе люляла малката си дъщеря, тя се замисли за бъдещето. Беше успяла да заблуди Жерар, че е силна, но знаеше, че ги чакат много непредвидени трудности. С приближаването на раздялата страданието им щеше да става все по-непоносимо. Бе длъжна да намери сили и да изпълни решението си да го остави.

Мариан дьо Вал, която обичаше Жерар не по-малко от нея, бе потвърдила пред Морийн онова, което ѝ подсказваше и собствената ѝ съвест: за Жерар няма да има щастие, ако напусне Фаустина и детето. Чувството за дълг бе дълбоко вкоренено у него още от най-ранно детство и бе укрепвало през годините. Тя можеше да остави всичко заради него и щеше да изпитва гордост от саможертвата си, но той би изпитал единствено срам.

Тази увереност и утехата, че не се разделят завинаги, подкрепяха Морийн, когато дойде време да си кажат сбогом. Застанала на изжулената до блясък палуба на малкото рибарско корабче „Жан-Мари“, което плаваше с опънати платна към Англия, тя се радваше, че поне Дикън е до нея. Макар че фигурата на Жерар отдавна бе

изчезнала от погледа ѝ, тя не пожела да се прибере в каютата си. Устните ѝ още тръпнеха от последната му целувка. На лявата ѝ ръка блестеше пръстен с печат, на който бе гравирани гербът на Дьо Вал.

„Ти си моята съпруга пред Бога!“ Последните му думи още звучаха в ушите ѝ и заглушаваха воя на вятъра в корабните въжета.

Дикън непрестанно я подканяше да слязат долу, където мъжете пиеха горещ чай, обилно подсилен с ром. Така и така не виждаха нищо друго освен звездите на тъмното небе. Но Морийн не помръдваше. И Дикън остана при нея. Той преживяваше загубата ѝ като своя и се опитваше да поеме част от мъката ѝ върху себе си...

Първото гюлле, изстреляно от английски военен кораб, което уцели кърмата, запрати и двамата в ледените води на Ламанша. Последваха още осем изстрела, които до един попаднаха в целта. Корабът на контрабандистите избухна в пламъци. Повърхността на океана бе покрита с дървени отломки и сандъци с нелегална стока, сред които плаваха осакатените тела на мъртвите или тежко ранените моряци.

При падането Морийн изгуби съзнание, но Дикън, също замаян, успяваше някак да държи тялото ѝ над водата. Той усещаше, че отмалява, и със сетни сили се вкопчи в парче от мачтата, което плаваше наблизко. Горящият корпус на „Жан-Мари“ потъваше бързо. Не можеха да очакват помощ отникъде. С огромни усилия той издърпа някакво въже и привърза тялото на Морийн към мачтата така, че главата ѝ да е над водата. След това намери още няколко дъски и бурета, които се поклащаха над вълните, и въпреки студа и изтощението си успя да скалъпи нещо като груб сал. С мъка изтегли Морийн върху него и се строполи в безсъзнание до нея. Нямаше време да помисли, че се бяха спасили като по чудо, нито пък че оттук нататък ги очакват нови опасности.

Морийн, която първа дойде на себе си, пое нещата в свои ръце. Тя успя да приспособи едно импровизирано платно от плаващите във водата останки. През цялото време си налагаше да не гледа осакатените тела, откъснатите крайници и лицата на мъртъвците, които ги съпровождаха по пътя им. С премръзнали ръце издърпа от водата някакво буренце и когато го отвори, установи, че е пълно с бренди. Постави ръката си като фуния пред посинелите устни на Дикън и успя да налее малко от животворната течност в устата му.

Дикън се задави, закашля се и започна да се свестява. Морийн също отпи и усети как топлинката се разлива по цялото ѝ тяло, въпреки че зъбите ѝ продължаваха да тракат от студ. С облекчение видя, че Дикън отваря очи.

— Какво ще правим сега? — спокойно попита тя, макар че не можеше да скрие треперенето на гласа си.

— Течението ни отблъсква от френския бряг — отвърна той. — Няма как да се борим с него. Дано само тоя сал ни отнесе към Англия. Пък, ако е рекъл Господ, може да ни прибере някой кораб...

Докато трепереше в просмуканите си със солена вода дрехи, Морийн осъзна, че нямат реална надежда за спасение. Единствената ѝ утеха бе, че поне Жерар е в безопасност. Беше ѝ обещал, че веднага след като корабът отплава, ще спре по пътя в най-близката странноприемница, за да си отспи. Слава Богу, той нямаше да разбере, че корабът им е потопен. Дикън бе сигурен, че „Жан-Мари“ е атакуван от английски патрулен кораб, а това означаваше, че англичаните няма да съобщят за унищожаването му. Докато във френското пристанище разберат, че корабът е изчезнал, Жерар отдавна щеше да е в Компьен и нямаше да научи за това.

Но Морийн грешеше. Жерар почувства, че няма сили да понесе гледката на чезнещия в мрака кораб, който отнасяше Морийн. Седна в най-близката кръчма, разкъсан от мъка. Разбираше, че ако иска да остане жив, трябва някак да забрави, да заличи от съзнанието си спомена за раздялата с нея. Пиеше коняка си бавно, на тежки глътки, безсилен да стане и да си тръгне. И когато в ранните часове на утрото в кръчмата нахлу един моряк с вестта, че „Жан-Мари“ е бил вдигнат във въздуха от англичаните, той все още беше там. Изправи се със залитане и сграбчи човека за яката:

— Откъде знаеш това? Кой ти наговори тези глупости?

Морякът гневно отблъсна ръката му, но се въздържа да го изругае, стреснат от властната нотка в гласа на Жерар.

— Не е лъжа, господине! Бяхме на не повече от километър, като се случи! С очите си видях всичко! Тези кучи синове май се бяха насочили към нас, но „Жан-Мари“ се оказа по-близо. Единственото ни спасение беше в бягството и ударихме към пристанището. Добре, че вятърът биеше в гърба ни, инак нямаше да се преборим с отлива!

— А оцелелите? — извика с прегракнал глас Жерар. — Не спряхте ли да приберете оцелелите?

— По-спокойно, човече! — каза морякът, когато Жерар застрашително политна напред. — Щяха да ни пратят на оня свят, както направиха с „Жан-Мари“, ако се бяхме забавили дори минутка... Пък и за какво да спираме? Осем залпа, ви казвам! Корабът пламна като самия пъкъл. Сигурен съм, че никой не е оцелял!

Когато със замъгленото си съзнание Жерар най-после схвана значението на тези думи, краката му се подкосиха и той бавно се строполи на пода.

„Жан-Мари“ бе потопен. Всички на борда бяха загинали. Морийн, неговата хубава Морийн беше мъртва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

1803 — 1804

— Но скъпа моя Морийн! Умолявам те да размислиш! Миналата седмица навърши двадесет и три. Възрастта не те ли плаши поне малко?

Ан Лейд, бивша мис Петигрю, седеше на една табуретка в краката на Морийн. Широката рокля от светлосин поплин не можеше да скрие, че е бременна. Макар и доста закръглено сега, красивото ѝ лице бе все така миловидно и излъчваше същата ведрост, заради която хората я обичаха толкова много. Ан държеше Морийн за ръката.

Устата на приятелката ѝ потрепна и Ан отново въздъхна. Изглежда, нямаше начин да накара Морийн да разбере, че репутацията ѝ е сериозно застрашена и че поведението ѝ буди все по-голямо недоумение. Когато преди три години братовчедът на лорд Бар реши да напусне Лондон и ѝ предложи да се настани в Бар Хаус, всички смятаха, че Морийн най-сетне ще прекъсне тригодишния траур след смъртта на Джилбърт и ще се върне към предишния си живот. Но когато пристигна в Лондон преди около две години, тя продължи да живее по свои собствени правила. Създаде си бе своя среда, като напълно пренебрегваше всички условности, които можеха да ѝ попречат да търси непрестанно нови забавления и... нови мъже.

Лицето на Ан помръкна още повече. Дрехите на Морийн като че ли бяха подбрани нарочно, за да засилват впечатлението за липса на морал. Черешовата ѝ рокля бе ушита наистина по последна мода, ала късото, обшито с ширити жакетче с тесни ръкави, което напомняше военна униформа, никак не подходеше на една дама!

Ан бе сключила щастлив брак с Пърси Лейд. Двамата бяха много популярна двойка, но въпреки това, колкото и да се стараеше, тя не успяваше да защити Морийн от злите езици, нито пък да умилюва сърцата на онези, които смятаха, че със скандалното си поведение вдовицата на лорд Бар нарушава непростимо установените правила за

добро поведение. Единствено Ан знаеше, че това не е така и че с държанието си Морийн се опитва да си отмъсти на силния пол.

След като двамата с Дикън бяха спасени като по чудо при потопяването на кораба, тя реши да възстанови силите си в имението в Съсекс. Ан, която често я посещаваше там, бе свидетелка на радостното нетърпение, с което тя очакваше деня, в който трябваше да пристигне Жерар, и на покрусата ѝ, когато се разбра, че той няма да спази обещанието си. За съжаление Ан не можеше да ѝ предложи нищо друго освен мълчаливото си съчувствие. Морийн кръстостваше салона часове наред, бродеше из полето и непрекъснато обръщаше пълни с копнеж и надежда очи на юг — беше си наумила, че той трябва да дойде именно от тази посока.

Морийн не искаше да повярва, че той я е изоставил. На първи април, когато разбра, че не може повече да стои със скръстени ръце, тя обяви, че потегля за Франция — да разбере сама причината за отсъствието на Жерар. Дикън, който знаеше колко безполезно е да се спори с Морийн, благоразумно си замълча. За разлика от него Ан направи всичко, за да я разубеди. Напразно. Морийн бе твърдо решена да тръгне, въпреки че отново трябваше да прекоси морето, което за малко не погуби нея и Дикън.

Все пак пътуването не се състоя, защото точно когато се стягаше за път, Морийн получи писмо от Клариса. Съобщаваше ѝ, че маркиз Дьо Жеридон наскоро посетил сър Джон и Клари разпитала подробно за семейство Дьо Вал. Научила, че жената на Жерар родила син, а самият той бил под командването на Моро в Германия, за да участва в битката срещу австрийците. Присъединил се към армията на Наполеон след много душевни терзания, но бил уверен, че по този начин ще съумее да си върне семейните богатства. Още повече че само така можел да попадне по следите на онзи австрийски барон, който — припомняше ѝ Клариса — бил негодникът, отговорен за смъртта и безчестието на Антоан дьо Вал. Според маркиза Жерар мислел само за бъдещето на сина си. „Много ми е мъчно за тебе, мило дете — завършваше писмото си тя, — но ти остава утешението, че макар и без тебе, той е намерил цел и смисъл на живота си. Сега трябва да се опиташ да го забравиш.“

Цели три дни Морийн не стана от леглото и не прие да хапне нищо. Очите ѝ бяха сухи, но бе толкова съсипана от мъка, че Ан дори

се изплаши за живота ѝ. Най-неочаквано на четвъртия ден тя се изправи на крака, облече се и заяви, че е решила да тръгне за Лондон още същата тази сутрин. Нареди Роуз да опакова нещата ѝ на часа, а Дикън да приготви веднага конете.

— Достатъчно дълго седяхме тук в скука и досада! — заяви тя на Ан с неестествено весел глас. — Време е да се върнем в големия град и да си наваксаме за тези пропуснати месеци!

Джеймс, братът на Ан, който години наред бе останал верен на любовта си към Морийн, веднага позна, че тя е прибягнала към единственото лекарство за своята мъка. Тази насилена веселост бе продиктувана от желанието да се втурне в безкрайни забавления, та да не ѝ остане и минута за размисъл или за спомени... Богатството ѝ позволяваше да има всичко. Шампанското се лееше без мярка със и без случай. Гардеробите ѝ пращяха от разкошни рокли, шапки и обувки, направени по нейните понякога прекалено смели и екстравагантни модели. Освен това Морийн си купи огромен жребец, с който препускаше из парка по всяко време на деня и нощта. В пристъп на зловец хумор тя нарече жребеца Смърт и Ан бе сигурна, че Морийн често рискува живота си, докато се носи в бесен галоп с него.

Но това далеч не бе всичко. Морийн си взе за любовник един младеж със златни коси, който служеше в Десети хусарски на Негово сиятелство Уелския принц полк. Още не бяха стихнали злобните клюки по неин адрес и тя го смени с друг, а след това се появи и трети. Тя жестоко се подиграваше с тях, подмамвайки ги да се влюбят в нея, а щом почнеха да лаят в краката ѝ, им се присмиваше и без капка жалост им заявяваше, че ѝ досаждат с ухажванията си. Ненаправно започнаха да я наричат „диамантената лейди Бар“. Джеймс иронично отбеляза, че диамантът, който е кралят на скъпоценните камъни, е най-твърдото от всички познати вещества и винаги има два заоблени и два остри като бръснач ръба.

— Е, признайте, че това описание наистина чудесно подхожда на нашата лейди, която има бучка лед вместо сърце — казваше с известна тъга той.

На няколко пъти Джеймс ѝ бе правил предложение за женитба. Без да проявява грубост, тя го отблъскваше със смях, като всеки път му повтаряше, че от всичко на света най-много искала да си остане вдовица, а той трябвало да потърси някоя по-достойна дама за своя

съпруга. Ан се чудеше защо ли Морийн не прибавя влюбения до уши Джеймс към безкрайната си колекция от любовници. Имаше нещо необяснимо в това, че въпреки дълбокото си огорчение, Морийн не се реши да нарани своя стар приятел и дългогодишен верен обожател. Ан не забравяше, че бе обещала на Джеймс да поговори за него с Морийн този следобед, когато най-после можа да я види насаме за един час.

Тя тъжно огледа приятелката си. Сега, надхвърлила двадесетте, Морийн изглеждаше много по-хубава, отколкото бе като младо момиче. Любовта, страданието и майчинството бяха сложили своя отпечатък и по необясним начин правеха красотата ѝ още по-възбуждаваща. Новата мода изискваше кокът да лежи ниско долу на врата, но Морийн бе вдигнала косата си на неприемливо малък кок високо на върха на темето си, като бе оставила множество къдрици с цвят на тъмно злато да падат над челото. Прическата ѝ бе царствена, но същевременно някак небрежна. Фигурата ѝ бе все така съвършена, със съблазнителен бюст и тънка талия, която подчертаваше закръглените ѝ бедра. Само внимателно око би открило, че понякога живият искрящ поглед на зелените ѝ очи и предизвикателният ѝ език не успяваха да прикрият нито уязвимостта, нито раната в душата ѝ.

— Моля те, Морийн! Бъди сериозна поне за миг! — настоя Ан. — Мисля не само за тебе, но и за малката Тамариск. Детето вече е почти на пет години и много скоро слуховете, които се носят за тебе, ще почнат да му причиняват мъка!...

За секунда по лицето на Морийн се появи израз на загриженост, но веднага след това тя се засмя звънко, отметна глава назад и каза:

— Скъпа Ан! Нима не знаеш, че Тамариск е най-добрата приятелка на принцеса Шарлот? Мога ли да желая по-добра приятелка за дъщеря си от самата внучка на краля? Та някой ден Шарлот може да стане кралица на Англия!

Ан поклати глава.

— На приятелството на кралските особи не бива да се разчита — замислено каза тя. — Още повече, когато членовете на височайшето семейство са в постоянна война помежду си... Но стига, Морийн. Не съм дошла да говорим за добрите и лошите страни на двора. Искам да обсъдим твоето положение. Въпреки думите ти, въпреки че се опитваш да убедиш целия свят в обратното, аз знам, че не си щастлива. Двамата с Джеймс сме сигурни, че продължаваш да страдаш, защото Жерар те

изостави. Опитвам се да те разбера, но трябва да ти кажа, че няма да намериш никакво щастие в живота, който водиш напоследък. Защо не се омъжиш за Джеймс? Знаеш, че те обича истински, готов е да затвори очи пред скандалното ти поведение и да ти възвърне подобаващото положение в обществото. Той е силно привързан към Тамариск и ще ѝ бъде отличен баща. Защо продължаваш да го отхвърляш?

— Защото не го обичам и никога няма да го заобичам — тихо отвърна Морийн. Но обзета от внезапен прилив на нежност, бързо протегна ръка и погали косата на Ан. — Знаеш, че го харесвам и в никакъв случай не съм сляпа за обичта му, която ми прави чест и ме изпълва с благодарност. Но какво мога да му дам аз? Нищо! — Чертите на лицето ѝ внезапно се сгърчиха от болка и тя проплака, като се удари силно с юмрук в гърдите. — Тук няма нищо, Ан! В това сърце няма нито любов, нито каквото и да е друго чувство. Празна съм като захвърлена мидена черупка. Да, вярно е, продължавам да ходя, да се храня, да говоря, дори да мисля, но възприемам света само с ума си. Единствено той откликва на болката и удоволствието, защото сърцето ми е мъртво. Най-малкото нещо, което ми напомня за Жерар, ми причинява мъка. А когато се разделям с някое нищожество, което случайно се е оказало мой любовник, изпитвам злорадство, защото страдам не аз, а някакъв си мъж. Зная, че ме наричат „диамантената лейди Бар“, но всъщност аз не съм коравосърдечна, Ан, аз просто нямам вече сърце.

Ан скочи и я прегърна.

— Не е вярно, Морийн! Ако беше така, ти нямаше толкова упорито да отблъскваш Джеймс! Ти се опитваш да го предпазиш от себе си, ти мислиш за него, а това е вече много! Той сам ми го е казвал, а и леля Клари е на същото мнение. Морийн, трябва да се омъжиш за Джеймс и да сложиш край на цялата тази история! Много скоро ще родиш брат или сестра на Тамариск, а и женитбата ще ти донесе толкова други предимства. Нищо не е в състояние да ме убеди, че би предпочела да живееш по сегашния начин.

Морийн нежно отстрани Ан, отиде до прозореца и погледна навън към градината, в която някога се бе разхождала с Джилбърт. В очите ѝ бликнаха сълзи. Радваше се, че той поне не доживя да види в какво се е превърнала. Любовта му към нея бе толкова искрена и

безкористна, че тя нямаше да има сили да го лъже и да крие предаността си към Жерар. Но ето че тази преданост се бе оказала недостатъчна, Жерар се отрече от нея в името на дълга, семейството и честта си! Съпругата, синът, майка му и именията на семейството бяха по-важни от любовта.

През първите няколко седмици, след като март дойде, а той не се появи въпреки уговорката им, Морийн продължаваше да се залъгва, че причините за това, макар и неизвестни на нея, сигурно са напълно основателни. Той може би смята, че е умряла, може да е болен... Майка му да е на смъртно легло... Или нещо страшно с жена му. Тя си измисляше най-невероятни обяснения, само и само да отхвърли голата истина. Но писмото на Клариса разби и последните ѝ илюзии.

— Не желая никога повече да чувам името му! — каза тя на Клари, когато се върна в Лондон. — Това не е първият случай, когато Жерар бяга от мене. Презирам го! Той е като всички мъже. Те не знаят какво е да обичаш!

Но дълбоката преданост на Джеймс, който оставаше непоколебим въпреки нейните усилия да го разочарова, я убеждаваше, че не всички мъже приличат на Жерар. Джеймс беше нежен, мил, любящ. При това съвсем не беше грозен с пепеляворусата си коса, същата като на сестра му, и с тези големи виолетово-сини очи... Ан твърдеше, че под привидното му спокойствие се крие наистина страстна натура. Тамариск го обичаше и много пъти бе питала майка си защо си няма татко, както другите ѝ приятелки, който да я гали и да я размива.

— Добре, ще поговоря с Джеймс — каза изведнъж Морийн. — Макар все още да не съм убедена, че от това ще излезе нещо добро за мене, а и за него. Все пак ти обещавам да обсъдим въпроса. Доволна ли си?

И така през есента на 1804 година Морийн, лейди Бар, стана мисис Джеймс Петигрю. За да спестят на твърде възрастните и болни родители на Джеймс пътуването до Лондон, двамата се венчаха в семейния параклис на семейство Петигрю в Бъкингамшир, където се намираще тяхното имение. Ан, която бе родила втория си син Томас и наскоро се бе завърнала от принудителното заточение, наложено от бременността ѝ, щеше да им кумува, а малката Тамариск и тригодишната дъщеричка на Ан, Ема, облечени в роклички от

бродиран муселин, бяха определени за шаферки. Уелският принц щедро предложи и дъщеря му да се присъедини към тях, но кралят, който сега бе настойник на внучката си, не разреши. До ушите му бяха стигнали слухове за екстравагантните подвизи и скандалното поведение на лейди Бар и той не искаше да ѝ прави никакви услуги.

Сватбата бе сравнително скромна. Присъстваха само сър Джон, семейство Петигрю и техните съседи, както и леля Клари. Морийн бе заявила, че ако Клариса не дойде, тя няма да се омъжи. Представиха я като стара приятелка на семейството.

Сър Джон с вълнение наблюдаваше булката и младоженеца, които бавно пристъпваха по каменния под на параклиса. Морийн изглеждаше великолепно, облечена подходящо за случая. Върху светлосинята копринена рокля, цялата в рюшове и дантели, бе наметнала манто в малко по-тъмносиньо, което трябваше да я предпазва от прохладата на деня.

Сър Джон се усмихна ободрително на Клариса, която бе готова да се разплаче всеки миг.

— Ще видиш, че когато момчето се погрижи да я дари с няколко малчугана, които да я наобиколят като пилци, няма и да помисли вече да върши лудории. Помни ми думата, Клари, този брак ще бъде сполучлив!

Той изобщо не разбра защо неговата мила Клари избра точно този момент да избухне така глупаво в сълзи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

1804 — 1805

Джеймс се съгласи, че не е нужно да прекарат първите четири месеца от брачния си живот в пътуване, въпреки че обичаят беше такъв. Той предложи на Морийн да използват медения си месец, за да се настанят във Финчкокс — къща от времето на кралица Ана, в която смятаха да живеят. Беше й дал пълна свобода да избере подходящи мебели. Самият той бе решил да не стъпва във Финчкокс, докато всичко не бъде готово. Увери я, че такива дреболии като обзавеждане и слуги никак не го интересували. Всъщност, след като тя е негова съпруга, вече нищо друго на този свят нямало значение.

Морийн повери Бар Хаус на един стар лакей и жена му и замина за Финчкокс с всичките си прислужници. Повечето от тях бяха работили дълго за Джилбърт и тя се задоволи да наеме само още един лакей и една камериерка. Остави на служба и шестимата градинари, които бяха работили за предишните собственици.

Във всички помещения вече палеха камините, защото септемврийските вечери бяха хладни. Последните лъчи на залязващото слънце заливаха със златна светлина просторната дневна. Големите вази с бели, жълти и златисти хризантеми грееха като цветни петна сред млечносините стени и белия килим с китайски орнаменти. Мебелите бяха правени преди повече от половин век от придворния майстор на Луи XV Жил Жюбер.

— Е, харесва ли ги как съм се справила? — попита с усмивка Морийн.

Джеймс кимна одобрително, макар че огледа стаята съвсем бегло, не му се искаше да откъсва очи от лицето на съпругата си.

— Мисля, че е много красива. Не съм и очаквал друго!

— Не бива да ме ласкаеш непрестанно, Джеймс! — каза меко Морийн, като едва забележимо се отдръпна от него. — Ако продължаваш да ме смяташ за съвършена, сигурно твърде скоро ще

стана отвратително самодоволна! Ела да те заведе горе! Вечерята ще е готова след половин час, а все още не сме се преоблекли!

Джеймс я последва по широкото извито стълбище. Морийн усети, че я гледа, и се опита да потисне неприятното си чувство. Беше направо абсурдно човек да очаква по този начин първата си брачна нощ. При това тя не бе девственица, а жена с опит. Познаваше мъжкото желание във всичките му разновидности. Ала сега, когато бързо приближаваше часът, в който трябваше да допусне Джеймс до леглото си и да се подчини на дълго сдържания му копнеж да я притежава, Морийн осъзна, че се ужасява от самата мисъл за това.

Този път нямаше и следа от ироничното безразличие, с което позволяваше на предишните си любовници „да я прелъстят“, нито пък от преструвките, че ги намира „неотразими“. Толкова пъти го бе казвала, но когато след момента на мъжкия триумф любовниците ѝ очакваха възхищението и одобрението ѝ, тя с ленива жестокост се прозяваше от скука. Сега не можеше да нарани така Джеймс. Та той наистина я обожава! Трябва да събере сили и да отстъпи. А знаеше, че е толкова лесно да се издаде! Сърцето и тялото ѝ жадуваха единствено за целувките на Жерар, за ласките на Жерар, за неговата любов.

Джеймс, който с огорчение видя, че ще спят в отделни спални, макар и свързани с междинна врата, сега тихичко почука на нея. В момента Роуз ѝ помагаше да нахлузи фустата на новата рокля, която щеше да носи на вечерята, и Морийн му извика да влезе.

— Почти съм готова! — увери го тя с усмивка и приседна пред тоалетната масичка, за да може Роуз да постави по-лесно брилянтената диадема на главата ѝ. — Божичко, Джеймс, наистина си страшно елегантен!

Той се изчерви от удоволствие при този комплимент. Носеше пъстра жилетка и виненочервен жакет с висока кадифена яка и златни копчета. Обувки в същия цвят с позлатени токи допълваха тоалета му. Русата му коса, която падаше свободно около лицето, му придаваше младежки вид, който още повече подчертаваше умолителния израз на очите му.

Този именно израз развълнува Морийн и я накара да стане и да го целуне по бузата.

— Ето, готова съм да слезем долу! — каза тя и го хвана под ръка.

Сервираха им блюдо след блюдо, всяко от тях придружавано от подходящо вино. Постепенно бузите на Джеймс пламнаха. Той се смееше все по-високо, обхванат от буйна веселост. Свенливостта му изчезна — оглеждаше красивата си жена, седнала от другата страна на осветената от свещи маса, без следа от боязън. Толкова години се бе измъчвал от безнадеждна любов по нея и никога не се бе надявал, че някой ден тя може да стане негова съпруга. Непрекъснато си повтаряше, че до края на живота си трябва да бъде благодарен на Ан, която успя да убеди Морийн, че с него ще бъде наистина щастлива. Нямаше никакво значение, че Морийн не го обича. Сега, след като е вече негова жена, тя рано или късно ще се влюби в него. Той беше твърдо убеден, че многобройните ѝ любовници са били недостойни мъже, които са се възползвали от положението ѝ на богата вдовица и от самотата ѝ, след като онзи мошеник Жерар дьо Вал я бе напуснал. Приятелските му чувства към Жерар бяха забравени и сега Джеймс си мислеше, че и той, също както Морийн, бе допуснал грешката да се довери на някакъв си французин. Твърденията на Морийн, че единствено тя носи вината за неморалното си поведение, не можеха да го убедят. За щастие, тя вече е негова съпруга и на всичко това ще се сложи край! Той беше сигурен, че силата на обичта му ще събуди нейната любов.

Възбудата от дългоочакваната среща и изпитото вино накараха Джеймс да постъпи прибързано и нетактично. Роуз едва бе излязла от спалнята на Морийн, когато той се втурна вътре през междинната врата. Нетърпеливо смъкна халата и панталона си и разпален от страст, се нахвърли върху Морийн, като с едно движение дръпна нощницата ѝ.

— Най-после! Най-после! — шепнеше той. — Мислех си, че това проклето момиче никога няма да си тръгне!

Ако вместо това Джеймс бе проявил малко нежност и внимание, сигурно щеше да събуди у нея и в брачното им ложе онази почти майчинска привързаност, която тя изпитваше иначе към него.

— Но, Джеймс, изгаси поне свещите! — помоли го тя, защото гледката на зачервеното му лице и влажните му устни внезапно я отврати. Не можеше да понася допира на ръцете му.

— По дяволите свещите! — грубо възрази той и за първи път не се съобрази с желанието ѝ, нещо съвсем необичайно за него. — Няма защо сега да се правиш на скромна пред мене!

При този намек за миналото ѝ по цялото ѝ тяло, и без това изпълнено с вътрешна съпротива срещу него, преминаха ледени тръпки. Морийн се досещаше какво си мисли той — след като се бе впускала в толкова авантюри, би трябвало да знае как да го дари с една незабравима първа брачна нощ...

— Джеймс! Джеймс, нека не бързаме толкова! — помоли го тя. — Не може ли първо малко да си поговорим?...

Имаше нужда от време, за да се овладее, да си внуши, че на всяка цена трябва да му достави удоволствие и да превъзмогне съпротивата си срещу ласките му.

— Да поговорим! — извика той. — Защо е нужно това сега? Не искам да чуя нищо друго, освен, че ме обичаш, защото аз наистина съм луд по тебе, красива моя невесто! Желая те, както не съм пожелавал никоя друга жена! Най-сетне наистина си моя! Моя!...

Той беше полудял от желание. Не ѝ обърна повече внимание и грубо проникна в нея. Екзалтираният му вик на наслада заглуши болезнения ѝ стон. Със затворени очи и стиснати зъби тя го изчака да стигне до края и да се опияни от победата си. Сълзи пареха очите ѝ и се стичаха по лицето ѝ. Усети соления вкус на кръвта от прехапаните си устни. Когато най-сетне Джеймс я освободи от тежестта на тялото си и се претърколи на леглото до нея, тя не посегна да избърше сълзите си.

— Но защо плачеш? Не ти ли доставих наслада? Каж ми, моля те, защо плачеш?

— Не плача, Джеймс — опита се да излъже тя с разтреперан глас.

След като се бе освободил от изгарящия копнеж да я вземе, Джеймс отново бе станал нежен и любящ. Той протегна ръка и докосна една сълза на бузата ѝ.

— Ти не си щастлива! — извика той и подпря глава на лакът, за да вижда по-добре лицето ѝ. — Морийн! А аз се смятах за най-честития мъж на този свят! — В гласа му неволно се бе промъкнала обвинителна нотка. — Нима те разочаровах като любовник?

— Не, Джеймс, заклевам ти се, че не е така! — Думите насила излязоха от устата ѝ. — Моля те, не казвай нищо повече! Всички жени стават чувствителни през първата си брачна нощ... Няма нищо, уверявам те!

— Лъжеш ме — тихо каза той. — Всяка жена би била щастлива да спи с мъжа, когото обича. Ти плачеш, защото не си влюбена в мене.

Морийн отчаяно търсеше подходящи думи, за да го разубеди.

— Ако не те обичах, нямаше да се омъжа за тебе. Днешният ден бе изпълнен с прекалено много събития и просто съм малко уморена.

Тя се наведе да го целуне, но той внезапно я сграбчи яростно за ръката:

— Това не е целувка! Сега съм твой съпруг, Морийн, а не твой брат! Целуни ме пак, но така, както си го правила с френския си любовник, с Жерар!...

Когато чу това име, всяка фибра на тялото ѝ се скова. Очите ѝ се отвърнаха безпомощно под обвинителния му поглед. Той искаше невъзможното.

Морийн каза с равен, едва доловим глас:

— Ти ми обеща миналото да бъде забравено. Закле се, че не искаш от мене нищо друго, освен да стана твоя жена.

Лицето му се изкриви в гневна гримаса.

— Обещах ти, но тогава не знаех, че ще приемеш вниманието на съпруга си със сълзи заради човека, който те напусна! — Джеймс въздъхна горчиво. — Ти, а не аз поставяш сянката на миналото между нас.

— Не е така, Джеймс! — възрази Морийн. — Опитай се да разбереш, че любовта не винаги е подвластна на разума. Не отричам, че все още не мога да залича напълно Жерар от съзнанието си. Ти знаеше това в мига, когато се заклехме да си принадлежим взаимно днес в църквата. Надявам се с твоя помощ образът му да избледнее. Бях съвсем искрена, когато ти дадох тържествен обет да ти бъда добра съпруга и да те обичам. Но моля те, не искай от мене повече, отколкото мога да ти дам! Не започвай с ревност още от първата нощ, в която сме заедно! Нека се опитаме да бъдем щастливи!

— Аз мислех, че вече сме! — обвинително каза той и присви очи. — Не мога да понеса да ми припомняш името на онзи измамник, нито това, че ти очевидно държиш повече на спомена за него, отколкото на моите ласки. Толкова ли беше добър в леглото, че още не можеш да го забравиш?

Морийн бързо сложи ръка на устните му и каза решително:

— Няма да ти позволя да подклаждаш ревността си с такива мисли! Аз съм твоя съпруга, Джеймс. Ако наистина ме обичаш толкова силно, колкото твърдиш, моля те да прекратим този разговор!

Джеймс, в чието сърце само до преди миг бушуваха ревност и гняв, сега бе съвсем объркан. Той разбираше, че с това избухване наруши обещанието си да не изисква от нея да го обича. Опита се да бъде справедлив и да поеме вината за острия сблъсък върху себе си. Объркването му се засилваше и от това, че всъщност не можеше да разбере себе си, а не нея. Тялото ѝ го бе приело без съпротива, но не бе почувствал никаква пламенност, която да отвръща на неговата. Той бе взел това тяло, но самата Морийн, жената, му се бе изплъзнала...

Силата на ревността му го изплаши. Думите ѝ, изречени с тих, безстрастен глас, вместо да го успокоят, събудиха у него извратеното желание да я нарани и ядоса. Предпочиташе гнева пред студената ѝ логика. Не бе успял да я овладее, а вече не можеше да владее дори себе си!...

И въпреки всичко той знаеше, че я обича! Силата на нейния дух, която познаваше толкова добре, го предизвикваше, но и будеше неволното му уважение. Искаше да я подчини на всяка цена! Но през цялото време се страхуваше, че няма да успее.

Беше сигурен, че като стане неин съпруг, съвсем естествено ще заеме доминиращо положение. И ето че сега можеше да изисква подчинение от нея, но ясно разбираше, че не може да ѝ нареди да го заобича...

— Каж ми, Морийн, как да те накарам да ме обичаш? — Очите му изразяваха смирена молба.

— Но аз те обичам, Джеймс! — извика тя и усети как напрежението, което до преди малко сковаваше тялото ѝ, се стопява. Изглеждаше толкова млад и уязвим! — Имай само малко търпение и ще видиш колко щастливо ще заживеем заедно. Нека помислим за бъдещето, Джеймс!

Тя го целуна отново, този път така, както знаеше, че той иска. Мускулите му се напрегнаха при докосването ѝ и той веднага я придърпа към себе си в нов изблик на желание. Морийн потисна инстинктивния си порив да го отблъсне. Този път той бе решен на всичко, за да ѝ достави удоволствие, и сам духна свещите. В тъмното

за нея бе по-лесно да се престори, че изпитва страст. Джеймс като че ли остана доволен от постижението си.

По-късно, когато той се прибра в своята спалня, Морийн остана да лежи сред изпомачканите чаршафи, изпълнена с облекчение, че най-сетне може да бъде сама. В душата ѝ се промъкна страх, че следващия път няма да успее да го заблуди толкова лесно.

Когато преди сватбата му бе обяснила, че не го обича, Джеймс само бе вдигнал пренебрежително рамене.

— Няма никакво значение! — бе заявил той. — Ти сама ще определиш условията на брака ни, Морийн. Искам да станеш моя съпруга и нищо друго не ме интересува.

Но ето, че излезе точно обратното.

Тя лежеше в мрака и се чудеше как можа да постъпи така глупаво. Никога досега, когато бе допускала до леглото си за час-два някой мъж, не бе усещала толкова остро, че върши нещо нередно. Макар да ги даряваше със своята благосклонност, тя презираше повечето от тях. Фактът, че тези придворни контета произлизаха от аристократични семейства, не ги правеше по-интелигентни. Макар и прекалено суетни, понякога бяха забавни, а освен това изкусно и галантно си играеха на любов. Ухажваха я, защото беше красива и известна, и дори се надпреварваха кой от тях ще успее да смекчи сърцето на „диамантената лейди Бар“. Морийн винаги бе излизала победителка в играта. Колкото повече ги унижаваше, толкова повече се стараеха да ѝ се харесат.

Но в никакъв случай не би искала да унижи Джеймс. Бе разтревожена от откритието, че мъжът, когото взе за съпруг, е способен на такава ревност и болезнена страст. Тя се бе заблудила в него. Не беше споменавал името на Жерар от години. Морийн се досещаше, че Ан му е казала за връзката им и за нейния край и това е убедило Джеймс, че виконтът завинаги е излязъл от живота ѝ. И все пак той явно добре си спомняше за „френския ѝ любовник“. Тези думи събудиха у нея всички спомени за Жерар, които така безуспешно се опитваше да пропъди. Тя затвори очи и отчетливо видя лицето му. Испита ужасно чувство на непоправима загуба и болка, която проби крехката ѝ броня.

Сълзите не ѝ донесоха облекчение и накрая тя прие факта, който се натрапи в съзнанието ѝ: все още обичаше Жерар и винаги щеше да

го обича, независимо от това, колко жестоко постъпи той с нея. Цели три години напразно се бе опитвала чрез унижението на другите мъже да облекчи болката от загубата на Жерар. Сега бе принудена да погледне истината в очите.

По зла ирония през първата си брачна нощ тя трябваше да разбере, че ще носи завинаги кръста, скован от него...

И все пак не бива да мисли за него! Не бива да позволи на спомените да я завладеят! Не може да си позволи този скъпоструващ разкош да го обича. С помощта на Джеймс миналото трябва да бъде забравено. Длъжна е да задълбочи чувствата си към него, така че да прераснат в друга, истинска любов... Джеймс трябва да разбере на всяка цена колко е важно бракът им да бъде щастлив. А току-що се изясни, че у него емоциите вземат връх над разума.

На сутринта Морийн се опита спокойно да обсъди това с него. Джеймс, който отново се бе превърнал в кротко разумно момче, се съгласи никога повече да не споменава името на Жерар, да не намеква за миналото ѝ. За беда, когато оставаха сами в спалнята, той просто не можеше да спази даденото обещание. Там се превръщаше в друг човек. Страстта заслепяваше разума му и го караше да се бори за обичта ѝ чрез физическо надмощие. Щом се поукротеше, Морийн се опитваше да му обясни, че му дава всичко, на което е способна и че ако имаше власт над себе си, би му дала и сърцето си.

— Как можеш да обичаш някой, който те е изоставил така безжалостно? — нападнаше я Джеймс с блеснали от ярост яркосини очи и изкривено от ревност лице. — Не се ли чувстваш унижена? Не можеш ли да оцениш човека, който наистина те обича?

— Скъпи Джеймс, знаеш колко те ценя и колко силно съм привързана към тебе. Не ти ли стига това? Самият факт, че се опитвам да забравя Жерар, не е ли достатъчно доказателство за моята преданост към тебе и за искреното ми желание да те направя щастлив?

Но тя не успяваше. През следващите няколко месеца Джеймс ставаше все по-мълчалив, дори кисел, особено когато някой мъж заговореше Морийн. Колко щастлив би бил, ако тя го обикнеше!... За кой ли път се питаше дали, ако му роди син или дъщеря, Морийн няма да се смири. Бяха женени повече от година, а тя все не забременяваше. Морийн му разказа за това как раждането на Тамариск не минало съвсем гладко и как още тогава мисис Сейл я предупредила, че е

възможно да забременее по-трудно втория път. Джеймс жадуваше за дете, тласкан не толкова от бащинско чувство или от желанието да си осигури наследник, колкото от стремежа да я привърже по-силно към себе си.

Завистта и ревността към Жерар дьо Вал се засилваше у него успоредно с почти маниакалната любов, която изпитваше към Морийн. Вече не си даваше сметка, че всъщност не Морийн, а той говори все по-често за Жерар и превръща името му в повод за остри сблъсъци между тях.

Джеймс посрещна с истински възторг вестта за анулирането на позорното споразумение от Амиен и за възобновяването на войната срещу Франция. Често се замисляше дали да не се запише във войската, за да се бие срещу омразните французи. Знаеше, че Жерар воюва под знамената на Наполеон и по цели дни мечтаеше да се изправи лице в лице с него на бойното поле и да пониже сърцето му с шпагата си...

Мисълта да убие Жерар и да си отмъсти, все пак отстъпваше пред нежеланието му да остави Морийн сама. От деня на сватбата той нямаше нито миг покой, ако жена му не беше пред очите му.

Джеймс не бе чужд на патриотичните идеи. След отвличането и убийството на херцог Д'Ангиен и той като всички англичани бе убеден, че якобинецът Наполеон не само не е джентълмен, но и положително е луд. Джеймс бе напълно съгласен с описанието на френския главнокомандващ, дадено от сър Робърт Уилсън в „Таймс“: „... последовател на принципите на Макиавели, който се опива от кръвопролитията“.

Подновяването на враждебните действия от страна на англичаните му се виждаше съвсем оправдано. Всички знаеха, че французинът иска да завладее Индия, а такава угроза Англия никога не можеше да допусне. Освен това страната му бе дълбоко засегната от установяването на френските гарнизони в Холандия. Плановете на Наполеон за прекрояване на Западното полукълбо и нарастващата му популярност в Източното плашеха сериозно Британия.

Джеймс съчувстваше на херцог Д'Артоа, на Огюст Полиняк и на техните приятели, които направиха заговор да убият Наполеон.

Но все пак той продължаваше да води безгрижния живот на провинциален благородник. Прекарваше времето си в игра на билиард

или карти, в приеми, лов и спортни занимания. Особено обичаше една нова шотландска игра, наречена голф, и често ходеше на игрището в Блексхийт. Никога обаче не се отдалечаваше много от Морийн. Ревността му, която застрашително се засилваше, тъй като не смееше да я изрази открито и я трупаше в душата си, започна все повече да опъва нервите на Морийн. Първоначалните ѝ съмнения за изхода на брака ѝ с Джеймс се превърнаха в тягостна увереност, че този брак никога не ще успее да донесе щастие нито на него, нито на нея. Естествено не можеше да говори за това с Ан, която несъмнено щеше да вземе страната на брат си. Призна само на Клариса своите опасения и това, че се чувства като в затвор.

— Не казвам, че Джеймс ми забранява да ходя където пожелае — каза тя. Двете седяха в топлия уютен салон на Оркид Хаус в един ветровит януарски следобед на 1805 година. — Той не възрази, когато му съобщих, че имам намерение да те посетя днес. Но ще трябва да платя висока цена за това малко бягство, лельо Клари. Когато се върна довечера, ще започне да ме разпитва до безкрайност. И то, разбира се, не направо. С невинна усмивка ще поставя въпроси за това и онова, ще се преструва, че наистина му е интересно какво сме правили, но всъщност всеки въпрос ще бъде капан...

Клариса се намръщи с недоумение. Тя бе навършила петдесет и три години, очите ѝ не бяха вече толкова яркосини, лицето ѝ бе напълняло — двойната брадичка личеше добре, а около устата ѝ имаше бръчки. Винаги позакръглена, сега тя се бе превърнала във възпълна матрона. Тъмната ѝ коса бе доста посивяла. Но тя бе все така мила и добродушна. Вестта за нещастieto на Морийн истински я разтревожи, защото я обичаше като родна майка.

— Какво искаш да кажеш с това, че Джеймс ти поставял капани? Не те разбирам, дете. Защо ще те дебне?

— Защото не ми вярва — тъжно отвърна Морийн. — Ревнив е до безумие. Сега положително си мисли, че съм на среща с някой таен обожател. Щом се прибера, ще започне да ме отрупва с въпроси, за да ме хване, ако се опитам да го излъжа. Или ще издебне момент, когато мисли, че не съм нащрек, и най-неочаквано ще ме попита нещо, така че да ме „залови“. Чувствам се като на подсъдимата скамейка, а Джеймс е прокурорът, който се опитва да изтръгне признания от мене. И все с този ужасен маниер, сякаш водим най-обикновен разговор и

той просто проявява съпругеска загриженост към моите занимания... — Морийн въздъхна дълбоко. — Трагедията му, лельо Клари, е в това, че ако се поколебая или сбъркам в отговорите си, той страда ужасно. Сякаш сам търси причини да се измъчва. Имам чувството, че ако успее да изтръгне признание от мене, ще се побърка от мъка.

Клариса я гледаше недоверчиво.

— Но това, което ми казваш, никак не подхожда на Джеймс! Просто не мога да повярвам на ушите си. Да не би да си дала повод да проявява недоверие към тебе?

— Никакъв, откакто сме се оженили! — отвърна Морийн с горчива усмивка. — Но той знае всичко за моето минало и, изглежда, споменът за Жерар му причинява повече болка, отколкото на мене.

Морийн не можеше да разкрие дори на Клариса неприятното чувство, което я връхлиташе винаги, когато Джеймс почукаше на вратата на спалнята ѝ и тя трябваше да го приеме в леглото си. Въпреки протестите и желанията му да имат „свое брачно ложе“, тя настояваше да спи в отделна спалня, като изтъкваше аргумента, че хъркането му ѝ пречи. Съвестта обаче не ѝ позволяваше да му откаже достъп до леглото и до тялото си. Доближеше ли се до нея, тя до кръв забиваше нокти в дланите си и стискаше зъби така, че от напрежение я заболяваха челюстите. Ласките му бяха твърде груби и тя ги изтърпяваше мълчаливо. Но най-много мразеше угризенията, които го обземаха винаги след като задоволеше страстта си.

— Прости ми! Прости ми! — почти изплакваше той. — Толкова те обичам, Морийн! Каж ми, че и ти ме обичаш! Закълни се! Закълни ми се, че никога няма да ме напуснеш!...

Продължаваше така до безкрайност и едва когато тя се престореше на заспала, за да го спаси от терзанията, които сам си причиняваше, той ставаше от леглото и с тежка въздишка напускаше стаята ѝ.

На всичкото отгоре Морийн се чувстваше виновна и отговорна за това положение. Но не можеше да направи нищо. Колкото и да се измъчваше и да се дразнеше от тези тягостни сцени, тя внимаваше да не повиши глас и мереше грижливо думите си.

Понякога — призна тя на Клариса — дори ѝ се искало да му даде истински повод за тези подозрения, и то не защото имала желание да

му изневери, а защото ѝ било дошло до гуша от безпочвените му обвинения.

— Така дори ще е по-добре за него. Поне да знае за какво се тормози — ядно каза Клариса.

Морийн кимна и лицето ѝ се разведри.

— Ето, мистър Пит, изглежда, не е безразличен към мене, защото само преди седмица лорд Хароуби, външният министър, предложи на Джеймс да стане шарже д'афер във Виена. Много го молих да приеме, обещах, че ние с Тамариск ще заминем с него. За съжаление опасността от чуждо нашествие там още не е преминала и Джеймс се страхува да предприемем подобно пътуване в тези неспокойни времена. И най-вероятно поради това ще откаже предложението му пост.

— Не може ли той да замине за Виена сам, а вие с детето да го последвате, когато опасността премине? — попита Клариса.

— Ти не разбираш колко силно развито е у Джеймс чувството на собственост, лельо Клари. Нищо не може да го накара да ме остави сама. Съмнявам се, че би приел, ако не е сигурен, че и аз ще отида с него.

Клариса долови нотката на отчаяние в гласа на Морийн и я погали успокоително по ръката.

— По-добре остави това на мене, скъпа моя! Ще го обсъдя с баща ти. Той има голям авторитет пред Джеймс и сигурно ще може да си поговори с него по този въпрос. Но ще го направим, само ако си сигурна, че искаш да заминеш за Виена.

Лицето на Морийн пламна от възбуда.

— Разбира се, че искам! Хер Мелер ми е казвал, че там кипи артистичен живот, че хората са весели, очарователни и добронамерени.

— А как е горкият ти учител? — попита Клари с усмивка. — Последния път, когато го видях в операта, приличаше повече от всякога на проскубан петел.

При тези думи Морийн също се разсмя, но без никаква злоба.

— Все още се изчервява, като го заговоря. Едва не припадна от радост, когато му казах, че искам да го взема за учител по пиано на Тамариск, ако се върнем да живеем в Лондон. Посрещна с ентузиазъм вестта, че може да замина за Виена, най-вече, защото там живеели Бетовен и Франц-Йозеф Хайдн... — Очите на Морийн заблестяха от възбуждане. — Накара ме да му обещавам, че непременно ще посетя

църквата „Сейнт Марк“, в чийто двор е погребан неговият любим композитор Моцарт. Каза ми, че бил починал преди четиринадесет години в крайна мизерия. На погребението му не дошъл никой от приятелите му, а когато вдовицата му се опитала да разбере къде е погребан, успяла само да научи от някакъв гробар, че бил хвърлен в общ гроб с много други мъртъвци...

— Поне няма да скучаеш там — одобри Клариса. — Ще видим какво може да направи баща ти, та да заминете наистина във Виена. Но преди това, мило дете, искам да ми кажеш мистър Пит все още ли смята, че има вероятност Англия да бъде завладяна от този ужасен Бонапарт?

— Тъкмо обратното, лельо Клари! — поклати глава Морийн. — Наполеон наистина бил събрал над двеста хиляди войници в големи лагери, разположени по брега на Северно море и Ламанша, но те стояли там вече от две години, а ти знаеш не по-зле от мене кой има пълно надмощие по море. Според мистър Пит Наполеон Бонапарт не можел да съсредоточи в Ламанша достатъчно силна флота, която да осигури безопасното превозване и десанта дори на малка част от тези войници.

— Научих от баща ти, че английските моряци, които денонощно бдят за нашата сигурност във водите на Ламанша, били принудени да понасят ужасни несгоди — въздъхна Клариса. — Той каза, че единствената им храна са моряшките сухари и осоленото свинско, а трябвало да патрулират и в най-лошо време.

— Така е — потвърди Морийн. — Но не бива да се боиш, лельо Клари. Изглежда, великият Наполеон Бонапарт не е чак толкова умен. Смятал, че англичаните са така обезкуражени, та с радост щели да приемат неговите победоносни войски, когато стъпят на британска земя, за да ни освободят от тиранията на крал Джордж. Да си умреш от смях! Как е възможно блестящ пълководец като него, който покори почти цяла Европа, да има толкова превратна представа за нашата страна!

— Може би няма да е зле да го поканим да посети нашите полета с хмел в Кент и в низините, за да се убеди сам как хората се готвят да го посрещнат, ако се осмели да прекоси Ламанша. Ако аз бях французин, никак не бих искала да срещна добрия фермер Сейл, войнствено размахал своята вила.

Морийн се разсмя.

— Признавам, че истински съчувствам на горкия Уелски принц. Помниш колко много искаше да покаже, че е достоен да получи по-висок чин в армията, което впрочем кралят все още му отказва. Сигурно се е почувствал ужасно унизен, когато неговият Десети хусарски полк бе прехвърлен от гарнизона си на съсекския бряг в Гилфорд точно когато се очакваше нашествието. Надали е успял да го преглътне. Разбира се, зад това прозира намерението на краля сам да командва армиите, които защитават Англия. И все пак ми е мъчно за принца. Спомням си думите му по този повод: „Никак не прилича на човека, чието място е в подножието на кралския трон, да остане пасивен, бездеен наблюдател на заплахата, надвиснала над страната ни.“ Не мислиш ли, че има известно право, лельо Клари?

— Не изпитвам никакво съчувствие към който и да било от членовете на кралското семейство — отвърна след кратък размисъл Клариса. — Струва ми се, че те проявяват удивителна способност непрекъснато да се карат помежду си. Бях склонна да простя много неща на краля заради болестта му, но ако се вярва на слуховете, излиза, че той се държи наистина невъзможно! Чух, че правел публично неприлични предложения на придворните дами, а когато ходел сам да купува месо на пазара, говорел гръмогласно и използвал вулгарни изрази, за ужас на кралицата и на принцесите. Бил станал прекалено близък с принцеса Каролина и поведението им в Блексхийт било, меко казано, недискретно. Между другото, според баща ти тя е вулгарна и простовата, създание, лишено от всякакъв морал и изтънченост.

— Кажи ми как е татко? Не съм го виждала от три седмици. Добре ли е?

Когато Клариса заговори за сър Джон, чертите на лицето ѝ се смекчиха както винаги. Догато наблюдаваше тази метаморфоза, Морийн за сетен път се улови, че продължава да храни надежда болната лейди Дейнсфийлд скоро да умре и баща ѝ най-после да бъде свободен да се ожени за леля Клари. Напоследък лейди Дейнсфийлд напълно се бе оттеглила от обществото и живееше в къщата на покойния си баща в Йоркшир. Лошото ѝ здраве бе достатъчно добър претекст да изостави сър Джон, а той от своя страна с радост прие желанието ѝ да води отшелнически живот далеч от Лондон. Той даде съгласието си по-голямата му дъщеря Прюдънс да се подстриже като

послушница в недалечния манастир, където и майка ѝ бе прекарала младостта си в съвършен покой. Бе казал на Клариса, че и Селина иска да стане монахиня, но засега живее при майка си.

Останал без семейството си, сър Джон най-последно имаше възможност да се радва не само на свободата, на която държеше толкова много, но можеше да посвещава и цялото си време на Клариса. Така пълното ѝ щастие бе нарушавано единствено от тревогата за Морийн, която тя обичаше като собствено дете. Клариса много се безпокоеше, че животът, който водеше Морийн, не я прави щастлива, а я кара да търси горчиво удовлетворение, като наранява другите, за да отвърне на нанесените ѝ обиди. Толкова се бе надявала, че бракът с Джеймс ще сложи край на този безрадостен период. Клариса бе истински обнадеждена, когато младоженците заминаха за прекрасната си къща в Кингстън. Но ето че промяната донесе на Морийн не радост, а нови мъчения. Клари се чувстваше донякъде отговорна, защото бе насърчила Морийн да се омъжи за Джеймс, и с това бе изневерила на принципите си. В началото ѝ се струваше, че този брак е единствената възможност Морийн да върне загубеното си щастие. Никой не смяташе, че любовта е необходимо условие за един сполучлив брак. Дори приятелката на Клари, Лиза фон Еберхард, бе на мнение, че след като си е извоювала такова лошо име, лейди Бар прави възможно най-добрия избор, като взема за втори съпруг младия наследник на богатствата и титлата на Петигрю. Сър Джон споделяше напълно мнението на баронесата. Единствено Клариса имаше известни съмнения, които след сватбата, когато Морийн ѝ разказа за тежкото си положение, се потвърдиха.

— Няма ли да изчакаш баща си? — попита Клариса, като видя, че младата жена стана да си ходи.

— Съжалявам, но не мога — отговори Морийн. — Обещах на Джеймс да се върна преди пет, а вече е толкова късно, че Дикън трябва доста да се постарее, за да стигнем навреме. Ще бъдеш ли така любезна да позвъниш в стаята на прислугата, лелю Клари? Опасявам се, че наистина трябва да тръгвам незабавно.

Посещението при Клариса поуспокои Морийн и същата вечер тя успя да отговаря спокойно, без да се дразни много, на безконечните въпроси на Джеймс. През нощта го прие в леглото си и дори се престори, че изпитва истинско удоволствие. И както всеки път, след

като той се оттегли в спалнята си, мислите на Морийн литнаха назад през годините към мъжа, когото обичаше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

1805

Сър Джон Дейнсфийлд успя да убеди Джеймс да приеме поста на шарже д'афер във Виена с аргумента, че след като не служи на страната си като войник, би могъл да ѝ предложи услугите си като дипломат, колкото и незначителен да е постът му.

Малко вероятно бе войските на Наполеон да нахлуят в Англия и именно това накара Джеймс да приеме предложението. След като решението бе взето, ентусиазмът на Джеймс да замине за една чужда страна значително нарасна.

Ако и Морийн можеше да тръгне с него, той би потеглил за континента без всякакво колебание. Но тъй като това бе невъзможно, Джеймс изтръгна от нея безброй обещания. Дори я накара да се закълне над Библията, че ще го последва веднага щом пътуването стане безопасно. Морийн се съгласи, но при условие да пътува без Тамариск, стига, разбира се, милият Джеймс да не възразява.

Колкото и да искаше тя да е до него, Джеймс никога не би изложил живота ѝ на риск. Нареди ѝ да остане у дома, докато не станат ясни намеренията на Наполеон. Под „у дома“ той естествено разбираше Финчкокс, но за нея това означаваше Съсекс. Не бе ходила там от пролетта на 1800. Страхуваше се, че нараненото ѝ сърце няма да понесе свързаните с Жерар спомени. Но сега изгаряше от желание да отиде там заедно с Тамариск.

Това пътуване така и не се осъществи. Само седем дни след заминаването на Джеймс Морийн получи писмо от виконтеса Дьо Вал, което я накара да промени плановете си. Тя извика веднага Дикън и заяви, че тръгват за Франция най-късно след два дни. И без да му се каже, Дикън знаеше, че виконтът е причина да предприемат това рисковано приключение. Но Морийн го уведоми, че сега поводът съвсем не е радостен.

— Виконтесата е тежко болна — каза му тя — и лекарите не смятат, че ще доживее до края на годината. Жерар все още е далеч от

дома, някъде по бойните полета, и тя не може да му изпрати съобщение. В писмото си не споменава нищо за съпругата му... Казва само, че е сама и копнее да види мене и малката Тамариск...

Морийн избухна в сълзи. Досега не бе предполагала, че виконтесата се досеща чия дъщеря е Тамариск... Тя подаде писмото на верния Дикън, защото не смееше да се довери на гласа си.

„Преди да умра, искам да прегърна внучката си. След като Жерар не може да дойде при мене, това ще е единствената ми утеха. Ето защо, скъпа Морийн, те моля да ми доведеш Тамариск колкото се може по-скоро.

С любезното съдействие на канцлера на генерал Бонапарт успях да издействам за вас пропуски, които ще ви осигурят безпрепятствено пътуване през Франция. Можете да не се страхувате от нищо, стига да носите със себе си постоянно документите, които ви изпращам в това писмо.

Ще моля Бога всеки час нищо да не ти попречи да изпълниш последното желание на твоята любеща приятелка

Мариан, виконтеса Дьо Вал.“

Когато само седмица по-късно Морийн влезе в спалнята на виконтесата и видя изпитото лице на тази някога прочута с красотата си жена, Морийн разбра, че майката на Жерар си отива. Виконтесата лежеше без сили в голямото легло с балдахин, подкрепян от четири колони. Бе отслабнала толкова много, че приличаше на скелет с опъната по него кожа. Единствено очите ѝ си бяха същите — огромни, тъмни и проникателни.

— Скъпо мое дете! — прошепна тя и я погледна с обич. — Бях сигурна, че ще дойдеш! Ти дойде тогава, пренебрегвайки опасностите на войната, та какво остава сега, когато имаш разрешение от самия Наполеон!

Морийн придърпа един стол, седна до леглото на виконтесата и взе ръката ѝ в своите силни и топли длани, сякаш за да влее живот в тялото на болната.

— Щях да дойда много по-рано, ако знаех, че се нуждаете от мен — простичко каза тя. — Ще остана толкова, колкото желаете.

— Не си се променила, Морийн! Годишите от последната ни среща не са оставили върху тебе никакъв отпечатък, мило дете!

— Може би. Но вече не съм дете! — поправи я Морийн. — Навърших двадесет и пет, а дъщеря ми скоро ще стане на седем.

При споменаването на Тамариск по лицето на виконтесата се изписа нетърпение.

— Надявам се, че ще ми я представиш веднага! Но първо бих искала да поговоря с тебе, скъпа. Колко си хубава! Като си помисля, че пристигна тук преоблечена като юноша! Сега ми е трудно да повярвам, че елегантната и красива жена, която виждам, е моята малка Морийн.

— Нося ви подарък, мадам. Този кашмиртен шал, тъкан в Норич от фина вълна и коприна, ще ви топли, докато сте принудена да пазите леглото.

— Колко мило от твоя страна, скъпа! — поблагодари виконтесата, когато Морийн наметна шала върху крехките ѝ рамене.

От полумрака в дъното на стаята изникна една монахиня, която се погрижи пациентката ѝ да се настани по-удобно на възглавниците.

— Това е сестра Мария-Тереза — представи я виконтесата, — една от моите две безкрайно предани болногледачки.

Закръглената монахиня, облечена в широко бяло расо, се усмихна на Морийн:

— Мадам виконтесата очакваше пристигането ви с огромно нетърпение — тихо каза тя. — Заради нея и аз много се радвам, че вече сте тук.

Тя избърса челото на болната с кърпичка, натопена в лавандулова вода, усмихна се отново на Морийн и бързо излезе от стаята.

— Сега можем да поговорим насаме. Искам веднага да седнеш до мене, мила, и да ме увериш, че не си била нещастна през тези няколко години!...

Докато Тамариск си играеше безгрижно с Дикън и Роуз в градината на замъка Буланкур, Морийн и виконтесата бързо възстановиха предишното си близко приятелство. Морийн не скри от

нея, че продължава да обича Жерар, но за да не я разстройва, не ѝ каза каква болка ѝ бе причинил той. Разказа ѝ съвсем бегло за няколкогодишните си усилия да се пребори с мъката по него и за неудачния си брак. Виконтесата я гледаше с тъга и с изненада, граничеща с ужас.

— Значи не знаеш, че Жерар също запази верността си към спомена за теб?! Но, Морийн! Та той мислеше, че си загинала заедно с целия екипаж на „Жан-Мари“! Един моряк, който бил свидетел на гибелта на кораба, му разказал всичко и твърдял, че никой не се е спасил!... Самата аз не знаех, че си оцеляла до преди една година, когато маркиз Дьо Жеридон ме посети и ми разказа за твоето направо чудотворно спасение. Но тогава Жерар вече не беше тук...

Когато обърканият мозък на Морийн най-после разбра значението на тези думи, тя скочи на крака, притиснала ръка към пламналото си лице.

— Искате да кажете, че Жерар все още не знае, че съм жива?

Виконтесата само кимна.

Лицето на Морийн грееше от неизказано щастие. Тя падна на колене до леглото и притисна устни към слабата ръка, която лежеше върху завивката.

— Вие... вие ме направихте най-щастливата жена на света! — възкликна Морийн. — Аз мислех... Аз реших, че той... О, само ако знаех!

— Трябваше да му имаш повече доверие! — меко я упрекна виконтесата. — Трябваше да се вслушаш в сърцето си. Той никога не би те напуснал, без да ти обясни причините за това.

— Но аз научих, че е станал баща, и реших, че е намерил спокойствие в брака си!...

На лицето на болната се изписа безкрайна тъга.

— Детето, едно чудесно момченце, почина само няколко седмици след раждането. Дойде преждевременно и наистина нямаше никаква надежда да го спасят. Бедната малка Фаустина не можа да понесе това. Лекарите успяха да възстановят донякъде силите ѝ, но тази трагедия засегна разума ѝ. Месеци наред плачеше за родителите си и не позволяваше на Жерар да се доближи до нея. Ударът за него бе много силен. Загуби тебе, а малко след това трябваше да се прости и

със сина си. Фаустина непрекъснато го обвиняваше за болката, която ѝ бил причинил...

— Как е могла така жестоко да го обвинява! — избухна Морийн. — Тя би трябвало да знае, че след сватбата им ще се появят и деца!

— Боя се, че тя изобщо не бе подготвена да стане майка. Никой не ѝ бе разкрил тайната на майчинството. Жерар се опита да ѝ обясни някои неща. И двамата мислехме, че тя ще се справи по-лесно с бременността, ако не се страхува от раждането. И аз я успокоявах... Но Фаустина никога не бе изпитвала болка. Поради прекомерните грижи на родителите ѝ тя не знаеше нищо за света извън стените на своя дом и на манастира. Не толкова болката, колкото страхът разбиха нервите ѝ.

— А... какво стана с нея след това?

— Сега за нея се грижат сестрите от манастира „Сен Жермен“ в Компьен. Там тя се чувства сравнително добре и е щастлива. Превърнала се е в истинско дете. Посещавах я всяка неделя, но виждах, че се страхува да не би някой път да доведе и Жерар, за да я караме да се върне в замъка. Не исках да я тревожа и престанах да ходя... — Виконтесата погледна Морийн с примирението на човек, който знае участта си, и каза тихо, но много твърдо: — Аз умирам. Не зная колко още ще живея, но съм сигурна, че никога повече няма да стана от това легло. Писах на принц и принцеса Монте Джиачинто, че сега, когато Жерар не е тук, Фаустина ще остане без настойник. Посъветвах ги за нейно добро да я вземат при тях... Не зная кога ще се върне Жерар, ако е жив все още... — Тя стисна ръката на Морийн, за да ѝ вдъхне кураж, макар сама да не бе сигурна в думите си. — Не вярвам, че е загинал! Ще поживее още малко, за да го видя. Моля се... Моля се този ден да дойде час по-скоро. Трябва да му поискам прошка... А и от тебе също, Морийн...

— Прощка ли? Не разбирам какво...

— Да, Морийн. Когато той миналата година си дойде в отпуск, аз вече знаех, че не си загинала, но не му казах. Бях чула за брака ти с някакъв английски благородник и смятах, че си започнала свой живот. А и той като че ли бе взел да се примирява с мисълта, че ще живее без тебе: Това ме накара да замълча. Бях сигурна, че ако разкрия истината на Жерар, той веднага ще тръгне за Англия да те търси, а това можеше да има фатални последствия... Дълго мислих... Сега разбирам, че

Жерар имаше право да узнае истината. Той, а не аз трябваше да вземе решение. Прости ми този грях!

Морийн се поколеба само за секунда. В първия момент радостта ѝ, че Жерар все още я обича и копнее за нея, бе помрачена от намесата на майка му. Но дълбоко в себе си разбираше, че виконтесата има право. Дори само споменът за Жерар разстройваше дълбоко брака ѝ с Джеймс, а кой знае какво щеше да се случи, ако се беше появил самият той. Сигурно Джеймс щеше да го извика на дуел и един от двамата щеше да загине...

— Постъпили сте много мъдро, мадам! — тихичко каза тя и се наведе да целуне изсъхналата като пергамент кожа на лицето ѝ. — Кой знае, може би на нас двамата не ни е писано да намерим щастието си...

— Неведоми са пътищата Господни! — отвърна виконтесата. — Поне сте прекарали няколко щастливи дни заедно... А и ти имаш малката си дъщеричка. Как изглежда тя? Прилича ли на тебе?

Морийн се усмихна доволно.

— Ще видите сама. Тамариск с нетърпение очаква да се запознае с вас и да ви поднесе почитанията си. — Морийн замълча, преглътна и пое дълбоко въздух. — Веднага след раждането тя много приличаше на Жерар и аз се надявах това да не се промени, но с всяка изминала година започва да се превръща в мое копие. Дикън, който ме познава от дете, твърди, че на нейните години съм изглеждала точно така. Колкото и да съжалявам, може би за Тамариск ще е по-добре да не прилича на Жерар.

— Самият той би искал детето да е наследило твоите черти — отвърна със слаба усмивка виконтесата. — На когото и да прилича, малката Тамариск е моя внучка и това ми е достатъчно, за да я обичам. Доведи ми я, след като си отдъхна малко.

Когато Тамариск направи реверанс и целуна крехката ръка на възрастната дама, виконтесата обърна светнали от радост очи към Морийн и прошепна тихо, така че малката да не чуе:

— Не можеш да си представиш каква огромна радост ми достави, скъпа. Съзирам нещо от Антоан в чертите на лицето ѝ, в цвета на косицата ѝ, в движенията на ръцете ѝ. О, Морийн, най-последно мога да умра спокойно! Бог ми изпрати своята благословия, за да облекчи страданието ми...

За първи път виконтесата признаваше, че туморът, който бавно разяждаше тялото ѝ, ѝ причинява непоносима болка. Въпреки че лекарят идваше редовно и ѝ донасяше все нови и нови дози лауданум, имаше часове, в които нищо не помагаше.

Детето, което не разбираше колко болна е възрастната дама, тичаше из стаята и си играеше с красивите статуетки и скъпоценните украшения, без да спре нито за миг да бърбори щастливо. С радост се съгласи да изпее няколко песнички и дори да потанцува, като си тананикаше сама. След това подреди букетче цветя и го донесе на болната.

Дните неусетно се превърнаха в седмици и Морийн все по-трудно потискаше тревогата си за Джеймс. Бе напуснала Англия, без да го уведоми, че двете с Тамариск заминават, и то не на кратка почивка в Съсекс. Не ѝ се искаше да го лъже, но знаеше какви мисли му се въртят в ума. Първо, щеше да се възпротиви срещу желанието ѝ да види майката на Жерар, а след това щеше да реши, че тя нарочно го е насърчила да замине за Виена, за да може по-лесно да се измъкне да търси Жерар. Морийн знаеше на какво е способен Джеймс, когато някаква подобна нелепост се загнезди в съзнанието му. Той лесно можеше да занемари дори задълженията си на шарже д'афер. А нямаше никакво писмо от Англия и не знаеше дали той вече не очаква тя да отиде при него във Виена.

Никак не ѝ се искаше да напуска виконтесата, без да има сериозна причина за това. А и съществуваше вероятност Жерар да се прибере у дома. Бяха изпратили писмо до командващия армията, която сега се насочваше на югоизток по брега на Рейн към Улм, с молба Жерар да получи отпуск по семейни причини. Но независимо от значителните връзки на семейство Дьо Вал, възстановени, откакто Жерар бе приел да служи под знамената на Бонапарт, досега не бяха получили отговор.

Понякога Тамариск питаше Морийн за Джеймс, искаше да знае кога ще идат при него в Австрия, но и тя не проявяваше особено нетърпение да заминат. По природа детето не бе капризно, а и неочаквано се привърза към виконтесата.

— Много искам тя да оздравее, мамо! — заяви един ден Тамариск. — Но тя ми каза, че Господ щял да я вземе при себе си. Не

го обичам... — Очите на малката се напълниха със сълзи и Морийн я притисна до себе си.

— Виконтесата ще е много щастлива, когато отиде при Него... Скоро ние с тебе ще заминем за Виена и тогава тя ще трябва да остане сама.

Сълзите на Тамариск изсъхнаха така бързо, както се бяха появили.

— А тя няма ли свое малко момиченце, което да ѝ прави компания? Или може би момченце?

Сърцето на Морийн заби лудо. Досега тя никога не бе споменавала името на Жерар пред дъщеря си и затова отговори след кратко колебание.

— Някога виконтесата е имала момченце, но то вече е пораснало. Сега синът ѝ се бие на фронта.

— Разкажи ми за него! — замоли я Тамариск. — Тук ли е живял той? Значи дървеното конче е било негово? Той ли е нарисуван на портрета, който виси в салона? Кога ще се върне?

— Не зная — промълви със стегнато гърло Морийн, — но се надявам да е скоро...

Гласът ѝ трепереше и тя реши да не поема риска да говори за Жерар пред детето. Тамариск беше интелигентна и чувствителна и лесно щеше да отгатне по промяната в гласа ѝ колко се вълнува. Пък беше и бърлива и като нищо можеше да разкаже това на Джеймс.

Морийн нямаше намерение да пази в тайна от Джеймс пътуването си до Франция. След като вече бе факт, тя се надяваше да го убеди лесно, че го е предприела, подтиквана единствено от човеколюбие, и следователно по никакъв начин не е накърнила чувствата на съпруга си. В края на краищата, ако не успееше, беше готова да понесе неговото недоволство. Не бе извършила престъпление и никой не можеше да я упрекне, че е посетила една възрастна дама, която бе пожелала да я види, преди да умре.

Морийн разбираше, че само твърдото решение на Мариан дьо Вал да види сина си я задържаше все още на прага към отвъдния свят.

През септември Жюл донесе вестта, че френската армия се изтегля от бреговете на океана. Морийн я посрещна със смесени чувства. От една страна, се радваше, че сънародниците ѝ вече не са изправени пред заплахата от нахлуване, от друга страна, изпита ужас,

защото вече нямаше причина да отлага заминаването си за Виена. Безпокойството ѝ се предаде и на виконтесата. По-рано Морийн седеше кротко до болната с лице, озарено от мечти и блянове, докато сега непрестанно кръстосваше из стаята, а сенките под очите ѝ говореха, че не е спала нощи наред.

— Скъпо дете — обърна се един следобед към нея виконтесата, когато забеляза, че Морийн е по-неспокойна от друг път. — Виждам, че си нещастна. Но не мога да ти помогна дори и със съвет, ако не ми кажеш каква е причината. Не искаш ли да ми се довериш?

Морийн бързо се приближи до леглото, коленичи и притисна бузата си към слабата напарфюмирана ръка. Отново я поразиха това, че костите ѝ са тънки като на птичка.

— Няма решение за моя проблем, мадам! Много бих искала да остана тук, при вас, но колкото повече удължавам престоя си, толкова по-силно ме измъчва съвестта ми. Заклех се над Библията, че ще отида при съпруга си във Виена веднага щом мога да пътувам безопасно. Ако не го бях направила, той никога нямаше да приеме предлагания му пост. Но сега чувствам, че просто не мога да си тръгна от Компьен.

Виконтесата нежно погали златната ѝ лъскава коса с другата си ръка и каза:

— Виждам, че нямаш нужда от съвета ми. От думите ти долавям, че вече си решила да се подчиниш на дълга си. Нека раздялата ни не те натъжава. Ти и малката Тамариск ми доставихте най-голямата радост на този свят. Тя е прекрасно, очарователно дете. Сега винаги когато поискам, ще мога да си я представям така живо, сякаш е при мене в тази стая. И, разбира се, ще си мисля за тебе. Обичам те като моя любима дъщеря. Възхищавам ти се и се прекланям пред храбростта ти. Обичам те заради неотслабващата ти любов към моя син. За мене е утеха да зная, че след като напусна този свят, ще оставя една жена, която без колебание би дала и живота си за него... Направи го, ако трябва, Морийн, но, моля те, не жертвай честта си! — Мариан повдигна очи към Мадоната над малкия олтар. — Ти не си католичка като мене, мила, но съм убедена, че и за тебе клетвата, дадена пред Бога, е свещена. Разбираш, нали, мила моя? Не бива никога да допускаш мисълта за Жерар да те накара да пренебрегнеш съпруга си, нито пък той да се разведе с Фаустина. Жерар не е силен като тебе и може да се случи така, че честта на Дьо Вал да бъде в твои ръце.

— Разбирам ви — отвърна Морийн, готова да избухне в сълзи. — Ще изпълня всичко, което ми поръчате, но не мога да престана да го обичам!

— Никога не бих поискала това от тебе! — тихо каза виконтесата.

Ситните капчици пот, които избиха по челото ѝ, показваха, че започва нов пристъп на болка. Морийн хукна да търси сестра Мария-Тереза.

Въпреки че замъкът бе възстановен едва до половината, виконтесата имаше достатъчно пари, за да плаща на двете монахини и на още няколко прислужници. Голямата зестра на Фаустина значително бе подобрила положението на семейство Дьо Вал. Виконтесата можеше да има всичко, което се купува с пари, но не можеше да се радва нито на хубавата храна, която ѝ носеха, нито на нововъведенията и подобренията в замъка, защото не излизаше от стаята си. Тя твърдеше, че разполага с достатъчно средства, но въпреки това, преди да напусне Компьен, Морийн остави на Жюл немалка сума, която да използва, ако се случи нещо непредвидено.

Старият слуга със сълзи на очи увери Морийн, че ще се грижи за виконтесата и ще пази имуществото ѝ дори с цената на живота си. Ако младият виконт не я завари жива, той, Жюл, ще уреди с тези пари погребение, достойно за благородното име на семейството.

Когато най-сетне каретата излезе през широката порта от ковано желязо и Дикън подкара конете по алеята, лицето на малката Тамариск бе обляно в сълзи, но очите на Морийн бяха сухи. Болката и тъгата в сърцето ѝ бяха толкова безгранични, че сълзите не можеха да помогнат срещу тях. Морийн знаеше, че няма никога вече да види Мариан дьо Вал.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

1805

Когато се върна от Франция, Морийн завари писмо от мъжа си. Той ѝ съобщаваше твърде обезпокоителната новина, че според някои източници преди края на годината Англия ще обяви война на Франция. Джеймс настояваше тя час по-скоро да отиде при него, като подчертаваше изрично, че ще е по-добре да не взема Тамариск със себе си.

„Вярвам, че ще мога да ти осигуря безопасност, но смятам за неразумно да вземаме детето при нас. Зная колко тежко ще ти бъде да се разделиш с нея, но повтарям, че това ще бъде изцяло в неин интерес. Копнея да те видя до себе си. Виена е прекрасен град. Въпреки че съм затънал до гуша в работа, болезнено усещам липсата ти и едва сдържам нетърпението си да те видя тук колкото се може по-скоро. Тръгни веднага, скъпа моя съпруго!...“

Писмото завършваше с молба да не забрави ловната му пушка, защото на другия бряг на Дунава имало чудесен дивеч.

Морийн завари на масата си още едно писмо, което съдържаше покана за Тамариск. Принцеса Шарлот я канеше да им гостува за неограничено време в Уорик Хаус. По тона на поканата личеше, че малката принцеса дълго е настоявала пред краля да се съгласи Тамариск да ѝ дойде на гости.

Морийн знаеше отлично, че не трябва да се безпокои за здравето и доброто настроение на дъщеря си по време на гостуването, защото принцесата бе заобиколена със специални грижи. Бе решено Роуз да придружи Тамариск в Уорик Хаус като нейна лична бавачка.

Роуз и Дикън вече бяха решили да се оженят, но, изглежда, и двамата мислеха, че не е дошъл подходящият момент. Дикън, който никога не си позволяваше да постави личните си интереси над тези на Морийн, несъмнено щеше да я придружи във Виена, въпреки че това би означавало да се раздели временно с Роуз. Морийн добре знаеше, че дори и изрично да му нареди да остане в Англия, Дикън няма да ѝ се подчини. Неговата преданост не знаеше граници.

— Тръгваме заедно, ако ще и накрай света! — веднага заяви Дикън. — Тия пусти австрийци са същата стока като френските жабари!

Тамариск, която чу думите му, плесна с ръце и избухна в смях.

— О, Дикън! Говориш така, сякаш никак не харесваш французите. А помниш ли, като ми каза, че си истински приятел с Жюл? Но е много хубаво, че ще ходиш с мама във Виена. Нали знаеш, Роуз и аз нито за миг няма да бъдем спокойни, ако не сме сигурни, че ти се грижиш за нея?

Не само Тамариск оцени жертвоготовността на Дикън. Когато това дълго пътешествие завърши благополучно, Джеймс специално благодари на Дикън:

— Бях напълно спокоен за съпругата си, защото знаех, че е в твои ръце — каза той на ухиления до уши Дикън.

По-късно, когато останаха с Морийн сами в спалнята, Джеймс ѝ призна, че на няколко пъти се е проклинал, дето така лекомислено ѝ е писал да тръгне незабавно за Виена.

— Носят се слухове, че сред френските войски има раздвижване — сподели мрачно той. — Прусаците най-после бяха принудени да нарушат неутралитета си и да изпратят цяла армия за защита на територията си, когато французите нахлуха през югоизточната им граница. Австрийската армия под командването на генерал Мак е решена да защити Улм. Остава ни да се надяваме, че прусаците ще пристигнат там навреме, защото има сведения, че Наполеон се придвижва с невероятна бързина. А ако Мак загуби битката...

Той млъкна, загледан в Морийн. В обточената с кожа наметка от каракул, макар бледа и уморена от пътя, тя изглеждаше страшно привлекателна. Джеймс освободи камериерката Гретхен и сам помогна на Морийн да свали наметката и шапката си. Прегърна я и я целуна страстно.

— Не вярвам да съм ти липсвал толкова много, колкото ти на мене! — каза той с пресекнат от възнение глас. — Колко пъти се проклинах, че те оставих сама в Англия!

Морийн отвърна на целувката му, твърдо решена този път да не отблъсва нежността му.

— И аз имам да ти разказвам много неща! — каза тя, докато седеше пред тоалетката, за да срещне косите си. — Но всичко може да почака! Искане ми се да огледам тази чудесна къща, която си избрал за мене!

Наистина Джеймс бе наел една внушителна резиденция, наречена Розенкьогел. Къщата се намираше на тихата сенчеста „Линзерщрасе“ и той много се надяваше Морийн да одобри избора му. Островърхите арки и колоните в готически стил я потискаха не по-малко от масивните, покрити с дърворезба мебели, но Морийн с нищо не показва неодобрението си и щедро похвали Джеймс, че е намерил дом тъкмо по неин вкус.

— Предполагам, че положението ни ще ни задължава да приемаме много гости, но, слава Богу, има достатъчно място. Разкажи ми за работата си, Джеймс! Интересно ли ти е? Имаш ли вече нови приятели?

Джеймс не изпитваше желание да говори за това. Не възнамерявал да си губи времето със странични неща. „След толкова дълга раздяла — обясни той — искам да се занимавам само с мене и да бъдеш изцяло моя!“

— Чудесно! Тъкмо ще можеш да ми покажеш Виена, преди да затъна в светски задължения.

Джеймс бе в прекрасно настроение и Морийн реши, че сега е най-удобният момент да спомене уж случайно за посещението си във Франция. Докато му разказваше за тежкото заболяване на вконтесата и за писмото, с което бе помолила да я посети преди смъртта ѝ, Джеймс слушаше внимателно, без да я прекъсне нито веднъж.

— Никога не съм предполагал, че привързаността ѝ към тебе е толкова голяма, та да иска да пътуваш в тези неспокойни времена — каза той и я погледна подозрително през масата със сервираната вечеря.

— Виконтесата не ме е карала насила да го направя — отвърна Морийн, като се опита да прикрие раздразнението си от тона на Джеймс. — Тя умира, Джеймс, а хората, които са на смъртно легло, често биват обхващани от някакво натрапливо желание. Тя не изискваше от мене да отида, но молбата ѝ бе формулирана така, че се почувствах просто задължена да го сторя. Освен това бе издействала документи, които ни осигуряваха пълна безопасност...

Джеймс, който слушаше внимателно, като побутваше храната в чинията си, остави ножа и вилицата.

— „Ни осигуряваха“ ли каза? Да разбирам ли, че си взела и Тамариск?

Сърцето на Морийн трепна. Тя признаваше правото на съпруга си да я разпитва, но възнегодува срещу това, че е принудена да обяснява всяка своя стъпка. Преди сватбата бе свикнала да не дава обяснения на никого. Въпреки всичко търпеливо заразказва, че виконтесата имала слабост към децата, а и тя самата помислила колко полезно ще е за Тамариск да посети Франция и да поупражни езика...

Напрежението у Джеймс сякаш стихна и той продължи машинално да се храни. Не проговори нито дума по време на вечерята. Когато прислужниците разчистиха масата, той освободи лакея и каза многозначително:

— Не вярвам да говорят английски, но е по-добре да не водим лични разговори пред тях. Току-виж се оказало, че поназнайват някои английски думички... А сега, Морийн, искам да ми кажеш защо не се сети да ми пишеш, преди да тръгнеш за Франция! През цялото време си мислех, че си в Съсекс!

— Моля те, Джеймс! Престани! — каза тя, внезапно уморена от този обвинителен тон. — Ти непременно щеше да решиш, че пътуването ми до Компьен е свързано с Жерар дьо Вал. Предпочетох да ти разкажа, когато се видим, за да мога да ти обясня всичко. Не исках да се тревожиш без причина.

Джеймс остана доволен, че тя е мислила преди всичко за него. Стана, заобиколи масата, сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по

главата.

— Този път наистина си права — каза той с дрезгав от вълнение глас. — Сигурно щях да полудея от ревност! Но да не говорим повече за това! Казах ли ти колко си красива? Тази рокля е зелена като очите ти. Мила Морийн, ти си несравнима! Каква магическа притегателна сила се крие в тебе!

Морийн покорно му позволи да я поведе към спалнята. В нетърпението си да се озоват в леглото колкото се може по-скоро той искаше да я съблече сам, но засмяната розовобуза Гретхен, изглежда, не разбра жеста, с който той я освободи и остана да съблече новопристигналата господарка. Джеймс бе принуден да се оттегли в стаята си и да изчака, докато нощният тоалет на жена му бъде привършен.

Безкрайно уморена от няколкоседмичното пътуване, Морийн си мечтаеше само да се наспи. Нежеланието ѝ да приеме ласките му беше обратнопропорционално на неговата жажда да я обладае.

Докато Джеймс бързо задоволи страстта си, станала още по-настойчива поради дългата им раздяла, Морийн лежеше неподвижно, сякаш всичко това не се случваше с нея, а с някой друг. За щастие Джеймс мислеше единствено за себе си и не искаше нищо друго, освен да му позволи да я има. Няколко нежни думи, които Морийн прошепна, когато след това погали разгорещеното му лице, го накараха да въздъхне блажено и да легне по гръб до нея. Най-после отново можеше да остане сама.

Над чувствата, които изпитваше към съпруга си, надделяваше съжалението. Той никога нямаше да разбере, че притежава само незначителна частица от нея, че никога няма да се докосне до нейната същност.

Но Джеймс бе напълно доволен. Беше все така горд с невероятната красота на Морийн и гореше от нетърпение да я представи в двора, след като вече бе добре приет там.

Жителите на Виена като че ли изобщо не се тревожеха от приближаващата война. Във „Фрайхаус опера“ даваха за втори път Моцартовата „Вълшебната флейта“. Виенчани се разхождаха из многобройните красиви паркове и градини, пиеха вино в „Белия лебед“ или кафе в кокетните малки сладкарници и кафенета. Опашките пред разкошната барокова зала на Зимното училище по езда не се стопяваха.

Всички искаха да видят школовката на чудесните бели липицански коне на манежа.

Морийн стоеше у дома не повече, отколкото налагаше приличието. След като се увери, че Джеймс е наел прислуга, която е в състояние да се грижи за къщата, без да бъде надзиравана непрекъснато, Морийн, придружена от Дикън, се впусна да обикаля Виена, за която хер Мелер ѝ бе говорил толкова много. Тя често мислеше за стария си учител по музика и за изпълнените му с носталгия разкази. Написа му сърдечно писмо, в което му разказваше подробно за многобройните концерти, на които бе ходила.

Въпреки желанието си Джеймс не успя да си вземе отпуск, притискаха го служебни задължения. Морийн бе свободна да прави каквото иска. Отдели много време, за да разгледа безбройните църкви и катедрали. Прекара цял един ден в „Свети Стефан“, поразена от огромните размери на храма. Има щастието да чуе хора в катедралата „Свети Петър“ и изпита искрено съжаление, че хер Мелер и Клариса не са с нея, за да се насладят на божествената музика. Някаква сила я накара да коленичи пред озарената от светлината на свещите статуя на Мадоната с младенеца, за да се помоли горещо за виконтесата и за Жерар.

Въпреки студа Дикън я откара да разгледа укрепленията на стария град, които го опасваха като подкова. Той не прояви никакво нетърпение, докато Морийн обикаляше с часове императорския дворец Шьонбрун.

— Можеш ли да си представиш, Дикън! — възкликна тя. — Само до преди шестдесет години, когато императрица Мария-Терезия се преместила да живее тук, това грандиозно здание е било най-обикновена богата къща. А Гретхен ми каза, че само с паленето на свещите се занимавали двадесет слуги!

Двамата с Дикън обходиха целия град. Обиколиха архитектурните забележителности, Пратера с резервата за елени и игрищата за кегли, с малките горички, в които се уреждаха забранени дуели между благородниците. В приятни забави дните летяха неусетно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

1805

Не бяха изминали и две седмици от пристигането на Морийн във Виена, когато получиха покана за вечеря у барон Щерн.

— Ако си спомняш, миналата седмица ти го представих на приема и сега той гори от нетърпение да задълбочим познанството — каза Джеймс гордо, но и с нотка на ревност в гласа. — Този човек може да ми бъде полезен, има голямо влияние върху императора. Ако нямаш нищо друго предвид, скъпа, ще се радвам да приемем поканата.

Морийн бе очарована. Вече бе чула, че баронът е запален картоиграч и това ѝ даваше възможност да поиграе най-после на фаро... Джеймс играеше само пикет и крибидж. Морийн не бе играла фаро от посещението си при Клариса преди повече от година. Разбира се, спомняше си барон Щерн — австриец с аристократична осанка, посребрена коса и блестящи кафяви очи, разположени върху слабо, малко сурово лице. Толкова обаятелен, с изтънчени обноски... Жена му беше пълничка и също много чаровна. И двамата бяха по-възрастни от Джеймс. Знаеше се, че са близки приятели на императора и императрицата. Беше голяма чест да получиш покана от тези хора.

Джеймс с удоволствие оглеждаше новия тоалет на жена си.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа! Тази вечер всички ще ми завиждат!

Роклята ѝ беше от сребристобяла прозрачна материя, с висока талия и дълбоко изрязано деколте, украсена с ламе и брилянти. На гърба се спускаше красиво надиплен шлейф от пурпурно кадифе, прихванат отзад на врата ѝ с диамантена брошка в сребърен обков. Пантофките ѝ бяха от сребристо ламе.

— Радвам се, че си доволен, скъпи Джеймс — каза с усмивка Морийн. Тя пое от Гретхен дългите до лакътя ръкавици от бяла кожа. — Забеляза ли, че нося твоя подарък? — Морийн кокетно докосна големите сребърни обици-халки и протегна напред ветрилото, което

също бе един от многобройните подаръци на Джеймс. — Нали чудесно подхождат на роклята?

Гретхен ѝ подаде чантичката и Джеймс, забелязвайки колко е издута, попита какво е сложила вътре.

— О, златни суверени, разбира се! — отвърна Морийн с усмивка. — Ако ще играя тази вечер, трябва да съм готова да покривам и загубите си.

Джеймс леко се намръщи. Самият той бе изключително богат, но финансовата независимост на жена му го дразнеше. След смъртта си Джилбърт Бар остави на Морийн цяло състояние и тя, насочвана от сър Джон, много бързо се научи да го управлява. По времето, когато се омъжи за Джеймс, Морийн не се нуждаеше от средства и на него никак не му бе приятно, че тя никога не иска съвета му по тези въпроси. Гордостта обаче му пречеше да присъедини богатството ѝ към своето, въпреки че това беше негово право. Джеймс се надяваше, че с времето тя все пак ще му предостави контрола върху финансовите си работи, както бе прието при всеки нормален брак. Ала засега нямаше никакви признаци, че нейното страстно желание за независимост ще стихне.

Но раздражението му бе мимолетно. Морийн беше толкова пленителна и възбуждаща, че внезапно обзелото го желание помете всички други чувства и мисли. Той я хвана под ръка и с безкрайна гордост я поведе надолу по широкото стълбище към каретата.

Барон и баронеса Щерн живееха в голяма барокова къща на „Ротентурмщрасе“, близо до катедралата „Свети Стефан“ на другия край на града, но Дикън сбърка пътя, като зави погрешно по „Албертплац“, и когато най-сетне Джеймс и Морийн се появиха, всички гости вече бяха пристигнали. Това им попречи да се запознаят с останалите преди вечерята.

Рибената супа, печените меса от елен, фазан, яребици и млада гъска, поднесени с топло зеле и бели хлебчета, отнеха доста време. След като приключиха с вечерята и напуснаха трапезарията, Джеймс побърза да застане до Морийн — беше забелязал възхитените погледи, отправени към младата му и красива съпруга, и реши да не я изпуска от очи. Морийн обаче и не мислеше да се впуска в невинни флиртове, тъй като видя, че домакинът и неколцина господа се запътват към игралната зала. Баронът се спря и покани Джеймс да се присъедини към тях.

— Рядко играя карти — отвърна Джеймс и за голяма радост на Морийн добави: — Но жена ми обожава играта на фаро.

Барон Щерн кимна вежливо:

— Ако желаете, мадам?...

Баронът не беше мислил да включва жени в играта, особено тази вечер, когато сред гостите беше барон фон Готфрид. Говореше се, че е много богат и притежава обширни владения в околностите на Браунау. Щерн се бе запознал с барон фон Готфрид в игралната зала, където бързо се разбра, че баронът също е страстен картоиграч и обича големите залози. Когато научи, че фон Готфрид е във Виена, барон Щерн не пропусна да го покани.

Въпреки съображенията си обаче баронът бе така запленил от необикновената красота на Морийн, че не би могъл да откаже на нито едно нейно желание. Половин Виена говореше за пристигналата неотдавна английска двойка и светските дами се надпреварваха да ги включват в списъка на гостите си. Така че барон Щерн и жена му бяха щастливи, че Джеймс и Морийн присъстват на приема.

Водена от барона, Морийн влезе в игралната зала със самоувереност, която не издаваше вълнението ѝ. Тя прекрасно съзнаваше, че външният ѝ вид е поразителен. Играта все още не бе започнала. Щерн ѝ представи господата. Когато стигна до фон Готфрид, Морийн се напрегна да си спомни къде е чувала името му. Ах, да! Само преди няколко седмици виконтесата с тъга разказваше за злополучната смърт на бащата на Жерар... Морийн изгледа изпитателно възрастния мъж с грубо издялана челюст, започнал вече да оплешивява. Той тракна токове и се поклони. Въпреки напредналата си възраст барон Фон Готфрид напълно отговаряше на описанието на виконтесата за подлия австрийски картоиграч, причинил разорението и смъртта на Антоан дьо Вал.

Руменината, която се разля по страните на Морийн при това откритие, бе изтълкувана от барон Фон Готфрид като смущение на жена, попаднала сред толкова мъже. Баронът бе поразпитал за Морийн по време на вечерята. Вече знаеше, че Джеймс е богат английски аристократ и че жена му е наследила от първия си брак цяло състояние. Фон Готфрид имаше намерение да поприбере на игралната маса солидна сумичка от парите на Джеймс. Според него жените не ставаха за карти. Но все пак внимателно наблюдаваше Морийн... „Не ѝ

липсва интелигентност на тази елегантна англичанка!“ — помисли си той.

Морийн се държеше кокетно, изпробваше оръжието на женските си хитрости върху младия капитан, седнал срещу нея, като ту му се усмихваше закачливо, ту му се цупеше по детски и се правеше, че изобщо не я интересува какво става на игралната маса. Баронът присви очи. Сега бе моментът! Скоро той трябваше да поеме „банката“ и раздаването на картите, където би могъл да прояви ловкостта си. Надяваше се, че Морийн няма да се откаже от играта, дори и да губи. А любящият съпруг несъмнено ще сложи пред нея ново купче суверени, когато тези се стопят... През по-голямата част от живота си барон фон Готфрид бе разчитал на своята съобразителност и познаването на човешката психика. Получил от баща си огромни имения, но никакви пари, той и за миг не се бе поколебал да поеме по пътя на измамата. Един благородник нямаше кой знае какви възможности за припечелване, а за стопанисването на земите бяха необходими много пари. Готфрид пътуваше из Европа и усъвършенстваше уменията си да мами на карти. Само веднъж бе разобличен, но хитро се измъкна, като обвини в измама другия. Естествено последва дуел и той се оказа фатален за онзи френски виконт. Барон фон Готфрид се видя принуден светкавично да напусне страната, като се надяваше, че полека-лека шумът около него ще затихне.

Сега той отново имаше парични затруднения и реши, че не ще бъде чак толкова опасно да се присъедини към компанията картоиграчи от най-заможните кръгове на виенското общество. От дълги години не бе стъпвал в града и надали някой имаше основание да се съмнява в неговата порядъчност, а това му осигуряваше свободен достъп до хората, които му бяха нужни. Барон Щерн бе едно от новите му запознанства, което можеше да се окаже много изгодно, така поне се надяваше фон Готфрид.

Всъщност Морийн изобщо не се интересуваше от впилия жаден поглед в нея капитан. Преднамерено и умело тя играеше ролята на празноглава кокетка, като целеше да създаде у барона погрешна представа. Вече не се съмняваше, че това е човекът, за когото ѝ бе говорила виконтесата: „нисък, пълен, със светлосини очи и червеникава коса, почти на една възраст с моя клет Антоан“. Близо

шейсетгодишен, баронът бе пооплешивял, но на слепоочията и по месестия му тил можеха да се видят остатъци от червеникавокафява коса. Сините му очи бяха хлътнали в подпухналото и състарено лице.

Морийн се обърна към барона с невинна усмивка:

— Вие сте били в Англия, нали сър? Хареса ли ви моята страна? Колко интересно! А във Франция? Преди или след революцията?

Той без колебание посочи годината — 1786. Оттогава не бил ходил в Париж.

Сърцето ѝ заби лудо. Всичко съвпадаше. Вълнението и възбудата заляха страните ѝ с руменина. В погледа ѝ просветнаха дръзки искри, запалени от безразсъдната игра, в която се впускаше.

Морийн губеше постоянно и всеки път казваше с очарователна усмивка: „Ох, колко неразумно от моя страна! Как може да съм толкова глупава!“

Сред насядалите около масата се почувства неловкост. Единствен Фон Готфрид оставаше невъзмутим. Джеймс, който стоеше зад стола на жена си и наблюдаваше играта, я помоли да спре. Същото стори и барон Щерн. В момента той държеше „банката“ и печалбите отиваха у него.

Морийн капризно се нацупи, а след това се усмихна над ветрилото си:

— Но аз нямам нищо против да губя! Кой знае, може пък и на мен да ми дойде късметът! А нали казват, че ако не ти върви на карти, ще ти върви в любовта?

Играта бе подновена и Морийн спечели няколко раздавания. Тя плесна по детски с ръце:

— Нали ви казах! Сега вече мога да си позволя да рискувам повече, нали, Джеймс?

Смутен, Джеймс се отдалечи от масата. Никога не бе виждал жена си в такова настроение, така кокетлива и глуповата. Тя беше опитен играч и винаги рискуваше в разумни граници. А сега приличаше на начинаеща!

В това време барон Фон Готфрид предложи на домакиня да го замести в раздаването. Щерн веднага се съгласи, фарото е игра, при която почти няма възможност за измама. Залаганията се правят от всички играчи срещу „банката“. Тринадесетте карти от пиковия цвят, изрисувани върху зеленото сукно, са постоянни. Играчите правят

залозите върху една или повече карти от други цветове било, за да спечелят, било за да загубят (ако поставят върху парите си медна монета). Достъп до картите има единствено играчът, който държи „банката“. Той разбърква картите и поставя цялото тесте с лицето нагоре в специална кутия. Ето защо Фон Готфрид искаше да бъде „банка“ — за да разбърка картите така, че точно да знае тяхната последователност. След като играчите са направили залаганията си, най-горната карта, наричана „сода“, се отстранява, без да се използва. При втората карта се изплащат парите на онези, които са поставили медна монета върху залога си, очаквайки, че няма да спечелят, а при обръщането на следващите вече се плаща на играчите, заложили на печелившата карта. Отстраняването на едната карта и появата на следващата представлява всъщност „раздаването“.

За Фон Готфрид бе достатъчен един поглед, за да запомни разположението на картите и да прецени кои от тях ще спечелят или ще загубят. По-трудното беше — но не и за човек с неговия опит — да скриеш в дланта си следващата карта, ако тя му носеше загуба. След това по време на играта той успяваше да върне в кутията скритата карта.

За да бъдеш сигурен коя карта следва и същевременно да пресметнеш евентуалната загуба при риск, се изискваше невероятна способност за запаметяване, но баронът беше ненадминат в това. Само дето пръстите му, сковани от ревматизъм, вече не бяха така подвижни, както преди. Ако не задържеше „банката“, вечерта за него щеше да бъде пропиляна. „Банката“ му даваше възможност да не се ограничава в залаганията, тъй като бе сигурен, че ако загуби, в процеса на играта ще си възвърне сумите.

— Както желаете, мадам — отвърна Готфрид с добре изиграно нежелание да приеме от Морийн увеличаването на залога. С мек, бащински тон той я посъветва да не рискува твърде много в момент, когато шансът е на нейна страна.

— О, не! — възпротиви се Морийн. — Удоволствието да рискуваш на едро е по-голямо, нали така, сър? Пред себе си имам петдесет суверена. Жертвам ги всичките на един ход!

Баронът се прокашля. Бе твърде опасно да скрие следващата карта в дланта си. Тази глупачка го наблюдаваше иззад ветрилото си така, сякаш животът ѝ зависеше от неговите движения. Големият куп

монети, изсипани върху четири карти, блестеше примамливо, но той се боеше да рискува с такава голяма сума само заради каприза на тази англичанка.

Веселото безразсъдство, демонстрирано от Морийн, зарази и останалите. Капитанът и барон Щерн заложиха по-големи суми. Последва ги и един испански благородник.

Фон Готфрид изтегли горната карта и я остави настрана. При вида на следващата сърцето му подскочи — седмица купа! Загуби само капитанът. Домакинът, испанецът и Морийн бяха заложили на печелившата карта. Баронът попи челото си с кърпичка. От вълнение бе започнал да се изпотява.

— О, бедничкият! — изрече Морийн съчувствено. — Не се тревожете, бароне! Без съмнение скоро ще си върнете загубеното.

Но баронът не спечели. Купчината суверени пред Морийн ставаше все по-голяма. Потта вече се стичаше по лицето му. Всички наоколо неусетно се бяха настроили против него и с усмивки поздравяваха Морийн, като я насърчаваха да увеличи залога.

След половин час баронът бе загубил всичките пари, които носеше със себе си, и започна да се разплаща с полица. Отчаян от развитието на нещата, той реши да рискува и да опита ловкостта си, въпреки че очите на проклетата англичанка сякаш бяха приковани в ръцете му. Морийн моментално възкликна с най-невинно изражение на лицето:

— О, бароне! Страхувам се, че картите са започнали да лепнат! При последното теглене май че взехте две слепени, не е ли така?

Баронът нямаше друг избор, освен да приеме предложеното оправдание, и се извини с не много уверен глас. Сега вече всички определено бяха настроени срещу него и когато той се опита да обясни, че е играч с достатъчно дълъг стаж и за него е унизително да допуска грешки, около масата се разнесоха протести: „Безобразие!“

— Не можете да се откажете точно сега, драги бароне! — каза меко Морийн, залагайки последната му полица заедно със своята печалба. — Спечелих от вас твърде много и ще ми бъде неприятно, ако не ви дам възможност да си върнете поне част от парите. Имах страшен късмет, нали? И на вас скоро ще ви потръгне, бъдете сигурен!

— Това е справедливо! — възкликна капитанът. — Хайде, бароне, следващата ръка!

Баронът започна да губи контрол върху себе си и се ядоса. В опита си да запази самообладание беше пил доста. Сега не се съмняваше, че красивата англичанка е опитен и хитър играч независимо от измамния ѝ глуповат вид. По неизвестни нему причини, а може би просто от каприз тя бе решила да го разори. У него се засилваше подозрението, че тя самата е изпечен мошеник и затова отгатва опитите му да промени реда на картите. Вбесен, че една жена си позволява да го прави на глупак, той бе обхванат от безразсъдство и вместо да се примири със загубата си, продължи да играе.

Към края на втория час от играта барон Фон Готфрид вече знаеше, че при следващото раздаване ще е загубил всичките си пари. Когато разтрепераните му пръсти извадиха поредната карта, над масата се носеше съчувствен шепот. Беше загубил. Той избърса челото си и несигурно се надигна. Морийн също стана.

— Не бива да се отчайвате, бароне — каза тя, като го хвана за ръката. — Уверявам ви, нямах намерение да ви разоря! Но имам една идея...

Морийн се обърна и отправи една от най-чаровните си усмивки към мъжете, които седяха, облеgnати назад в столовете си, и я наблюдаваха с почуда и възхищение.

— Нека дадем възможност на бедния барон да си възвърне загубеното. Ще бъде забавно, нали?

Тя взе тесте карти и ги разсече.

— Ако баронът изтегли по-голяма карта, връщам му всичко!

Мъжете заръкопляскаха. Това наистина беше вечер, която дълго щеше да се помни. Възхищаваха се от готовността ѝ да рискува, но не разбираха защо предизвиква съдбата, без ни най-малко да е сигурна в победата.

— А какво ще заложи баронът? — подхвърли някой. — Ще удвои ли залога?

— Нямам толкова пари — изрече баронът с дрезгав глас. — Остават само замъкът и земите... — Но в себе си имаше усещането, че е помилван. Все пак англичанката излезе глупачка! Тя му предостави възможност лесно да спечели финалната игра, тъй като беше сигурен, че при разбъркването на тестето е в състояние да скрие в дланта си всяка карта, която пожелае. Освен, разбира се, ако Морийн не сече първа и не изтегли туз пика.

— Много добре — каза баронът, прикривайки възбудата си.

Той взе картите, които Морийн бе държала преди малко, и ловко ги разбърка. С крива усмивка ги сложи пред нея.

— Мисля, че дамите са с предимство — каза той спокойно.

Морийн се намръщи.

— Не, не, сините карти не ми харесват. Искам онези, розовите, със златния кант! Сигурна съм, че те ми донесоха щастие тази вечер!
— И без да дочака съгласието на барона, тя грабна розовото тесте и бавно го разбърка. Със сладка усмивка разсече картите. Изтегли девятка каро.

Наоколо ахнаха. Тази карта ѝ носеше победа!... Морийн побутна картите към барона:

— Ваш ред е — каза тя. — Престрашете се, бароне!

Със сетни усилия той разсече картите. Още преди да погледне изтеглената карта, по одобрителните възгласи на околните разбра, че е загубил. Държеше в ръката си шестица спатия.

— О, Господи! — промълви Морийн. — Наистина много съжалявам, барон Фон Готфрид! Моля, не си отивайте — добави тя, когато той понечи да се отдалечи. — Бъдете любезен да ми отделите малко време. Искам да поговорим някъде... насаме.

Барон Щерн скочи на крака. Бе доста притеснен от станалото — разоряването на негов гост, при това от жена. Утре цяла Виена щеше да говори за това. Останалите гости вече се събираха в игралната зала, а с тях влезе и Джеймс.

— Време е да си тръгваме, скъпа! — обърна се той към жена си.

Слухът за невероятния ѝ късмет бе достигнал и до него. Той се опасяваше от следващата ѝ реакция, тъй като изобщо не можеше да си обясни поведението ѝ до този момент.

— Разбира се, Джеймс — отвърна Морийн. — Нямах представа, че вече е толкова късно. Тръгваме си веднага. Имам само един кратък разговор с барона. Ако искаш, ела с нас!

Джеймс ги последва в библиотеката. Нямахше ни най-малка представа какво си е наумила Морийн. Единственото, което знаеше, бе, че тя е непредсказуема и той не би рискувал да се намеси, за да не предизвика още някоя необмислена постъпка от нейна страна.

Барон Щерн издърпа стола иззад тапицираното с кожа бюро и с поглед го посочи на своя треперещ от ярост сънародник. Питаше се

дали Морийн няма да настоява за писмена гаранция от Фон Готфрид за огромния му дълг към нея. За всеки случай постави перо, мастило и хартия на бюрото.

Барон фон Готфрид седна на посочения стол. Морийн се настани от другата страна на бюрото, а Джеймс седна до вратата. Барон Щерн се поклони и излезе. Фон Готфрид протегна към Морийн треперещата си ръка и с дълбоко отчаяние в гласа изрече:

— Аз съм разорен! Напълно разорен! Нямате ли милост, мадам?

— Точно толкова, колкото имахте вие, когато разорихте Антоан дьо Вал — отвърна Морийн тихо, но твърдо. — Първо го разорихте, а след това го убихте!

Баронът присви малките си сини очи:

— Антоан дьо Вал? — повтори озадачено той.

— Точно така, сър. Годината е 1786. Вие сте в Париж. Каните на карти един млад френски виконт, когото не само разорявате, но и така изопачавате фактите по вашата измама, че в крайна сметка прехвърляте вината върху него. Защиатавайки честта си, той предлага дуел и вие хладнокръвно го убивате!

Джеймс неспокойно се намеси от мястото си:

— Имаш ли доказателства, Морийн? Защото, ако нямаш...

— Не се нуждая от доказателства, защото баронът ще си признае всичко, нали, бароне?

Фон Готфрид се бе вкопчил, смъртно бледен, в подлакътниците на креслото и гледаше Морийн като хипнотизиран. Джеймс помисли, че той ще припадне.

— Ако... Ако направя това признание — бавно започна баронът, — ще ме пратите в затвора, а аз съм стар и болен. Няма да го понеса. Позорът...

— Нямам намерение да използвам думите ви — прекъсна го рязко Морийн. — Не смятам също, че такова е желанието на вдовицата и на сина на виконта, Жерар дьо Вал. Не допускам, че биха направили каквото и да е, за да ви опозорят. Искам само да чуя признанието ви, че с помощта на отвратителните си машинации сте измъквали пари от хората.

— Значи все пак имате милост! — възкликна баронът, стана със залитане и понечи да се хвърли в краката на Морийн. Тя се отдръпна с погнуса.

— Пишете! — нареди тя. — Пишете на френски, за да съм сигурна, че не ме мамите. — Презрението в гласа ѝ накара барона да се свие и да се върне на мястото си.

Докато той пишеше с несигурна ръка, Морийн стоеше зад гърба му. Освен затрудненото му дишане, скърцането на перото по хартията бе единственият звук в стаята. Морийн гледаше над рамото му и когато накрая той сложи подписа си, въздъхна.

— Парите, които спечелих от вас, ще отидат у семейство Дьо Вал — каза тя и взе листа от бюрото. — Дължите им това като компенсация за страданието, което сте им причинили. Надявам се, че сега вашите страдания ще бъдат не по-малки, бароне! Лека нощ!

Късно същата вечер Джеймс обвини Морийн в прекалена жестокост към нещастния човек. Тя пламенно защитаваше правото си на отмъщение.

— Това не е една от най-приятните черти на характера ми — призна тя и захвърли издутата си чантичка в чекмеджето на тоалетката. — Но на никого няма да позволя да обижда мен или приятелите ми безнаказано! Джеймс, такава съм, не мога да се променя.

Джеймс въздъхна.

— Утре всички във Виена ще клюкарстват само за това. Не смея да си помисля какво ще говорят за теб.

— Толкова ли те е грижа какво ще говорят за мен другите, Джеймс? — погледна го с укор Морийн. — Тези чужденци! Нищо лошо не съм сторила. Мисля, че ще възприемат всичко така, както го прие барон Щерн. Че съм била великодушна към барон Фон Готфрид. В края на краищата никой освен нас не знае за признанието, изтръгнато от него. Знаят само, че съм се отказала да взема именията му.

— Колкото по-малко се шуми за това отсега нататък, толкова по-добре — отвърна Джеймс, правейки ѝ знак да говори по-тихо заради прислугата. — Какво смяташ да правиш с признанието му?

— Още утре ще изпратя Дикън да го занесе във Франция — отвърна кротко Морийн. — На виконтесата не ѝ остава много, Джеймс. Ако все още е жива... А това — и тя размаха листа хартия — ще ѝ позволи да умре спокойно.

Разбрал, че жена му мисли само за виконтесата, а не за съперника му Жерар, Джеймс се поуспокои и реши да прекрати този

разговор. Не одобряваше начина, по който Морийн бе привлякла вниманието върху себе си на приема у барон Щерн. И все пак тайно се възхищаваше от смелостта ѝ. Защото, подозирайки, че Фон Готфрид и мошеникът, убил Антоан дьо Вал преди толкова години, са едно и също лице, тя бе поела огромен риск. Но, слава Богу, инстинктът ѝ не ѝ бе изневерил. Джеймс не смееше да си помисли какво би станало, ако злочестият барон докажеше, че няма нищо общо с убийството на Дьо Вал...

Барон фон Готфрид лежеше буден в хотелската си стая. Вече се бе съвзел от преживения шок. С напредването на нощта чувството на облекчение при мисълта, че англичанката няма да използва признанието му, за да го тикне в затвора, започна да отстъпва място на надигащ се гняв. Този гняв се подхранваше от спомена за унижението, на което бе подложен. И тази претъпкана със златни суверени и полици дамска чантичка в ръцете на англичанката!... За какво ѝ бяха нужни парите му? А той бе останал без пукнат грош. Имаше, колкото да заплати хотела и пътя до дома. Бе разорен.

Разсъмваше се. Той повика Георг. Преданият слуга бе също такъв мошеник като господаря си. Преди много години баронът го бе спасил от затвор и нямаше нещо, което Георг не би направил за него. Бе готов дори на убийство...

Сега слугата трябваше да разбере къде са отседнали англичаните, да проследи всяка тяхна стъпка — къде ходят, с кого се срещат, кои са слугите им, какво е разположението на стаите, как се прониква в къщата...

Георг, грозен мургав мъж с остър нос и още по-остър поглед, се ухили заговорнически. Когато късно снощи господарят му разказа за играта, Георг се изуми от неприсъщия му окаян и потиснат вид. Сега виждаше, че баронът си е възвърнал обичайната решителност и присъствието на духа. Георг разбра какво е замислил господарят му и предложи сам да извърши обира.

Но баронът реши да проникне в Розенкьогел по по-безопасен начин, вместо да рискува и да остави Георг да влезе с взлом в къщата. От един от слугите на Джеймс научиха, че той заминава за Винер Нойщат на посещение във Военната академия в замъка Бабенберг.

Срещу още един суверен разбраха, че англичанинът ще прекара нощта там — доказателство за това бе куфарът с най-необходимите вещи, който той бе взел със себе си. Ето защо баронът реши сам да отиде в Розенкьогел и лично да се срещне с Морийн.

Морийн не се притесняваше от отсъствието на мъжа си. Вечеря и възползвайки се от рядката възможност да остане сама, се залови да пише дълго писмо до Тамариск. Беше се вгълбила в него, когато един от слугите съобщи, че някакъв господин желае да се срещне с нея по изключително неотложен въпрос. Морийн хвърли поглед към часовника на камината.

— По това време? Кой е посетителят? Не съобщи ли името си?

Слугата поклати глава.

— Не, милейди. Каза само, че е въпрос на живот и смърт.

Сърцето ѝ се сви. Освен австрийската прислуга вкъщи нямаше никой. Дикън бе заминал същата сутрин за Франция. Бяха решили да избегне дългото и мъчително пътуване през вътрешността на Австрия, където гъмжеше от френски войници. Той смяташе да се спусне с кораб по течението на Дунав до мястото, където реката поема на юг, и оттам по суша да стигне до Франция. Това бе по-дълго, но по-безопасно пътуване, макар че ако французите го заловяха, щяха да го разстрелят като английски шпионин... Но едва ли толкова скоро можеше да дойде съобщение, че се е случило нещо лошо с него.

Въпреки всичко Морийн се съгласи да приеме неизвестния нощен посетител с тревожната мисъл за Дикън. Иначе за какво щяха да я безпокоят толкова късно?...

Когато слугата въведе барон Фон Готфрид в салона, безпокойството на Морийн отстъпи място на мрачно предчувствие. Но баронът побърза да разсее страховете ѝ, като с тържествена вежливост ѝ целуна ръка и благодари, че е бил приет въпреки късния час.

— Какъв е проблемът, сър? — попита Морийн хладно. Не желаше контакти с този човек и не разбираше какво го води при нея.

— От чисто личен характер. — Баронът многозначително погледна към застаналия до вратата слуга. — Уверявам ви, че е от изключително голямо значение и за двама ни, мадам.

Морийн се поколеба. Не вярваше на барона, но пък нямаше и основание да се страхува от него. Тя отпрати слугата, вярвайки, че бързо ще се отърве от неканения гост.

— Моля, бъдете кратък, сър! Едва ли това е най-подходящото време за посрещане на гости.

— Простете, мадам! — По лицето на барона се плъзна тънка и зла усмивка, издаваща увереността му, че ловко е вкарал Морийн в капана. — Вече казах на прислугата, че е въпрос на живот и смърт. Вашият живот и вашата смърт.

Той бавно измъкна изпод пелерината, която не бе свалил, малък пистолет и го насочи към главата на Морийн.

— Ще ми върнете признанието — тихо и заплашително изрече Готфрид. — А също така полиците и парите. Ясно ли е?

Морийн стоеше изтръпнала, със затаен дъх, но в никакъв случай не искаше да покаже колко е уплашена.

— Вие не сте на себе си, сър! — каза тя колкото се може по-спокойно. — Достатъчно е да извикам, и мъжът ми и слугите ще бъдат тук за броени секунди.

Баронът се изсмя.

— Мъжът ви е твърде далеч оттук, за да чуе виковете ви. Колкото до слугите, в момента, в който извикате, няма да се поколебая да ви застрелям всичките. Говоря напълно сериозно, мадам.

Страхът на Морийн се засили. Баронът знаеше за отсъствието на Джеймс и това ѝ подсказа, че закана му наистина е сериозна.

— Ако убиете когото и да било тук, ще свършите на гилотината! Не вярвам, че ще стреляте!

Готфрид отново се усмихна. Наслаждаваше се на страха ѝ.

— Никой няма да свърже преждевременната ви смърт с мене, мадам! Прислугата ви не ме познава, а и никой на улицата не ме забеляза да влизам в дома ви. Но даже и описанието ми да стигне до полицията, имам достатъчно свидетели, че днес следобед съм заминал за дома си. Персоналът на хотела ме видя да се качвам със слугата си в каретата. Той е вече на път за Браунау заедно с една кукла, облечена в мои дрехи. Досуц като жива! — засмя се той самодоволно. — Моят човек ще спира по пътя пред странноприемниците, за да поднесе чаша бренди на господаря си, който не се чувства много добре. И, уверявам ви, всички ще го запомнят, защото в една странноприемница ще остави голям бакшиш, в друга ще поиска грейка, в трета ще предаде, че господарят не е доволен от брендито... Сигурен съм, че това е достатъчно, мадам, за да се убедите колко малко вероятно е да се озова

на гилотината. Така че да не губим време! Върнете ми онова, което по право ми принадлежи!

Морийн не можа да открие слабо звено в плана на барона. Това я смути. Тя сухо промълви:

— Не мога да изпълня желанието ви, сър. Чудно как шпионите ви не са ви осведомили, че слугата ми вече пътува за Франция с признанието и полиците. Вашите планове рухнаха, бароне!

— Не може да бъде!

Баронът не успя да скрие неприятната си изненада. В следващия момент обаче той впери зъл поглед в Морийн и заяви:

— Възхищавам се на съобразителността ви, мадам, но вие лъжете! Ще изчакам само още една минута и стрелям!

— Стреляйте! — отвърна спокойно Морийн и сама се зачуди на себе си. — Но нито парите, нито признанието ви са тук, имате честната ми дума.

Лицето на барона се изкриви от гняв.

— Не си правете шеги с мен! Ако не са тук, значи са в спалнята ви.

Морийн сви рамене.

— Уверявам ви, че не са. Впрочем можете и сам да проверите.

Баронът не беше предвидил такъв развой на събитията. Подозираше, че англичанката просто печели време и ако отиде горе, тя ще се опита да предупреди слугите. Отново се усмихна:

— Водете ме към спалнята. Ще бъда непосредствено зад вас с ей това нещо. — Той стисна по-здраво пистолета. — Ако се натъкнем на някой от слугите, ще кажете, че нямате нужда от тях. Разбрахте ли?

— Няма да посмеете да стреляте — каза Морийн, но беше сигурна, че този човек е отчаян и ще изпълни закана си. По душа той беше комарджия, а залогът бе твърде голям.

От друга страна, не беше логично да я убие, след като му бе казала, че нито признанието, нито парите са тук. Най-разумното и най-безопасното решение бе да го остави да претърси къщата. Постъпи точно така, както бе наредил. Освободи слугата, който зина от почуда, като видя как младата господарка води нагоре към спалнята си този стар и неприятен господин.

„Нечувано! Знатна дама да води пред очите на почтените хора любовник в спалнята си! И то такъв!...“

Морийн стоеше спокойно, докато Готфрид с нарастващо нетърпение претърсваше спалнята и гардеробната на Джеймс. Без да обръща внимание на заплахите му, Морийн го отведе в собствената си стая. Единствено двете червени петна на страните ѝ свидетелстваха за негодуванието, което я бе обзело при вида на тършуващия из вещите ѝ, плувнал в пот барон.

— Къде са скрити? — озъби се той, като не успя да открие онова, което търсеше.

— Защо би трябвало да ги крия? — запита на свой ред Морийн. — Нямах основание да очаквам посещението ви. Но ако знаех, че ще дойдете, щях да скрия бижутата си, повярвайте ми.

Напълно логично. Готфрид се убеждаваше, че слугата наистина е тръгнал за Франция. Разрови с ръка разпилените пръстени, колиета, брошки и гривни. Бързо пресметна, че бижутата представляват малко състояние.

— Това е грубата действителност, мадам! Вие ми отнехте моето, сега аз взимам вашето. — И като издърпа една калъфка за възглавница, той трескаво започна да събира в нея бижутата. Но едната му ръка бе заета с насочения към Морийн пистолет и движенията му бяха тромави и несръчни.

В този момент от долния край на стълбата до слуха им достигнаха гласове. Боронът замря и се ослуша.

— Какво става, по дяволите?

Морийн също наостри уши. „Джеймс!“ — мина като светкавица през съзнанието ѝ. Позна гласа му.

Баронът побледня. Не бе предвидил неочакваното завръщане на Петигрю. По сърдития му глас можеше да се предположи, че лакеят му е казал за посещението на непознатия в спалнята. Готфрид пусна калъфката с бижутата. Все още с пистолета в ръка, духна лампата и бързо се скри зад атлазените завеси.

— Ако дадете на мъжа си само един знак, ще ви застрелям и двамата! — просъска той в тъмнината.

Морийн се безпокоеше не за себе си, а за нищо неподозиращия Джеймс и затова, когато той влезе в стаята, тя остана безмълвна и неподвижна. Изведнъж забеляза, че в ръката му блести шпага. Лицето му бе изкривено от безумна ревност. Във високо вдигнатата си лява

ръка Джеймс държеше лампата и на светлината ѝ видя разхвърляните възглавници и пълното безредие върху леглото.

— Къде е? — изкрещя той. — Не мисли, че можеш да ме мамиш! Къде е любовникът ти?

Той отметна покривката на леглото и погледна отдолу. С всяка изминала секунда гневът му нарастваше и той яростно мушкаше с шпага завесите около леглото.

— Тук някъде е, знам! — беснееше Джеймс. Той грубо избута Морийн и се насочи към прозореца.

— Не! Джеймс, не! — извика тя. — Има пистолет! Ще стреля! Джеймс! Джеймс!...

Опита се да застане между него и опасността, която го дебнеше, но той я блъсна на пода и се втурна с насочена към завесите шпага. Раздаде се изстрел...

Морийн с ужас видя как мъжът ѝ бавно се свлича. От бедрото му шуртеше кръв. Ужасът, който за миг я бе вцепенил, се превърна в ярост. Тя скочи и разтвори завесите. Бе готова с голи ръце да се нахвърли върху барона. Но шпагата на Джеймс бе попаднала в целта си. Барон фон Готфрид стоеше прикован към рамката на прозореца. Острието на шпагата бе минало през гърдите му и се бе заболо в дървото. Изцъклените му очи я гледаха с израз на недоумение. Беше мъртъв.

Стаята се изпълни със слуги. Едно от момичетата изпадна в истерия и писъците му глухо отекнаха в съзнанието на Морийн. Самата тя бе необикновено спокойна. Бързо коленичи до Джеймс и разкъса пропитите с кръв панталони. Пребледня при вида на ужасната рана, която зееше в бедрото му. Той стенеше. Морийн се озърна и съгледа шнура на завесата. Пресегна се и го дръпна. След това го усука над раната и го стегна с все сила. Кървенето престана почти веднага.

— Лекар! — заповяда тя. — Най-добрият! Бързо!

Когато лекарят пристигна, Джеймс вече бе пренесен в леглото. Около него бяха наредени грейки, тъй като от загубата на кръв го тресеше. Морийн седеше до него и бършеше потта по челото му. На масичката до леглото бяха наредени чайник с гореща вода, леген и чисти превръзки, накъсани от платно.

Професор Шпигел, висок и представителен мъж с посребрена коса, погледна Морийн с одобрение и известна доза любопитство.

Повечето благороднички губеха съзнание или изпадаха в истерия при вида на кръв.

— Предвидливостта ви е спасила живота му — каза той, като навиваше ръкавите на ризата си. — Ако не е бил този шнур, вероятно щеше да умре от загуба на кръв.

След това разгледа крака на Джеймс и поклати глава.

— Положението е сериозно. Куршумът е раздробил костта. Ще се наложи... Ще трябва да отрежем крака, иначе...

Джеймс проговори за първи път. Бе доловил думите на доктора.

— Тогава нека умра! По-добре мъртъв, отколкото сакат! Разбираш ли, Морийн? Никога няма да се съглася да ампутират крака ми!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Морийн вървеше забързана по заснежените улици с лекарствата за Джеймс и с мисълта, че рядко бе изпадала в такова отчаяние. Годишната постепенно се изнизваше. Само преди няколко дни Тамариск бе навършила седем години, а Морийн не хранеше и искрица надежда, че в скоро време ще види детето си.

Австрия бе претърпяла ужасни поражения при Улм и Аустерлиц и войските на Наполеон свободно и победоносно се приближаваха към Виена благодарение на позорния Пресбургски договор, подписан веднага след Коледа от император Франц II. Никой не можеше да проумее как армията на Наполеон, която до неотдавна беше на Ламанша, за по-малко от месец прекоси Франция и нахлу в Бавария. Говореше се, че по време на похода са взети петдесет хиляди пленници. А докато тази вест стигне до Виена, френските войски изминаха още триста и петдесет мили, разбиха австро-руската армия на седемдесет мили северно от града и го завладяха. При това французите бяха почти два пъти по-малобройни от противника. На всичко отгоре Наполеон се прояви като най-невеликодушния победител. Но хората бяха все още твърде ужасени и унижени от действията на френския император, за да мислят за отмъщение. Всички в града бяха като зашеметени.

Морийн беше заета повече с мисълта за Джеймс, отколкото за нахлуването на французите във Виена. Беше трогната от подкрепата, която ѝ оказаха барон Щерн и жена му. Баронът, комуто Морийн разкри всичко, което бе разбрала по време на приема и след това, твърдеше, че вината е негова, тъй като е поканил Фон Готфрид. Използувайки връзките си и с помощта на британския посланик, той уреди формалностите по освобождаването на Морийн и Джеймс от отговорността за убийството на барона, а след това помогна и за изпращането на тялото му в Браунау, за да бъде погребан. Любезната и сърдечна съпруга на барон Щерн, Ана, всеки следобед идваше да бди

край леглото на Джеймс, докато Морийн излизаше да подиша чист въздух.

Шокът от раняването бе преминал, но Джеймс все още имаше силни болки. Непрестанно го измъчваше мисълта, че може да загуби крака си. Двамата с Морийн бяха настоявали пред лекаря да не бърза с ампутацията. Но професор Шпигел обясни, че раната е твърде сериозна за каквото и да е лечение. Оросяването с кръв на долната част на крака не беше достатъчно и друг изход нямаше. Въпреки това се беше съгласил да изчака няколко дни с окончателното решение.

Джеймс се убеди в искреността на Морийн, че няма никаква вина за появата на барона в спалнята ѝ. Но с разкаяние призна, че се бе върнал, разяждан от съмнения и ревност.

— Как си могъл, Джеймс! — по-скоро изумена, отколкото ядосана извика Морийн. — Знаеш много добре, че не познавам никого във Виена. Освен това, когато се оженихме, ти дадох дума, че с предишния ми живот е свършено. Как си могъл?

— Зная, зная! — извика Джеймс. — Но ти си толкова красива, Морийн, че всички мъже те желаят!

— Това не означава, че и аз ги желая — отговори тя. — Нека да бъдем съвсем честни един към друг, Джеймс, за да не изпадаме повече в такова ужасно положение заради твоята ужасна подозрителност! На света има само един човек, заради когото бих нарушила дадената дума. Знаеш много добре за кого говоря и не искам да те наранявам, споменавайки името му.

Морийн се приближи към прозореца и се загледа с невиждащ поглед в побелялата от сняг градина.

— Бъди справедлив и признай, че досега не съм те мамил! В деня, когато се оженихме, ти знаеше, че никога няма да бъда напълно твоя, въпреки че искрено бих искала това да е възможно. Веднага бих дала цялото си състояние на някой, който с магическа пръчка би могъл да заличи миналото ми и да ме накара да забравя за него, защото, вярвай ми, спомените не ми дават покой. А с недоверието си ти поддържаш тези спомени живи! Жерар е непрекъснато в мислите ти, а по този начин и в моите...

Морийн разбираше, че дори да съзнава правотата ѝ, Джеймс трудно би могъл да унищожи в себе си разяждащия го червей на ревността. Тази ревност можеше да убие и двамата, след като

постепенно и безвъзвратно бе разбила брака им. Цялата ѝ обич бе изчезнала и тя прекарваше дългите часове край леглото му по-скоро от съжаление, отколкото от привързаност.

Страхът, че може да загуби крака си, бе опънал нервите на Джеймс. Изблици на гняв и раздразнителност се редуваха с молби за прошка и любов, а това се отразяваше тежко върху душевното състояние на Морийн. Още повече, че самата тя не можеше да се отърве от чувството си за вина и се терзаеше, че Джеймс пострада заради личното ѝ отмъщение към барон фон Готфрид. Джеймс не проявяваше кой знае каква сила на духа в състоянието, в което се намираше. Постоянните му заплахи, че ще се застреля, ако отрежат крака му, я измъчваха почти толкова, колкото и емоционалната му зависимост от нея.

Морийн потрепери и ускори крачка. Засилилият се сняг проникваше във врата ѝ и се топеше. Зимните дни бяха къси, скоро щеше да е съвсем тъмно. Желанието ѝ да остане за малко сама надделя над общоприетите норми, които изискваха една дама никога да не се движи без придружител. Освободи слугата, който я съпроводи до аптеката. Би понесла единствено Дикън, но той още не се беше върнал от Франция, а това засилваше потиснатостта ѝ. Нямаше и най-малка представа дали е стигнал до Компьен. Очакваше с нетърпение някакви новини за виконтесата. Но много повече очакваше да научи нещо за Жерар. Дали не са се срещнали в замъка Буланкур?

Улицата, която водеше към дома ѝ, беше пуста. До една врата стоеше парцалив просяк и трепереше от студ. Тя пусна монета в протегнатата му ръка и продължи. Мина покрай забързани, увити в шалове жени. Все още облечен в остатъци от униформата си на австрийски войник пресече с патерици улицата. Морийн си спомни за Джеймс и сърцето ѝ се сви от жал. Ако загуби крака си, тя ще трябва да стори всичко, за да смекчи страданията му. Ще го обича така, както той иска... „Може би — каза си тя — ще се науча да го обичам, както майка обича сакатото си дете...“

Навела глава срещу вятъра, Морийн беше толкова вгълбена в мислите си, че не забеляза идващия насреща ѝ мъж. Тя направи крачка встрани, за да избегне бала слама, изхвърлена на тротоара и налетя

върху минувача. Мъжът с униформа на офицер от френската армия я задържа за раменете, за да не падне. Морийн отстъпи и вдигна глава да поблагодари. Но думите замряха на устата ѝ.

Човекът насреща беше Жерар дьо Вал.

— Жерар! — прошепна като в сън. — Не може да бъде — промълви тя и се олюля.

Ръцете му я обгърнаха и тя с радост чу гласа му да произнася името ѝ. Не, не! Това не е сън, това е чудо!... Морийн плачеше и се смееше едновременно, взряна в лицето му.

— О, Жерар! Жерар! Не мога да повярвам!

— Аз също! Скъпа Морийн! — По лицето му се стичаха сълзи. — Любов моя! Малка моя! Какво щастие! Колко си красива!

— От щастие! — Морийн радостно се засмя. — Щастието прави жените красиви! О, Жерар, ти си тук, наистина си тук!

— Да, и времето е доста студено, за да бъда привидение — засмя се Жерар. — Ела, любов моя, ела да намерим някое по-топло местенце, където ще можем да поговорим. Има ли наблизо кафене, ресторант или хотел?

— Само на две крачки оттук... Зад ъгъла... Кафенето на „Карлсплац“...

След няколко минути те вече седяха с преплетени ръце. Говореха и говореха с жадни погледи, впити един в друг. Чашките с кафе пред тях не бяха докоснати.

Морийн не каза нищо на Жерар за посещенията си в Компиен, тъй като първо искаше да разбере дали той вече знае за болестта на майка си. Но докато ѝ разказваше за приключенията си като капитан от френската армия, тя установи, че Жерар няма никакви вести от дома си. Изпратили го в Бавария през миналото лято. Точно когато Англия предложила на Русия един милион лири за всеки сто хиляди руски войници, изпратени на бойното поле. Русия бе приела и в съюз с Австрия беше тръгнала срещу Наполеон. Задачата на Жерар била да установи ударната мощ на противника. За нещастие се натъкнал на руски патрул и леко ранен в ръката, попаднал в плен. Като офицер се отнасяли добре с него, лекували ръката му... Чак след няколко месеца настъпващите французи го освободили. Участвал в битката при Улм на страната на Наполеон. Сега си взел отпуск и на път за дома минал през окупирана Виена...

— И те намирам тук! — завърши разказа си той. — Невероятно! Станала си още по-красива!

Морийн носеше наметка от тъмнозелено кадифе с бяла гарнитура по високата яка и реверите. Шапката ѝ от същия плат беше украсена с розови пера, а изпод периферията се подаваха няколко къдрици. Жерар нежно докосна една от тях.

— Обичам те! Обичам те! — прошепна той, замаян от нейната близост и от радостта, че може да я докосва.

— И аз те обичам, Жерар! — отвърна тя съвсем тихо, като че се боеше някой да не ги чуе.

Но всички наоколо бяха погълнати от разговори за разгрома и неизвестното бъдеще. Никой не обръщаше внимание на двамата влюбени.

Морийн не намираше сили да каже на Жерар за майка му. Знаеше, че това ще ѝ го отнеме, той незабавно щеше да тръгне за Компиен.

— Разкажи ми всичко за себе си, любов моя! — каза Жерар. — Още не мога да повярвам, че си жива. Какво чудо те спаси при корабкрушението? А Дикън? Какво стана с него?

Морийн накратко описа случилото се през онази съдбоносна година. Колко сигурна е била, че Жерар не ще повярва в гибелта ѝ, как е страдала, като не дошъл на срещата им през март, какви мъки е изживяла!... Жерар се нахвърли да кори майка си, задето е скрила от него, че Морийн е жива, но тя го възпря.

— Не бива да я виниш! Направила е онова, което е сметнала за най-правилно. И като си мисля сега, тя наистина е избрала най-верния път. Ти все още си женен, а аз... Аз се омъжих за Джеймс Петигрю. Ако знаеше, че съм жива, може би щеше да оставиш клетата Фаустина. А аз...

— А ти нямаше въобще да се омъжваш за предания Джеймс! — довърши той вместо нея. — Щастлива ли си с него, Морийн? Зная, че той винаги те е обичал. Държи ли се добре с тебе? А нашето дете? Как е дъщеричката ни?

Споменаването на Джеймс извика у Морийн тревога, но после лицето ѝ разцъфна в усмивка.

— Тамариск? Тамариск вече не е бебе, Жерар. Преди няколко дни навърши седем години! — Гласът ѝ преливаше от нежност, когато

му описа детето. С неприкрита гордост свали от врата си малък златен медальон и го отвори. Отвътре гледаше малкото личице на дъщеря им. Жерар се просълзи.

— Прилича на тебе, Морийн! Също като онова малко момиченце, което срещнах в Съсекс и в което се влюбих лудо още от първия миг.

Изведнъж се разсмяха, забравили за миг всички несгоди, потънали единствено в спомените си. Но смехът им не трая дълго. Жерар бързаше да научи какво е довело Морийн във Виена. Тя мъчително преглътна, не можеше повече да отлага лошите новини. Като подбираше внимателно думите си, Морийн му разказа за случилото се през последните няколко месеца. Жерар я слушаше, без да я прекъсва, а когато научи за неизлечимата болест на майка си, наведе глава и остана безмълвен. Вдигна към нея невярващи очи, когато тя стигна до играта на карти и признанието на наглия барон Фон Готфрид. При жестокия край на тази история изражението на лицето му се промени и в погледа му се мярна ужас.

— Заради мен си се изложила на такава опасност! — възкликна той. — Не мога да преживея това, Морийн! Особено сега, когато бедният Джеймс също страда!

— О, ако той ми имаше малко повече вяра! — тъжно каза Морийн. — Ако ми беше дал възможност да му обясня! Той е бил сигурен, че съм довела в стаята си любовник. Тя изведнъж запалено започна да оправдава безумната ревност на Джеймс. — Той се ожени за мене, знаейки за многобройните ми любовници! Бях сигурна, че това няма значение за него! Но сгреших — каза тя с тъга. — А всъщност през цялото време съм обичала само теб, Жерар! Вярваш ли ми?

— О, любов моя! Какво право имам да те съдя, след като аз съм причината за тези твои постъпки? Трябваше подробно да проуча всичко около потъването на „Жан-Мари“, да не разчитам на разказа на онзи моряк!... Не мога да ти опиша страданията си, когато мислех, че си загинала. Никога, никога няма да забравя онази мрачна пролет преди шест години. Живеех само с парещите спомени за теб. После умря синът ми, а горката Фаустина в горчивата си мъка ме намрази. Не можех да остана повече в Компьен. Мисля, че постъпих в армията с надежда да намеря смъртта си. А ти, любов моя, си жива!

— И сега се срещаме само за да се разделим отново! — възкликна Морийн. — Съдбата е едновременно благосклонна и жестока към нас. Зная, че трябва да се прибереш в Компиеен и ще моля Бога да стигнеш навреме!

— Ще тръгнеш с мен! — заяви твърдо Жерар. — Няма да те оставя! Никога повече! Не ме интересува какво ще се говори в обществото, какви клюки ще се изприказват! Вече няма да се разделяме!

Морийн затаи дъх. Само за миг в порив на безразсъдство, увлечена от пламенността на Жерар, тя беше готова да изостави всичко и да тръгне с любимия си. В следващия момент обаче пред очите ѝ изникна Джеймс, впереният му в часовника поглед, напрегнатото му лице — целият в очакване на завръщането ѝ.

— Не мога да изоставя Джеймс! — прошепна тя. — Не мога, Жерар. Почти сигурно е вече, че ще ампутират крака му и самата мисъл за това го отчайва до смърт. Ако сега го изоставя и тръгна с теб...

— Ако той наистина те обича, ще ти върне свободата! — каза разпалено Жерар. — Нима за него твоето щастие не е по-скъпо от собствения му живот?

— Не зная, Жерар. Зная само, че не мога да искам това от него. Не сега, когато е в такова тежко състояние. Сигурна съм, че като се успокоиш ще ме разбереш.

Настъпи мълчание. Жерар беше потънал в мисли. Измина много време, преди да промълви:

— А когато... Ако той умре, ще дойдеш ли при мен в Компиеен?

— Знаеш, че ще дойда.

— А ако Джеймс остане жив? — Гласът му едва се долавяше.

— В такъв случай ще остана с него дотогава, докато той желае това — отвърна Морийн решително. — Но никога няма да се откажа от теб, Жерар. Сега, след като Австрия е окупирана, не зная кога ще можем да се върнем в Англия. Всичко ще зависи от състоянието на Джеймс. Мисля, че ще останем във Виена поне още няколко месеца. — В гласа ѝ се прокрадна колебание. — А ако не мога да дойда в Компиеен, ти би ли се върнал заради мен във Виена?

— Заклевам се в това! — бързо отвърна Жерар.

Той видя, че Морийн извади от малката кадифена торбичка, окачена на талията ѝ, миниатюрен часовник и с тревога го погледна. Жерар отчаяно сграбчи ръцете ѝ:

— Нима ще ме оставиш?

Морийн прехапа устни.

— Трябва да вървя, Жерар. Много закъснях и Джеймс сигурно ужасно се безпокои. Но по-късно вечерта сигурно ще успея да се измъкна... Роуз ще ми помогне. Къде си отседнал, Жерар? Имаш ли стая?

Той кимна. Сърцето му заби лудо.

— Ще бъда пред дома ти с карета в десет часа. Ако се наложи ще те чакам цяла нощ.

— За да си осигури няколко часа сън и да облекчи страданията си, Джеймс взема приспивателно. Докато спи, аз седя до него, но тази вечер ще дойда при теб, Жерар. Роуз ще ме замести. — Морийн се вгледа изпитателно в лицето му. После тихо продължи: — Ако Джеймс беше здрав, нямаше да го мамя. Щях да му призная, че сме се видели и че тръгвам с теб, нарушавайки брачния обет. Нямаше да се интересувам дали той ще ме намрази и как ще се отрази това на репутацията ми. Но докато той лежи тежко ранен заради мене, заради нас, не мога да си позволя да му разкрия истината. Разбираш ли ме, Жерар?

В погледа ѝ се четеше любов и отчаяние.

— Как да не разбирам, скъпа! Ако не бях влюбен в теб отпреди, щях да се влюбя сега! Хайде, любов моя, ще те изпратя до дома ти...

Късно същата нощ Морийн лежеше в обятията на Жерар, с глава върху гърдите му и за пореден път се опияняваше от неговата близост. Неприятното чувство, че върши нещо нередно, промъквайки се през тъмните сенки край градинската врата като някаква слугиня, сега беше изчезнало. Заличил се бе и образът на Джеймс, който я молеше да държи ръката си върху горещото му чело. Далеч някъде беше и мисълта за малката им дъщеря, оставена сама, без родителите си. Целият свят за нея в този миг беше съсредоточен в човека, когото обичаше, чието докосване я караше да пламти от желание. Ароматът на тялото му, извивките на мускулите по ръцете и гърба му, дългите му стройни крака — всичко това ѝ беше до болка познато, но Морийн го изследваше отново и отново, изпитваше неопишуема наслада от

мъжествената му красота. Тя съзнаваше, че Жерар също е прехласнат. Ръцете и устните му се плъзгаха по тялото ѝ, целувките му пареха гърдите и бедрата ѝ. Тя беше готова да го приеме, когато той бурно посегна към нея. Това не беше просто смирено отдаване и получаване на любов, а бушуваща страст, която се разгаряше, пламтеше и постепенно се превръщаше в изпепеляващ огън, който ги поглъщаше, подлудяваше ги и ги издигаше до шеметни висини, за да ги запокити с все сила малко след това, пречистени и изтощени, в прохладата на покоя. Продължаваха да лежат прегърнати, като си разменяха нежни целувки и си шепнеха любовни слова, почти забравили света около тях.

Големият площад „Карлсплац“ се простираше самотен и пуст отвъд прозореца на хотелската им стая. Снегът се стелеше безшумно и постепенно заличаваше останалите от предния ден следи от стъпки и карети. На другия край на площада стрелките на часовника върху голямата кула на „Карлскирхе“ неумолимо отмерваха времето. В здрача на предутринната тишина безмилостно прокънтяха пет удара. Морийн се бореше с мисълта за раздялата. Докато лежеше и галеше нежно бузата на Жерар, възряна в опияненото му от щастие лице, тя осъзна, че животът ѝ е преминал като мъчителен низ от раздели. „Не мога да го понеса отново“ — помисли си тя, но някъде вътре в нея нечий глас ѝ подсказваше, че няма друг избор.

— Закълни се, че ще се върнеш! — проплака тя, обзета от внезапен порив на отчаяние. — Ако знам, че ще се върнеш, съм готова да понеса всичко, което би могло да ме сполети. Обещай ми, Жерар, дай ми клетва, че няма да се спреш пред нищо, само и само да се върнеш при мен!

Той поривисто я притегли към себе си.

— Не се страхувай, любов моя, ще се върна! — тържествено обеща Жерар. Отмести нападалите по челото ѝ къдрици и обсипа с целувки очите, страните и устните ѝ. — Вече съм решил как да постъпя. Когато майка ми си отиде от този свят — каза кротко той, — ще отведа бедната Фаустина обратно в Неапол. При родителите си тя би се чувствала много по-щастлива, отколкото с мен. След това ще се завърна при моята единствена любов, при теб, Морийн! И само някой да посмее да ми каже, че си умряла! Ще те търся, докато те намеря, и

трябва наистина да застана пред гроба ти, за да повярвам отново на такива думи!

Сълзи на щастие изпълниха очите ѝ.

Но вече трябваше да се връща в Розенкьогел. Тъй като единствената причина за раздялата им беше да спести на Джеймс болката и обидата, щеше да е лудост да закъснява и да се налага да дава обяснения.

— Време е да вървя. Помогни ми, Жерар! Не се опитвай да ме задържаш — извика тя през сълзи, когато той отново я прегърна. — Май не съм толкова силна, колкото си мислех. Сега ти си този, който трябва да прояви твърдост за двама!

Когато половин час по-късно седяха със сплетени ръце в каретата, която с всяка изминала минута ги приближаваше към раздялата, Жерар също почувства напора на сълзите. Разказвайки му за Джеймс, Морийн беше успяла да пробуди у него състрадание, подобно на нейното, и странно, той не изпитваше нито омраза, нито ревност към мъжа ѝ, макар че заради него трябваше да се раздели с любимата си. В училище Джеймс се беше държал като добър приятел, а това, че обичаше Морийн, не беше престъпление. Не го съдеше за дивата му ревност, защото и той самият смяташе, че няма по-страшно нещо от това, да си женен за жената, която обичаш и да знаеш, че сърцето ѝ принадлежи на друг. Слава Богу, Жерар не беше преживял такава драма. Двамата с Морийн си принадлежаха и той беше убеден, че любовта им ще е жива до гроб. Тези мисли му донесоха известно облекчение и той намери сили да целуне студените устни на Морийн за сбогом.

Жерар задържа известно време каретата, докато не видя да светва прозорец някъде на горния етаж, което означаваше, че Морийн е стигнала невредима до спалнята си. Вече нищо не го задържаше. Той постоя още малко, за да види как цялата къща се облива от светлината на утрото и как над комините се проточват тънки струйки дим. Край него мина мъж в грубо наметало на път за работа. Жена отвори някакъв прозорец и изтупа метла. Денят започваше. Кочияшът леко се прокашля и се поразмърда на мястото си, като пляскаше с ръце, за да се сгрее. Жерар се наведе от прозореца на каретата и му даде знак да потегля. Той не се обърна назад и с болка в сърцето се опита да насочи мислите си към предстоящото пътуване. Напразно, защото

разстоянието, което щеше да го отдели от жената, оставила завинаги образа си в сърцето му, го плашеше и отчайваше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

1806

— Сигурна ли сте, че искате да останете в стаята, мадам? — попита професорът. — Гледката не е приятна дори и за хора, привикнали към това.

Решението да се отреже кракът на Джеймс бе взето окончателно и повече не можеше да се отлага. Сякаш в унисон с трагичното събитие небето навън бе покрито с тъмни облаци, обещаващи сняг. В стаята на Джеймс гореше силен огън и всички лампи светеха, за да може лекарят да вижда по-добре.

— Мъжът ми желае да остана близо до него — отвърна глухо Морийн. — Не се безпокойте за мен, професор Шпигел, няма да ви създавам никакви главоболия.

Професорът се обърна. В погледа му се четеше уважение. Беше чувал, че на бойното поле няма по-храбри войници от англичаните. Сега навярно щеше да стане свидетел на непоколебимостта на техните жени.

Морийн обясни на професора, че парите не са проблем. Ето защо той беше повикал като асистент един свой колега. Беше решено да не се използва упойка, чак след операцията щяха да дадат на Джеймс болкоуспокояващи средства. Затова двама слуги застанаха откъм главата му да го държат здраво в момента, когато се реже кракът. В болниците, където професор Шпигел се занимаваше с най-разнообразни случаи, пациентите, на които не можеше да се разчита да проявят кураж по време на тежкото изпитание, биваха здраво завързвани за операционната маса. Това улесняваше много работата, но мъж като Джеймс Петигрю би сметнал това за непоносима обида.

В действителност Джеймс не проявяваше кой знае каква смелост. Той каза истината, когато заяви, че по-скоро би умрял, отколкото да остане сакат. Но Морийн настойчиво го умоляваше да превъзмогне тези отчаяни мисли заради нея и в крайна сметка той се съгласи на операцията с тайната надежда, че няма да я преживее. Сега, когато

моментът бе настъпил, той се вкопчи преbledнял в ръката на Морийн, търсейки опора в нейното спокойствие. Бе твърдо решен по време на операцията да не откъсва поглед от лицето ѝ, като вярваше, че в него ще намери сили да понесе мъжествено болката.

— Ако останеш при мен, няма да те изложам! — обеща той рано сутринта. Не бе и помислил дори как щеше да се чувства тя, наблюдавайки тази кървава и жестока картина.

Професор Шпигел се славеше като отличен специалист, високо ценен от колегите си. Беше известен с това, че прави ампутации за по-малко от минута, докато на един неопитен хирург му бяха необходими 10 минути за същото нещо. Лекарите свалиха фраковете и навиха ръкавите на ризите си. Сложиха си чисти бели памучни престилки. Морийн извърна глава, когато видя единия от мъжете да подрежда на страничната маса трион, дълъг нож, игли, копринени конци, памук и тампони. Всичко вече бе готово и професор Шпигел погледна часовника си.

— Ако сме готови, можем да започваме — каза той.

В стаята бяха влезли още няколко слуги; един стоеше в долния край на масата, готов да поеме отрязания крайник, друг държеше кофа и парцали в очакване да попиет кръвта по пода, за да не се подхлъзнат хирурзите в критичния момент, трети подаде на Джеймс чаша силно питие преди началото на изпитанието. Морийн стоеше до мъжа си и стискаше ръката му. Надяваше се, че окуражаващият израз на лицето ѝ ще му влее сили. Спомни си болката, която тя самата бе изпитала при раждането на Тамариск, и сърцето ѝ се сви от състрадание, защото въпреки че болката на Джеймс нямаше да бъде толкова продължителна, щеше да е многократно по-силна.

— Внимание! Не мърдайте! — нареди професорът.

Слугите хванаха здраво Джеймс, който се разтърси в конвулсии, когато ножът бързо и сигурно се заби в раздробеното му бедро. Пръстите му неистово се вкопчиха в ръката на Морийн и тя прехапа устни, когато през стиснатите му зъби се изтръгна страшен вик.

— Скоро всичко ще свърши! — прошепна тя. — Дръж се, Джеймс, още малко остава.

— Конци! — каза професор Шпигел на асистента си, който му подаде копринен конец. Хирургът умело завърза кръвоносните съдове, като остави дългите краища на конците да висят, за да могат да се

изтеглят, когато раната зарасне. Чула смразяващия звук на стържещия по костта трион, Морийн безмълвно се помоли Джеймс да загуби съзнание. Стенанията му кънтяха в главата ѝ. Със свободната си ръка тя постоянно попиваше избилите по лицето му капки пот. Устните му бяха посинели от болка. Най-после тя чу с облекчение гласа на лекаря.

— Готово, мадам!

Колегата му превързваше онова, което бе останало от крака на Джеймс. Професорът отиде към горния край на масата, погледна мъртвешки бледото лице на Джеймс и се усмихна окуражаващо на Морийн.

— Всичко мина добре, — успокой я той. — Съпругът ви е много силен човек, а и вие, мадам, проявихте голям кураж. Мисля, че можем да се поздравим — непосредствената опасност мина, но все пак ще пусна на мъжа ви кръв като предпазна мярка срещу инфекция. Оттам нататък всичко е въпрос на търпение, докато изчакаме раната да зарасне.

— Махнахте ли крака ми? — попита Джеймс с дрезгав глас. — Ужасно ме боли!

— Няма го! — отвърна меко професорът. — Нормално е дори и след ампутацията да продължавате да изпитвате болка. Ще ви дам успокоително и не след дълго ще се почувствате по-добре.

Когато всичко свърши и слугите почистиха стаята, Джеймс заспа. Морийн отведе двамата лекари долу в салона, където ги очакваха освежителни напитки. Тя самата не можа да поеме нищо, освен чаша горещо подсладено кафе. Лекарите обаче бяха в прекрасно настроение.

Морийн се върна в стаята и намери Джеймс замаян и блед като платно от загубата на кръв. Позна я, немощно повдигна ръка и хвана нейната.

— Не ме изоставяй! Имам нужда от теб!

— Не се страхувай, тук съм — отвърна Морийн.

Когато Джеймс затвори очи и потъна в полусън, мислите ѝ неволно се насочиха към Жерар, който бе предпочел да пътува на кон, вместо да се възползва от удобството на каретата, а това го излагаше на многобройните опасни изненади на зимата. Успокояваше я мисълта, че Наполеон контролира всички територии, през които Жерар трябва да мине, че за разлика от Дикън той ще избегне среща с неприятеля. Но всяко пътуване носеше своите рискове: разбойници, убийци,

наводнения. „Само ако можех да съм до него!“ — помисли си Морийн и спомените ѝ я отнесоха назад към пътуването им от Компьен до френския бряг. С тъга на сърцето тя се опита да намери утеха в мисълта за клетвата на Жерар да се върне при нея веднага след погребението на майка си. Но в действителност можеше да се надява да го види най-рано след няколко месеца. „Може би така е по-добре!“ — каза си тя.

Джеймс щеше да има нужда от цялото ѝ внимание и тя не можеше да го лиши от него. Беше ѝ казал, че не иска да живее. Нейната задача бе да го убеди, че бъдещето ще бъде по-добро от настоящето. Но през следващите седмици твърдото ѝ решение да се грижи за него бе подложено на тежко изпитание.

Четири дни след ампутацията Джеймс започна да се съвзема. Непрекъснато повтаряше, че вече не е пълноценен мъж и ще прояви разбиране, ако Морийн реши да го изостави. На петия ден професор Шпигел заяви, че Джеймс може да става от леглото. Отначало той отказваше да стори това, като се оправдаваше, че още не е достатъчно укрепнал. Морийн го заплаши, че ако продължава да упорства, ще го изложи пред слугите. В крайна сметка го вдигнаха от леглото и го настаниха за няколко часа в едно кресло край камината. На следния ден тя донесе чифт патерици и го насърчи да направи няколко колебливи стъпки из стаята. Колкото и кратко и изтощително да беше това движение, то оказа желаня ободряващ ефект върху Джеймс. Той разбра, че ще оздравее напълно след време и дори ще може да се движи самостоятелно. Духът му укрепна и когато на десетия ден след операцията професорът извади конците, той бе малко по-ведър. Шпигел каза, че вече не се нуждае от грижите му. Джеймс бе напълно здрав.

Пристигнаха писма от бащата на Морийн, от Клариса и Тамариск. Джеймс получи новини от сестра си Ан. В писмото си сър Джон съобщаваше за политическите събития и за смъртта на лорд Нелсън, а в дългото и подробно писмо на Клариса се говореше главно за Тамариск:

„Тамариск става все по-красива с всеки изминал ден. Толкова ми напомня за теб, Морийн, когато те видях за първи път. Кога беше това! Баща ти и аз бяхме много щастливи да получим писмото ти, от което научихме, че с Джеймс вече сте подредили къщата във Виена. Вярвам, че и двамата сте добре. Тамариск все разпитва кога ще я вземете при вас. Но баща ти смята, че в момента обстановката не е подходяща за пътуване. Моля се във Виена да си в безопасност и се успокоявам с мисълта, че край тебе са скъпият Джеймс и Дикън.“

Морийн не даде писмото на Джеймс, а му прочете само пасажите, свързани с Тамариск. Знаеше, че думите на Клариса за закрилата, която той може да ѝ осигури, ще му се отразят зле, независимо от привидното му спокойствие.

С възстановяването на здравето му се събудиха и физическите му желаниа. Морийн бе подготвена за това, тъй като нямаше причини Джеймс да не продължава да води пълноценен интимен живот. Тя вярваше, че е достатъчно силна, за да може да изиграе ролята на любяща съпруга, съзнавайки, че ако приеме нежностите му в леглото, това ще бъде от жизнено важно значение за него. Знаеше, че ако му откаже това внимание, той ще си помисли, че недъгът му я отвращава.

Но болезнената сцена, която се разигра същата нощ, не беше поради лошо изиграната от нея роля. Причината бе в неспособността на Джеймс да повярва, че е пълноценен мъж. Отново и отново той отчаяно се опитваше да докаже своята мъжественост. Морийн му шепнеше насърчителни слова в тъмнината, кълнеше се, че според професора с течение на времето Джеймс ще възстанови силите си, че загубата на крака по никакъв начин не може да се отрази върху мъжествеността му. Но неуспехът му бе пълен и той заплака от безсилие.

— Нека проявим търпение и да изчакаме — каза накрая Морийн, също измъчена и сломена от слабостта и отчаянието му. — Минали са само няколко месеца от операцията, Джеймс. Имаш нужда от още

малко време, за да се оправяш напълно. След седмица-две ще се почувстваш по-добре, повярвай ми, скъпи, в това няма съмнение!

Но въпреки че през следващите месеци той продължи отчаяните си опити, вече се бе убедил, че никога повече няма да може да притежава Морийн.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

1806 — 1807

На три дни път от Виена Жерар срещна група дезертъори от отряда на победените павлоградски гвардейци. Някои от войниците бяха ранени. Криеха се в една изоставена ферма не само от французите, но и от съюзниците си. Повечето австрийци не обичаха руснаците още преди Наполеон да разгроми съюзните армии. Мъжете бяха изплашени, разочаровани и гладни. Без офицер, който да ги ръководи по време на бягството от бойното поле, те не знаеха как да се доберат до отстъпващите си полкове. Вървяха на запад, мръсни и пияни, крадяха храна от стопанствата и тероризираха селяните.

Жерар се натъкна на тях във фермата, търсейки подслон от силната снежна буря, която го бе застигнала. Към гърлото му се насочиха дузина байонети. Докато войниците обсъждаха шумно дали да го убият или не, парите, часовникът и топлите му дрехи изчезнаха. Един от войниците на име Николай Курагин, по-интелигентен на вид от другарите си, се застъпи за живота му.

— Може и да ни будалка, че е виконт, но няма съмнение, че е от благородно потекло. А това го превръща в ценен заложник! Животът на един благородник и офицер от армията е скъп — заяви Курагин.

Намираха се на окупирана територия. Ако французите ги заловяха можеха да се откупят срещу живота на Жерар. Ако пък успееха да се доберат безпрепятствено до своята страна, залавянето на френски офицер и благородник можеше да смекчи наказанието, което ги очакваше за дезертъорство. Можеха, разбира се, да измислят някаква история: че са загубили връзка с полка си, докато са преследвали Жерар например. Най-после решиха, че засега ще го оставят жив. Без оръжие той не представляваше опасност за тях, а би могъл действително да се окаже полезен. Вниманието им бе насочено към много по-спешни неща — непреодолимата нужда от храна и топлина. Беше все още средата на зимата и суровите атмосферни условия се оказаха също техен враг. Често разглеждаха картата, отнета

от Жерар, докато накрая взеха решение да тръгнат на север, към Русия. Бяха единодушни в едно: че е крайно време да се приберат у дома.

Отначало Жерар не предприе нищо, защото смяташе, че и най-малкото предизвикателство от негова страна би накарало дори и трезвия войник да размисли и да го убие. Съзнаваше, че те все още са уплашени и объркани от разгрома. Знаеше, че нищо не би ги спряло да го промушат със собствената му шпага, но се надяваше, че някъде по безкрайния път към Русия все ще намери начин да се отскубне. Засега обаче го охраняваха зорко, като денонощно се редуваха. Ръцете му бяха здраво завързани отпред, а въжетото бе закачено за колана на придружаващия го войник. Разполагаха със слаби и изтощени коне, откраднати, разбира се, но поне не вървяха пеш. На Жерар разрешиха да язди собствения си чистокръвен жребец, купен във Виена. Войниците, повечето от които не се бяха качвали никога на кон, смятаха, че жребецът бе твърде буен, за да го използват сами.

Николай Курагин бе нещо като самозван водач. Той единствен знаеше малко френски и се радваше като дете на възможността да покаже познанията си. В продължение на дълги часове той яздеше редом с Жерар, разказвайки отново и отново ужасите от неотдавнашната битка при Аустерлиц. Николай беше необразован и грубоват, но не беше жесток. Държаха Жерар вързан ден и нощ, както му обясни Николай, само защото отказвал да даде честна дума, че няма да се опитва да бяга. Иначе към него се отнасяха като към един от тях. Не му разрешаваха да се бръсне, а само да се мие, когато се миеха и те, а това не се случваше твърде често. От време на време спираха до някоя ферма встрани от пътя и с насочен пистолет крадяха вино, храна и облекло от собствениците. Плячката се разпределяше поравно между всички.

Жерар нямаше възможност да избяга. Принудителното му закъснение постоянно го тревожеше, но дори и приятелски настроеният Николай не би му разрешил да се добере до умиращата си майка.

— Ако зависеше само от мен, щях да те пусна! — каза той съчувствено. — Но другите се страхуват от неизвестността, която ни очаква у нас. Ти си единственото доказателство, с което разполагаме, че не сме обикновени дезертъори. — Той се ухили цинично и добави: — А всъщност сме точно такива, но не искаме да си го признаем.

Беше средата на март, когато пресякоха границата на Русия. По външен вид Жерар вече не се отличаваше от придружителите си. Лицето му бе загрубяло и обрасло с брада, косата, ръцете и ноктите му бяха мръсни. На границата се оказа, че надеждите на дезертъорите са били напразни. Обясненията на Жерар, че е френски виконт и офицер от армията и че към него би трябвало да се отнасят като към военнопленник, предизвикаха смях. Избягалите войници отдавна му бяха взели униформата и документите и той нямаше как да докаже самоличността си. Дори и Николай не успя да убеди руснаците, че Жерар не е обикновен пленник. Те решиха, че е френски шпионин и се готвеха да изтръгнат от него признания с помощта на прикладите на пушките си. Въпреки че и собственото му положение беше несигурно, Николай побърза да се застъпи за Жерар, върху лицето на когото се стовари втори приклад. Какво е станало после, виконтът не помнеше. По-късно Николай му разказа, че и двамата са били бити до припадък. Останалите дезертъори бяха отведени от граничната охрана в намиращия се наблизо военен лагер. Той и Жерар бяха вързани и откарани в граждански затвор, за да бъдат съдени като шпиони. Преодолявайки болките от разместената си челюст и отеكلото от побоя лице, Жерар успя да проговори:

— А тебе защо те биха, Николай?

— Защото са невежи тъпаци! — отвърна Курагин.

— Защото се опита да ми помогнеш, нали? — настоя Жерар.

Николай се усмихна неловко.

— Няма да стоя и да гледам как шепа диваци бият до смърт невинен човек! — каза той. — Сега млъкни и ме остави да те измъкна оттук. Няма дълго да чакам, обещавам ти!

Но въпреки престорената си бодрост, той знаеше, че без документи няма почти никаква надежда да напуснат затвора живи.

Във Виена беше пролет. Морийн продължаваше да се грижи за Джеймс. Доволен от състоянието на пациента си, професор Шпигел заяви, че през юни биха могли да се завърнат в Англия. С помощта на барон Щерн Морийн направи постъпки за разрешение да пътуват през Франция. Властите проявиха разбиране към молбата ѝ. След победата си и след търговската блокада на острова срещу Наполеон бе сигурен,

че Англия вече няма да посмее да откаже предлагания мир. Затова френските власти във Виена не виждаха причини да откажат на англичанката разрешение за пътуване до родината. Те знаеха, че Морийн, бившата лейди Бар, има многобройни влиятелни приятели и връзки. Нищо не им костваше да и съдействат, а в бъдеще, когато страните им сключат мир, това можеше да се окаже много полезно. Към края на май всички необходими документи бяха изготвени и подписани.

Бяха изминали четири месеца, откакто Жерар бе тръгнал за Компьен. Дикън се завърна във Виена с новината, че виконтесата е починала двадесет и четири часа след неговото пристигане там и въпреки че той бе останал в Компьен още месец поради треската, която не му позволила да пътува, от Жерар нямало никаква вест. Всичко това ужасно тревожеше Морийн. Жерар сигурно е бил заловен по пътя. Безпокоеше се от неизвестността. Допускаше, че когато стигне в замъка и не завари майка си жива, той ще тръгне веднага обратно. Но дали ще дойде във Виена, или ще предположи, че след толкова време тя вече се е отправила с Джеймс за Англия? Морийн се луташе и не можеше да вземе решение; да тръгнат ли за Англия веднага щом Джеймс се почувства достатъчно укрепнал или да отложи пътуването до завръщането на Жерар? Най-последното й желание да види час по-скоро Тамариск, както и душевното състояние на Джеймс, който не можеше да свикне с живота на инвалид, я накараха да вземе решение. Надяваше се, че в нова обстановка и далеч от страната, в която се беше случило нещастиято, Джеймс ще възвърне спокойствието на духа си.

Най-сетне пристигнаха у дома във Финчкокс. Но за нейно голямо разочарование дългоочакваната промяна у Джеймс не настъпи. Единствено Тамариск, танцувайки напред-назад из библиотеката, където той бе избрал да се усамотява, успяваше да извика от време на време усмивката на лицето му. Иначе през повечето време той оставаше мрачен и затворен в себе си.

Морийн обичаше да седи под магнолията в градината на Оркид Хаус, далеч от жадния, тъжно замислен поглед на Джеймс. Вкъщи очите му я следяха навсякъде, молещи за любов и внимание, които тя се опитваше да му даде, но които постепенно се стопяваха поради тираничното му отношение към нея. Бяха му направили дървен крак,

но той непрестанно се оплакваше, че му причинявал болка. Изостави протезата и се доверяваше само на патериците, които обаче ограничаваха подвижността му. Предпочиташе да остава в креслото си през по-голямата част от деня, понякога четеше „Лондон Таймс“, но по-често не правеше нищо друго, освен да я наблюдава как се движи из стаите.

— Той няма дори желание да разговаря с мен! — оплака се Морийн на Клариса, която бе единственият човек, с когото споделяше терзанията си около Джеймс. — Просто седи и ме гледа, без да продума. Знам, че не бива да казвам това, но понякога имам чувството, че той е тъмничар, а аз съм негова затворничка, която само чака той да се обърне, за да избяга на свобода.

Долавяйки признаци на истерия в гласа на Морийн, Клариса я потупа успокоително по ръката:

— Болестта обикновено оказва странно влияние върху хората! Може би, когато Джеймс оздравее напълно, поведението му ще се оправи. Всъщност изминали са само девет месеца от ужасната операция, нали?

Морийн въздъхна.

— Изглежда, съдбата не ми е отредила да бъда щастлива. Ние с Жерар не можахме да споделим нито младостта си, нито дори следващите години. О, лельо Клари, само ако знаех къде е! Сигурна съм, че ако бе пристигнал в Компьен след отпътуването на Дикън, щеше да се задържи там само няколко дни, колкото да уреди формалностите след смъртта на виконтесата. Нещо лошо му се е случило, иначе досега щеше да е при мене, не се съмнявам в това! Всяка нощ се моля за него, но има дни, когато ме обзема страх, че вече никога няма да го видя.

Клариса погали ръката на Морийн.

— Някъде дълбоко в себе си ти щеше да почувстваш, ако той бе загинал — каза тя убедително. — Щом през повечето време вярваш, че е жив, значи е така. Има някаква магия, тайнство или както искаш го наречи, което свързва хората, които се обичат истински. Ти щеше да си сигурна в смъртта му, нещо повече — щеше да почувстваш самия момент на настъпване на злото.

Както винаги Клариса успя да утеши Морийн. Тя ѝ вдъхна увереност, която разсея част от напрежението ѝ.

— Разкажи ми сега за Дикън — подкани я Клариса. — Още ли не са определили с Роуз датата на сватбата?

— Навярно ще се оженият идната пролет — отвърна Морийн. — Чувствам се виновна за тези многобройни отлагания. Но ти познаваш Дикън, лельо Клари. Ако той си науми нещо, никой не може да го разубеди, а когато последния път разговарях с него за Роуз, той ми каза, че няма да мисли за сватба, докато животът ми не се уреди. Такава вярност е прекрасна, но това ми тежи на съвестта. Дикън два пъти пътува до Франция заради мен, за да събира информация за Жерар. През декември ще отиде за трети път. Казах му, че ако дотогава Жерар не се прибере вкъщи, ще трябва да се примирим с мисълта, че е мъртъв.

— Дикън е верен и честен слуга — каза Клариса.

Морийн се засмя.

— Дикън е силен като мечок, както го описва Тамариск. Тя го обича всеотдайно, също като мен, когато бях на нейната възраст.

Клариса едва се въздържа да не попита Морийн дали не съжالياва, че няма деца от брака си с Джеймс, но тактично замълча. Морийн бе загатнала, че бракът ѝ не е пълноценен, откакто Джеймс бе пострадал във Виена, а освен това Клариса вече знаеше за трудностите при раждането на Тамариск и за предупреждението на майка Сейл, че Морийн надали ще може да забременее отново.

Най-после Морийн се изправи неохотно и се приготви да тръгва.

— Ще трябва да те оставя — каза тя, — но ще те навестя отново другата седмица. Кажй на татко, че с Джеймс се надяваме в скоро време да ви видим у нас на вечеря.

Но следващото посещение у Клариса не беше по приятен повод. Джеймс беше болен.

Отначало смятаха, че само е понастинал и Морийн настоя той да пази леглото. Но когато видя, че температурата му се повишава и той започва да храчи кръв, тя веднага повика доктор Уилис, един от кралските лекари. Първоначално той не ѝ съобщи точната диагноза, но две седмици след първия преглед Морийн не издържа и поиска да узнае от какво страда мъжа ѝ. Лекарят направо ѝ каза, че Джеймс е болен от туберкулоза. Повикаха доктор Уорън за втора консултация, който потвърди диагнозата, но и двамата даваха слаба надежда за излекуване. Към края на годината положението на Джеймс се влоши.

Изпитваше безразличие към всичко, вслушваше се единствено в съветите на Морийн. Тя бе тази, която му поднасяше капки, когато го мъчеше кашлица, даваше му редовно лекарства за облекчаване на болките, миеше тялото му два пъти дневно с оцет и хладка вода, следеше дали се изпълняват нарежданията на лекаря. Непрестанно уверяваше Джеймс, че медицината познава случаи на излекуване от болестта, но въпреки това той като че ли чувстваше, че не му остава още много да живее. Морийн настървено се бореше за живота му, но по думите на лекаря най-големият им враг бе депресията, която всъщност не бе изоставяла Джеймс от времето на операцията. По настояване на сестра му Ан, отседнала отново във Финчкокс, за да помага на Морийн, двете с Клариса отведоха Джеймс в Хейстингс. По мнение на лекарите морският въздух щял да подейства благотворно на болните му дробове. Но депресията му се задълбочаваше и към Коледа те се завърнаха във Финчкокс. Тамариск, която винаги бе обичала Джеймс, се разстрои от вида му, защото той видимо бе отслабнал. Макар че майка ѝ полагаше усилия да я държи далеч от стаята на болния, Тамариск вече бе дочула приказките на слугите, че вторият ѝ баща скоро ще умре.

Една вечер, няколко дни преди осмия си рожден ден, Тамариск се вкопчи в майка си, когато тя се надвеси да я целуне за лека нощ.

— О, мамо, защо всичките ми татковци умират! — зариде тя. Изтощена от тревогите и безплодните усилия да помогне на Джеймс, Морийн не се сдържа и също заплака.

Най-напред умря бедният Джилбърт, чието име носеше Тамариск. Сега и Джеймс бе на път да напусне този свят. А дълбоко в сърцето ѝ се таеше страх, че и Жерар, истинският баща на детето, може също да е умрял. Като че ли някаква зла орис витаеше над най-близките ѝ хора.

— Чичо Джеймс сигурно скоро ще се оправи! — опита се тя да утеши Тамариск.

Но сутринта на Коледа, осем години след като Морийн бе родила Тамариск, Джеймс издъхна в леглото си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

1807

По време на траура Морийн се усамоти във Финчкокс, за да може да се съвземе от преживяното. Тя искрено скърбеше за съпруга си. Единствено Клариса знаеше, че Джеймс бе направил последната година от брака им непоносима поради вечното си самосъжаление. Ако бе успял да надвие униетието си, духът и здравето му биха могли да се закрепят, физическият му недъг се оказа твърде тежко бреме не само за самия него, но и за Морийн. Ан непрекъснато ѝ повтаряше, че никоя друга съпруга не би била по-всеотдайна, по-грижовна и по-любяща. Но Морийн съзнаваше, че последното определение не беше вярно. Тя никога не бе обичала мъжа си. Знаеше, че още дълго време няма да може да заличи от паметта си очите на Джеймс, изпълнени с очакване на нещо, което тя никога не би могла да му даде. Навярно у нея завинаги щеше да остане неопределено чувство на вина за смъртта му.

С характерната за децата променливост на чувствата Тамариск насочи любовта си към дядо си, сър Джон, който след смъртта на Джеймс посещаваше често Финчкокс. Като подрусваше малката върху коленете си, заровил брада в надиплената ѝ муселинена якичка, той шеговито се оплака:

— Защо Господ ме е наказал да бъда заобиколен само от глупави жени?

Тамариск дръпна бакенбардите му и отвърна през смях:

— Защото ни обичаш и не можеш без нас, дядо.

Той продължи да се шегува:

— Исках майка ти да ни роди силно и храбро момченце като младия господар Лейд. Сега край нас щеше да има един юнак, който да пришпорва понито си като истински ездач.

Тамариск дръпна ръкава на избелелия му кафяв костюм, с който той почти не се разделяше:

— А знаеш ли, че аз скачам по-високо от Хари, дядо? Ела да поюздим заедно и ще ти покажа, че съм смела като момче.

Като се преструваше, че не вярва, сър Джон се преоблече в костюма си за езда и придружи Морийн и развълнуваното момиченце до малката алея за надбягване, направена специално за детето под вещото ръководство на Дикън.

— Тя наистина е твоя дъщеря! — каза сър Джон на Морийн, докато наблюдаваха как Тамариск безстрашно пришпорва понито и го кара да скача високо.

Морийн знаеше, че е разочаровала баща си, като не го е дарила с внуци по време на краткия си брак с Джеймс, въпреки че той никога не бе споменавал и дума за това. Тя пък от своя страна беше доволна, че нямаше деца от втория си мъж, и ужасно ѝ се искаше да забрави потискащите години, прекарани с Джеймс. Кълнеше се никога повече да не мисли за брак, защото сега си даваше сметка, че това изисква от нея много повече, отколкото тя е в състояние да даде. В сърцето ѝ нямаше любов за друг мъж, освен за Жерар. И Джилбърт и Джеймс преди сватбата твърдяха, че не настояват и тя да ги обича, но после всеки от тях по свой начин я бе накарал да се чувства виновна, защото не е могла да му посвети сърцето си.

Морийн обаче не остана дълго време без поклонници. На двадесет и седем години тя бе много по-красива, отколкото на седемнадесет. Всичко преживяно се бе отпечатало върху лицето ѝ и сега по него се четяха едновременно тъга, воля и решителност. В живия ѝ поглед все още имаше огън и страст, в леките трапчинки около устата трепкаше закачливост, но всичко това се проявяваше все по-рядко и мъжете, които я заглеждаха, изпитваха желание да проникнат до дълбоката ѝ същност, скрита зад външната маска; да се доберат до неразгадаемите дебри на характера на тази очарователна жена. Имаха амбицията да пречупят гордия ѝ дух, да я подчинят на волята си.

През лятото на 1807 година репутацията на някогашната „диамантена лейди Бар“ коренно се промени. Докато преди сватбата си с Джеймс Морийн бе известна с това, че приема в леглото си много мъже, без да изпитва обич към нито един от тях, сега вече се знаеше, че е приятелски настроена към мнозина, но не допусна никого до леглото си.

Баронеса Фон Еберхард нае къща в Брайтълмстоун и покани Морийн и Тамариск да прекарат там целия август. Престарелият барон се бе оттеглил от всякакви обществени прояви и остана в Лондон, така че Лиза бе щастлива в компанията на Морийн. Сър Джон отведе Клариса в Шотландия, където бе поканен на лов за яребици. Така Морийн, Тамариск и Лиза бяха свободни да се забавляват, както намерят за добре. Винаги веселата и общителна Лиза имаше много приятели в двора, повечето от които сега бяха в Брайтълмстоун в очакване на празненствата по случай рождения ден на принца. Скоро всички научиха за присъствието на Морийн и започнаха да я одумват. Бе се откъснала от обществото в продължение на няколко години и сега познатите ѝ се питаха какъв ще бъде животът ѝ оттук нататък. Дали ще да остане вярна на паметта на починалия си съпруг? Изглежда, Джеймс доста ѝ е повлиял и след сватбата е успял да овладее необуздания ѝ нрав. Чудеха се дали Морийн ще запази новоизградения си образ, или ще се върне към предишните си навици и отново ще скандализира обществото с високопоставените си и разнообразни по сан любовници. Никой не вярваше, че приятелството с баронесата ще възпре Морийн от лудориите ѝ.

Но въпреки че в големия дом често идваха мъже, откъм помещенията за слугите не се носеха никакви клюки. Сред постоянните гости беше и Джон Уилиамс Уорд. Три години по-млад от Морийн, той вече бе член на Парламента. Беше малко стеснителен и странен, но се отличаваше с ум и образование. Още след първия един час, прекаран в компанията на Морийн Джон Уорд се почувства за пленен от красотата ѝ и от бързината на ума ѝ. След две седмици той вече се отбиваше всеки ден, а не след дълго ѝ се обясни в любов. И на двамата им беше приятно да са заедно, но интересът на Морийн бе чисто платонически. Тя любезно и внимателно му даде да разбере, че от смъртта на Джеймс не е изминала и година и че изобщо няма намерение да се омъжва отново, като при това остави у него впечатлението, че е обичала мъжа си безгранично и никога не би го заменила с друг.

Въпреки това Уорд не се предаде и продължи да я посещава. След като преодоля стеснителността си, той се оказа забавен, но понякога и твърде язвителен събеседник. Обичаше да клюкарства, особено по отношение на кралското семейство. Спомена ѝ, че принцът

„страда от копнеж“ по неотзивчивата хладна лейди Хертфорд, така че когато я представиха на въпросната дама по време на гостуването на семейство Хертфорд в резиденцията на принца, Морийн бе силно заинтригувана.

По-късно Морийн сподели с Лиза, че Изабел Хертфорд е красива и силна жена. Макар да наближаваше петдесетте, поведението ѝ бе надменно и сурово. Тя продължаваше упорито да отхвърля ухажванията на принца очевидно с единствената цел да разпали още повече и без това силната му страст към нея.

— Е, не чак толкова силна — отбеляза закачливо и многозначително баронесата. — Но принцът наистина винаги се е увличал по по-възрастни жени. Знаеш ли, че лейди Хертфорд отдавна е станала баба?

От последното посещение на Морийн резиденцията много се бе променила. Бе направена китайска галерия, в която бяха изложени красиви гоблени. Принцът лично я разведе навсякъде, като с гордост ѝ показваше ориенталските порцелани и мебели, бамбуковите канапета и лакираните скринове, оръжията и антикварните ценности, плоскодънните лодки и пагодите от слонова кост, фенерите и униформите — всичко това пренесено тук от Карлтън Хаус. Заведе Морийн навън да ѝ покаже новите обори и манежа, построени по индийски образец. Под огромния централен купол имаше конюшня за петдесет и четири коня, както и жилищни помещения за конярите. Той обясни на Морийн, че работата е позамяряла поради невъзможността да получат достатъчно големи греди за купола, което се дължало на френската блокада на континенталните пристанища.

— Освен това — добави той унило, — търговците от Брайтълмстоун си искат парите, а аз не съм в състояние да им платя. Но все пак се надявам догодина да го завършим.

Доволен, че в нейно лице е открил ентузиазирани слушател, принцът ѝ показа проектите на Хъмфри Рептън за индийски павилион, които той намираще чудесни.

Промени имаше навсякъде из Брайтълмстоун. Морийн, баронесата и Тамариск се разхождаха всеки следобед на чист въздух и се възхищаваха на многото нови къщи. Понякога при разходките ги придружаваше племенникът на барона, хубав и забавен мъж към четиридесетте на име Томас Крийви, който, подобно на Джон Уорд, бе

член на Парламента и чест гост в резиденцията. Той също бе увлечен по Морийн и двамата се надпреварваха да ѝ изпращат цветя и да правят на доста закръглената вече Лиза комплименти, опитвайки се да я спечелят за съюзник.

Баронесата и Морийн весело се смееха на напразните усилия на ухажорите. Лиза бе много романтична и любовните интриги винаги ѝ доставяха огромно удоволствие. Тя обичаше Морийн и съвсем не приемаше като трагедия факта, че още преди да навърши тридесет години младата жена бе овдовяла два пъти. Лиза бе прекалено добронамерена, за да ревнува от красотата на Морийн, която привличаше мъжете като магнит. Бе дори разочарована, че Морийн не насърчава поне малко поклонниците си, а запазва чисто приятелски отношения с двамата мъже.

— Нито един от тях ли не ти харесва, скъпа? — запита Лиза, когато пристигна поредната кошница с цветя.

— Харесвам и двамата — отвърна през смях Морийн. — Джон е по-сериозният и разбира се, по-интелигентният. А Томас е забавен. Не си ли забелязала, че когато сме с него, се смеем много повече, отколкото когато сме с Джон?

Но на шествието, с което започнаха празненствата по случай кралския рожден ден, Томас бе в свитата на принца и двете жени с детето се озоваха само в компанията на Джон Уорд. Тамариск бе силно развълнувана и крещеше, за да надвика камбанния звън, топовните салюти и градския оркестър, който свиреше с все сила.

Дълъг низ от карети се виеше покрай пътя на Уайт Хок Хил. Оттам гостите щяха да наблюдават шествието. Лиза предвидливо бе наредила на слугите да вземат суха храна.

Уелският принц се открояваше в украсената си с галони хусарска униформа, пристегнатата в талията с колан, на който искреше диамантена тока. Пълното му лице грееше в усмивка. Астраганената му шапка бе дръзко накривена на една страна.

След като шествието свърши, се прибраха вкъщи. Тамариск получи специална награда — разрешение да наблюдава как Роуз помага на майка ѝ да се облече за бала. Когато тази дълга процедура най-после приключи, детето затаи дъх от възхищение. Морийн изглеждаше като приказна фея в бялата си сатенена рокля с тежка

златиста бродерия, която проблясваше в светлината на свещите върху тоалетката. Дългият ѝ шлейф бе обточен с изумруденозелено кадифе.

Морийн се усмихна на Тамариск, завъртя се пред нея и каза:

— Не знам как ще се справя с реверанса пред Негово кралско височество. Винаги съм изпитвала ужас, че в тържествени моменти като този ще се спъна, а красивата ми диадема ще се търкулне в краката на принца!

— О, мамо! Това наистина би било ужасно! — възкликна Тамариск. — Но няма да се случи, не и на моята красива и умна мамичка! Сигурна съм, че ти ще си най-красивата дама на бала!

— Благодаря ти, миличко. Дано да си права! Сега върви и пожелай на баронесата лека нощ, а после — право в леглото! Вече е късно и утре, ако си изморена и недоспала, няма да можеш да чуеш онова, което ще имам да ти приказвам.

На бала присъстваха над петстотин знатни гости, които седяха край огромната, отрупана с цветя маса и се наслаждаваха на приказните деликатеси. Уелският принц изглеждаше великолепно в костюма си на тъмнозелени и тъмnochрвени райета. Сребрилата му жилетка беше богато извезана с цветна коприна и скъпоценни камъни. Почетни гости на празненството бяха членовете на френската кралска фамилия, които живееха в изгнание. По-маловажните гости бяха настанени в далечния край на масата, а други като Морийн и баронесата, бяха насочени към масата в градината.

— Знам, че не е редно да мисля за това сега — каза тихо Морийн на кавалера си, — но в такива момента винаги си спомням, че има хора, които живеят в мизерия.

— Ах, да, бедните! — съгласи се Джон Уорд не без състрадание в гласа. — Откакто въведоха хлебните закони, хиляди хора гладуват.

— Страдат дребните собственици и ратаите във фермите, докато едрите земевладелци благоденстват — продължи Морийн.

— Не забравяйте многобройните нещастници на север и в централните райони. Там дори жените и децата работят в мините, леярните и новите фабрики срещу мизерна надница, а понякога и при ужасни условия — напомни Джон.

Морийн каза меко:

— Радвам се, че и вие проявявате състрадание към тези хора.

— Всичко, от което се интересувате, интересува и мен! — отвърна сериозно той.

Когато угощението най-после приключи, дамите се оттеглиха да оправят тоалетите си преди началото на танците в балната зала. Баронесата се усмихна заговорнически на Морийн:

— Младият Джон Уорд е лудо влюбен! Мисля, че още тази вечер ще ти направи предложение, Морийн. Смяташ ли, че би могла да го приемеш?

Морийн поклати глава:

— Никога! — каза твърдо тя. — Никога няма да се омъжа отново, баронесо!

Лиза сви закръглените си рамене.

— Може би за теб наистина така ще е по-добре. Ти не се нуждаеш от съпруг, който да те издържа, а обожатели никога няма да ти липсват!

Томас Крийви не бе единственият съперник на Джон Уорд при танците. Тези, които бяха дошли на бала без дама и можеха да си позволят да реят поглед из залата, се надпреварваха да канят Морийн. Тя танцуваше с всеки поред, без да взема на сериозно нито един от тях.

Баронесата също имаше много кавалери. Топлината от хилядите свещи правеше обстановката неприятно душна и въпреки че непрестанно си вееше с ветрилото от слонова кост, пълничката Лиза обилно се потеше. Всеки път, когато преминаваше край Морийн в ръцете на някой млад хусар, тя й махваше весело за поздрав.

Когато Морийн се мушна изтощена в леглото си и дръпна завесите, беше четири часът сутринта. Стори й се, че в стаята не достига въздух, затова стана и отвори широко прозореца. Откъм морето подухваше хладен и свеж бриз. Беше пълнолуние и Морийн стоеше, загледана в огромното сребристо небесно тяло, а мислите й се връщаха отново към Жерар. Вече почти не се надяваше, че е жив. Последното посещение на Дикън в Компьен се оказа безрезултатно. Жюл, който сега живеел в една къщичка в имението, не бил чувал нищо за младия си господар.

Но когато уморено се върна в леглото, Морийн усети с облекчение, че някъде дълбоко в нея се таи увереност: Жерар е жив и може би дори в този миг също гледа луната и си мисли за нея! Внезапно долови леки стъпки на площадката пред стаята си. Видя как

дръжката бавно се завъртя и вратата се отвори с проскърцване. Бързо си спомни за малкия пистолет в чекмеджето на нощното шкафче. След случая с барон Фон Готфрид тя не се разделяше с него. Но когато посегна да го вземе, една малка бяла фигурка се приближи в тъмнината към леглото ѝ и тя с радост разпозна Тамариск. Детето крадешком се покатери на леглото и протегна ръчичка към лицето на майка си.

— Мамо, будна ли си? — прошепна то.

Морийн се усмихна в тъмното.

— Спя дълбоко и сънувам, че Тамариск е дошла на нощно посещение!

Чу доволния смях на дъщеря си и малкото топло телце се плъзна в леглото до нея.

— Не мога да заспя и се чувствам самотна! — обясни Тамариск.

— Как успя да се измъкнеш и да слезеш долу? — попита Морийн. Детската стая се намираше на горния етаж и до нея беше стаята на гувернантката.

— Мис Пейн спи. Тя хърка като змея от приказките, мамо! Изобщо не ме усети, макар че минах на пръсти точно до главата ѝ! — Тамариск напипа ръката на майка си и се затресе в приглушен смях.

— Мис Пейн много ще се разсърди, ако разбере — отвърна Морийн.

— Но ти няма да ѝ кажеш, нали? — Детето замълча за миг, а после помоли: — Мамо, разкажи ми нещо за себе си, когато си била малко момиченце като мен.

— За Дикън и за фермата ли? — попита Морийн, тъй като Тамариск винаги бе обичала фермата Оулет и семейство Сейл.

Тамариск поклати глава.

— Не, мамо! Разкажи ми за младия французин, който е яздил бялата кобила на име Коломб, за благородника, когото си обичала като момиче, но който е заминал и никога вече не се е върнал.

Сърцето на Морийн лудо заби.

— Няма кой знае какво за разказване! — отвърна тя сподавено, понеже заседналата на гърлото ѝ буца не ѝ позволяваше да говори.

— О, не, мамо, има! — настоя Тамариск. — Дикън каза, че имал красиви тъмни къдрици и кафяви очи като кестени. Дикън каза също, че яздел великолепно. Роуз пък каза, че той бил най-красивият млад

мъж, когото някога е виждала. Как искам да съм била родена, за да съм го видяла и аз! ... Дикън каза, че си щяла да се омъжиш за него, когато се върнел в Англия, но тъй като останал да се бие във войната, ти си приела предложението на татко.

— Вярно е! Така станах лейди Бар и затова твоето име е Тамариск Бар.

— Дикън ми разказа още, че си отишла във Франция по време на революцията, за да го намериш. Зная, че името на този благородник е Жерар. Зная още, че си проявила голяма смелост, когато си спасила Дикън от вълците.

— Тоя Дикън май много се е разприказвал! — престори се на сърдита Морийн, но в същото време изпита странна радост да чуе името на Жерар от устата на дъщеря му.

— Приказваме си с него, докато яздим! Мога ли да ти разкрия една тайна, мамо?

— Когато споделиш нещо с някого, то престава да бъде тайна!

— Да, но ако ти го кажа само на тебе, това всъщност не е истинско издаване! — със странна детска логика възрази Тамариск. — Обещах на виконтесата да не казвам на никого за подаръка, който получих от нея, но съм убедена, че мога да направя изключение за тебе. Тя те обичаше толкова много!

— И аз я обичах! — тихо каза Морийн.

— Ако искаш да знаеш, тя е майката на Жерар! — уведоми я Тамариск. — Разказа ми много истории за това, което е правил като малък. Виж, мамо, виж какво ми подари!

Тамариск притисна нещо към дланта ѝ. Морийн се изправи, запали свещта и видя в ръката си малък златен медальон с форма на сърце. Още преди да отвори капачето, знаеше, че ще види вътре миниатюра с образа на Жерар.

— Виждаш ли колко красив е бил като дете! — извика възторжено Тамариск, която надничаше през рамото ѝ. — Според мене е много по-хубав от малкия Томас!

— Тамариск, как може да притежаваш това нещо от толкова време и да не ми кажеш! — прошепна Морийн.

— Исках да ти го покажа, но не бях сигурна дали виконтесата няма да се разсърди! — обясни малката. — Снощи лежах будна до

късно и след като размислих добре, реших, че няма да има нищо против. Сбъркала ли съм, мамо?

— Не, миличко! — каза Морийн и духна свещта, за да скрие от детето сълзите си. — Трябва винаги да го пазиш добре, защото според мене виконтесата ти е подарила най-голямата си скъпоценност.

— Зная, мамо... — със сънен глас отговори Тамариск. — Ти самата пазиш толкова грижливо медальона, в който съм нарисувана аз...

Морийн нежно отстрани златните къдрици от челото на спящото дете. Спомни си с болезнена яснота как за миг ѝ се бе сторило, че пред нея се открехва вратата на рая, когато онази зимна вечер във Виена срещна Жерар и му показва лика на тяхното дете.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

1807 — 1808

Фридрих Вилхелм, кралят на Прусия, беше меланхоличен и непостоянен човек. През трите години на войната той се съюзяваше ту с едната, ту с другата от враждуващите страни. Най-после през лятото на 1806 година сключи съюз с коалицията, в която влизаха Англия, Саксония, Русия и Швеция, и даде на Наполеон ултиматум да изведе войските си от територията на Рейнската конфедерация, като го заплаши с война.

Само за шест дни Бонапарт унищожи пруската армия. След победоносните битки при Йена и Ауерщат той подгони руснаците и ги разгроми при Фридланд. Цар Александър бе принуден да сключи унизителен мир и през юли 1807 година бе подписан Тилзитският договор.

По силата на този договор Жерар бе освободен заедно с другите пленници от затвора, където бе прекарал почти една година. Николай Курагин, който бе участвал в залавянето му, го спаси от сигурна смърт. Отраснал в мизерия, Николай от ранна възраст се бе научил да се бори за живота си и това бе добре дошло, защото иначе никой от престъпните типове в килията не би се поколебал да убие Жерар за коричка от клисавия окалян хляб, който им подхвърляха.

Затворът бе претъпкан с крадци, убийци, просяци. Имаше и невинни като Жерар. Повечето бяха затворени без присъда, нямаха право на посещения и писма. Светът бе забравил за тях. Много често извеждаха част от най-закоравелите престъпници и ги екзекутираха без съд и присъда в двора на затвора, за да освободят място за нови затворници.

Жерар устоя на негодите на зимата и дългото пътуване към Русия, но само две седмици след като влезе в затвора, се разболя от треска, причинена от замърсената воняща вода, която им даваха да пият. Николай, който изпитваше симпатия и уважение към младия френски виконт, доброволно се самоназначи за негов защитник и

болногледач. Едрата му мускулеста фигура и самоувереността му скоро вдъхнаха респект у съкилийниците им. Те бързо разбраха, че ще е по-добре да не закачат двамата новодошли. Николай бе извънредно силен, можеше с една ръка да извие врата на всеки, а и държанието му подсказваше, че като нищо ще го направи, ако бъде принуден.

Само след няколко седмици всички признаваха авторитета му. Цялата тази окаяна сбирщина се страхуваше от него и безпрекословно му се подчиняваше. Дори тъмничарите се държаха по-добре с него и не смееха да го удрят и ритат, както правеха с другите, когато почнеха да им досаждат с молбите си за повече храна.

Един от пазачите, по-разбран, пък и по-умен от другите, се поддаде на влиянието на тази силна личност и дори повярва на историята за Жерар. Когато всички мислеха, че Жерар умира, Николай успя чрез заплахи да издейства от него допълнителни дажби храна.

— Не разбираш ли, че той е аристократ, идиот такъв! — развика се Николай, без да го е грижа, че не проявява нужното уважение към тъмничаря. — Не си ли чувал, че тия хора имат роднини във всички страни? Слушай какво ти казвам, този тук има в Петербург чичо, дете е приближен на великия княз, а самият той е женен за дъщерята на принца на Неапол. Да не мислиш, че ще ви погалят по главите, като разберат, че сте го оставили да умре? Виконтът се нуждае от лекарства, одеяла и топла супа. Ако му осигуриш тия работи, дори и да умре, ще мога да кажа на високоблагородните му роднини, че ти, Лев Петровски, си направил всичко, което е зависело от тебе!...

Полека-лека той успя да убеди тъмничаря, че е по-добре за него да рискува и тайно да внесе в килията онова, от което се нуждаеше болният. Увери го, че допълнителната дажба няма да предизвика размирици сред другите затворници. Той бдеше неотклонно над трескавия Жерар, наливаше с лъжица топла супа в устата му. С един удар просваше на заледения под всеки, който се приближеше до него. Въпреки че гладът измъчваше и него, не се докосна до храната, която носеше тъмничарят. Пазеше я, доколкото можеше, и насила караше болния да яде.

Когато най-после Жерар започна да оздравява, знаеше, че дължи живота си на Николай.

— Ако някога се измъкнем оттук, ще намеря начин да ти се отблагодаря — обеща той.

— Не бой се, ще се измъкнем! — изръмжа в отговор руснакът.

— Колкото до отплатата, ако наистина мислиш, че я заслужавам, вземи ме за твой слуга. Обещавам да ти бъда верен. До гуша ми дойде този войниклък. Хубаво ще е да служа на човек като тебе.

Жерар бе едновременно изненадан и благодарен. Увери Николай, че ако някога се измъкнат, непременно ще го вземе на служба при себе си. Преди това обаче трябваше да намерят начин да излязат на свобода.

Успяха да подкупят тъмничаря едва след няколко месеца. Лев Петровски даде ухо на заплахите и обещанията за богато възнаграждение и им намери мастило и хартия. Беше му интересно да види с очите си как Жерар пише, защото самият той бе неграмотен. Поиска да знае до кого е писмото.

— До френския посланик — отговори Жерар.

Лев Петровски се изплю на пода и му върна писмото.

— Не знаете ли, че войната с Наполеон още не е свършила? Ако предам писмото на французин, ще ме обесят като шпионин!

Жерар бе зажаднял за новини през трите месеца, прекарани в затвора, и го отрупа с въпроси. Човекът не знаеше почти нищо за онова, което става по света, но все пак му съобщи, че след поражението кралят на Прусия потърсил убежище в Русия, а Наполеон възкачил брат си Жозеф на престола на Неапол и Сицилия.

Сега императорът гледал към Турция, руснаците трупали огромни сили на границата на Украйна.

— Ще стои на прага, но няма да посмее повече да стъпи на наша територия! — хвалеше се Лев. — Колкото до това — и той презрително посочи с глава писмото, — със същия успех можете да го пратите на луната!

Той им остави перото и мастилото, но тъй като не разполагаха с повече хартия, Жерар не можа да напише друго писмо. Лев Петровски за нищо на света не искаше да поеме толкова голям риск.

Използваха мастилото, за да отбелязват на стената с чертички изминаващите дни. А те се точеха бавно. Жерар възстановяваше силите си и постепенно спечели авторитет сред затворниците. Малко по малко успя да ги накара да се държат по-човешки един към друг. Поизчистиха килията, доколкото това бе възможно без вода. Започнаха война с плъховете и другите паразити, като всеки ден този, който бе унищожил най-много от тях, получаваше паница супа и допълнително

парче хляб. Часовете за раздаване на храна вече не бяха жестоки битки, при които силните вземаха дажбата на по-слабите. Жерар и Николай контролираха раздаването на храната и скоро затворниците престанаха да роптаят срещу това, защото виждаха, че се дели по равно, повече храна получаваха само болните. Отнасяха се с уважение към мъртъвците и въпреки че както и по-рано жалките им вещи се разпределяха между затворниците, поне не сваляха кръстчетата от вратовете им.

Жерар искаше да ги спаси от ужасната монотонност на окаяното им съществуване и им разказваше разни истории. Вече знаеше руски и се опитваше да научи съкилийниците си на някои френски и английски думи. С писането и четенето не постигна успех, нито имаше книги, нито имаше на какво да пишат. Календарът се водеше редовно и това им позволяваше да спазват всички църковни празници. Кой каквато молитва знаеше, я казваше.

Скоро всички в затвора заговориха за френския пленник и за чудотворното му въздействие върху другарите му по съдба. Слуховете стигнаха до ушите на губернатора, любопитството му се събуди. Тъй като предпочиташе да се ограничава само с писането на безкрайни бюрократични преписки и бягаше като дявол от тамян от неприятната миризма в килиите, той нареди да доведат Жерар при него.

Когато Лев Петровски каза на Жерар да се приведе в малко по-приличен вид за срещата, Николай изпадна в буен възторг.

— Сега ще можеш да му обясниш кой си и още довечера ще бъдем свободни!

Жерар огледа дрипите, в които беше облечен, попипа сплъстените си коси и брада и възрази унило:

— В този вид надали ще успея да го убедя, че съм виконт.

Опасенията му се оправдаха. Губернаторът, армейски полковник в оставка, който бе лишен от всякакво въображение за всичко извън военното дело, го огледа с недоверие. Все пак поиска да чуе разказа му и остана поразен от изискания френски на Жерар. Веднага реши, че той не е войник, а шпионин.

— Докарали са ви в този затвор, облечен като селянин — подозрително каза той. — Ако сте войник, къде е униформата ви?

Жерар търпеливо му разказа прежеждията си, откакто бе напуснал Виена. Споменаването на австрийската столица накара

полковника да си спомни за позорното поражение на руснаците. В онази битка той бе загубил един от синовете си.

— Вашата история ми звучи твърде невероятно! Всеки руснак воин, който държи на честта си, щеше да ви убие на място! Смърт на французите, така са ме учили мене!

На Жерар вече не му се вярваше, че тази среща ще завърши благоприятно. Вместо да го пуснат на свобода, можеха да го разстрелят, и то веднага.

— Но ако страната ви не се намира в състояние на война с Франция, мосю, вие много лесно бихте могли да установите, че аз наистина съм виконт Дьо Вал и имам чин капитан в нашата армия — отвърна той с достойнство.

— Говорите така, защото не знаете нищо за последните събития — рязко каза полковникът. — След поражението при Фридланд между страните е сключено примирие. Царят и вашият император са на път да подпишат мирен договор в Тилсит.

В сърцето на Жерар трепна надежда.

— В такъв случай моля покорно да предприемете необходимите стъпки, за да установите моята самоличност. Може да остана тук и до края на живота си, но какво ще ви донесе това? А ако изляза на свобода, щом като войната наистина е свършила, знайте, че семейството ми е много влиятелно. Давам ви думата си на благородник, че всичко, което направите за мене, няма да остане незабелязано.

За своя радост той усети, че деликатният намек за възнаграждение накара полковника веднага да промени отношението си.

— Нищо няма да ви струва — добави бързо Жерар — да направите запитвания в съответните институции. Уверявам ви, че когато бъда освободен, ще получите немалки изгоди.

Това обещание звучеше примамливо. Полковникът съвсем не беше богат човек, а през войната имененията на съпругата му в Прусия бяха жестоко опустошени. Да, французинът беше прав, наистина не беше трудно да се направи нужната справка за един затворник. Въпреки това той каза сдържано:

— Ще видя какво мога да сторя.

В килията Жерар завари Николай потънал в радостни мечти. Оказа се обаче, че трябва да чакат още цял месец, защото съобщението от Петербург пристигна едва в средата на лятото. Когато Лев Петровски влезе и каза, че щели да го освободят, Жерар бе загубил вече всякаква надежда.

При втората им среща полковникът направо се разтопи от любезност. Заведе го в собствената си квартира и му даде възможност да се изкъпе и избърсне. Предложи му дори един от своите костюми.

Когато Жерар настоя да бъде освободен и Николай, за да може да пътува с прислуга, както подобава на титлата му, полковникът веднага се съгласи.

— Но, разбира се, драги виконте! — каза той с мазен глас. Държанието му беше станало отвратително раболепно, откакто разбра, че затворникът е истински аристократ. Извиняваше се безспирно за щяло и нещяло, даде на Жерар кесия с достатъчно злато, за да си купи кон и да посрещне разходите си по време на пътуването.

— Ако желаете, още сега можете да се завърнете във Франция.

Жерар подписа разписката за освобождаването си с горчива усмивка.

— Обещах ви да бъдете възнаграден, ако получа свободата си. Засега мога само да ви благодаря за гостоприемството, полковник, макар че съм потресен от отвратителните условия в поверения ви затвор. Престъпниците, дори главорезите и обирджиите, също са хора, ако позволите да отбележа. У дома, във Франция, не се отнасяме така лошо дори с говедата!

Лицето на полковника почервения от гняв.

— Във всеки случай не руснаците са измислили варварската практика да гилотинират аристократите. Ако при пристигането си бяхте представили документ, който да удостоверява самоличността ви, нямаше да ви сполети такава тежка участ!

Жерар видя, че е напълно безсмислено да продължава този спор. Все пак домакинът му бе направил всичко, за да уреди излизането му от затвора. Сега, когато вече се намираще на свобода, Жерар нямаше търпение час по-скоро да потегли за дома.

Николай Курагин посрещна вестта за освобождаването си с учудващо спокойствие.

— Знаех си аз, че така ще стане! — каза той, когато двамата с Жерар се отправиха към най-близката странноприемница, за да купят коне. — Още щом ви зърнах, разбрах, че съдбата ми ще е свързана някак си с вашата — добави Николай, изведнъж преминал на „вие“, и се усмихна топло на господаря, който сам си бе избрал. — Е, работите не се развиха точно както си ги мислех, но не съжалявам, нищо че бяхме принудени да прекараме година и половина в тази воняща дупка!

— Аз трябваше да платя твърде висока цена — отвърна Жерар. — Майка ми сигурно вече не е между живите, но въпреки това искам да се върна във Франция. Ще минем през Виена, може би там все още живее една моя много скъпа приятелка. Надявам се да я намеря!

Николай изгледа косо господаря си и попита хитро:

— Това да не е дамата, чието име шепнехте, докато лежахте болен и беряхте душа? Знам, че нямам право да питам, но се надявам, че все още гледате на мене като на приятел.

— Нима може да бъде иначе? — искрено се учуди Жерар. — Николай Курагин, та ти ми спаси живота!

Въпреки че бяха прекарвали толкова време заедно в затвора, Николай не знаеше почти нищо за личния живот на Жерар. Истински се изненада, като научи, че младата му жена живее изолирано в един манастир до Компьен и страда от душевно разстройство, причинено от раждането. Жерар все още не знаеше, че принц и принцеса Монтеджиачинто отдавна са прибрали дъщеря си от Франция и са я отвели в Неапол.

Писано му бе да преживее още три големи разочарования — Морийн и Джеймс се бяха завърнали в Англия преди година, майка му бе починала малко преди това, а бедният Жюл не бе намерил сили да я надживее.

Замъкът Буланкур бе заключен, със спуснати капаци на прозорците. Прислужниците отдавна се бяха пръснали. Градинарят, който бе останал в малката къща и се грижеше за имота, не можа да съобщи на Жерар почти нищо. Глуповатият селянин едва след много усилия успя да разбере кой всъщност стои пред него, но така или иначе не знаеше какво е станало с Фаустина.

С натезало сърце Жерар се отправи към Компьен. От игуменката на манастира „Сен Жермен“ научи за съдбата на жена си.

— Малко след смъртта на непрежалимата ви майка пристигнаха родителите на съпругата ви. Виконтесата им съобщила с писмо, че Фаустина е при нас, и ги помолила да се погрижат за нея, тъй като не се надявала да живее дълго, а и се опасявала, че вие сте убит на бойното поле. Миналото лято принцът и принцесата дойдоха и я отведоха в Неапол.

Жерар благодари на игуменката за грижите, положени за Фаустина, и на тръгване дари на манастира щедра сума.

Новината го хвърли в голяма тревога. Знаеше, че на мястото на крал Фердинанд сега на трона на Неаполитанското кралство седи Жозеф, братът на Наполеон. През август миналата година, докато Жерар още чезнеше в затвора, Жозеф Бонапарт бе отменил правата на аристократите и бе раздал феодалните земи на дребните селяни, за да ги обработват. По време на краткия си престой във Виена Жерар бе научил от барон Щерн, че бившият крал е избягал в Сицилия, под крилото на англичаните. Беше твърде вероятно принц Монте Джиачинто също да е потърсил убежище там с бедната Фаустина, след като е бил лишен от именията и богатствата си.

Повече от всичко на света Жерар копнееше да замине направо за Англия, за да се срещне с Морийн. Трябваше да ѝ обясни защо не бе успял да се върне при нея, както беше обещал. Желанието да я види го измъчваше непрестанно и помрачаваше радостта от наскоро възвърнатата свобода.

Ала прощалното писмо на виконтесата до него, предадено му от свещеника, който ѝ бе дал последно причастие, го накара да поеме по друг път.

„... Бащата на Фаустина бе много разтревожен за бъдещето на родината си. Според него рухването на крехкото примирие между Франция и Неапол било въпрос единствено на време, а когато това стане, кралството неминуемо щяло да падне в ръцете на императора...

Принцът е интелигентен човек, Жерар, и е истински загрижен за безопасността на жена си и на Фаустина при

една бъдеща война. Когато се завърнеш, за което ден и нощ се моля Богу, твой пръв дълг е да се увериш, че съпругата ти е на сигурно място и се чувства добре. Бедното дете не показва признаци на подобрение и нашият лекар не дава никакви надежди за изцеление...”

Останалата част от писмото на майка му бе изпълнена с думи на обич към него. Пишеше, че сега, след като Морийн е изтръгнала признание от барон фон Готфрид, тя ще си отиде в мир от този свят.

„... Морийн прояви невероятна съобразителност и храброст. Любовта и верността ѝ към тебе са все така силни. Мисля дори, че те обича повече отколкото детето си. Зная, че копнееш да я видиш, но все пак искам да ти напомня, че дългът към съпругата ти винаги трябва да стои пред желанието да бъдеш близо до жената, която обичаш. Вярвам, скъпо мое момче, че ще постъпиш така, както изисква от тебе чувството ти за чест и справедливост...”

— Тръгваме за Неапол! — мрачно каза той на Николай, който стоеше в очакване. — Веднага щом уредя някои семейни въпроси, ще обмислим как най-бързо да стигнем дотам. Животът на жена ми е в опасност.

Изтощени, Жерар и Николай Курагин със сетни сили се добраха до Неапол след дългия път през Швейцария и Кралство Италия, където Наполеон бе поставил френско правителство във Флоренция и в Рим.

Страната се бе променила много и бе съвсем различна от тази, в която Жерар бе живял преди девет години. Имотите на двеста и тринадесет манастира бяха продадени от Жозеф, за да започне

изплащането на националния дълг, а монасите бяха разпръснати. Останали бяха само три големи абатства, в това число и абатството Монте Касино.

Жерар сподели с Николай, че според него много от извършените промени са за добро, особено що се отнася до живота на петте милиона бедняци. По-рано всички богатства били в ръцете на духовенството и няколкото хиляди благородници, които се отнасяли към простолудието като към животни. Администрацията на Жозеф Бонапарт намираще подкрепа сред населението и трябваше да се признае, че действа наистина ефикасно.

Дворецът Монте Джиачинто бе зает от правителствени служби. Жозеф, сам любител на изкуствата, бе настоял да запазят красивото палацо. На мястото на изящните мебели имаше бюра, шкафове и всичко необходимо за работата на чиновниците, но много от безценните гоблени, килими и украси си стояха непокътнати.

С голяма тревога Жерар научи, че собствениците наистина са избягали в Сицилия. Никой от служителите, с които разговаря, не бе срещал лично семейство Монте Джиачинто и въпреки грижливата проверка на всички документи, не откриха данни за съдбата му.

— Означава ли това, че потегляме за Сицилия? — попита Николай. — Не виждам как ще отидем там, след като островът е в ръцете на англичаните.

Жерар също не знаеше. Те наеха нови коне и пристигнаха в галоп на южния бряг на Неаполския залив. Само двете мили на Месинския проток ги делеяха от Сицилия, където Жерар като французин не можеше да стъпи. Но и тук, както в Англия, имаше мъже, готови срещу добро заплащане да те преведат оттатък или да предадат съобщение. За кесия сребърни дукати един млад рибар се съгласи да занесе в Палермо писмо и да изчака за отговор.

Цяла седмица човекът не се обади. Николай реши, че сигурно е избягал с парите, но Жерар, който добре познаваше рибарите, знаеше, че той никога не би напуснал семейството си и селцето, в което се е родил.

Виконтът се оказа прав. Ала новините, получени направо от двора в Палермо, бяха ужасяващи. Каретата на принц Монте Джиачинто, в която той и съпругата му придружавали дъщеря си до

един манастир в планините, била нападната от разбойници. Всички, включително охраната от карабинери, били ограбени и убити.

Жерар беше потресен. Ужасът на разигралата се трагедия не му даваше мира и той непрекъснато повтаряше на Николай:

— Жена ми беше толкова боязливо и крехко създание! Не мога да понеса мисълта за грозната ѝ смърт. Дано само да не са я мъчили!...

Николай нямаше сили да отговори, защото познаваше добре разбойниците и подозираше, че преди да убият жертвите си, те сигурно са посегнали на честта на жените. Но все пак се опита да успокои Жерар:

— Поне сега е на небето, където никакво зло не може да я сполети...

В желанието си да намали скръбта му той изказа предположението, че поради заболяването си Фаустина може дори да не е разбрала какво става.

— През последните две години загубих дете, майка и съпруга, а и най-верния от слугите на семейството, стария Жюл! — с горчиви сълзи плачеше Жерар. — Господи, няма ли най-сетне да сложиш край на това?

— Но все пак ви остава онази английска дама, която търсихме във Виена — подсети го Николай. — Нали баронът ви каза, че била жива и здрава и благополучно се завърнала в Англия?

За първи път от много време насам, потънал в скръб и тревоги, Жерар бе забравил за Морийн. Николай бе прав! Слава Богу, жената, която обичаше най-много от всичко на света, беше жива и се грижеше за малката му дъщеря.

— Отиваме в Англия, за да я намерим! Пригответи конете, Николай! Ще тръгнем още днес.

Единствено Морийн можеше да го излекува от кошмарите, които го връхлитаха нощем. В тях му се явяваше окървавеното тяло на малката Фаустина, проснато посред пращен планински път някъде в Сицилия. Виждаше се как броди безспир и все не успява да открие гроба ѝ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

1808

През февруари 1808 година Жерар прекоси границата между Испания и Франция. Пътуваше срещу безкрайните колони на френските войски, които отиваха да завземат Мадрид.

По някаква злощастна случайност двамата с Николай отседнаха в една странноприемница в подножието на Пиренеите и там се сблъскаха с полковника, който командваше полка на Жерар. Той и офицерите му пируваха в очакване на заповед да включат полка в състава на резервните подкрепления на войската, която вече бе прехвърлила планината.

Според закона Жерар бе считан за дезертър и полковникът, сприхав грубиян със селяшко потекло, незабавно го арестува. Нужни бяха дълги и търпеливи обяснения, докато той най-после се вслуша в разказа на Жерар за залавянето му от руснаците и за годината, прекарана в затвора.

За щастие в момента полковникът нямаше как да провери кога точно е бил освободен Жерар. Той престана да го заплашва с военен съд, но вместо това реши да го използва в предстоящата кампания.

— Виждам, че сте годен да се биете — каза той. — И вярвам, не сте забравили дълга си към императора. Ще имам нужда от вас в щаба, защото по пътя един от капитаните ми се разболя. Заместник още не е пристигнал, така че идвате тъкмо навреме.

Така по прищявка на съдбата Жерар бе принуден да вземе участие във войната в Испания. Молбата му да получи кратък отпуск, преди да се върне в полка, бе отхвърлена като неуместна. Полковникът реши, че той малодушно се опитва да избяга от изпитанията на предстоящите битки. Жерар трябваше да се прости с надеждата да се добере до Англия. Нямаше друг избор. Двамата с Николай облякоха униформите и потеглиха с полка към бойното поле.

Когато преди време Жерар предложи услугите си на великата армия на императора, нейни врагове бяха австрийците и прусаците.

Никога не бе имал намерение да вдига оръжие срещу англичаните, или — както бе принуден да направи сега — срещу Карлос Бурбонски, крал на Испания и братовчед на трагично загиналия крал на Франция Луи XVI.

Ала Наполеон бе решил да завладее Испания на всяка цена. Народът на тази страна се отнасяше враждебно към неговата философия, насочена срещу папата и католицизма, и дълги години устояваше успешно на френското нашествие. Предната година императорът бе принудил испанците да подпишат договора във Фонтенбло и бе изтръгнал от тях едно половинчато обещание да участват във войната срещу Португалия. Въпреки че Португалия бе завладяна сравнително лесно и регентът бе принуден да бяга в Бразилия, сега Наполеон бе твърдо решен да свали от престола крал Карлос Бурбонски и властната кралица Мария-Луиза.

Жерар против волята си вървеше напред с полка. Прекосиха Пиренеите и въпреки силната съпротива завзеха няколко крепости по границата. Не след дълго влязоха в Мадрид. Крал Карлос абдикира, за да спаси живота на своя пръв министър Годой. Кралската фамилия бе принудена да се оттегли в Байона и доброволно да се откаже от правата си върху короната на Испания. Опразненият трон бе даден на брата на Наполеон, Жозеф, който се бе проявил като добър администратор в Неапол.

След края на боевете Жерар се обърна към командира си и поиска да бъде освободен от военната служба, за да се върне вкъщи и да се заеме със семейни дела. Въпреки че молбата му бе препратена по-нагоре с мнение да бъде уважена, той не получи разрешение да напусне армията. Вместо това бе изпратен в Португалия, защото английският генерал Уелсли бе стоварил тридесетхиляден десант в Мондего.

Единствено пред Николай Жерар призна нежеланието си да се бие срещу англичаните, които концентрираха силите си край Вимейро.

— Получих английско образование и в продължение на цели две години имах за настойник англичанин — каза той на съчувствено настроения си слуга. — Жената, която обичам, също е англичанка, а имам и много приятели в тази страна.

Разбира се, можеше да дезертира, но дори симпатиите му към врага не можеха да го принудят да опетни името на Дьо Вал.

На двадесет и първи август четири колони френски войски под командването на генерал Жюно, в една от които бяха Жерар и Николай, напредваха към позициите на англичаните край хълма Вимейро.

От множество други битки Жерар познаваше тактиката на Наполеон да изпраща напред подвижни кавалерийски разезди, които с подкрепата на артилерията дразнеха, разстройваха и объркваха противника, за да стане след това лесна плячка на гъстите колони пехотинци. Този изпитан ход много пъти беше носил успех, но сега английският генерал, изглежда, бе подготвен да посрещне техния авангард. Самият той бе разположил свои части в рядък строй в подножието на хълма, които да объркват напредването на французите.

Войските на Жюно настъпваха, но бяха посрещнати от ожесточена стрелба, кратка оръдейна канонада и накрая от съкрушителните залпове на скритите зад билото пехотинци, които бяха получили заповед да открият огън в последната минута.

Жерар, който се движеше в дясната колона, командвана от генерал Лаборд, бе ужасен от масирания огън на врага. Англичаните бяха разположени само в две редици, така че всички мускети да могат да влязат в действие. Рота след рота изпразваше пушките си и върху фланговете на французите се изсипваше смъртоносен дъжд от олово.

Зад гърба си чу болезнения вик на Николай, който бе улучен. Разнесоха се командите на генерала, който се мъчеше да престои войниците в една линия, така че да включи и огъня на ариергарда. Жерар се опита да прегрупира хората си, но англичаните стреляха толкова ожесточено, че колоната започна да се разпада. Като обзето от паника стадо подчинените му се спуснаха след другите по склона на хълма Вимейро.

— Чака ни втори Аустерлиц! — извика задъхано Николай, който яздеше до Жерар в посока, обратна на тази, от която просветваха щикове на англичаните, втурнали се да преследват бягащия противник.

Санитарите не смогваха да окажат помощ на онези от тежко ранените, които не бяха останали на хълма, а някак си се бяха измъкнали извън обсега на огъня. Жерар сам превърза ръката на Николай.

Пред очите на двамата приятели две нови френски колони се впуснаха в атака, но бяха отблъснати от смъртоносния огън. Три от

френските бригади бяха изтласкани обратно в долината зад Вимейро. Ротата на Жерар бе изпратена като подкрепление на разбитите бригади. Въпреки че спряха за кратко устрема на врага, английският генерал за втори път обходи фланга им и френската пехота като тълпа се спусна в безредно бягство по хлъзгавия от кръв склон.

Нямаше други резерви. Повечето оръдия бяха пленени, бойният дух на войниците беше сломен. Оцелелите започнаха да се изтеглят на изток, поражението беше несъмнено. Жерар обаче не можеше да тръгне с тях, защото Николай бе изчезнал. Един от офицерите му каза, че го видял да пада на склона, убит или ранен, по време на последната безнадеждна атака.

Жерар се скри в сеновала на една ферма в покрайнините на село Вим и измъчван от горещина и мъчителна жажда, изчака падането на нощта.

Щом започна да се мръкна, той се върна на бойното поле. Въпреки тъмнината се ориентираше добре, воден от стенанията на ранените и от тежката миризма на смъртта. Скоро се препъна в първия труп по пътя си. Разнесоха се гласове на френски и английски, които молеха за помощ.

Жерар се навеждаше над проснатите тела и тихо извикваше името на Николай. На светлината на бледата луна, която се бе подала иззад облаците, видя, че повечето бяха мъртви. Отчаян от безнадеждността на задачата си, Жерар продължаваше да се вглежда в лицата на падналите. Бяха толкова много, че нямаше смисъл да се опитва да окаже някаква помощ на ранените. Трябваше час по-скоро да открие Николай и ако е все още жив, да използва прикритието на нощта, за да го измъкне.

Натъкна се на зловещата прегръдка на французин и англичанин, отдавна мъртви, след като се бяха пронизали едновременно с байонетите си. Жерар потръпна и заобиколи двата трупа.

Различи в мрака ниско приведените сенки на английските санитарии, които пренасяха на носилки своите ранени към английските позиции. Като внимаваше да не се приближава твърде много до тях, Жерар продължи да търси. Вече бе загубил и последната надежда, когато откъм няколко миртови храста, чийто приятен аромат му подежда странно сред миризмата на кръв, която лъхаше отвсякъде, се чу слабият глас на Николай.

— Най-после те намерих, Николай! — прошепна Жерар със задавен от радостни сълзи глас, докато се навеждаше над него, за да огледа ранения му крак. — Дребна работа! Ще боли, но от такова нещо не се умира! Хайде, скачай, че да се махаме от този ад!

— Не мога! — простена Николай, чийто крак бе пронизан с щик. — Оставете ме и бягайте на безопасно място. Нищо не можете да направите за мене. Оставете ме да умра на спокойствие.

— Помниш ли, че и аз те молах така? — припомни му Жерар. Той подхвана раменете му и го привдигна да седне. — Но тогава ти нямаше никаква милост към мене, едва не ме удави с онази отвратителна супа, която насила наливаше в гърлото ми. Помниш ли? — Той се опитваше да говори весело, докато с много усилия успя най-сетне да изправи Николай на крака. — Няма да си отида оттук без тебе, така че не се олюлявай и не губи съзнание! Хайде, размърдай се, ако не искаш на съвестта ти да тежи и моята смърт! Трябва да се измъкнем преди пукването на зората, защото, ако ни спипат англичаните, току-виж сме прекарали още година-две в някоя мръсна тъмница.

Така със заплахи и окуражителни думи, а и със силата на цялото си тяло Жерар успя да заведе Николай до френските позиции.

До края на ноември прислужникът му се възстанови напълно. Запази само един страшен белег, който да му напомня за битката при Вимейро.

Жерар и Николай пристигнаха в Мадрид през декември. През февруари следващата година участваха в победната битка, в която след дълга обсада Сарагоса най-сетне падна. Преди да настъпи краят на ноември, французите бяха завзели цяла Андалузия с изключение на Кадис.

— Сега, ако е рекъл Господ — каза Жерар на Николай, — може би ще ни позволят най-после да се върнем у дома...

Не искаше да гледа повече как се пролива кръв и чувстваше, че няма да издържи още дълго, без да види Морийн.

След краткия престой в Брайтълмстоун с баронеса Фон Еберхард Морийн се завърна във Финчкокс и остана там до края на 1807 година и през пролетта на следващата. Цялото ѝ време беше посветено на Тамариск. Момиченцето бе вече на девет години и двете бяха истински

приятелки. Яздеха заедно всеки ден, а след като уроците на малката за деня приключеха, често прекарваха спокойни вечери в игра на табла, която Тамариск много обичаше.

За Морийн дните минаваха бързо. Всяка седмица тя посещаваше Клариса, ходеше с нея или с баща си на концерти и опера. Понякога разрешаваше на Джон Уорд или на Томас Крийви, които все още си съперничеха за благосклонността ѝ, да я придружат и поухажват. Бе заявила съвсем ясно и на двамата, че няма намерение да се омъжва отново. Това обаче не ги обезкуражи и те често я посещаваха. Всички светски сплетници бяха единодушни, че рано или късно Морийн ще вземе един от тях за съпруг.

От своя страна баронесата, на чиито приеми Морийн бе честа гостенка, постоянно ѝ търсеше подходящи кандидати и беше много разочарована, че Морийн не иска нито да се омъжи, нито поне да си намери любовник.

— Една жена не може да живее сама! — казваше Лиза и не желаше да повярва, че Морийн наистина е доволна от сегашния си начин на живот.

През юни 1808 година Ан Лейд покани Тамариск да прекара лятото с нея и двете ѝ деца в Уортинг, където бе наела къща на брега на морето. Морийн се съгласи да пусне дъщеря си, бе убедена, че игрите с децата и морският въздух ще ѝ се отразят добре.

— Това ми дава възможност да замина за Съсекс — обясни тя на Клариса. — Не съм ходила там отдавна и просто не смея да помисля в какво ли състояние ще заваря имението на мистър Глоувър. Роуз и Дикън ще ме придружат.

Напоследък Клариса не се чувстваше добре. Краката ѝ отичаха постоянно и ѝ причиняваха много тревоги.

— Да не бях болна, с удоволствие щях да дойда с тебе — каза тя, изпълнена с опасения, че Морийн ще се чувства потисната в къщата, която пазеше толкова спомени за нейната загубена любов.

Макар никога да не говореха за Жерар дьо Вал, Клариса бе сигурна, че Морийн не го е забравила. Самата тя смяташе, че той отдавна е мъртъв, и се молеше скоро и Морийн да се примири с това. Горещо се надяваше, че Морийн ще се омъжи отново и с Божията помощ този път ще бъде по-щастлива.

Но докато пътуваха през Ийст Гринстед за Алфристън, Морийн мислеше не за своята сватба, а за сватбата на Дикън и Роуз. Възнамеряваше да ги ожени, щом пристигнат в имението. Дикън бе вече на тридесет и две, а и Роуз приближаваше тридесетте. Морийн знаеше, че Роуз копнее да има семейство и деца, а това означаваше, че не могат да отлагат повече. Измъчваше се от угризения, защото добре разбираше, че и двамата бяха пренебрегнали себе си от вярност и обич към нея. Привързаността на Роуз към Тамариск можеше да се сравнява единствено с предаността на Дикън към самата нея.

Роуз, която бе тръгнала за Съсекс три дни по-рано, бе вече в имението, за да подготви къщата.

Едва късно следобед оставиха зад себе си красивата кула на църквата „Сейнт Суигън“. Конете летяха все по-бързо надолу по хълма Уол към село Форест Роу. Дикън едва ги удържаше с юздите. Бяха решили да вечерят в построената през петнадесети век странноприемница и да оставят конете да поотпочинат в пощенската станция Чекърс, преди да поемат през гората Ащдаун към Люис и Алфристън.

— Пътят нататък няма да е лесен — каза с лошо предчувствие Дикън, когато спряха в двора на пощенската станция. — Мракът ще ни свари насред път.

— Какво чувам, Дикън? Да не се страхуваш? — подразни го Морийн.

— Толкоз, колкото и ти, ама не бива да бъдем безразсъдни!

Беше топла юнска нощ, окъпана в мека лунна светлина.

Ароматът на горите и полята нахлуваше през отворения прозорец на каретата.

Морийн се вгледа очарована в стройния силует на един елен, който се очерта ясно на линията на хоризонта. Изведнъж животното побягна и се изгуби обратно в гората. Дикън дръпна юздите и спря конете.

— Какво има? — извика Морийн и подаде глава през прозореца, след като едва не се търкулна от седалката при внезапното спиране.

В този момент се разнесе груб глас:

— Излизайте и давайте парите!

Тя видя неясната фигура на един ездач. Пред очите ѝ проблеснаха насочените към нея пистолети. Облъкна я парата, която се

вдигаше от големия черен жребец на разбойника.

— Преуморили сте го! — каза Морийн с укор, забравяйки в какво положение се намира. — Не виждате ли пяната по шията и по хълбоците му? Горкото животно!

Отговор не последва, но вратата на каретата се отвори и дулото на пистолета я подкани да слезе.

Морийн разбра веднага, че не може да очаква помощ от Дикън, който с мъка удържаше конете. Често бе слушала за нападения на разбойници по пътищата, но за първи път се оказа подложена на подобно унижение. Беше уплашена и малко ядосана, но едновременно с това усещаше някаква странна възбуда.

Мъжът вдигна свободната си ръка и бутна назад качулката на наметалото си. Долната част на лицето му остана скрита под триъгълна копринена кърпа. Над челото му паднаха няколко разрошени от качулката тъмни къдрици. Беше много по-висок от Морийн и погледна над рамото ѝ вътре в каретата.

— Сама съм, няма никой друг — каза тя спокойно.

В първия момент мъжът сякаш не можа да повярва, че дама с нейното очевидно високо положение може да пътува без придружител, но после се изсмя.

— Това значително улеснява нещата. Да не губим време, милейди, давайте тук кесията и бижутата си.

— А ако откажа?

— Ш-ш-т!

Морийн долови предупредителния шепот на Дикън, но не му обърна внимание. След като първоначалната изненада премина, гневът все повече надделяваше над страха ѝ.

— Ако откажете, ще бъда принуден да застрелям и вас, и слугата ви! — отвърна разбойникът.

Морийн бе смутена повече от гласа му, отколкото от заплахата. Това бе глас на културен човек, а и тембърът му не бе неприятен.

— Ако сте благородник, никак не ви подхожда да нападате една самотна жена. Какво говоря, благородник! Само един страхливец би се побоял да покаже лицето си.

Много по-късно Морийн щеше да се пита кое я бе накарало да поиска непознатият да свали маската. Ефектът от това бе поразителен. За първи път в живота си Морийн припадна. Дикън светкавично скочи

от капрата и ѝ се притече на помощ, а конете, усетили се свободни, препуснаха в галоп.

Разбойникът се поколеба само секунда, но след това заби шпори в хълбоците на жребеца си и се втурна да преследва каретата.

Когато се върна, повел впрегнатите коне за юздите, Морийн се бе съвзела от припадъка си и стоеше права, облегната на ръката на Дикън. Изглеждаше все още много бледа, но бе приела обяснението на Дикън, че мъжът просто силно прилича на Жерар дьо Вал.

Сега тя отново впи очи в лицето му. Приликата бе наистина поразителна. Имаше тъмни очи и коси също като неговите. Същият правилен нос, само очертанията на устата и брадичката бяха по-мъжествени и по-решителни.

— Извинете моментната ми слабост — тихо каза тя, докато разбойникът подаваше поводите на Дикън. — И ви благодаря, че върнахте каретата. Така или иначе, предполагам, че вече сте задигнали всичко, което ви е трябвало.

— Как да ви кажа, все още не съм, милейди. Но след като вече сте на крака, бихте могли да ми ги дадете сама.

Морийн с мъка откъсна очи от него. Понечи да се приближи повече, но се спря. Приликата бе просто свръхестествена. Не беше Жерар, но все пак...

— Ще бъдете ли така добър да ми кажете името си? — попита тя, без сама да знае защо.

— Не виждам какво ви интересува то, но щом искате — моля! Гидиън Морис, на вашите услуги! — Той се поклонил от седлото си и на свой ред попита: — А мога ли да узная коя сте вие?

Изведнъж се почувства страшно заинтригуван от нея. Бе забелязал изключителната ѝ красота, но най-силно впечатление му направи храбростта ѝ. Повечето дами, които бе спирал, изпадаха в истерия или губеха съзнание... А тя не откъсваше смаяните си очи от него.

— Защо ме гледате така, милейди? — попита той. — Да не сме се срещали някъде?

— Не! — отвърна Морийн. — Но ми приличате на един мой познат.

Тя рязко се обърна, качи се в каретата и след малко се показа с кесията и кутията за бижута.

Разбойникът слезе от седлото. Конят му кротко започна да пасе тревичката отстрани на пътя и той пусна юздите, така че когато протегна ръка, пистолетът продължаваше да бъде насочен към нея. Той взе кесията и я пъкна в чантата на седлото си, без дори да я погледне.

— Кутията! — заповяда той, когато видя, че Морийн се колебае.

— Вътре има три неща, с които няма да се разделя дори и с цената на живота си. Не са много ценни, но са мили спомени за мен. Мога ли да ги задържа, или предпочитате да ме застреляте?

Тихият и спокоен глас бе по-убедителен от всякакви писъци. Гидиън Морис нареди:

— Покажете ми ги!

Морийн отвори кутията и извади пръстена с печат, подарен ѝ от Жерар толкова отдавна. Взе и двата медальона с миниатюрите на Тамариск и Жерар.

Гидиън Морис ги разгледа и вдигна присвитите си очи към лицето ѝ.

— Казвате, че не са скъпи, но и трите са златни. — Той видя гневния блясък в очите ѝ и изведнъж усети, че реакциите ѝ го забавляват. — Щом толкова много държите на тях, какво ще ми предложите в замяна?

Морийн гордо вдигна глава.

— Аз съм много богата и винаги държа на думата си. Ако ми позволите да задържа тези дреболии, ще ви изпратя сто гвинеи веднага щом получа парите от Лондон.

— Сто гвинеи! Не е чак толкова голяма сума за богата дама като вас.

— Не е и малка, макар очевидно да я смятате за незначителна — отвърна Морийн. — Добре, вие посочете някаква цена и ако е разумна, ще я приема.

Усмивката му не предвещаваше нищо добро, макар още повече да засилваше приликата с Жерар.

— А ако поискам вас в замяна?

Въпреки насмешливия тон Морийн разбра, че той не се шегува, и цялата се изчерви.

— Това е недостойно, сър! Ще ви платя двеста и петдесет гвинеи и нито пени повече! — Тя му подаде кутията и каза презрително: —

Няколко гвинеи не са от толкова голямо значение, защото тук ще намерите достатъчно, за да задоволите алчността си.

Той пое скъпоценностите, без да отваря кутията, отдръпна се настрана и отвори вратичката на каретата.

— Моля, милейди! Ще ви придружа до дома ви!

Енергичните възражения на Морийн, че не се нуждае от придружител, го накараха да се усмихне.

— Сама разбирате, че искам да науча откъде да прибера моите двеста и петдесет гвинеи. Давам ви две седмици да ги намерите.

Той щеше да наведе дулото на пистолета, но камшикът в ръката на Дикън и заплахата в погледа му го накараха да бъде нащрек, макар че слугата не можеше да направи нищо друго освен безропотно да се качи на капрата.

Верен на думата си, Гидиън Морис ги придружи до портата на имението и след това се стопи безшумно в сенките на нощта.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

1808

Изминаха четиринадесет дни, а от разбойника нямаше никакво известие.

— Мисля, че няма да се върне — заяви Дикън, докато двамата с Морийн се разхождаха в градината вечерта преди лягане.

Сега августовската горещина не бе толкова безмилостна, но дори и под тънката муселинена рокля Морийн усещаше избилата по кожата ѝ влага. Дикън бе предсказал, че тази нощ ще има гръмотевична буря и няколко тъмни облака се опитваха да затъмнят ярката луна.

Морийн усети как хладният бриз погали голите ѝ рамене и потръпна.

— Може и да си прав, Дикън — съгласи се тя. — Би било лудост да рискува живота си и да се появи тук. Бих могла междуременно да съм напълнила имението с въоръжени пазачи. Защо му е да рискува свободата си за някакви двеста и петдесет гвинеи, след като и без това спечели огромна сума онази нощ.

Наистина задигнатото сигурно бе цяло състояние за разбойника, но Морийн не мислеше за парите, а за невероятната му прилика с Жерар. Дори и сега, две седмици след срещата им, тя продължаваше да се вълнува. Здравият ѝ разум подсказваше, че би трябвало да се радва, ако никога не го види повече, но не успяваше да се пребори със страстното желание още веднъж да зърне лицето му, за да си припомни образа на своя загубен любим.

Всъщност обирът бе разтревожил Дикън много повече, отколкото нея. Той се срамуваше дълбоко, че не успя нито да отблъсне нападението на разбойника, нито да предотврати онова, което последва. Обвиняваше се, че не носеше пистолет, с който би могъл да го застреля още когато изникна внезапно иззад крайпътните храсти.

Морийн направи всичко, за да го освободи от тези угризения. По нейно настояване двамата с Роуз отидоха да се уговорят с пастора имената им да бъдат обявени трикратно в църквата. Тя ги придружи до

фермата Оулет, където отпразнуваха годежа и прекараха деня в обсъждане на самата сватба. Тъй като семейството на Роуз не бе в състояние да заплати тържеството, решиха то да се състои в имението, а роднините на Роуз да дойдат от Лондон с пощенската кола и да прекарат нощта в Алфристън. Венчавката щеше да се състои през първата събота след приключването на жътвата.

Макар по цели дни вниманието на Морийн да бе ангажирано с тези въпроси, вечер мисълта ѝ се връщаше отново и отново към Гидиън Морис. Боеше се от него, но и желаше той да дойде.

Дикън и Роуз, както и старата двойка, останала ѝ в наследство от мистър Глоувър, която се грижеше за градината и за къщата, отдавна спяха, когато Морийн се оттегли в спалнята си. Не можеше да заспи. Реши да потърси някоя книга от библиотеката на стария си учител.

С лампа в ръка тя бавно се спусна по стълбите. Докато оглеждаше рафтовете, внезапна светкавица заля за миг стаята с бледа, прозрачна светлина. Веднага след нея последва гръмотевица, а после се разнесе силно почукване.

Морийн погледна към френския прозорец, който гледаше към градината, но в тъмнината не можа да види нищо. Втората светкавица отвори тъмна мъжка фигура, обърната с лице към нея. Дъхът ѝ спря. Беше Гидиън Морис.

Морийн се поколеба за миг. Не само че нямаше оръжие, но бе и по нощница. Би било истинска лудост да отвори прозореца. Но босите ѝ крака сами прекосиха стаята.

Навън бурята започваше да вилнее. Светкавиците следваха една подир друга, грохотът на гръмотевиците стана оглушителен. Тежки дъждовни капки зачукаха като камъни по стъклата.

Косата на разбойника лъщеше от влага.

— Изглежда, наистина сте очаквали да се появя — каза той и отправи многозначителен поглед към прозрачната ѝ нощница.

Морийн бързо възвърна самообладанието си, макар че прекрасно разбра намека му.

— Точно обратното, сър! И доказателството за това е, че парите са на горния етаж. Ако ме почакате една минутка, веднага ще отида да ви ги донеса.

Той пристъпи към нея.

— Не е необходимо. Не съм дошъл за пари.

Морийн забеляза, че той крие нещо под наметката си и отстъпи назад, защото реши, че е пистолет. Той долови уплахата ѝ и каза с насмешка:

— Не съм въоръжен. Учудва ли ви това?

— Учудва ме — отвърна без преструвки тя. — В къщата има слуги. Само да извикам и...

— Не е нужно да го правите, защото съм дошъл да ви върна скъпоценностите. — Той измъкна кутията за бижута и добави: — Всичко е на мястото си. Можете да проверите.

Морийн го гледаше с невярващи очи.

— Нищо не разбирам! Що за неуместна любезност!

Той поклати глава и направи още една крачка към нея.

— Не е просто любезност. Мислих доста, милейди, и разбрах, че всъщност искам вас, а не скъпоценностите ви.

Морийн не се усъмни нито за миг, че той ще изпълни закана си. Усети, че започва да трепери от страх, но в никакъв случай не искаше да му го покаже.

— Нима ще употребите сила? — презрително изсъска тя. — Каква ирония! А аз бях решила, че по свой начин сте джентълмен!...

— Не, няма да употребя сила! — възрази мъжът, пристъпи още напред и я прегърна. — Имам известен опит с жените. Той ме накара да рискувам живота си. Защото вие ме желаете не по-малко, отколкото аз вас!

Морийн напрегна всичката си сила, но ръцете му я стягаха като в железен обръч. Той притисна уста към нейната. Тя се замята като дива котка и изведнъж впи зъби в устната му. Мъжът усети вкуса на кръв, но това не го накара да разхлаби хватката си. Лявата му ръка се плъзна към гърдите ѝ. С едно-единствено рязко движение той разкъса тънкия плат и разголи до кръста треперещото ѝ тяло.

— Пуснете ме! — изстена тя. Успя да освободи едната си ръка и посегна с нокти към лицето му. Колкото и да се извиваше и да се бореше, той продължаваше да я притиска здраво към себе си. Не преставаше да се усмихва, взрян в очите ѝ.

Главата ѝ се замая. Преди цели десет години тя и Жерар се бяха любили в същата тази стая, бяха се отдавали на страстта си като две млади животни, забравили целия свят. Сега ѝ се стори, че в един-

единствен миг времето се бе върнало назад и тя отново лежи в ръцете на Жерар.

Морийн се отпусна на пода, повличайки мъжа със себе си и прошепна:

— Жерар! Жерар!

Като в сън той смъкна бялата си риза с дантелено жабо. Мускулите му играеха под мургавата кожа при всяко движение, а русите косъмчета на гърдите и раменете му изглеждаха златисти под светлината на лампата. Той се отпусна до нея на пода и очите му се плъзнаха от лицето ѝ към полуголото ѝ тяло. След това бавно разкъса и последните остатъци от нощницата. Може би, ако бе заговорил, тя щеше да се отърси от замайването и да разбере, че този непознат съвсем не е образ, изплувал от миналото. По-скоро бе престъпник, а може би и убиец. Без да проговори нито дума, той се нахвърли върху нея, като държеше ръцете ѝ приковани към пода, и въпреки протестите ѝ я облада. Съпротивата ѝ бе сломена и тялото ѝ започна да се движи в наложения от него ритъм.

От този миг нататък Морийн забрави всичко, заслепена от лудото желание да се люби, да задоволи дълго сдържаната си страст, която се развихри сякаш в унисон с бушуващата навън буря и накрая избухна в заслепяваща експлозия...

Известно време и двамата останаха да лежат неподвижно. Мъжът я освободи от тежестта на тялото си и легна до нея. Бе подпрял глава на ръката си и я гледаше с любопитство.

— Вие ме нарекохте Жерар... Това ли е мъжът, когото обичате?

Морийн затвори очи, внезапно разбрала каква лудост бе извършила.

— Кажете ми! — властно настоя той, но в гласа му трептеше нежност. — Обичате ли този Жерар?

Мълчанието ѝ бе достатъчно красноречив отговор. Той взе останките от нощницата ѝ и покри голотата ѝ. Този неочакван жест на внимание извика сълзи в очите ѝ. Мъжът я остави да поплаче малко и след това каза:

— Е, хайде, стига! Никак не е учтиво към мене да плачете за друг мъж точно сега!

Безочieto на тази забележка просто вбеси Морийн. Тя скочи на крака.

— Нямайте право да ми казвате какво да правя! Нахвърлихте се върху мене против волята ми и мога да накарам да ви обесят за изнасилване!

Той също се изправи и с насмешливата усмивка, която тя вече добре познаваше, започна да обува панталона си.

— Ако наричате това изнасилване, то, признавам, с нетърпение очаквам да ме допуснете отново до себе си, но вече доброволно.

Въпреки яда на лицето на Морийн трепна лека усмивка. Тя наистина не се бе противила докрай! За да прикрие смущението си, Морийн отиде до тапицираната с кожа масичка, на която бе сложена бутилка мадейра, и наля две чаши. Подаде му едната и го погледна любопитно.

— Речта ви показва, че сте благородник. Как стана така, че се захванахте с тази „професия“?

Мъжът се отпусна на канапето и кръстоса крака, сякаш се чувстваше като у дома си.

— Всъщност мога да претендирам за благороден произход толкова, колкото и вие — каза той небрежно. — Е, аз си дадох труд да проуча вашия живот, защо и вие да не научите нещо за моя?!

Морийн се отпусна на стола срещу него.

— Да проучите живота ми ли? — повтори изумена тя. — От къде на къде?

— Този въпрос е без значение — вдигна рамене той. — Зная, че сте незаконна дъщеря на лорд Дейнсфийлд и че майка ви е починала, когато сте била на шест години. Зная също, че сте отгледана в една ферма, а наставник ви е бил някой си мистър Глоувър. По-късно сте заминали за Лондон и сте живели при любовницата на баща ви, а сетне сте се омъжили за лорд Бар...

Морийн надменно издаде напред долната си устна и заяви с леден глас:

— Във всичко това няма и едно петънце на безчестие, но надали същото може да се каже за вас!

Той пресуши чашата си и безцеремонно ѝ направи знак да я напълни отново. Морийн се подчини.

— Може би ще прецените това по-добре, след като чуете моята история — спокойно отвърна той. — Вече знаете, че се казвам Гидиън Морис. На тридесет и една година съм. И аз като вас съм извънбрачно

дете, но не съм прекарал в бедност първите няколко години от живота си. Малко след раждането ми баща ми, сър Фредерик Морис, ме взел при себе си. Отраснах в нечуван лукс и получих възможно най-доброто образование. Жена му не ме обичаше никак, но аз въпреки това вярвах, че тя е моята майка. Едва когато той почина, най-неочаквано научих истината за себе си. Баща ми не бе предприел пред закона никакви стъпки за моето осиновяване и след неговата смърт жена му веднага ме изпрати при моята истинска майка — бедна краварка в една от фермите на баща ми... — Гидиън направи пауза и продължи с твърд глас и каменно лице. — Бях на тринадесет години, когато само за една нощ бях изхвърлен от света на несметните богатства в света на отчайваща мизерия. Междувременно майка ми бе изживяла ужасни нещастия, за които не искам да говоря сега. Така започна животът ми на човек, отхвърлен от обществото...

Странно скована, Морийн посегна към бутилката с мадейра и му наля още малко, присвила горчиво устни.

— Научих се да се боря не само за себе си, но и за оцеляването на майка ми, която тънеше в мизерия. Станах крадец, след това джебчия, контрабандист, а сега съм разбойник по пътищата. Богатството ми е много по-голямо от това на баща ми и през повечето време живея в Лондон под друго име. Ползвам се с отлична репутация и на никой и през ум не му минава да разрови тайната на моя произход. Впрочем аз винаги твърде неопределено споменавам, че семейството ми живее в най-северната част на Англия.

Морийн се поотпусна. Историята му бе повече от необичайна, ако, разбира се, не беше измислена. Но нещо я караше да му вярва.

— Щом сте толкова богат, защо се занимавате с разбойничество? Той се разсмя весело, забравил суровия си тон.

— Ами просто за удоволствие! Принудих насила обществото не само да ме приеме, но дори да се подчини на волята ми. Но животът в Лондон може да бъде невероятно скучен. Липсват ми рискът и опасността, с която бях свикнал да живея години наред. Освен това се забавлявам да обирам тези, които някога ми ограбиха детството и отнеха живота на майка ми. Няма да отречете, че в това има своеобразна справедливост.

— Но както виждам, не се отказвате от плячката! — подхвърли Морийн.

— Как можете да говорите така? Ето, връщам ви накитите, защото не исках да ограбя човек, който е заплатил за успеха си в живота толкова висока цена, колкото съм заплатил и аз.

Той се изправи, приближи се до стола на Морийн, сложи ръка под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре.

— През тези няколко седмици реших, че е било наистина жестоко от страна на съдбата да събере едно шестнадесетгодишно момиче и някакъв старец. Сега, след като легнах с вас, вече съм съвсем сигурен в това.

Морийн отблъсна ръката му, отвратена от ужасната му фамилиарност.

— Добре! Вече получихте своето, макар и насила. Сега ще имате ли добрината да си отидете най-сетне! — студено го подкани тя.

Той вдигна наметката си от пода и небрежно я хвърли през рамо.

— Щом настоявате, тръгвам веднага. Но ще се върна, Морийн!

Това, че я нарече по име, окончателно я вбеси.

— Дори и не мислете за това! Само да посмеете и ще бъдете посрещнат от моя прислужник. Ще наредя да ви застреля без всякакви обяснения. Надявам се, че се изразявам достатъчно ясно!

Вместо отговор той я дръпна към себе си и впи устни в нейните, докато дъхът ѝ спря.

— Вие ще очаквате следващата ни среща с не по-малко нетърпение от мене! — заяви той. Преди да посегне да му удари плесница, той се измъкна тихо през френския прозорец и изчезна в нощта.

Морийн се качи в спалнята си, убедена, че няма да може да мигне. Но щом сложи глава на възглавницата, очите ѝ се затвориха сами, също като на малко дете. Събуди се едва когато в девет сутринта Роуз влезе да ѝ донесе закуската. Тя дръпна завесите и в спалнята нахлу блясъкът на свежия, кристално ясен ден.

— Да не са локвите в градината, никога не би помислил човек, че през нощта е имало буря. Какъв прекрасен ден, милейди!

След като Роуз излезе, Морийн продължи да лежи, вперила поглед към върховете на дърветата в градината. За първи път от много години насам се чувстваше безгрижна, отпочинала и доволна. Нужно ѝ бе малко време, за да осъзнае, че срещата ѝ с Гидиън Морис тази нощ не е била само сън. Не можеше да се самозаблуждава. Разкъсаната

нощница, синините по рамото и разранените ѝ устни красноречиво говореха, че това се е случило наистина.

Тя скочи от леглото, като преобърна сребърната каничка с горещ шоколад, донесена от Роуз. Изтича към огледалото. Кутията с бижута си стоеше там, където я бе оставила снощи. За щастие камериерката не я бе забелязала. Морийн повдигна капака и видя перлите — сватбения подарък от Джилбърт, диамантената огърлица и обиците, които Джеймс ѝ бе купил във Виена, брошката с рубини и смарагди... Той не бе задигнал нищо.

Без сама да разбира защо го прави, Морийн мушна кутията на дъното на гардероба, където Роуз едва ли би я намерила. Не можеше да разкрие истината за посещението на Гидиън Морис. Дикън щеше да я разпитва, а тя се срамуваше да признае за снощи... Не бе в състояние да го лъже и да обвини Гидиън Морис в изнасилване.

Това остана единствената тайна, несподелена с Дикън.

Цял ден Морийн се мятеше между категоричното решение никога повече да не допуска разбойника в къщата си и все по-силното желание да изпита още веднъж сладката заблуда, че не някой друг, а Жерар я държи в обятията си, Жерар я целува и ѝ се усмихва с любов. Ту се отвърщаваше от себе си, ту се чувстваше твърде слаба, за да устои на изкушението.

Знаеше, че е най-разумно да каже на Дикън за посещението — не бе длъжна непременно да му разказва за всичко, което се бе случило — и за заплахата на Гидиън да се върне. Дикън за нищо на света нямаше да допусне разбойника отново до нея...

Но не го направи. Вместо това измисли някакъв повод да отпрати Дикън във фермата Оулет, който да го задържи там цялата нощ.

Още в мига, в който Дикън потегли, Морийн съжали за решението си. „Каква глупост! Сигурно съм полудяла!“ — каза си тя, засрамена от слабоволието си.

Но самообвиненията бяха напразни. Очите ѝ непрекъснато се свеждаха към часовника, който висеше на кръста ѝ, и следяха стрелките. Те неумолимо се приближаваха към часа на срещата, от която се страхуваше, но и която очакваше.

В напразен опит да отвлече вниманието си, тя яхна коня и препусна в такъв бесен галоп чак до Файрл Бийкън, че на връщане съжали животното и го остави да върви ходом. Тази разходка ѝ

помогна да изживее по-леко последния час до падането на нощта, а с него и до неизбежното посещение на Гидиън Морис.

Нерешителността продължаваше да я измъчва с още по-голяма сила. Уж зареди малкия си пистолет и го скри под една от възглавниците на канапето в библиотеката, за да сплаши неканения гост, а малко след това сама махна резето на френския прозорец.

Пет минути преди десет часа Гидиън Морис се промъкна в стаята така тихо, както я бе напуснал миналата нощ. Изтощена от нервното напрежение на изминалия ден, Морийн дремеше над някакъв скучен учебник по астрология и не забеляза как той застана зад креслото ѝ. Усети присъствието му едва когато я целуна по косата. Обърна се и видя Жерар! Не. Не беше той. Гидиън Морис бе по-висок и по-силен, имаше по-широки рамене... И беше много по-нагъл. Той я вдигна от стола с такава лекота, сякаш беше дете. Когато я притисна към себе си, тя усети лудия ритъм на сърцето му.

Без да пророни дума, той с умели пръсти разкопча роклята ѝ. Първото, което ѝ хрумна бе, че той, изглежда, има голям опит в събличането на жени. Но когато започна да я гали, тя просто загуби способността си да мисли.

Сякаш за да ѝ докаже, че миналата нощ му се е отдала по своя воля, той не приложи никаква сила, нито пък показа, че долавя бурята от чувства, която ласките и целувките му предизвикват в душата ѝ. Не се опита да ѝ се натрапи, докато тя сама не го пожела.

Когато Морийн отвори очи, видя над себе си лицето му, което излъчваше огромна радост, без следа от жестокостта на победителя.

Не ѝ каза нито една нужна дума, изобщо не проговори. Тишината в стаята се нарушаваше единствено от учестеното им дишане и от стоновете на Морийн, когато той отново и отново проникваше в тръпнещото ѝ тяло.

Замаята след полета на съвокуплението отмина, страстта на Морийн утихна и тя отново започна да разсъждава трезво. Този човек беше безскрупулен, безчестен престъпник. Не е възможно нито да го обича, нито да изпитва уважение към него. И въпреки това не можеше да отрече, че тялото ѝ го желае по същия начин, по който някога бе копняло за Жерар. Отлично разбираше, че би трябвало да се чувства обезчестена и опозорена, но необяснимо защо, не беше така.

Върна се назад към времето, когато бе „диамантената лейди Бар“, към спомена за многото си любовници. Колкото и да бе странно, тогава никога не бе смятала, че извършва грях. С пълно безразличие ги бе унижавала, докато злощастните ѝ партньори напразно се опитваха да събудят неотзивчивата ѝ чувственост.

Сега сама не знаеше кое във връзката ѝ с Гидиън Морис я тревожи повече: собственото ѝ желание да бъде с него, или това, че той е извън закона.

Също като миналата нощ, той ѝ подаде дрехата, за да се покрие. Морийн отново стана и сипа вино в две чаши, докато той се обличаше. Но когато се канеше да се отдалечи в другия край на стаята, Гидиън Морис я придърпа до себе си на канапето.

Морийн цялата настръхна и той се засмя.

— Време е да разберете, че не можете да ми се противите! — бяха първите му думи, откакто бе дошъл. — Ние двамата сме обречени завинаги да бъдем заедно.

— Вие сте полудели! — изкрещя Морийн насреща му. — Аз не принадлежа на никого!

Насмешливият му поглед я накара да замълчи.

— Просто не можете да отблъснете любовта ми! — В думите нямаше колебание, само твърда увереност. — Търсех жена като вас толкова дълго, че сега за нищо на света не бих се отказал от нея. А ако сте честна пред себе си, вие също не бихте се отказали от мене! Признайте, вие ме желаете не по-малко, отколкото аз вас!

Морийн не отговори. Съзнаваше, че той казва истината. Търсеше близостта му не със сърцето, а с тялото си, което сякаш ликуваше от неговата близост. То дълго бе жадувало да бъде задоволено, твърде дълго бе потискало своята първична природа. Странно, че точно Гидиън Морис, разбойникът, бе успял да отприщи насъбралата се страст и сега вече бе излишно да се преструва, че е безразлична към желанието, което той събуждаше у нея.

Въпреки това Морийн се опита да възрази.

— След ден-два заминавам за Лондон — хладно каза тя. — Не мисля, че ще се случи да се срещнем отново. Всъщност бих предпочела никога да не се мяркате пред очите ми!

Той отговори само с усмивка. Наведе се и я целуна продължително и страстно. Тръпката, която премина по тялото ѝ, го

накара да избухне в смях.

— Никак не умеете да лъжете, милейди! Вече успях да разбера, че камериерката и прислужникът ви ще се женят другата седмица и аз, разбира се, не мога да пропусна такова събитие!

— Как научихте това? — зяпна от удивление Морийн.

— Е, имам си източници! — безгрижно отговори той. — Ходя насам-натам, а хората обичат да клюкарстват, още повече, ако им поразвържеш езика с някоя и друга сребърна монета... — Внезапно той изостави присмехулния тон и добави тихо: — Вчера разпитвах в Алфристън. Както виждам, вие дори и не подозирате колко съм влюбен във вас!

— Нито за миг не бих пожелала това да е истина! — бързо го прекъсна Морийн, но той ни най-малко не се смути.

— Интересът ми се събуди още през онази нощ, когато спрях каретата ви. Оттогава не мога да ви прогоня от мислите си. Вие сте много хубава, но не това е причината. Различна сте от всички жени, които познавам. Събуждате у мене неподозирана страст. Освен това разбрах, че нямате любовник, макар да съм сигурен, че много мъже се домогват до тази чест. Пак повтарям: съдбата е определила да бъдем заедно и не можем да направим нищо срещу нея!

Хладната му самоувереност я смути, но само след миг Морийн възвърна самообладанието си.

— Грешите, сър! За мене не означавате нищо и изобщо не се интересувам дали някога ще ви видя отново. А ако изпитвате някакво чувство към мене, мога само да ви препоръчам още сега да се откажете! Вярно е, че в момента не съм близка с никого, но то е само защото сърцето ми е вече заето!

Тъмнокъфявите очи на Гидиън се присвиха застрашително.

— Жерар — каза той без капка колебание и се изсмя кратко. — Значи наистина го обичате. Е, и какво от това? Ако отдавна не живееше с друга, нима нямаше да е сега до вас? А аз съм тук със своята страст, с младостта си, с желанието да ви притежавам. Не можете да ме отхвърлите. От тази нощ нататък вие ми принадлежите!

Гидиън Морис се изправи, загърна се в плаща си и с пресилен поклон се наведе над ръката ѝ.

— Ще се видим скоро.

С тези думи той изчезна в градината така тихо, както бе дошъл.

Морийн не разбра дали това е заплаха или обещание. Но знаеше, че иска да го види отново.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

1808 — 1809

Щом той напусна стаята, Морийн изпита чувство на облекчение. Повтаряше си, че сега отново може да мисли разумно и че близостта ѝ с този разбойник е само временна лудост, предизвикана от приликата му с Жерар. Тя реши, че щом свърши сватбата и Дикън и Роуз заминат на кратко сватбено пътешествие в Брайтълмстоун, незабавно ще се върне в Лондон. Там лесно ще забрави, че за момент се е поддала на магнетизма на Гидиън. Но колкото и да се опитваше да съсредоточи мислите си върху предстоящата сватба, те непрестанно се отклоняваха към този безчестен човек. Всяка вечер тя с надежда, но и с боязън очакваше да чуе тихите му стъпки. Дните минаваха, без той да се обади, и тя изпитваше и облекчение, и онова характерно за всички жени ирационално чувство, че я е изоставил. Продължителното му отсъствие я накара да се замисли над твърде объркания въпрос, иска ли всъщност да го види или не.

Когато в деня на сватбата той без покана се появи в малката църква на Алфристън, Морийн изпадна в ужас и възбуда. Той безшумно приседна на пейката до нея точно когато Роуз се появи, цялата в бяло, облегната на ръката на баща си. Също както Дикън, Морийн бе вперила очи в приближаващата се булка и не бе забелязала пристигането на Гидиън Морис. Той се бе промъкнал след шаферките — двете малки сестрички на Роуз, облечени в копринени рокли и стиснали букетчета в ръце.

Според желанието на Морийн цялата църква бе украсена със свежи цветя. Пасторът бе в ново бяло расо и перука, а гостите носеха празничните си дрехи.

— Не успях да дойда по-рано — прошепна Гидиън в ухото ѝ. — Забавих се в Лондон. — Той спря очи на зачервените ѝ бузи под розовата сламена шапка, вързана под брадичката ѝ с тъмночервена панделка. — Облечена сте дори по-красива, отколкото без дрехи! —

възкликна той безсрамно и това накара кръвта да нахлуе в лицето ѝ. — Как, нима си помислихте, че мога така лесно да ви забравя?

— Изобщо не ми е хрумвало такова нещо! — излъга Морийн.

Церемонията започна, трябваше да прекратят разговора си, защото гостите коленичиха за молитва.

Гидиън бе облечен по последна мода. Носеше яркосин фрак, крещящожълта жилетка, снежнобяла риза и бял панталон. Цилиндърът с цвета на фрака и с извита нагоре периферия лежеше на пейката до него, а тъмната му ненапудрена коса беше подстригана късо. Държеше в ръце жълти кожени ръкавици. Видя ѝ се много елегантен.

„Добре, че е така“ — помисли си тя, когато разбра, че Гидиън смята след сватбата да дойде с нея в имението, където в градината чакаше маса, отрупана с най-различни блюда. В суматохата Дикън едва ли щеше да познае в него разбойника, който ги обра на пътя.

За радост на гостите по небето нямаше нито едно облаче. Когато теглените от коне и волове коли пристигнаха в имението за празненството, септемврийското слънце все още грееше ярко. Освен цялото семейство Сейл и многобройните роднини на Роуз, бяха поканени всички съседни в радиус от няколко мили. Никой не бе дошъл с празни ръце. Младоженците приемаха подаръците малко свенливо, но нищо не можеше да скрие грейналите им лица.

— Не е за мене тая работа! Никога няма да се женя пак! — усмихна се Дикън на Морийн, която се приближи да ги поздрави. — Толкоз суетня за нищо! Като гледам, тука трябва да има най-малко двеста души, че и повече...

— Млъкни, Дикън! — скара му се изчервената Роуз. — Бива ли така да се оплакваш, като че не знаеш колко много направи господарката за нас.

— Хайде, хайде! — засмя се Морийн. — Отсега нататък ще трябва да го наричаме господаря Дикън.

Роуз се усмихна свенливо и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— То си е вярно, че дето не се слуша думата на мъжа, няма оправия. И съм решила да се подчинявам винаги, когато ми изнася! — добави тя закачливо.

Още преди залез слънце целият печен вол и всички лакомства бяха изядени. Гостите, малки и големи, изпразваха буре след буре и танцуваха, докато Роб свиреше весели мелодии на цигулката си. Едно

по едно семействата се качваха на своите пъстро украсени каруци и поемаха пътя към дома. Глъчката постепенно стихна.

По настояване на Морийн Дикън взе нейната открита карета, за да закара Роуз в Брайтълмстоун. Младоженците, готови за път, дойдоха да се сбогуват.

С порозовели от щастие и възбуда бузи Роуз направи реверанс пред Морийн и ѝ целуна ръка.

— Не мога да намеря думи да ви благодаря, милейди, за това, че ни устроихте такава хубава сватба! — Тя се наведе и добави шепнешком: — И двамата ви молим да предадете почитанията ни на благородния господин от Лондон и да му кажете, че никога няма да забравим щедростта му. Дикън рече, че в онази кесия имало толкова пари, та можем да си купим цяла къща!

Морийн не отвърна нищо. Странностите на човека, който не се бе отделил от нея през целия следобед, продължаваха да я смайват. Този подарък показваше, че е щедър, а и той го бе направил съвсем незабелязано, заради което заслужаваше още по-голямо уважение. В същото време тя не можеше да забрави, че това са крадени пари. Дикън и Роуз ще припаднат, ако разберат, че „благородният господин“, от когото очевидно толкова много се възхищаваха, е най-обикновен крадец.

Щом каретата потегли, Морийн реши да поразчисти, но младоженците се бяха погрижили всичко да бъде прибрано, така че да не оставят дома в безпорядък. С падането на мрака и последните гости си заминаха и Морийн бе благодарна на Гидиън за това, че е до нея.

— Направихте голяма добрина! — похвали я той. — Малко дами с вашето положение биха си дали толкова труд заради сватбата на слугите си.

— Но още по-малко дами имат толкова верни и предани служители като тях! — отвърна Морийн. — Нека да влезем вътре, защото, признавам, краката не ме държат!

Въпреки горещината и цялата суматоха той изглеждаше все така елегантен, сякаш току-що излизаше от шивача. Докато пиеха вино, Морийн скришом го наблюдаваше. Не можеше да свикне с мисълта, че това е същият онзи престъпник, който бе дошъл през нощта, воден единствено от мисълта да я подчини на волята си. Сега той се държеше като изискан английски джентълмен, отбил се да посети позната дама.

Макар отстрани наистина да изглеждаше така, разговорът не бе съвсем обичаен, защото Гидиън бе решил да ѝ разказва в този късен час за детството си.

Когато най-безцеремонно го оставили на прага ѝ, майка му почти гладувала. В началото той трудно се примирявал с мисълта, че е неин син, държанието и речта ѝ били като на най-обикновена селянка, а той бил израснал сред благородници. Съселяните ѝ не само не я допусkali до себе си заради незаконороденото ѝ дете, но и я смятали за вещица. Наистина оставили я да работи на мандрата, но веднъж през лятото, когато три дни подред млякото прокисвало, мълвата се надигнала застрашително. Една злобна старица веднага си спомнила, че младата жена била излекувала ревматизма ѝ с помощта на някакви билки. Друга била забелязала, че черната котка навсякъде следвала майка му по петите, защото и тя била дяволско изчадие като нея. А фермерът, който се бе опитал да я съблазни, разправял на ляво и на дясно, че конете му я усещали и не искали да се доближат до нея.

— Последният съдебен процес срещу вещици в Англия се е състоял преди повече от сто години, но тези селяндури осъдиха майка ми. Изгуби работата си, живееше сама в една схлупена дървена колиба на края на селото. Не смееше да си подаде носа навън, защото, когато я видеха, хлапетата започваха да я замерят с камъни, а селянките ѝ крещяха, че е вещица. А тя разбираше от черна магия, колкото вие и аз.

— Горката! Каква беда е било за нея, а и за вас — съчувствено каза Морийн. — Интересно, не навсякъде гледат с лошо око на вещиците. В този край, а и на други места дори призоваваха всички, които се занимават с магия, да правят масови сборища, та дано с тайната си сила да попречат на Наполеон да прекоси Ламанша. Кой знае, може пък на тях да дължим спасението си. Страхуват се от тези хора, но ги и уважават.

— Доколкото зная, хората вярват, че има добри и лоши вещици. Но тогава смятаха, че майка ми е от вторите. А всъщност това беше една млада, беззащитна и самотна жена. Но никой не ѝ протегна ръка за помощ.

— Докато не се появихте вие? — отгатна Морийн, която започваше да проумява тайната на този странен човек.

— Селските хлапета ме замеряха с камъни и ме наричаха „изчадието на вещицата“. В началото реших да отговарям с юмруци,

но битките неизменно завършваха с това, че се връщах целият в синини и кръв, бяха по-силни от мене. Тогава реших, че трябва да измисля нещо с главата си, а не да действам със сила. Промъквах се нощем и крадах, в началото само храна, защото гладът ни измъчваше непрекъснато, но после и пари... Отмъквах всичко, което намерех. На няколко пъти за малко не ме хванаха, но се научих да се движа безшумно като котка, да се обличам в черно, та да се сливам с мрака, за да не бъда забелязан. — Гидиън протегна дългите си крака и се усмихна на Морийн, която се бе навела да запали газената лампа. — Не след дълго се свързах с контрабандистите, които също имат слабост към такива нощни приключения. Станах един от тях. Забогатях и скоро можахме да си купим малка къща в едно село близо до Ийст Гринстед. Заведох майка си там и заживяхме под друго име.

— Трябвало е да промените и начина си на живот, да престанете да нарушавате закона!

— Не можех да го сторя. Вярно, не бяхме бедни, но не бяхме и богати. Бях принуден да живея извън обществото, защото нито можех да си възвърна положението на джентълмен, нито пък исках да работя като обикновен ратай.

— Сигурно ви е било трудно — призна Морийн.

— Тогава бях на двадесет и четири години. Когато не се занимавах с контрабанда, четях книгите, закупени с припечелените пари. По това време се запознах с Уилиам Бийтсън, който бе осиновен от един симпатичен разбойник на име Джоузеф. Те изкарваха прехраната си, като ограбваха карети по пътищата. Придружих ги няколко пъти и видях, че изкарват много повече пари от мене... — При тези думи на лицето му се появи крива усмивка. — Съдбата сигурно ме закриля още от раждането ми, защото често се разминавах на косъм със смъртта.

— Било е ужасно! — прошепна Морийн.

— Това не е всичко! При случая, за който искам да ви разкажа, едва не увиснах на бесилката. Бащата и синът Бийтсън бяха решили да ограбят дилижанса, когато минава през Форест Роу. Разбрахме се, че и аз ще ида с тях, но в последния момент майка ми падна по стълбите и си счупи крака, трябваше да търся лекар и закъснях за срещата.

Очите на Морийн се разшириха от изненада:

— Аз зная за този обир! — възкликна тя. — Дикън беше чул да говорят за него в Алфристън. Доколкото разбрах, двамата се скрили в подножието на хълма Уол и причакали дилижанса. Така ли е?

Гидиън кимна.

— Не сторили нищо на кочияша, но замъкнали пощенските чували в Хартфийлд. Шмугнали се в една избуяла царевична нива, отворили торбите и преброили задигнатото. Имало не по-малко от четиринадесет хиляди лири. Бийтсънови взели със себе си всички банкноти, издадени от „Банк във Инглант“ и от провинциалните банки, а скрили останалата част от плячката в нивата — били някъде около девет хиляди и петстотин лири. Намерили ги двама селяни, дошли да приберат царевичката. Седмица по-късно...

Морийн го прекъсна. Дикън вече ѝ бе разказал всичко това.

— В цялото кралство се вдигна страхотен шум и накрая грабителите бяха заловени в Ливърпул — довърши тя.

— Закараха ги в Хоршъм, за да бъдат съдени. Когато отидох да ги посетя, Уилиам ми довери, че възнамерява да бяга. И наистина, почти успял да се измъкне, но го заловили в един подземен канал. Процесът им се състоя през март следващата година и както вероятно знаете, те бяха обесени публично през април на хълма Уол. Аз също отидох, но не за да зяпам като другите, а за да отдам последна почит. Не бяха зли хора и заслужаваха смърт толкова, колкото и аз. Ако не бе падането на майка ми, и аз щях да увисна до тях.

Морийн не каза нищо, тъй като видя, че Гидиън се натъжи при спомена за приятелите си. Изведнъж осъзна, че се радва, задето той не бе споделил участта им.

— Но въпреки това продължавате да рискувате живота си! — Каза най-после тя. — И то само за удоволствие. Не мога да ви разбера.

— Ако можехте да усетите възбудата, която изпитва човек, когато излага живота си на опасност, сигурно нямаше да ви се вижда толкова странно. Понякога всичко зависи от това, дали си достатъчно бърз във важния момент. Чувствам се истински жив, когато спирам някоя карета и зная, че мога да получа куршум, преди да успея да натисна спусъка.

— Много хора ли сте убили? — попита Морийн, изгубила представа за абсурда на тези думи.

— За щастие никога не ми се е налагало. Не бих искал да отнема нечий живот и дори не зная дали бих могъл да го направя, ако се

наложи. Но вярно е, че много пъти са стреляли по мене, докато съм се оттеглял с плячката.

Морийн усети възбудата в гласа му и разбра, че той има право. Тя изпитваше същото вълнение в момент на опасност.

— Ако бяхте мъж, с радост бих ви взел със себе си, за да изпитате тази наслада — каза Гидиън през смях. — Но след като сте жена, и при това най-хубавата, която съм виждал, няма ли да е по-добре да се отдадем на други, също толкова вълнуващи, но все пак по-подходящи занимания?

Морийн понечи да възрази, но думите замръзнаха на устните ѝ. Къщата бе празна, а старата съпругеска двойка отдавна спеше. Въпреки че копнееше за почивка след изпълнения със събития ден, мозъкът ѝ бе възбуден и когато Гидиън се приближи към нея с разтворени обятия, тя отново почувства познатия трепет.

Този път той я вдигна на ръце и я отнесе нагоре по стълбите до спалнята ѝ. Когато легнаха на леглото, в което се бе любила с Жерар, Морийн не изпита чувство, че извършва предателство към него. Но все пак съзнанието ѝ се раздвояваше между двамата и това накара кръвта ѝ да кипне от страст. А и не бе виждала Гидиън цели десет дни.

Както винаги досега, той я любеше, без да говори, съсредоточен изцяло в това да достави и на двамата най-голямо удоволствие. За Морийн то бе дори по-голямо, отколкото бе изпитвала с Жерар, защото тогава над нея винаги тегнеше мисълта за предстоящата раздяла. Не обичаше Гидиън и не се терзаеше нито от минали спомени, нито от страх пред самотата, която ще ѝ донесе утрешния ден. Съществуваше само сегашният момент, в който се отдаваха на чувствена наслада.

Във всяко отношение Гидиън бе пламенен и нежен любовник, но въпреки това не оставяше у нея никакво съмнение, че той е господарят. За своя огромна изненада Морийн изпитваше необяснимо удоволствие от неговото превъзходство.

Животът ѝ се промени. Прекарваше дните сама, като се занимаваше с къщата, пишеше писма на Тамариск, яздеше, разхождаше се и ходеше на гости у семейство Сейл. Чувстваше се спокойна и щастлива. На здрачаване възбудата ѝ започваше да нараства, очакваше Гидиън. Обикновено той се промъкваше през незаклучения френски прозорец и без да пали лампа или свещ,

намираше в тъмното спалнята ѝ. Малко преди да пукне зората, си отиваше тихо, както бе дошъл.

Тази странна идилия не можеше да продължава вечно. Бе длъжна да прекрати връзката им отведнъж, защото съзнаваше колко неморално и безцелно съществуване води. Отношенията им нямаха бъдеще, те не ѝ носеха никакво чувство за сигурност.

Освен това усещаше, че Гидиън започва да се влюбва в нея. Не ѝ се искаше да го наранява излишно, като отхвърли любовното му признание. Тогава щеше да се наложи да му каже, че никога няма да го обикне, защото за нея не съществува друг освен Жерар. Морийн знаеше, че е време да се прибере в Лондон, да заживее отново спокойно и разумно и да забрави лудостта на това лято.

— Ще се върнеш — тихо отвърна Гидиън, когато му съобщи, че е решила да отпътува. — Сигурен съм в това и ще те чакам!

— Моля те, не ме търси! — настоя Морийн. — Нашата връзка не може да продължи. Не съжалявам за нищо, Гидиън, но на това трябва да бъде сложен край. Ако наистина изпитваш нещо към мене, моля те, не се опитвай да ме задържиш в Съсекс!

Той я остави да замине, без да каже дума. Докато събираше багажа си, Морийн си помисли с горчивина, че той може би нарочно не се опитва да я задържи, защото знае колко ще пострада женската ѝ гордост от неговото безразличие. Ако наистина бе целил това, той го постигна.

Клариса, която сега се чувстваше много по-добре, я посрещна възторжено и искрено се зарадва, че я вижда отново.

— Изглеждаш прекрасно! — провикна се тя и я прегърна. — Права беше, че почивката в Съсекс ще ти се отрази добре! Нищо не може да се сравни с чистия въздух!

Морийн даде малка вечеря по случай завръщането на Тамариск от Уортинг. Бе поканила само Клариса и сър Джон. По време на отсъствието ѝ от Лондон се бяха случили много неща и баща ѝ гореше от нетърпение да ѝ съобщи предните новини.

Морийн изслуша търпеливо как превъзнася подвизите на английската армия в Португалия, извършени под командването на генерал Уелсли.

— Той се справи блестящо на бойното поле! Неубедителният изход на битката при Ролика е без значение! Виж само какво направи при Вимейро! Доказа, че заслужава повишението си през април миналата година. Макар да няма още четиридесет и да е най-младият генерал-лейтенант в нашата армия, французите трябваше да признаят превъзходството му.

— Оказва се, че армията на Наполеон не е непобедима — вметна Морийн.

— Ами, непобедима! Казват, че само при Байлен в Испания загубил двадесети три хиляди войници. Някои мислят, че тази загуба бележи разпадането на неговата империя, но според мене това е прекален оптимизъм. Щеше ли иначе да успее да наложи брат си Жозеф за крал на Испания и да прибави испанската корона към империята си? Няма да е лесно да го съкрушим и ще е груба грешка да подценяваме силата и способностите му.

— Какво е станало с крал Карлос и кралицата?

— Казват, че Наполеон им предложил да живеят в двореца край Компьен във Франция... — Едва изрекъл тези думи, сър Джон веднага съжали. Още при споменаването на Компьен Морийн се изчерви. Как можа да забрави, че близо до този град е домът на младия Дьо Вал, когото Морийн май никога не бе преставала да обича!...

Сър Джон с облекчение посрещна поканата да седнат на масата за вечеря, която му позволи да прекъсне този разговор. Слава Богу, темата за Компьен не бе повдигната отново.

Дикън и Роуз се върнаха от Брайтълмстоун и животът във Финчкокс поде обичайния си ход.

Томас Крийви и Джон Уорд отново започнаха да посещават Морийн, като се надпреварваха да твърдят, че седмиците, прекарани без нея, им се сторили непоносимо скучни. Макар да оценяваше интелигентността и остроумните им забележки, Морийн не изпитваше нищо към двамата си ухажори. Дори не я радваше невинният флирт с тях. Единствено с цената на много търпение и такт тя успяваше да ги вразуми и да поддържа с тях приятелски отношения.

Така без сътресения дойде краят на годината. Семейство Лейд, които имаха ново бебе, пристигнаха във Финчкокс за рождения ден на

Тамариск и за коледните празници. За Нова година Морийн организира бал, на който покани най-добрите си приятели, и, разбира се, Лиза фон Еберхард.

Баронесата, която не бе виждала Морийн от месеци, я огледа и се усмихна заговорнически.

— Толкова си очарователна, Морийн! — прошепна ѝ тя. — Подозирам, че имаш любовник! И моля те, не се опитвай пак да отричаш, както по-рано в Брайтълмстоун!

Колкото и да не ѝ се искаше, Морийн не можа да се въздържа и пламна при спомена за Гидиън Морис. Почти бе успяла да го забрави, макар че на всеки прием се оглеждаше с надежда да го съзре сред гостите.

Най-неочаквано го видя едва през март следващата година. Докато седеше до Лиза в операта и плъзгаше поглед по официално облечените посетители, цвета на лондонското общество, тя го съзря в ложата срещу тяхната. Сърцето ѝ се разтупка, но с преднамерена небрежност попита баронесата дали познава джентълмена, който придружава лейди Естър Инграм.

— Разбира се, че го познавам! — веднага отговори Лиза. — Всъщност трябва да призная, че по-скоро само съм чувала за него и никога не сме се запознавали лично. Това е сър Перигрийн Уайт, приятел на Бо Брумел. Същото конте като него, по цял ден се чуди как да се натруфи, та да изглежда по-хубав! — Лиза лукаво се усмихна на Морийн и додаде: — Не отричам, че фигурата му е изумителна, но съм чувала, че е твърде... вял любовник. Няма да ти хареса, Морийн! — Лиза сложи ветрилото пред устните си и каза шепнешком: — Много е богат и няма жена, но дамите, с които е общувал, твърдят, че не бил истински мъж въпреки външния си вид.

Морийн щеше да си прехапе езика, едва успя да прикрие смеха си. Гидиън ѝ бе казал, че се прави на импотентен. При спомена за несъмнената му мъжественост тя изпита истинско удоволствие от сполучливото му хрумване и изведнъж ѝ се прииска да му покаже, че го е забелязала. Все пак успя да устои на желанието си и прикри лице зад ветрилото. Страхуваше се, че ще припадне, ако той се доближи до нея... Дори и сега, щом го зърна, пулсът ѝ заблъска в слепоочията и дишането ѝ се учести. Трябваше да събере цялата си воля, за да

поклати отрицателно глава, когато баронесата предложи да отидат при Естър, за да се запознаят най-после с този човек.

— Правилно отгатнахте, баронесо, не изпитвам никакво желание да се запозная с „мъж“ като него!

Върна се вкъщи след представлението, взела твърдото решение за нищо на света да не отива другото лято в Съсекс!

Но съдбата бе отредила друго. Семейство Лейд отново покани Тамариск с тях на морето и малката много искаше да замине. Роуз очакваше първото си бебе и Морийн настоя Дикън да придружи жена си във фермата Оулет и да остане там, докато майката и детето бъдат в състояние да се завърнат във Финчкокс.

Клариса заминаваше със сър Джон на лов в Шотландия. Макар да бе навършил шестдесет и пет години, баща ѝ се радваше на отлично здраве и ловът все още бе любимото му занимание. Лиза фон Еберхард вече бе в Брайтълмстоун и нищо не задържаше Морийн в Лондон. Ала тя продължаваше да се съпротивлява на все по-силното желание да иде в имението.

Колебанията ѝ рухнаха, когато най-неочаквано срещна Гидиън Морис пред къщата на своята приятелка Елизабет Фрай.

Морийн пристигна точно навреме в Сейнт Милдредс Корт, където бе поканена на чай у Елизабет. Лакеят я въведе в дома, но я уведоми, че господарката още не се е върнала от някаква среща. Помоли я да почака домакинята в библиотеката.

Следобедът бе горещ и задушен. Морийн застана до прозореца, за да се поразхлади от лекия ветрец, който полъхваше през разтворените му крила. Видя, че пред входа спира една карета, но не беше тази на Елизабет. За нейна изненада отвътре слезе Гидиън Морис и бързо се запъти нагоре по улицата. Морийн цяла се надвеси от прозореца. Той спря при едно мърляво хлапе, което играеше в праха, измъкна сребърна монета от джоба си и посочи с ръка каретата. Момчето хукна с него нататък, Гидиън отвори вратичката и му подаде пакет, като посочи с бастуна си входната врата на Сейнт Милдредс Корт. Изчака, докато пратеникът му дръпна шнура на звънеца, и после скочи в каретата, която изчезна надолу по улицата.

Действията му ѝ се видяха толкова странни, че когато Елизабет се върна и започна да се извинява за закъснението си, Морийн не се сдържа и попита приятелката си за този тайнствен посетител.

Елизабет свали бонето си, освободи прислужницата и с усмивка придърпа стола си към гостенката.

— Сигурна съм, че можеш да пазиш тайна — каза тя, като снижи гласа си, така че да я чува само Морийн. — И затова ще ти разкрия този изумителен заговор. Но моля те, помни, че освен мене никой друг не знае!...

Елизабет бе толкова неспокойна, че Морийн побърза да я увери в пълната си дискретност.

— Най-добре е да започна от самото начало. Колко много време е изминало оттогава! Бях само на девет години и живеях с братята и сестрите си в Норич. Веднъж приятелят на баща ми сър Фредерик Морис дойде да ни посети. Придружаваше го едно дванадесетгодишно момче, което, както разбрах по-късно, било родено от извънбрачна връзка. Ние, децата, го харесахме много и се радвахме, че останаха при нас цяла седмица, дори повече. Наскоро след това сър Фредерик почина. Не знаех нищо за сина му до преди шест години, когато ме доведоха в Лондон за сватбата на Уелския принц. Разхождах се с гувернантката си в парка Сейнт Джеймс, когато някакъв млад нехранимайко задигна кесията ми. Гувернантката ми се разкрещя и крадецът бе заловен от един минувач. Можеш да си представиш изумлението ми, когато познах в негово лице Гидиън Морис! Веднага си го спомних, макар че бе измършавял от глад и дрехите му бяха окъсани...

Морийн направи изненадана физиономия, за да прикрие, че знае всички подробности за детството му. Елизабет продължи с въздишка:

— Само каква суматоха настана! Гувернантката ми и джентълменът, който ни се бе притекъл на помощ, настояваха бедното момче да бъде предадено на полицията, но аз със сълзи на очи измолих да го пуснат. Сега си мисля, че гувернантката ми се е страхувала да не се разрева и да пропусне зрелището заради момичешките ми истерии. Както и да е, накрая тя се съгласи. Гидиън Морис изчезна в тълпата и няколко години не чух нищо за него. Татко ми разказа за нещастната му съдба след смъртта на сър Фредерик, но не знаеше какво се е

случило по-нататък с него, а и аз не му казах, че е станал крадец. Не мислех, че някога ще го видя отново...

— Но все пак го видя, нали? — попита Морийн, за да наруши мълчанието ѝ.

— По-късно получих писмо от него. Тогава бях вече омъжена за милия Джоузеф и се бяхме преместили в Лондон. Незнайно как Гидиън Морис беше намерил адреса ми и беше разбрал за моята благотворителна дейност. Пратеникът му ми донесе кесия със злато, а в писмото си той ме молеше да го използвам както намеря за добре...

Морийн изтръпна от радост. Значи Гидиън Морис бе нещо като Робин Худ, а това измиваше от него петното на безчестието!

— О, Морийн! Зная, че трябва да съм му благодарна заради моите бедни! Но се боя, че той продължава да краде и вече не е дребен джебчия, а истински разбойник... Изпраща ми страхотно скъпи неща. Какво ли няма: часовници, накити, златни кутии за енфие... Това са чужди вещи, убедена съм! Трябват ми пари за бедните, но знам, че не е редно да ги приемам!

Морийн не можа да сдържи усмивката си въпреки сериозното изражение на Елизабет.

— Ами след като не знаеш адреса му, за да ги върнеш, предполагам, че се налага да ги изхвърлиш на боклука!

— Не се шегувай, Морийн, защото аз самата мисля, че ролята ми в тази необичайна история не е съвсем почтена. Гидиън Морис явно също разбира терзанията ми, защото всеки път ми изпраща и списък с адресите на жертвите си. Представяш ли си? Естествено аз веднага връщам вещите на законните им собственици. Оказват се все хора, които наскоро са били обрани от някакъв разбойник по време на пътуване...

— Значи твоят джебчия се е превърнал в „джентълмен на пътищата“? — замислено каза Морийн.

Елизабет кимна.

— Разбира се, аз не искам благодарност за върнатите скъпоценности, но притежателите им са толкова щастливи, че даряват щедри суми за моята благотворителна дейност.

Морийн се приближи и целуна нежно приятелката си по бузата.

— Не мисля, че твоят Гидиън е чак толкова лош, а и ти, Елизабет, не вършиш нищо нередно. Напротив, добрините, които правиш,

сигурно ти доставят истинска радост. Ако бях на твое място, не бих се поколебала да сторя същото. А колкото до този Гидиън Морис, нека Бог да го съди!

Дълбоко в себе си Морийн бе готова да му прости дори и само заради това, че никога не бе споменал за странната си благотворителност, докато винаги с охота разказваше за престъпленията си...

— Все пак мисълта, че участвам в заговор с един разбойник, ме кара да се чувствам неспокойна.

Морийн целуна приятелката си за довиждане и ѝ каза да не я търси скоро, защото е решила да прекара остатъка от лятото в Съсекс.

— Чистият въздух ще ми се отрази добре.

Разбира се, тя не отиваше там заради въздуха.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

1809

— Знаех, че ще се върнеш! — каза Гидиън Морис с усмивка.

Не бяха изминали и два дни от пристигането ѝ, когато той се промъкна безшумно през френския прозорец. Нямаше и следа от дрехите на лондонско конте. Носеше панталон и бяла риза с жабо, така както го бе видяла при първата им среща. Морийн отново бе поразена от приликата му с Жерар.

— Бях твърдо решена да не идвам! — отвърна тя, засегната от безграничната му самоувереност.

— Повтори го още веднъж! — каза той и я целуна така пламенно, че тя веднага разбра какво ще последва.

— Не. Не искам...

Той запуши устата ѝ с целувка и както преди с лекота я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята ѝ.

— Няма да позволя... Забранявам ти...

Той не обърна никакво внимание на протестите ѝ. Улови в една ръка безпомощните ѝ юмручета, а с другата започна грубо да я разсъблича, без ни най-малко да се тревожи от това, че съсипва роклята ѝ. Когато тя застана гола пред него, той се отдръпна и каза:

— Виж, ако сега ми заповядаш да те оставя, ще се подчиня безропотно.

Морийн се призна за победена и без преструвки протегна ръце към него. Паднаха на леглото и се отдадоха на копнежа си един за друг. След това той я притегли към себе си и я прегърна здраво. В мекия поглед на блестящите му кафяви очи трептеше нежност.

— Чакам те да дойдеш, откакто слугата ти и хубавичката му жена пристигнаха във фермата. Знаех, че ще ги последваш.

— Бях забравила способността ти да ме шпионираш! — каза остро Морийн, но смехът му стопи високомерието ѝ.

— Не се преструвайте на възмутена, милейди! — Той я целуна по голото рамо. — Ако бях хрисим, никога нямаше да ме харесах! Не

друго, а дързостта ми те привлича!

— Така е — призна тя, но веднага след това добави лукаво: — Не бих и помислила да легна с онова женствено конте с начервени бузи и златни панталони, което съвсем наскоро видях да ухажва лейди Естър Инграм.

В очите му проблесна палава искрица.

— Ето че и ти си ме шпионирала! — нападна я той. — Единствен път придружих тази невъобразимо скучна жена в операта, значи си ме видяла там! Но защо не съм те забелязал?

— Защото аз не пожелах — усмихна се Морийн. — Впрочем видях те и още веднъж...

Тя реши, че моментът е подходящ да му признае, че е видяла, когато предаваше пакета на мисис Фрай. Щом разбра, че тя знае, Гидиън ѝ разказа цялата история.

От него тя научи неща, които Елизабет не знаеше. В мига, когато бръкнал в чантичката ѝ, той познал в нейно лице една от дъщерите на семейство Гърни и я запомнил добре. Когато по-късно научил за брака ѝ със сър Джоузеф Фрай и за преместването ѝ от Норич в Лондон, се постарал да намери адреса ѝ. Искал не само да се отплати за сторената някога добрина, но и да я подпомогне в опитите ѝ да направи нещо за бедните. Очевидно бе избрал този начин да се бори срещу несправедливостта.

— Това не извинява безчестния живот, който водиш! — укори го Морийн. — Просто не смей да си представя какво ще си помисли бедната Елизабет, ако можеше да ни види сега. Сигурно ще припадне от ужас!

Морийн трябваше да признае пред себе си, че я вълнува не само приликата му с Жерар. Харесваше ѝ неговата безразсъдна смелост. И колкото повече ѝ разказваше за приключенията си, толкова по-силно я привличаше.

Гидиън добре разбираше това.

— Искан ми се да те взема със себе си — каза той една нощ. — Жалко, че си жена и не можеш да дойдеш с мене утре вечер. Вдругиден са конните състезания в Люис и сега пътищата са пълни с хора, които бързат да пристигнат навреме за голямото събитие.

— Мога да се преоблека като мъж — каза Морийн, като си спомни, че никой не я бе познал с дрехите на юноша при пътуването

до Компьен. — Под наметалото няма да личи, че съм жена! — каза тя ентузиазирано. — Нека да дойда с тебе, Гидиън, моля те! Обещавам, че няма да ти преча!

Гидиън не бе във възторг от това настояване.

— Не биваше да събуждам любопитството ти — отвърна той намръщено. — Колкото и да е ловък човек, колкото и да разчита на бързината на коня си, винаги има опасност. Възможно е да стрелят по нас или още по-лошо — да ни заловят. А това, мила ми Морийн, означава бесилка! Не ми се иска да увиснеш на ешафода в Тайбърн.

— Няма да видиш как ще умра без време, защото ти ще бъдеш първи — дръзко отвърна тя. След това се надигна и го погледна сериозно, както никога досега. — Не мисли, че се страхувам от смъртта. И казвам това не от лекомислено кокетство. Някога, много отдавна, мислех, че животът може да бъде хубав. Но сега единственият мъж, когото съм обичала, е мъртъв и аз не живея, а просто вегетирам... Понякога това може да бъде изключително досадно. Готова съм да рискувам живота си.

В лицето на Гидиън нямаше и следа от насмешка.

— Не бива да говориш така за смъртта! — укори я той. — Колкото до мъжа, в когото си била влюбена, ще ти кажа само едно: никой на този свят не заслужава да погубваш заради него живота си. А ти правиш точно това, Морийн, ден след ден! Той не го заслужава! Помисли само: той не е бил готов да се жертва за тебе, защото, ако беше така, отдавна да сте се оженили. Не, не ме интересува миналото ти! — остро каза той, защото видя, че Морийн иска да възрази. — То си е само твое. Осъждам обаче това, че споменът за този човек продължава да те гнети. Въпреки че той сам се е лишил от всякакви права над тебе. Та той те е изоставил! Ако аз знаех, че ме обичаш, никога не бих го сторил!

— Дори и да си прав, че съм го обичала повече, отколкото той мене, не мога да го забравя. Не вярвам, че някога ще бъда щастлива без него.

— Не мисли за бъдещето! — рязко я прекъсна той. — Ти живееш днес. За тебе животът трябва да е само тази нощ. Ти живееш сега, докато те целувам, докато те докосвам и прегръщам, а не преди или след една минута. Тялото ти живее сега, моя хубава Морийн! Освободи сърцето си и му позволи да намери покой!

В думите му имаше мъдрост, но тя не можеше да се съгласи с всичко в тях. Така и не успя да му обясни, че не е господарка на сърцето си. Въпреки това го убеди да я вземе със себе си на следващата вечер. Гидиън настоя сам да избере за нея кон, защото трябваше да е бърз и издръжлив. Беше се уверил, че е отлична ездачка и знае да борави с пистолет.

Докато внимателно планираха всички подробности, възбудата ѝ нарастваше все повече. Уговориха се да си подготви панталон, наметка и шапка и да ги увие в някакъв вързоп, тъй като трябваше да потегли от имението посред бял ден. Щеше да каже на слугите, че иска да направи дълга разходка до фермата Оулет и най-вероятно ще остане за вечеря там, така че да не се притесняват, ако не се върне преди мръкване. След като обясни по този начин отсъствието си, няма да има нищо по-лесно от това да се срещне с Гидиън при старата мелница, на около миля от имението, където ще се преоблече и ще се качи на доведения от него кон.

— Наистина ли си сигурна, че желаеш да участваш в това рисковано начинание? — попита я той, преди да си тръгне. — Опасността е голяма и никак не ми се ще да те излагам на нея!

— И това го казва човекът, който само до преди малко ме убеждаваше да живея с днешния ден, без да се замислям за вчера или за утре? — подразни го тя с блеснали от вълнение очи.

— Няма да си простя, ако ти се случи нещо! — Гласът му преливаше от нежност и стаена тревога. — Никога не съм харесвал никого, колкото тебе, Морийн... — Той млъкна, не можеше да намери точните думи. — Досега не съм казвал на жена, че я обичам. Дори не зная дали това е любов. Когато майка ми умря, се заклех да не се привързвам към никого. Но сега чувствам, че не бих могъл да понеса раздялата с тебе. Когато не сме заедно, мисля за тебе ден и нощ...

Морийн сложи ръка на устните му, но той я отмести и продължи:

— Не можеш да ме спреш да ти кажа колко те обичам! Зная, че сърцето ти принадлежи другиму, а и да не беше така, нима един човек извън закона може да се надява да отвърнеш на чувствата му? И все пак онова, което се случи между нас след първата ни среща, бе неочаквано и за двамата ни. Ние си приличаме толкова много! И ти като мене си готова да се пребориш с всичко, което стои на пътя към целта ти. Не съм ли прав, Морийн?

Тя кимна, обзета от необяснимо безпокойство.

— Ние сме родени един за друг. Убеден съм, че само пред мене си позволяваш да се разкриеш такава, каквато си: необузdana, упорита, пламенна. Пред мене не е нужно да се преструваш. Можеш да си играеш на светска дама, така както аз изпълнявам ролята на празноглаво конте. Можеш да заблуждаваш другите, че си хрисима и порядъчна, но под тази маска ти си истински първична като мене!

Морийн го разбираше, но дълбоко у нея хладната логика на разсъдъка ѝ подсказваше, че приликата между двама души не означава задължително и наличието на любов, това най-непредсказуемо от всички чувства.

Гидиън бе научил много неща за характера ѝ, но сам бе разкрил твърде малко за себе си. Тя виждаше, че е по-силен от нея. Колкото и да я харесваше, колкото и високо да я ценеше, никога нямаше да допусне да бъде разиграван, да стане роб на волята ѝ. Никога не би успяла чрез ласкателства да постигне своето, ако той сам не ѝ позволи. Привличаше я и Морийн дори малко се плашеше от това, защото просто нямаше сили да го отблъсне. Но и не беше влюбена в него.

Твърдостта на волята му пролича и когато яхнаха конете на уреченото място. От първия миг ѝ даде да разбере, че заповядва той, а тя трябва да се подчинява безпрекословно.

Гидиън ѝ показа чистокръвната кобила на име Амабел, която бе довел за нея. Морийн прокара ръка по гърба на животното. Косъмът бе гладък и сух. Макар и не много едра, Амабел имаше съвършени пропорции.

— Не се подлъгвай по това, че е дребничка! — предупреди я Гидиън, като видя, че Морийн я сравнява неволно с неговия огромен черен кон. — Лети като стрела. Баща ѝ е италиански жребец. Сама ще се убедиш, че се подчинява на волята на ездача с чувствителността на цигулка в ръцете на музикант.

Когато Морийн се преоблече и той ѝ помогна да се качи на седлото, веднага разбра, че думите му не са празни хвалби. Амабел танцуваше като балерина и реагираше мигновено и на най-лекия натиск с коляно.

Слънцето грееше ярко на кристално чистото небе. Потеглиха към Файрл Бийкън и щом прехвърлиха хребета, оставиха конете да препускат на воля. Въздухът бе наситен с аромата на изсушената от

слънцето трева и на мащерка. Много рядко срещаха някой овчар. Чуваха само песента на чучулигите и собственото си дишане.

— Толкова е диво и хубаво! — възхити се Морийн, когато конете преминаха в тръс. — Просто се чудя как издържам в Лондон!

— „Колко много хора в този голям град, не ни е до смях, направо е ад!“ — цитира Гидиън някакво глупаво стихче.

Тя му разказа за Рейвън, коня на баща ѝ, който много приличал на неговия жребец.

— Черният кон трудно се забелязва през нощта! — каза той с усмивка, — но червеникавокафявият е подходящ, защото такива коне се срещат често и обикновено жертвите на обира не могат да дадат точно описание пред властите.

Изминаха десет мили без да бързат, и когато приближиха малкото селце Фалмър, вързаха конете за ствола на една калина. След това се скриха зад гъстите крайпътни храсти.

Гидиън легна по гръб и я придърпа върху себе си. В очите му искреше смях.

— Ако сложиш шапката и плаща, сигурно ще заприличаш на мъж. Но сега въпреки панталоните все още си най-привлекателната жена, която познавам! — Той я целуна продължително и добави шеговито: — Е, не се ли боиш от това, което се каним да направим?

— Ни най-малко! — енергично поклати глава тя. — Дори се чувствам приятно възбудена. Нали няма да проливаме кръв?

— Твърдо ти обещавам да не стрелям, освен ако те не започнат първи!

До ушите им долетя далечен шум, който наруши хармонията на тихите горски звуци. По пращната кафява лента на шосето се зададе карета на път от Люис за Брайтълмстоун. Тя приближаваше бързо и скоро можеха да видят как подскача по издълбаните от тежките каруци коловози.

Морийн го погледна въпросително, но Гидиън не помръдна. Покритата със сивкав прах карета отмина. Ясно чуха скърцането на ресорите, запъхтяното дишане на четирите коня и насърчителните подвиквания на кочияша.

— Не искам да спрем първата карета, а последната! — обясни ѝ Гидиън. — Надбягванията сигурно са свършили и всички ще тръгнат

да се прибират. Ако нападнем първата, рискуваме някой да им се притече на помощ още преди да сме си свършили работата.

Едва изрече тези думи и се зададоха още две коли. След това минаха ездачи, открити и закрити карети, двуколки и обикновени селски каруци. Някои летяха с пълна скорост, а други се движеха бавно като на разходка.

— Преди Уелският принц да превърне Брайтълмстоун в моден курорт за аристократите, по този път не минаваше жива душа. Време е вече да се погрижат за настилката. Пътниците в тези карети сигурно се тръскат като чували с картофи!

— В тази жега направо са се превърнали в картофена салата! — добави Морийн със смях.

Най-после потокът от пътници започна да намалява. Гидиън скочи на крака и помогна на Морийн да се изправи. Той се загърна в плаща си, нахлупи ниско шапката и издърпа копринената кърпа върху лицето си. Накара и Морийн да последва примера му.

— Каквото и да се случи, ще мълчиш! — предупреди я Гидиън. — Ще говоря само аз. Когато ти дам знак, препусни с всички сили и не спирай за нищо на света! Аз ще яздя след тебе.

Той измъкна pistolетите от кобурите на седлото и ги провери внимателно. След това качи Морийн на седлото и сам с лекота се метна на гърба на жребеца.

От високо Морийн добре виждаше самотната карета, която пъплеше по пътя, теглена от четири коня. До вратичката ѝ яздеше придружител. Гидиън върна pistolетите на мястото им и се ухили широко.

— Ще я нападнем! Очевидно в нея пътува някой знатен благородник. Ако не е загубил всичките си пари на състезанията, можем да се надяваме на богата плячка.

Малко преди каретата да се изравни с тях, Гидиън заби шпори в корема на коня си и излезе на пътя. Със затаен дъх Морийн го последва. Кочияшът ги забеляза в последния момент и задърпа с всички сили юздите, за да задържи конете. Каретата спря, като се люшна застрашително. Ездачът, който яздеше до нея, слезе от коня, без да пуска поводите му. Pistolетите на Гидиън бяха насочени право в преbledнялото му лице.

Когато прахта започна да се сляга, една ръка дръпна кожените завеси и на прозореца се показа зачервеното бузесто лице на възрастен джентълмен.

— Какво става, дявол да го вземе? — извика той.

— Бъдете така добър да отворите вратата и да излезете навън! — заповяда Гидиън с дрезгав заплашителен глас. — Вие двамата да не сте посмели да мръднете, защото ще стрелям!

Лицето и плешивото теме на джентълмена, чиято перука бе паднала при спирането, се зачервиха още по-силно от гняв.

— Ах ти, мизерни негоднико! — извика той към Гидиън. — Да идеш в ада дано! Няма да получиш нито пени!

Гидиън се приближи още малко и го предупреди:

— Приятелят държи слугите ви под прицел, а тук имам два куршума за вас! Излизайте без повече приказки!

— Безсрамен крадец! — с пяна на уста изкрещя мъжът, но все пак отвори вратичката и излезе навън. Зад него се показа лицето на отрупана с бижута възпълна дама, която изпищя и се отдръпна назад, като видя пистолетите и маската на Гидиън.

— Портфейла ви, сър! Давайте парите и скъпоценностите! — заповяда Гидиън.

Представителният господин се опита да развърже кесията, която висеше на колана му, но треперещите му пръсти отказваха да му се подчинят. Гидиън се наведе, дръпна връвта и на пращия път се изсипа дъжд от новички, току-що сечени златни монети.

Гидиън направи знак на Морийн да слезе от коня и да ги събере, а той измъкна часовника и пръстените на мъжа. От страх жертвата му за малко не получи удар. Без да му обръща внимание, Гидиън се зае с дамата. Почти в истерия, тя сама свали перлената си огърлица и я набута в ръцете му.

— Вземете я, струва цяло състояние! Вземете всичко, но ми пощадете живота!

Морийн бе отново на седлото и Гидиън отпусна пистолетите.

— Карай, нещастнико! — подвикна той на кочияша, докато наблюдаваше как пълният джентълмен се шмугна в каретата като подплашена катеричка.

— Дяволите да ви вземат! — изкрещя той отвътре в последен опит да окаже някаква, уви, закъсняла съпротива, но двамата вече бяха

обърнали конете. Прескочиха храстите и изчезнаха в гъстата гора.

Препускаха бясно, докато не стигнаха края ѝ и пред тях не се ширна равнината. Пътят остана далеч назад. Гидиън забави ход, смъкна маската си и се разсмя при вида на зачервеното от възбуда лице на Морийн.

— Ето че вече си разбойник! — Той слезе от коня и я свали от гърба на Амабел. — Този път беше лесно, макар невинаги да е така! Спомням си например, че веднъж спрях една много красива и много упорита млада дама, която не искаше да се раздели с никое от бижутата си въпреки насочения към нея пистолет!

Тя се разсмя и попита, задъхана от ездата:

— Няма ли да разгледаме плячката? Обзалагам се, че в претъпканата чанта на седлото ти има цяло богатство!

— За мене най-голямото богатство на света е ето тук! — отговори той, повдигна с ръка брадичката ѝ и я целуна по устата.

Доволни от приключението, те бавно яздеха към имението. От реката край старата мелница се издигаха призрачни изпарения, а тънкият сърп на луната отдавна грееше на небето.

— Трябва да върна конете в конюшнията — каза той, докато Морийн се преобличаше, — но ще дойда по-късно.

Гидиън дори не я попита дали желае това, защото беше сигурен в отговора.

Морийн не подозираше каква суматоха ще завари в имението. Не знаеше, че през деня Роуз бе родила момче. Щом детето се появило на бял свят, Дикън препуснал към имението, за да ѝ съобщи радостната вест. Когато разбрал от слугите, че е тръгнала за Оулет, решил, че са се разминали по пътя и веднага потеглил обратно. Тя обаче не се била появявала във фермата и Дикън се уплашил, че ѝ се е случило нещо лошо. Поверил Роуз на грижите на майка си и сестрите си, а той заедно с братята си и двама ратаи тръгнал да я търси.

По една щастлива случайност те не бяха забелязали Морийн и Гидиън, но когато тя наближи имението, Дикън излезе да я посрещне с пребледняло от притеснение лице. Видът ѝ само засили тревогата му — косата ѝ бе разрошена, батистената ѝ рокля беше измачкана и дебел слой прах покриваше обувките и лицето ѝ.

— Къде беше? — нетърпеливо извика той. В гласа му се долавяха облекчение и безпокойство. — Знайш, че не бива да излизаш

сама! Изкара ми акъла!

— Мили Дикън, няма защо да се тревожиш! — отвърна малко гузно Морийн. — Всичко е наред! Тук съм, цяла и невредима!

— Да, ама е вече девет! — каза Дикън, който просто не знаеше къде да дене ръцете си от радост. — Тя, готвачката де, ми каза, че си тръгнала още по пладне!

Морийн разбра, че не ѝ остава нищо друго, освен да признае истината. Не можеше да каже, че е излязла на езда с познат джентълмен, тъй като Дикън съвсем естествено щеше да попита защо той не я е изпратил до имението. Пък и тя се прибра пеша, облечена в неподходящи за езда дрехи. Освен това Морийн никак не искаше да лъже точно него.

Тя го помоли да я придружи в библиотеката и му разказа всичко, което се бе случило след последната ѝ среща с Гидиън Морис. Призна му за връзката им, от която се бе опитала да избяга в Лондон, и за това, как, безсилна да го забрави, отново се бе върнала в Съсекс. Дикън мълчеше, но изражението му бе достатъчно красноречиво.

— Зная, че всичко това звучи невероятно, дори отблъскващо — опита се да се защити Морийн, — но може би ще ме разбереш по-добре, ако ти докажа, че Гидиън Морис всъщност не е лош човек. Знаеш ли, чрез мисис Фрай той раздава всичко на бедните. Моля те, не ме гледай така осъдително!

Той мълча дълго и накрая каза с глух и напрегнат глас:

— Не знам какво си си наумила и не ми влиза в работата!

— Разбери ме, Дикън! — умолително каза тя, разтревожена от мрачния му поглед. Дикън я бе обичал през целия си живот и винаги проявяваше дълбоко уважение към нея, а ето че сега тя бе на път да го загуби. — Разбери, че днес бях щастлива. Не съм се чувствала така от... от последната ми среща с виконта във Виена, но дори и тогава радостта ми бе помрачена от мисълта за неизбежната раздяла. Чуй ме, Дикън, днес аз усетих, че наистина съм жива. Това беше едно неописуемо вълнуващо приключение. Нито за миг не се изложих на опасност, кълна ти се! Гид... мистър Морис никога не би допуснал това.

Дикън усети, че омеква въпреки нежеланието си. Сам забелязваше блясъка в очите на Морийн и светналото ѝ от възбуда лице. От много години насам не я бе виждал толкова доволна, а за него

това бе най-важното. Ако този разбойник наистина беше джентълмен и се грижеше за сигурността й...

— То каква ли полза да ти приказвам, че не бива да се забъркваш с таквиз разбойници... — Той не можа да се сдържи и на лицето му се изписа лека усмивка. Морийн най-сетне въздъхна с облекчение.

— Хич бива ли толкоз да се тревожиш! — намигна му тя заговорнически. — Тези „таквиз разбойници“ понякога са достатъчно храбри, за да се грижат за мене не по-лошо от вас, господарю Дикън!

Едва сега тя се сети да попита Дикън защо е дошъл да я търси в имението. Когато чу новината, настоя да отворят бутилка шампанско и да отпразнуват раждането на бебето.

— За сина ти! Да порасне силен и добър като баща си — вдигна тост Морийн.

Гидиън, който дойде по-късно през нощта, остана много доволен, че Морийн вече не настоява да се виждат само тайно.

— Най-сетне ще мога да те посещавам официално — каза той. — Никак не ми е приятно да се вмъквам в чуждите къщи като някой разбойник!

Той обаче не можа да разбере защо Морийн държи толкова много на мнението на слугата си и се наложи тя да му разкаже за живота си във фермата.

— Малко дами на твое място биха останали верни на приятелите си от детинство! — одобрително я погледна той и внезапно се разсмя. — Ако Дикън няма нищо против, мисля, че можем да направим на сина му чудесен подарък. Сред днешната плячка има един много хубав златен часовник. Какво ще кажеш, Морийн? Малкият едва ли някога ще се срещне с бившия му собственик, а и мисля, че ще му се радва много повече от него!

Морийн прекара в Съсекс още цял месец и на три пъти придружи Гидиън при обирите. Можеше да остане и още, но се уплаши от любовта му и от все по-силното си влечение към него. Подозираше, че той всеки момент ще поиска ръката й, а за нищо на света не можеше да допусне това... В този си вид връзката им я задоволяваше напълно. Гидиън бе приятен компаньон и чудесен любовник. Любеха се често и страстно, но сякаш по негласно споразумение никой от двамата не говореше за чувства. Той обаче не успяваше да скрие все по-силната си обич към нея и очевидно искаше

да я обвърже. Морийн се страхуваше точно от това, защото знаеше, че може да се отдаде изцяло само на един мъж — Жерар дьо Вал.

— Връщам се в Лондон! — най-неочаквано заяви тя един ден.

За миг на лицето му се изписа тревога, но той веднага възвърна обичайното си насмешливо изражение.

— Защо не? Лятото вече свършва. Мисля, че това е отлична идея! Кажи ми кога тръгваш, за да мога да си приготвя багажа. Идвам с тебе!

Морийн отвори уста да възрази, но не каза нищо, обезоръжена от дързостта му.

„Трябваше да зная — помисли си тя, — че няма толкова лесно да се отърва от Гидиън Морис.“

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

1809 — 1812

— Не разбирам защо сте поканили това нищожество! — каза Томас Крийви и намръщено кимна към Гидиън Морис. — Погледнете само колко е възмутен баща ви!

Морийн с усмивка обърна очи към екстравагантното конте, в което се бе превърнал нейният разбойник. Умопомрачителна маслинозелена жилетка, отрупана със златни копчета под лимоненожълт жакет, панталони от бяло кадифе, целите с бродерии отстрани и с цепки при глезените. Краката обути в тънки бежови чорапи, които се виждаха над черните обувки с фльонги. По четири пръстена на всяка ръка...

Тя сдържа смеха си и каза, като се мъчеше гласът ѝ да прозвучи сериозно:

— Намирам сър Перегрин Уайт за много забавен, Томас. А както виждам и приятелката ми Лиза фон Еберхард е на същото мнение. Той наистина умее да се държи галантно с дамите, не смятате ли?

— Дрън-дрън! — промърмори ядно на себе си Томас, но омекна, когато Морийн го погали по ръката и сладко попита:

— Само не ми казвайте, че е възможно да ревнувате от мъж като него!

Морийн отлично знаеше, че Томас и другият ѝ ухажъор Джон Уорд никак не одобряват честите посещения на Гидиън във Финчкокс, а баща ѝ го ненавиждаше почти толкова, колкото и Томас. Обратното, Клариса и Лиза признаваха, че разточителните му комплименти, фрапантните му дрехи и церемониалната любезност, с която се обръщаше към всички дами, ги разсмиват до сълзи.

Тамариск винаги горещо го защитаваше и се опитваше да обясни на дядо си, че сър Перигрин не е такъв, какъвто изглежда, а всъщност е безстрашен и храбър. Прескачал с коня си препятствия „дори по-добре от Дикън“.

За щастие никой не вярваше на приказките на детето. Смятаха, че е спечелил благоразположението на Тамариск с играчките, които никога не пропускаше да ѝ донесе. Постепенно Тамариск престана да разказва за „номерата“ на сър Перигрин, а Гидиън, когато беше с нея и нямаше други хора освен Морийн или Дикън, изоставяше клоунадата и се държеше естествено.

Тази вечер той отново играеше ролята си, и то така сполучливо, че баронесата се заливаше от смях, докато го слушаше да ѝ разказва последните клюки. В Лондон винаги можеш да научиш нещо пикантно!

Морийн често го молеше да престане да се прави на шут.

— Надявах се, че заради мене ще започнеш да се държиш като мъж, а не като глупав фронт! Никой от приятелите ми не разбира защо те каня вкъщи и ти позволявам да ме придружаваш, когато излизам.

— Ще изпълня това твое желание в деня, в който се омъжиш за мене — отговори шеговито той. Инстинктът му подсказваше, че е най-добре да не говори сериозно за бъдещето, но често споменаваше за женитба под формата на шега, за да не издаде истинските си намерения. По същия начин веднъж спомена пред Тамариск:

— Казвам на майка ти, че е крайно време да ти намери нов татко. Я ми кажи, мислиш ли, че има някой по-подходящ от мене? Представи си само колко хубав ще бъде в сватбен костюм. Какво би казала, Тамариск, ако двамата с майка ти се оженим преди края на годината? — Когато малката започна да пици от възторг, той въздъхна и каза: — Мисля, че тя няма да е съгласна, защото се страхува, че ще я засенча с красотата си. Тя обича да бъде в центъра на вниманието не по-малко от мене!

— Ти само се шегуваш! — веднага се досети Тамариск и дори се поразсърди. — Зная, че не можеш да засенчиш мама, защото тя е хубава като принцеса. И ти също го знаеш! Като вървите под ръка, просто ще се пръснеш от гордост!

— Вярно е, тя прилича на истинско бижу! — продължи шегата той. — Предпочитам я и пред дузина диамантени брошки!

Единствено този несериозен тон правеше връзката им възможна. Морийн се досещаше, че Гидиън нарочно бе измислил този начин, за да преследва незабелязано целта си. Шегуваше се с всичко и ставаше сериозен единствено нощем в спалнята ѝ.

Сър Джон огорчено сподели с Клариса, че според него Морийн прекарва твърде много време в компанията на „този папагал“. Но Клариса побърза да го успокои:

— Не виждам защо се тревожиш! Сър Перигрин е много подходящ за едно чисто платоническо приятелство. С мъж като него тя се чувства много по-свободно. Ако мистър Уорд или мистър Крийви бяха на негово място, трябваше винаги да е нащрек, за да ги държи на разстояние. Освен това, както разбрах, Морийн е решила да прекара лятото в Съсекс, а там ще е твърде далеч от ухажванията на сър Перигрин Уайт.

Сър Джон въздъхна. След смъртта на Джеймс Петигрю той непрекъснато се тревожеше за дъщеря си. Според него не беше никак редно една млада жена да се заточи доброволно в дълбоката провинция. Нима можеше да си намери нов съпруг, ако продължаваше да бяга от светския живот?

Разбира се, тревогата му щеше да е многократно по-голяма, ако знаеше за честите посещения на Гидиън в имението, а ако научеше за разбойническите ѝ набези като негова съучастница, сигурно направо щеше да получи удар.

Морийн обаче бе доволна от новия си необичаен живот. Последните дни на 1810 година изтекоха без да донесат някаква промяна. Разбира се, събития имаше немало. През лятото няколко дни преди да замине за Съсекс, до нея достигна новината, че Наполеон се е оженил за осемнадесетгодишната хабсбургска принцеса Мария-Луиза. Когато научи, че сватбата се е състояла в двореца край Компьен, усети, че сърцето ѝ се свива от болка. Значи все пак пристигаха новини от Франция и ако Жерар се бе завърнал в Компьен, положително щеше да намери начин да се свърже с нея. Единственото разумно обяснение бе, че той е мъртъв. И все пак тя отказваше да повярва в това.

Докато бяха в Съсекс, двамата с Гидиън научиха през август, че кралят отново се е разболял сериозно, а любимата му дъщеря Амелия е на смъртно легло. Преждевременната ѝ смърт през октомври още по-силно разклати здравето на краля и през ноември се наложи отново да му слагат усмирителна риза. На седемдесет и две годишна възраст той беше съвсем сляп и затова никой не се учуди, когато през февруари на следващата година Уелският принц бе обявен за регент.

Томас Крийви и Джон Уорд бяха присъствали на тържествената клетва на принца в Карлтън.

— Беше изключително пищна и тържествена церемония! — разказваше Джон на занемялата от възторг Тамариск и на майка ѝ. — Всички се събраха в голямата зала. Принцът, който е станал невероятно дебел, седеше начело на покритата с тъмночервено кадифе дълга маса...

— А беше ли там принцеса Шарлот, за да види как баща ѝ става регент? — прекъсна го нетърпеливо Тамариск.

Джон Уорд се разсмя.

— О, оркестърът свиреше на двора, а тя яздеше понито си из градината и от време на време надничаше през прозореца. Така че, макар и от разстояние, може да се каже, че присъстваше на събитието.

В началото на юли кралят полудя напълно. Принцеса Шарлот заминаваше на морски бани и поканиха Тамариск да я придружи. Морийн и Гидиън отново заминаха за Съсекс — през горещите летни дни мързелуваха, а нощем се впускаха в опасни приключения по пътищата.

През октомври, когато Морийн отново се върна във Финчкокс, Тамариск току-що бе получила покана за приема, даван от лелята на Шарлот, херцогинята на Йорк. Поканата очевидно ѝ бе издействана от Шарлот, която на петнадесет години се бе превърнала в буйна и властна девойка. Приемът щеше да се състои в замъка Оутландс, известен с великолепието си.

Макар да не бе навършила още тринадесет години, Тамариск изглеждаше по-голяма в специално ушитата за случая рокля от фин бял муселин, препасана с розов шарф. Панделките на римските ѝ сандали бяха в същия цвят. Според последната мода косата ѝ бе вдигната високо и привързана с кордели, а покрай ушите ѝ се спускаха къдрици. Златният медальон с миниатюрата на Жерар украсяваше нежното ѝ вратле.

„Да можеше баща ѝ да я види!“ — помисли си Морийн, задавена от сълзи. Уви, трябваше да се задоволят с комплиментите на Гидиън, които караха девойката да се изчервява.

На Коледа Морийн даде прием по случай рождения ден на Тамариск. Както на празненството у херцогинята на Йорк и тук, във Финчкокс, бяха поканени не само възрастни, но и деца. Заради тях на

музикантите бе наредено да изпълнят и новия танц, валс. Вероятно настроени романтично именно от него, и тримата мъже в живота на Морийн избраха, сякаш се бяха наговорили, тази вечер, за да ѝ направят предложение за женитба.

Като се опитваше да бъде възможно най-мила, Морийн отново даде на Томас и на Джон да разберат, че няма никакво намерение да се омъжва още веднъж, макар да харесва много и двамата. Намекна им, че не бива да хранят излишни надежди за бъдещето.

Не можеше обаче да бъде толкова категорична спрямо Гидиън. Докато лежеше в обятията му, след като приемът бе свършил и гостите отдавна си бяха заминали, той за първи път, откакто го познаваше, започна да я моли.

— Заедно сме от три години и половина — подзе той уж спокойно, но тя усети треперенето на тялото му, притиснато към нейното. — Мисля, че няма да е прекалено дръзко от моя страна, ако кажа, че вече се познаваме отлично. Не можеш да не знаеш, че те обичам много, Морийн. Ако с това бих те спечелил, готов съм дори да се откажа от сегашния си живот и да заживея почтено! — Той нежно постави ръка на устните ѝ, за да ѝ попречи да му откаже, и продължи с горчива усмивка: — Моля те, нека да довърша! Колкото и да ти е трудно да повярваш, говоря съвсем искрено. Искам да сложим край на тези тайни срещи, на лъжата и измамата! Те са недостойни за нас и принизяват любовта ми към тебе. Непрекъснато се тревожа! Какво ще стане, ако дъщеря ти, твоят достоен за уважение баща или милата леля Клариса научат за нас? Омъжи се за мене, Морийн! Зная, зная, че все още пазиш сърцето си за онзи мъж, но това не може да продължава вечно. Моля те да ми повериш бъдещето си!

Морийн не отговори. Измъчвах я толкова съмнения! Разбираше отлично чувствата на Гидиън, самата тя бе поуморена от тази тайна връзка. В съвета му имаше здрав смисъл — тя наистина трябва да се освободи от сянката на Жерар...

— Ако можеш да бъда сигурна, че той е мъртъв... — прошепна Морийн.

— Щом е така, ще отида да го потърся! — избухна във внезапен гняв Гидиън. — Не мога да те деля с някакъв призрак! Обичам те, Морийн, обичам и доброто, и лошото в тебе. Не мога да повярвам, че

не изпитваш нищо към мене, след като се разбираме отлично за толкова много неща.

Морийн знаеше, че той няма предвид само взаимната наслада, с която се любеха, макар че през всичките тези години страстта им един към друг не само не бе намаляла, но дори бе станала още по-силна. Имаше нещо много важно: Гидиън беше истинско изключение сред другите мъже, защото защитаваше правото на една жена да мисли и да действа самостоятелно. Искаше да има пълна власт над нея единствено в леглото и тя самата бе съгласна с това, тъй като изпитваше безмерна наслада да отстъпва пред неговата физическа мощ. Извън спалнята ѝ обаче двамата бяха и приятели, и верни съучастници.

— Нека да размисля още малко! — помоли го тя. — Не ти отказвам, Гидиън, но все още не мога с чисто сърце да кажа, че съм готова да се омъжа за тебе.

Макар и неохотно, той се съгласи да не повдига този въпрос до края на лятото, което отново щяха да прекарат заедно в Съсекс.

— Нали и тази година ще отидеш в имението? — тревожно я попита той, защото вече знаеше, че семейство Лейд са поканили нея и Тамариск на морето.

Морийн напълно разбираше защо дъщеря ѝ е толкова щастлива в компанията на петте деца на Лейдови, но никак не можеше да нагоди начина си на живот към пуританското възпитание на Пърси, а и се бе отдалечила много от Ан, която бе изцяло отдадена на семейството си.

— Разбира се! — отвърна тя с усмивка, която го накара да я прегърне. — Мисля, че съм се пристрастила към начина, по който прекарваме времето си там... и към мигове като този...

— Когато говориш така, не мога да ти устоя! — провикна се Гидиън и от покорен слуга отново се превърна в неин господар.

Лятото на 1812 година се оказа хладно и те много рядко имаха възможност да се порадват на топлото слънце, с което бяха свикнали през изминалите години. В дните, когато сиви дъждовни облаци покриваха небето, Морийн и Гидиън не се впускаха в рисковани приключения по пътищата. Предпочитаха да си останат в къщата, където играеха на карти, на табла или просто четяха.

Понякога Гидиън ѝ четеше на глас новини от вестниците, които получаваша от Лондон, и се възхищаваше от победите на маршал Уелингтън в Европа, а Морийн слушаше и бродираше гоблени.

Когато времето бе сухо, яздеха из равнината или отиваха до Люис, за да обядват или да вечерят в „Белия кон“. Както забеляза Морийн един следобед, двамата живееха като истинско семейство. Добре, че можеха да разчитат на дискретността на слугите.

Дикън, Роуз и бебето се бяха настанили удобно в апартамента над конюшните. Дори да не одобряваха присъствието на Гидиън, те с нищо не го издаваха.

Морийн подозираше, че Дикън би дал мило и драго, само времето да остане все така неприветливо, та тя да не се излага на опасности по пътищата.

Продължителното бездействие обаче не беше по силите и на двамата. При първия истински слънчев ден през август те решиха да извършат нападение. Приготвиха се, яхнаха конете и потеглиха към Чейли Комън. Селото се намираше на около дванадесет мили от Алфристън по права линия и според Гидиън бе достатъчно отдалечено, за да не срещнат познати по време на обира.

Пристигнаха на мястото към два часа, тъй като яздеха бавно, за да запазят силите на конете, в случай че се наложеше да се измъкнат бързо. Под безмилостните лъчи на слънцето въздухът трептеше и очертанятията на дърветата се размиваха в тежката мараня. Пустият път се протягаше лениво пред очите им. Чак до хоризонта не се виждаше жива душа.

— Само като си помисля, че до вчера почти треперехме от студ! — каза Гидиън и подаде на Морийн манерката с вино, за да разкваси устата си. — Какво ще кажеш да полегнем под ей онзи бряст и да си починем? Да изчакаме малко да се захлади?

Преди Морийн да отговори, до ушите им достигна тракане на колела — зададе се някаква карета. В миг двамата се метнаха на седлата, приготвиха оръжието си и скриха лица с кърпите. Морийн, която вече добре познаваше тактиката на Гидиън, изчака каретата почти да се изравни с тях, пришпори коня и изскочи иззад храстите, които им служеха за прикритие.

Кочияшът не оказа никаква съпротива и веднага спря конете при вида на двамата разбойника. Джентълменът, който пътуваше в каретата, не бе склонен да се предаде така лесно. С алено от гняв лице той изскочи на пътя, като войнствено размахваше пистолета си.

Морийн изтръпна от ужас. Не можеше да повярва на очите си. Жертвата им бе самият Джон Дейнсфийлд, нейният баща.

Очевидно Гидиън също го позна, защото остана неподвижен на коня, без да смее да отвори уста.

Клариса, която винаги мислеше само за сър Джон, без да се грижи за своята безопасност, също излезе навън.

— Пази се, Джон, моля те! — извика предупредително тя. — Тези хора не се спират пред нищо! Ще те убият!

Гидиън най-после се опомни и като преправи гласа си, каза колкото се може по-басово:

— Няма да ви сторим нищо! Станала е грешка, вие не сте тези, които искаме да ограбим.

Сър Джон не проявяваше никакво желание да се качи мирно и тихо в каретата. Клариса напразно го дърпаше за ръката.

— Хайде! Хайде да тръгваме! — молеше се тя. Но като видя, че той дори и не мисли да тръгва, тя грациозно се свлече в прахта в чудесна имитация на припадък.

Морийн неволно понечи да ѝ се притече на помощ, но Гидиън, който моментално прецени, че припадъкът им дава великолепна възможност да се измъкнат, хвана Амабел за юздите и плесна лъскавата задница на кобилата с бича си. Животното подскочи и препусна в галоп на сантиметри от жребеца му, като за малко не хвърли ездачката си от седлото.

Гидиън не позволи да забавят темпото в продължение на няколко мили. Едва когато се отдалечиха достатъчно, той обърна към Морийн разтревоженото си лице.

— Ама че късмет! Каква лоша шега на провидението! Да се случат точно те на пътя, където...

— Те са тръгнали към имението, Гидиън! — прекъсна го задъхана Морийн. — Трябва да се върнем незабавно, така че да няма нищо необичайно, като пристигнат. Леля Клари ме изглежда някак особено, имам чувството, че ме позна.

Гидиън не искаше да губи време в празни приказки и разтревожен не по-малко от Морийн, подкара коня в галоп към Алфрискън, за да изпреварят гостите.

Когато каретата на сър Джон спря на алеята пред къщата, Морийн в снежнобяла муселинена рокля и с безупречна прическа

седеше в градината и пиеше чай с наконтения Гидиън. Той се бе преоблякъл в сивкавозелени панталони, бяла риза с яка, която стигаше почти до ушите му, и несъразмерно мъничка жилетка.

Верият Дикън, който бързо отгатна каква е причината за тяхното главоломно завръщане, сам предложи да потвърди, че нито Морийн, нито сър Перигрин са напускали имението от сутринта.

— Спряха ни двама разбойници! — още неслязъл от каретата, занарежда сър Джон. — Негодници! Бандити! Крадци! Обирджии! Изчадия адови!

Клариса обаче не бе склонна да обсъждат нападението и побърза да съобщи най-важната причина, която ги водеше в Съсекс. Лейди Дейнсфийлд бе починала.

Така Клари успя да отклони сър Джон от опасната тема и той се видя принуден да говори за сполетялото го нещастие. Разказа им, че от много години жена му живеела като отшелница и рядко напускала къщата си в Йоркшир. Когато обаче научила за въстанието на лудитите, тя решила, че е длъжна да спаси мелниците на баща си, защото не можела да разчита на главния надзирател, който впрочем ги управлявал крайно некомпетентно след смъртта на баща ѝ.

— Никой не я е карал да ходи там! — отсъди сър Джон. — Човекът дори я предупредил за опасността. Както може би сте научили, това лято лудитите напреднаха доста на север и поведоха още по-ожесточена борба с текстилните фабрики.

— Мелниците били опожарени, а машините изпочупени — добави Клариса. — Положението било толкова сериозно, че за потушаване на въстанието изпратили редовна войска!

— Да, но те пристигнали твърде късно, за да спасят бедната ми жена! — въздъхна дълбоко сър Джон. — За нещастие тя се случила в една от фабриките, които били нападнати и въпреки че охраната била въоръжена, лудитите я подпалили. Лейди Дейнсфийлд и още няколко души не могли да се измъкнат и загинали в пожара, а главният надзирател беше получил толкова тежки изгаряния, че едва успях да измъкна от устата му някакво смислено описание на трагедията.

— За щастие Селина не била с майка си — каза Клариса. — Още преди това се преместила да живее в манастира при Прюдънс.

Не бе казана нито дума за бъдещето, но Морийн веднага си помисли, че след смъртта на лейди Дейнсфийлд нищо не може да

попречи на сър Джон да се ожени за Клариса. И когато Клари я покани да се разходят, за да си поговорят насаме, Морийн реши, че тя ще иска да обсъдят предстоящия брак.

— Разбра, че те познах въпреки маскировката, нали? — тихо попита Клариса веднага щом се отдалечиха достатъчно, за да не бъдат чути от сър Джон. — Мога без колебание да посоча и името на втория: сър Перигрин Уайт! — Лицето на Клари беше бледо и сериозно. — Мило мое дете, кое те накара да се отдадеш на този порочен живот? Какво ще каже баща ти, ако разбере? Изпаднала си изцяло под влиянието на този покварен човек...

Морийн се усмихна въпреки сериозния тон на разговора.

— Скъпа лельо Клари, отлично знаеш, че никой мъж не е в състояние да ме принуди да направя нещо, освен ако сама не го поискам. Аз накарах Гидиън да ме вземе със себе си. — Морийн спря под сянката на големия бук и се обърна с лице към Клариса. — Моля те да разбереш, че Гидиън съвсем не е такъв, за какъвто го мислиш. Имай търпение и ще ти разкажа цялата история... Ще ти обясня как се случи така, че животът ни сближи толкова много.

Седнала със скръстени ръце на градинската пейка, Клариса я изслуша внимателно с безизразно лице, без да пропусне нито една дума. Обади се едва когато Морийн стигна до днешното злополучно нападение.

— Ти твърдиш, че не си се поддала на влиянието на този човек, но сама виждаш, скъпа, че приликата му с бедния Жерар е замъглила разсъдъка ти и способността ти да преценяваш. През тези години ти си се самозаблуждавала, че го харесваш заради самия него, но всъщност не желаеш и не търсиш него, а Жерар дьо Вал.

Морийн въздъхна дълбоко.

— Не мога да се съглася, че съм привързана към Гидиън само заради Жерар. Но и така да е, нима ще бъда по-щастлива, ако си го призная? Жерар вече го няма и аз дори се бях примирила, че не ще го видя никога повече.

Клариса на свой ред се натъжи и от гърдите ѝ се откъсна тежка въздишка. Тя извади от чантичката си едно писмо и го подаде на Морийн.

— Ето. Получих го от маркиз Дьо Жеридон. В него има вести от Жерар и нарочно послание за тебе.

Морийн пребледня като смъртник и се свлече в краката на Клариса. Припадна за втори път през живота си.

Но само след няколко минути възвърна съзнанието си и веднага скочи на крака. Грабна писмото на маркиза, без да обръща внимание на шишенцето с ароматни соли, което Клариса се опитваше да поднесе под носа ѝ. Сега цялата се тресеше от вълнение.

— Той е жив, лельо Клари! — извика тя, съвсем забравила, че Клариса е чела писмото. — Маркизът пише, че през тези години Жерар е участвал в битките за Испания и Португалия и затова не е имал възможност да ме потърси. Разбираш ли? Жерар е жив! — Морийн скочи и прегърна Клариса в порив на неудържима радост. — Той още ме обича! Само войната, само войната му е попречила да дойде в Англия! Божичко, ще умра от щастие! Защо не ми съобщи по-рано? Кажи, кажи, че споделяш радостта ми!

Но на лицето на Клариса нямаше усмивка. Тя предпазливо се опита да предупреди Морийн да не се радва, преди да е прочела писмото докрай. Знаеше какво следва, дори преди още очите на Морийн да помръкнат от непреодолима тревога.

— Пише, че Жерар щял да участва в похода на Наполеоновата армия към Русия! — прошепна Морийн. Тя се замисли за момент, след това се върна към началото на писмото да види датата. — Писано е през юни. Значи сега Жерар е на път...

Клариса леко стисна ръката ѝ.

— Опасявам се, че не това е най-лошото, мила! — каза тя. — Когато получих писмото, и аз поразпитах за кампанията в Русия, защото се тревожих също като тебе. Разбрах от сигурен източник, че армията на Наполеон е пред Москва, а руснаците били готови да бранят столицата на живот и смърт. Морийн, страхувам се, че предстоят тежки боеве. Жерар може да не се върне, трябва да бъдеш подготвена за това. Ще се молим за живота му, но не бива да храниш празни надежди, че ще го видиш скоро... Ако изобщо го видим...

Морийн бавно вникна в предупредителните думи на Клариса и трескаво започна да търси в ума си някакви сведения за Русия. Без да обръща внимание, че леля ѝ Клари не може да я следва толкова бързо, тя почти я повлече към къщата. Отвори вратата на библиотеката и се втурна към глобуса на мистър Глоувър. Завъртя го няколко пъти и накрая сложи пръста си върху думата „Москва“. Лицето ѝ пребледня.

— Не е ли опасно да навлизат толкова дълбоко на север, когато зимата приближава? — зададе тя въпрос повече към себе си, отколкото към Клариса. Напрегна паметта си да се сети какво ѝ бе говорил мистър Глоувър за северната зима. — Наполеон сигурно знае, че не бива да предприема тази кампания през зимата. Длъжен е да изтегли армията си!

Но в себе си тя чувстваше, че няма да стане така. Всички казваха, че императорът се смята за непобедим. Ако е решил да завладее Русия сега, значи на всяка цена ще се опита да го стори... Следователно Жерар е в смъртна опасност... И надали ще го види някога, освен ако сама не отиде при него...

— Какви ужасни неща замисляш пак? — извика Клариса, разбрала по изражението на Морийн, че в главата ѝ назрява някакъв невероятен план. — Запази спокойствие, мила, и всичко...

— Спокойствие ли? — прекъсна я Морийн, на чиито бузи бяха избили две ярки червени петна. — Да бъда спокойна, когато зная, че той е жив някъде далеч оттук, на същата тази планета, на която стоя и аз? Няма да намеря покой, докато не го видя! Обичам го, лельо Клари! Трябва да бъда до него...

— О, скъпа! — въздъхна отчаяно Клариса, убедена, че Морийн съвсем си е загубила ума. — Та той се намира на няколко хиляди мили оттук. При това воюва на страната на нашите врагове! Дори не можеш и да помислиш да...

Но Морийн вече не я слушаше. Без малко не скъса от дърпане шнура на звънеца и когато най-сетне Роуз се появи, тя ѝ нареди веднага да намери Дикън.

— Морийн! Какво си намислила?... — умолително попита Клариса. — Успокой се! Моля те! Не вземай прибързани решения!

Морийн не я чуваше. Щом рижавият перчем на Дикън грейна на вратата, тя се спусна към своя верен приятел и го хвана за ръка.

— Дикън! — задъхано извика тя. — Току-що научих, че виконтът е жив. Единствен ти ще разбереш, че трябва да го намеря. На всяка цена! Налага се да изминем дълъг и опасен път...

Зад гърба ѝ Клариса простена отчаяно, но за Морийн бе по-важно, че Дикън ѝ се усмихна.

— Да не мислиш, че ще те пусна някъде самичка? Ами! Дето ти, там и аз. Знаеш, че трябва само да речеш!

— Много добре — тихо отвърна Морийн. — Заведи ме в Русия.
Защото искам да отида там!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

1812

Морийн и Дикън бяха само на три мили от река Березина, която бележеше границата между Прусия и Русия, когато за малко не ги сполетя непоправимо нещастие. Добре, че бяха постоянно нащрек, не знаеха кога могат да бъдат нападнати.

Съдържателят на странноприемницата, в която бяха отседнали предната нощ, ги предупреди, че се излагат на голяма опасност, ако приближат до границата.

— Пълно е с ранени и дезертьори, които се връщат от фронта — уведоми той красивата дама, която, както разбра, била францужойка от Компьен. — Миналата седмица прииждаха на тълпи и просека храна. Ама откъде!? Когато лани през юни император Наполеон мина оттук с войските, остана храна, колкото да не умрем от глад. Каква армия само беше това! Казваха, че наброявала повече от четиристотин и четиридесет хиляди войници, да не говорим за конете...

Морийн беше научила още преди да тръгнат, че в края на май Наполеон разположил щаба си в древната столица на Латвия Вилнюс, който бил третият по големина град в Руската империя. В друга странноприемница преди няколко вечери им казаха, че най-изненадващо руската армия се въздържала да влиза в бой с френските нашественици и се изтегляла през степта на изток от Смоленск. Очевидци разказвали, че градът бил подложен на тежък артилерийски обстрел от французите и старинната му част била обхваната от страхотен пожар, който, разпалван от вятъра, погълнал една след друга дървените къщи, докато цели улици се превърнали в чудовищни ревящи клади. Русите за първи път влизали в сражение, което траяло ден и половина, и дали много жертви...

— Но ако французите са излезли победители при Смоленск, защо тогава войниците дезертират така масово? — попита Морийн.

Съдържателят сви рамене.

— Мъжете се намират далече от дома. Изминали са дълъг път, докато стъпят на руска земя... А и само една трета от тях са французи. За другите това не е „тяхна“ война. В сърцата си мнозина са против руската кампания. Та съвсем доскоро повечето от тях са воювали срещу Наполеон.

— Мислите ли, че Великата армия може скоро да започне отстъпление? — позволи си да попита Морийн, защото виждаше, че човекът е достатъчно интелигентен.

— Това никой не може да каже, мадам! Но съм сигурен в едно: пътят към Москва не е място за вас! По него скитат банди от гладни, отчаяни мъже, които без колебание ще ви оберат, а може и да ви убият. Истинско безумие е да се пъхате в устата на лъва!

Но нищо не можеше да спре Морийн и по-късно тя разказа на Дикън една история, която знаеше от Гидиън. Сега ѝ хрумна, че по същия начин биха могли да се спасят и те.

— И кво ще трябва да сторим, та да отървем кожата? — попита с усмивка Дикън, който седеше на капрата. Новата му подплатена шуба бе внимателно сгъната на седалката до него, защото денят беше топъл.

— Спри конете и ще ти покажа — подвижна Морийн през прозорчето.

Щом каретата спря, тя изскочи на пътя, без да се страхува, че ще изцапа зеления си, украсен с боброви кожи костюм. Седна на стъпалото, захвърли настрана шапката и маншона си и постави чантичката на скута си. Извади от нея кутийка руж и ръчно огледалце в красив обков.

— Какво правиш? — извика учудено Дикън, който беше слязъл от капрата, за да държи конете.

— Заразявам се сама от чума! — отвърна тя. — Или от друга също толкова страшна болест...

Докато правеше грозни петна по лицето и ръцете си, Морийн разказа на Дикън как през миналия век една дама хитро заблудила по този начин някакъв разбойник по пътя от Лондон към Лестър.

— Престорила се, че е болна от тежка заразна болест. Разбойникът прозрял измамата едва когато я видял здрава и читава след една седмица да се разхожда в Лестър. И така, спрат ли ни, не прави опит да стреляш и си стой спокойно!

Първоначалното недоверие на Дикън към този маскарад постепенно се изпари, когато Морийн отпусна огледалото. Изглеждаше наистина страшна, алените петна изпъкваха на бялата ѝ кожа като белези на някаква смъртоносна шарка.

— Като нищо ще ни оставят да чакаме извън портите на Вилно, ако излезе, че таз червена боя не се мие лесно! — засмя се той и зае мястото си на капрата.

Усмивката бързо се стопи на устните му, когато пътят им беше препречен от група войници с вид на разбойници, целите в дрипи, които насочиха мускетите си към него и го принудиха да спре каретата. Когато мъжете се втурнаха да отворят вратичката, той дори не посмя да погледне назад.

От вътрешността на каретата се чуха приглушени стенания, Дикън бавно обърна глава и едва се сдържа да не прихне, когато видя ужасените физиономии на мъжете. Започнаха да бръцолевят нещо на непознат за него език и се дръпнаха назад, явно смутени от спектакъла, който се разиграваше в каретата.

Един дезертър с тъмна кожа и грозно лице направи знак на Дикън да слезе от капрата и той безропотно се подчини. Когато обаче го мушна грубо с дулото на мускета и му посочи вратичката на каретата, Дикън с добре изигран ужас само посочи безжизненото тяло на болната, проснато на седалката.

Със знаци те му показаха, че искат да извади от каретата парите, бижутата и часовника ѝ. Дикън падна на колене и умолително изви очи към тях, като сочеше с пръст лицето си, сякаш искаше да им каже, че и по него всеки миг могат да избият отвратителните червени петна.

Разбойниците бързо разбраха, че и слугата също може да ги зарази с ужасната болест, и се отдръпнаха назад. Колкото и да му се искаше да скочи на капрата и да изплющи с камшика, Дикън си наложи да остане неподвижен, докато мъжете се съвещаваха на почетно разстояние от него. Мургавият никак не искаше да се откаже от плячката, но станалите предпочетоха да не рискуват. Те вече бяха виждали в частите си такива ужасни инфекции, които покосяваха и най-силните мъже. Бяха напуснали армията, за да не бъдат убити, а не за да заменят бързата смърт от куршума на врага с мъчителната агония на неизвестната болест.

— Бая прашно беше — призна Дикън, когато най-после успяха да продължат пътя си и Морийн го поздрави за чудесното изпълнение. — Хич не ми се ще да рискувам втори път!

Стигнаха Вилно без повече премеждия, въпреки че по пътя срещнаха много дезертъори и ранени. Морийн нае стая в най-големия хотел под името мадам Дьо Вал и се залови да събира сведения за дислокацията на Великата армия.

Щастието скоро ѝ се усмихна. Един френски капитан, който се хранеше на съседната маса, с радост отвърна на опитите на Морийн да се сближи с него. Много скоро той се почувства замаян не толкова от виното, колкото от красотата на Морийн и от откровеното възхищение в погледа ѝ. С кокетна усмивка тя продължи да се удивлява от неговата храброст, сила и очарование и по този начин успя да измъкне ценни сведения.

Капитан Луи дьо Русо бе участвал под командването на маршал Мюра в битките при Смоленск и Бородино и бе видял с очите си как френската армия разруши Смоленск на петнадесети август.

— Побиваха ни тръпки, докато чакахме да се вдигнем в атака — каза той на зяпналата от възхита Морийн. — Но си мисля, че за руските войници и за мирните жители трябва да е било още по-страшно. Влязохме в града на седемнадесети, но намерихме само опустошения и развалини. Всички смятахме, че тази победа над неприятеля слага край на войната. Но императорът, който пристигна на осемнадесети август, реши, че трябва да продължим преследването...

Той ѝ разказа как бяха застигнали русите при Бородино.

— Тогава императорът страдаше от бъбреци, може би това беше причината да не успеем да разгромим окончателно врага. Моят командир, Мюра, нееднократно настояваше за подкрепления, но те все не идваха, а давахме огромни жертви... Кавалерията бе изтребена почти до крак от руските оръдия пред Бородино. — Офицерът изведнъж се сети, че тези описания могат да разстроят крехкото създание насреща му, и взе да се извинява: — Моля да ми простите! Ужасите на битката са крайно неподходящи за ушите на една дама! Важното е, че на осми септември руснаците отново започнаха да отстъпват.

Морийн не се надяваше, че капитанът може да познава Жерар, но въпреки това го попита. Той поклати отрицателно глава, а когато

разбра, че е тръгнала да търси съпруга си, направо се слица.

— Забравете това, мадам! Пътищата са опасни и една дама не би трябвало да пътува дори с придружител. Освен това нямах възможност да ви кажа, че нашите завзеха Москва. Тя била в пламъци и самият император бил принуден да напусне Кремъл и да се оттегли в двореца на Петър Велики извън града. Но все пак преговорите за мир с царя продължават. Няма смисъл да отивате по-нататък, защото е твърде възможно съпругът ви да е поел обратния път с победните ни войски.

— А вие не бихте ли се съгласили да ме придружите до Москва? — попита Морийн, но капитанът тъжно поклати глава.

— Връщам се в Париж, за да занеса важни документи за примирието. Повярвайте ми, госпожо, забравете Москва! Дори в мирно време, дори и с моята помощ, пак щеше да е трудно за вас да пътувате през Русия. Та вие нямате документи!

— Какви документи? — престори се на наивна Морийн. — Моля, обяснете ми, драги капитане, защо ще са ми нужни документи?

Без да показва раздражението си от глупостта ѝ, той измъкна от кесията си пропуск, който удостоверяваше, че приносителят е пратеник на императора, и задължаваше всички да оказват на него и слугата му съдействие по пътя до Париж и обратно до Москва.

— Само с такъв документ можете да изминете без опасност пътя до Москва през Смоленск и Бородино...

Морийн вдигна рамене и като докосна уж случайно ръката му, се съгласи с него.

— В крайна сметка защо да рискувам живота си? Всъщност аз предприех това пътуване повече за развлечение, бях чувала, че руските аристократи наистина умеят да се забавляват, а освен това в Москва живеят и роднини на семейството ми.

Тя едва сдържа усмивката си, когато той ококори очи пред нейното лекомислие.

— Сигурно е така в мирно време, но сега русите са настръхнали и враждебни. Не смея да помисля какво ще се случи на красива дама като вас, ако попадне в ръцете на мъжиците! В Русия омразата към богатите е страшна!

— В такъв случай ще се възползвам от съвета ви и ще се върна у дома — отвърна Морийн. Тя се прозя, извини се, че е уморена, и

намери Дикън, който спеше свит на кълбо върху мекото сено в конюшната.

— Дикън! Има работа за тебе! — прошепна тя и го разтърси.

Разказа му за документа, който единствено можеше да им осигури безпрепятствено пътуване през Русия. Когато разбра, че капитанът има такъв пропуск, Дикън се усмихна широко.

— Знам какво да сторя! Щом ни трябва таз хартийка, ще я откраднем и толкоз!

— Не го убивай! — предупреди го Морийн. — Той е мило момче и искаше само да ми помогне. Освен документа трябва да вземеш и униформата му, защото съм решила оттук нататък да стана капитан от френската армия, а ти ще бъдеш моят слуга. Това означава, че са ни нужни и дрехите на ординареца му. Можеш ли да вземеш всичко, без да се изложиш на опасност?

— Аз си знам работата, не бери грижа. Не ми се вярва да е чак толкоз трудно... Нали капитанът е пил, казваш, а и слугата не ми се видя много стока...

Дикън лесно се справи със задачата и взе от заспалите французи каквото му трябваше. По-трудно бе да решат какво да правят с двамата овързани нещастници. Дикън искаше да ги вземат със себе си в каретата, за да ги оставят някъде по пътя, без много да се церемонят с тях, но Морийн се страхуваше за живота им.

— Е, да, ама не можем да ги оставим във Вилно — възрази съвсем на място Дикън, — защото след няколко часа ще яхнат конете и ще се втурнат след нас.

Така те ги натовариха в каретата и на третия ден след като излязоха от Вилно, ги отвързаха. Морийн върна на смаяния капитан Дьо Русо сабята му, та да не са съвсем беззащитни, докато вървят пеша към латвийската столица.

Капитанът гледаше Морийн с кисела физиономия и трепереше от гняв и унижение. Успя да забележи обаче, че макар и големичка, униформата ѝ стои много добре.

— Няма да стигнете далече, предрешени така! — промърмори той, докато Дикън го развързваше, а Морийн стоеше зад него с насочен пистолет, за да не му хрумне някоя безразсъдна идея. — Униформата и документите, които удостоверяват, че сте офицер от френската армия, не могат да скрият нито фигурата, нито женския ви глас.

— Зная това и без да ми го казвате! — спокойно отвърна Морийн, която изведнъж съжали, че Гидиън Морис не може да види тази сцена. Вече бе решила да превърже с бинт долната част на лицето си. Ще се престори, че е ранена в челюстта и не може да говори. Ако се наложи да дава някакви обяснения, ще го направи с перо и мастило. — Сбогом, мой храбри капитане! Приемете още веднъж най-искрените ми извинения!

Дикън бе успял да развърже и слугата. Двамата с Морийн се метнаха на разпрегнатите коне и се отдалечиха в галоп. Когато най-сетне решиха, че вече няма опасност и могат да забавят ход, Дикън се обърна към нея и се ухили:

— Униформата ти е таман по мярка! То, капитанчето, не беше мъж планина. Ама с тез ботуши няма да стигнеш далече. Виждат ми се нещо големички.

— Това се казва късмет! — смееше се щастливо Морийн. — Когато вчера заговорих бедния капитан Дьо Русо, съвсем не предполагах, че днес ще пътувам, преоблечена като него.

— Абе кой ще гледа кои сме, нали си имаме документи! — присъедини се към смеха ѝ Дикън.

— Напред към Москва! — извика Морийн с блеснали от възбуда очи.

Доброто им настроение обаче скоро се изпари. С всеки изминал ден времето ставаше все по-лошо. Дъждът ги мокреше до кости през наметалата, конете затъваха до колене в калта, скоро с мъка различаваха шосето. Бежанците, които срещаха по пътя си, сред тях много жени и умиращи от глад деца, бяха покъртителна гледка.

В полуразрушения Смоленск положението бе малко по-добро. Там научиха, че царят отхвърлил предложението за примирие. Според руснаците големият пожар, унищожил три четвърти от Москва, бил запален нарочно от френските войски. Опустошението на столицата бе възвърнало воинския им дух и сега за мир не можеше да става и дума. Главните части на царската армия се бяха придвижили на югозапад от Москва, към Калуга, и заплашваха да отрежат Наполеон от Смоленск и Вилно. От турския фронт бързаха да се присъединят към руските части близо четиридесет хиляди души. Французите не можеха да разчитат на никакви свежи сили. Числеността на частите им бе значително намаляла не само поради дадените убити и ранени, но и поради

необходимостта да оставят гарнизони в стратегически важни точки по дългия петстотин мили път до германската граница. Зимата приближаваше. Загубата на още две хиляди и петстотин души, съсечени от руската кавалерия при Винково, накара Наполеон да напусне Москва и да отстъпи към Смоленск.

Вместо да поведе войниците си по обратния път, където ги чакаха само опустошени ниви и села, императорът избра по-южен маршрут, който щеше да му позволи да разруши военните съоръжения на руската армия, за да ѝ попречи да съсредоточи силите си. Едва след това щеше да се готви за презимуване в Смоленск и Минск.

И така, на деветнадесети октомври императорът напусна Москва.

Морийн посрещна тази вест със смесени чувства. Ето че армията се изтегляше. Но тя все още не знаеше дали Жерар е жив, или е паднал сред многобройните жертви.

— Да спрем някъде и да обмислим положението! — предложи тя на Дикън. Морийн виждаше, че той е не по-малко изтощен от нея, а и конете се нуждаеха от почивка.

Въпреки ураганния огън на френската артилерия при битката през август в града все още имаше няколко оцелели сгради. Не след дълго двамата намериха странноприемница. Наложиха се да останат там по-дълго, защото нямаше коне за смяна, а и Морийн трябваше да измие от себе си калта и да приведе в ред униформата си.

Доколкото бе възможно, избягваха да говорят с другите гости. Съдържателят руснак не криеше враждебността си, но бе доволен, че му плащат в злато и не задаваше въпроси. В отговор на писменото ѝ запитване той ѝ съобщи, че французите се оттеглят към Смоленск.

— Ако е така, наистина ще е най-добре да изчакаме тук! — сподели Морийн с Дикън, когато останаха сами в стаята ѝ.

Пътуването им бе траяло повече от три месеца. Беше средата на октомври и макар че времето се влошаваше все повече, още не бе валил сняг. Морийн се чувстваше уморена и отчаяна. Армията на Бонапарт бе само на триста километра от тях, но кой знае дали Жерар не лежеше някъде мъртъв след сраженията при Смоленск, Бородино и Москва? А дори и да бе оцелял там, можеше да е паднал при последната битка край Винково...

Дикън се опита да я окуражи.

— Толкоз пъти си ми разправяла как със сърцето си усещаш, че виконтът е жив. Забрави ли? Ако сега ти говори, че е мъртъв, защо не потеглим на часа за Англия!

— Прав си, Дикън — съгласи се тя. — Няма да се върна назад, докато не го намеря. Колко хубаво би било да открием някой, който го познава или поне го е виждал!

— Най-добре да изчакаме тук. В странноприемницата сме на сигурно място. Ако се запилеем по пътищата, сто на сто ще се натъкнем на руски войници и тогава документите на капитанчето хич няма да ни помогнат.

— Ще останем още ден-два — съгласи се Морийн. — Дотогава би трябвало да се разбере със сигурност дали френската армия наистина се оттегля към Смоленск.

Стараяше се да не мисли за това, че Жерар може да е мъртъв. Но не ѝ бе лесно, защото колкото пъти погледнеше през прозореца, виждаше пострадалите в битките войници, мнозина от тях с патерици и със сгърчени от болка лица. Съзнаваше, че е нелепо, но упорито се взираше във всеки от тях с надеждата да открие Жерар.

Съсипан и изтощен, Жерар напредваше с частта си към Тула. Плановите за завземането на града, в чието съставяне бе участвал и той, пропаднаха. Ожесточената битка за Малоюрославец, който седем пъти преминава от едни ръце в други, преди да бъде завзет от корпуса на Йожен Боерне, и фактът, че на двадесет и пети октомври самият Наполеон едва не бе пленен от някакъв татарски разезд, накараха императора да промени решението си и да се отклони на запад. Той търсеше маршрут, който не би дал възможност за такива внезапни кавалерийски нападения.

На двадесет и шести октомври те отново потеглиха за Смоленск.

— Униформите не са предназначим за този студ! — оплака се Жерар на Николай.

Непрекъснато ги нападаха казаци и партизани, решени на всяка цена да отмъстят на нашествениците, а ариергардът под командването на маршал Даву, който ги следваше на три дни път, сам бе въвлечен в тежка битка малко преди Вязма.

Увит в шинела си, Жерар яздеше непосредствено зад каретата на Наполеон. На четвърти ноември, когато до Смоленск оставаха само петдесетина мили, заваля сняг. Само след две нощи зимата встъпи в правата си. Виелицата бе толкова страшна, че императорът бе принуден да изостави каретата и да тръгне пеша, докато адютантите и членовете на щаба му напразно се опитваха да му проправят път през дълбоките преспи, които бяха затрупали шосето.

Снегът валеше на едри парцали и Жерар не можеше да види нито небето, нито дори офицера пред себе си. Николай го застигна и каза:

— Ако до няколко часа не намерим подслон, войниците ще измръзнат.

Жерар потрепери и разтърка раменете си в напразен опит да се стопли. Николай се усмихна безрадостно.

— Това е отмъщението на Русия. Никога не съм виждал такъв силен снеговалеж в началото на зимата.

Успяха да се скрият от виелицата сред някаква гора, където престояха осемнадесет часа. Едва на девети ноември се добраха до Смоленск, но няколкото оцелели сгради не можеха да подслонят толкова много хора. Бе разпоредено в тях да настанят първо ранените. Въпреки студа войниците останаха на палатки. Когато и последните колони влязоха в града, съсипани от суровото време, стана ясно, че армията не може да се задържи дълго тук. Руснаците не ги атакуваха, но се движеха плътно зад тях. Хранителните запаси се изчерпваха застрашително бързо, а единственият начин да се намери нещо за ядене и пиене бе да се жертват част от спечелените в Москва трофеи.

— Добре поне, че в Смоленск има достатъчно водка! — весело подвикна Николай и сложи няколко бутилки на масата в палатката на Жерар.

Студът буквално ги пронизваше до кости и Жерар с благодарност пое една живителна глътка алкохол. След това седна и се залови с поставената му задача — да изчисли по списъците с колко души разполага императорът в момента.

Лицето му ставаше все по-мрачно. От четиристотинте хиляди, които бяха пресекли границата, бяха останали само петдесет хиляди.

Вече не можеха да се заблуждават, че става дума просто за тактическо отстъпление.

— Има опасност да ни обкръжат! — заключи Жерар, след като дълго разглежда окъсаната карта, с която не се разделяше никога.

— За да напуснем Русия, ще трябва да прекосим река Березина. Ако руснаците стигнат там преди нас...

— Хората роптаят. Особено тези от ариергарда, които пострадаха по-лошо и от нас. Не ги обвинявам. При гледката на толкова много трупове сред развалините и при Бородино и моят стомах взе да се обръща, макар да съм участвал в не една кампания и да не се стряскам лесно.

— Мнозина са принудени да захвърлят плячката и дори личните си вещи, за да не изостанат от другарите си. Загубиха всичко, спечелено с цената на толкова кръвопролитни битки и хиляди километри марш...

— Ами на пленниците леко ли им е? — каза Николай. — Да не говорим за онези, които са попаднали случайно в лагера... Сега си спомням, че имах една необичайна среща в града, за която исках да ви разкажа, Ваша светлост...

— Първо се настани удобно, Николай — уморено го покани Жерар. — Когато тръгнем утре, ще имаш нужда от краката си.

Той наля чаша водка на слугата си и се сгуши в шинела, като безуспешно се опитваше да се стопли. Платницето на палатката, на което се бе облегал, бе леденостудено.

— Странна работа. Отидох в Смоленск да търся нещо за ядене. Отбих се в една странноприемница да питам съдържателя за малко сланина или нещо друго. Гледам, идва един млад офицер с бинтовано лице и му подава бележка. Явно капитанчето бе тежко ранено в лицето и не можеше да говори. Нямах да му обърна повече внимание, ако не бях забелязал ръката, която подаде бележката. Личеше си, че е малка и префинена като на благородник, а и носеше пръстен...

— И какво толкова странно има в това, Николай? — търпеливо попита Жерар, който вече бе свикнал с обичая на руснаците безкрайно да проточват всяка история, макар че в този късен нощен час умираше за сън и не успяваше да следи многословния разказ.

— Не беше кой знае колко скъп, но съм готов да се закълна, че беше същият като вашия! Виждам съм го толкова пъти, че в никакъв случай не мога да сбъркам. Попитах капитанчето откъде го има, ама нали не може да приказва? Чудя се дали не е ваш роднина.

— Сигурно си се заблудил! — отегчено въздъхна Жерар. — Нямам вече роднини, а пръстен като този, който ми описа, подарих на англичанката, която обичах... — Той въздъхна тежко при спомена. — Често се питам какво ли прави тя сега. Сигурно отдавна ме е забравила. За последен път я видях във Виена преди седем години. Съжалявам, че не мога да ти покажа лицето ѝ. Ако го видиш, ще разбереш защо никога няма да я забравя.

Николай, който вече добре знаеше, че спомените за голямата му любов винаги дълбоко разстройват Жерар, побърза да смени темата.

— Императорът е издал нова заповед. Армията да се раздели на четири части, които да се изтеглят от Смоленск през интервал от по един ден.

Авангардът потегляше утре. Жерар, като офицер от императорската гвардия, щеше да тръгне заедно с императора с втората група, а ариергардът под командването на маршал Ней щеше да напусне града последен.

— Значи тръгваме вдруги ден, макар да ми се струва, че ще е вече късно. — Жерар отдавна смяташе, че императорът прекалено дълго отлага решението си да напусне Москва.

Въпреки заледените пътища и огромните преспи, затрупали ниските, но стръмни хълмове, през първия ден гвардията измина шестнадесет мили. Императорът обаче не знаеше, че успоредно с него се движи и армията на Кутузов. На петнадесети ноември само две мили деляха противниците. На следващия ден атаката на казаците внесе смут в редовете на французите, преди още Кутузов да издаде заповед за общо нападение.

Руският генерал Милорадович успя да се вклини между основните сили и ариергарда на Ней, като по този начин принуди французите да се отклонят на север към замръзвания Днепър. Войниците прекосиха леда, като пълзяха на ръце и колене. Строят напълно се разпадна. Мнозина, които освен от измръзванията страдаха и от халюцинации, бяха изпаднали в делириум. Привиждаха им се обилни трапези и топли огънове. Войниците се избиваха помежду си за парче конско месо. Бежанци със сълзи на очи молеха за защита срещу своеволията на казаците и партизаните.

Морийн и Дикън яздеха след последните части на ариергарда.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

1812

Наполеон спря в Орша. Докато разпъваха стана, Жерар имаше чувството, че ще полудее от вълнение. Днес Николай отново му разказа за срещата си с ранения капитан, като този път спомена и морковочервената коса на слугата му. Пред очите на Жерар изникна образът на Дикън. Бе почти сигурен, че той придружава Морийн, преоблечена като френски офицер. Колкото и да се опитваше да си внуши, че присъствието на двама англичани сред вражеската армия толкова далеч от дома е немислимо, колкото и да се упрекуваше, че се поддава на абсурдни бълнувания, не можеше да се освободи от тази мисъл. Нали Морийн и друг път бе пътувала, преоблечена като мъж, без страх от ужасите на войната. Ами пръстенът? Не можеше да пренебрегне пръстена! Николай продължаваше да се кълне, че е разпознал герба на Дьо Вал.

Ако това наистина бяха Морийн и Дикън, те бяха в смъртна опасност, а той не можеше да им се притече на помощ. Пътят към Смоленск бе блокиран, а дори и да бяха напуснали града с някоя от френските части, той нямаше как да узнае с коя.

Носеха се ужасни слухове за съдбата на ариергарда и маршал Ней. Императорът получи известие, че Минск е паднал в ръцете на руския адмирал Павел Чичагов, който бързо напредвал към Березина. Генерал Кутузов следваше френската армия по петите, а Витгенщайн, който бе успял да си възвърне Витебск, бе отрязал пътя за отстъпление към Вилно, а с това и възможността французите да получат подкрепления от Прусия и Варшава. Той също се бе насочил към реката от север.

Наполеон заповяда на резервите под командването на маршал Удино да спрат руснаците при Борисов. Те наистина успяха да завземат града, но по време на боевете изгоря единственият мост над Березина. Отрядът на Жерар получи заповед да разузнае възможностите за

построяване на понтонен мост на седем мили по̀ на север, при Студенка.

Между осемнадесети и двадесет и трети ноември снеговалежът спря, но когато основната колона се намираше на цели тридесет мили от реката, виелицата се разрази със страхотна сила и взе огромни жертви сред умиращите от глад изтощение войници.

— Сега поне ледът е по-дебел! — говореше Николай, за да ободри олюляващия се от изтощение Жерар. — Ако времето се бе затоплило, всички щяхме да се издавим в ледената вода.

До двадесет и пети сапъорите успяха да построят два моста при Студенка. Въпреки унищожителния артилерийски огън на руския авангард, Наполеон с по-голямата част от войската си успя да се добере до десния бряг. Ден и нощ по мостовете пъплеха гъсти колони от войници и бежанци, които се блъскаха в желанието си час по-скоро да преминат отвъд. Но на двадесет и девети ноември на източния бряг на реката все още имаше повече от петнадесет хиляди души.

На двадесет и осми вечерта Жерар напусна частта си. Двамата с Николай бяха застанали на източния бряг и виконтът като обезумял диреше лицето на Морийн сред отчаяната тълпа, която се опитваше да премине реката, преди френският ариергард да разруши моста.

— Сигурен съм, че е тук. Чувствам го! — противеше се Жерар, докато Николай го подканяше да се прехвърлят от другата страна, преди да е станало късно. — Не мога да я оставя, Николай! Знаеш каква ще е съдбата на онези, които попаднат в ръцете на руснаците.

— Но е лудост да рискувате живота си, след като дори не сте сигурен, че и те са сред бегълците! — опита се да го вразуми Николай, макар да виждаше, че е излишно да спори с господаря си.

Гладът, студът и умората бяха съсипали Жерар и той бе изпаднал в истинско безумие. Нищо не му даваше основание да предполага, че английската дама е сред тези петнадесет хиляди души, които, сякаш примирени, че ще паднат в ръцете на приближаващите казаци, се бяха скупчили около огньовете. А дори и да беше тук, по-лесно щяха да открият игла в купа сено, отколкото да зърнат капитана и неговия слуга сред безбройните лица.

Загрижен не на шега за безопасността на Жерар, Николай за последен път се опита да убеди господаря си. Жерар отказа да слуша и руснакът се видя принуден с един удар под брадичката да го свали на

земята в безсъзнание. След това нарами измършавялото тяло и си запробива път сред тълпата по моста.

Когато дойде на себе си, Жерар видя, че се намират на няколко мили от Вилно. Термометърът показваше двадесет и пет градуса под нулата и продължаваше да пада. Жерар гореше от треска и Николай с много труд успя да открадне един отчайващо мършав кавалерийски кон, с който се добраха до града.

Армията, или по-точно онова от нея, което можеше да се движи, се подготвяше да тръгне за река Неман и обетованата земя на Прусия. На пети декември Наполеон потегли към далечния Париж. Но Жерар, както и хиляди други французи като него, бе твърде болен, за да продължи нататък.

Николай знаеше, че не след дълго руснаците ще влязат в града. Но Жерар не бе в състояние да пътува. Беше толкова зле, че без лекарска помощ, лекарства и топлина можеше да угасне всеки миг. Ала Николай Курагин и този път не го изостави.

След тринадесет дни пристигна Кутузов.

Морийн все по-често падаше и затъваше в снега. Пъхнатата в маншона от боброва кожа ръка здраво стискаше кожения колан на Дикън. Тя го следваше, заслепена от виелицата, като се прислоняваше зад широкия му гръб. Гъстата пелена на снега скриваше от погледа им всичко, не виждаха дори на два-три метра пред себе си.

Морийн знаеше, че ако не беше Дикън, отдавна щеше да е загинала. През четирите дни, които Наполеон прекара в Смоленск, тя нито за миг не престана да търси Жерар и накрая неохотно отстъпи пред настояванията на Дикън да се присъединят към оттеглящите се французи. Дотогава, преоблечена отново като жена, тя обикаляше улиците и измъчваше с въпросите си всеки срещнат френски офицер. Упорството ѝ я доведе накрая в щаба на армията, където я посрещнаха учтиво и я увериха, че ще направят всичко възможно да открият Жерар и да я уведомят. В града обаче непрекъснато прииждаха все нови и нови части и в настъпилия хаос никой не бе в състояние да търси, камо ли пък да намери когото и да било.

Въпреки това Морийн прекара целия следващ ден в трескаво очакване на обещаното известие. Сега поне знаеше, че е жив, или най-

малкото е бил жив до момента, в който е напуснал като щабен офицер Смоленск. С грейнало лице тя час по час повтаряше:

— Зная, че виконтът е жив и е тук, в Смоленск! Зная го! Убедена съм, че ще го видя скоро. Толкова съм щастлива, Дикън, все още не мога да повярвам, че пътуването ни дотук не е било напразно. Не давам пет пари за поражението на армията, важното е, че Жерар е жив и ще го намеря скоро... много скоро...

Но очакваното съобщение не идваше. Измъчвана от нетърпение, Морийн отново отиде в щаба и завари там невъобразим хаос. Първите отряди на ариергарда влизаха в града. Войниците бяха в окаяно състояние. Много от тях бяха ранени в непрекъснатите схватки с партизаните или с казашките ескадрони, които преследваха по петите отстъпващата армия. Морийн научи от един адютант, че императорът се готви да напусне Смоленск до няколко дни, защото загубил всяка надежда да презимува тук, след като разбрал, че руснаците го обкръжават. Завръщането във Вилно било единственият начин да спаси армията, ако искали да стигнат дотам, трябвало да се доберат до реката преди руснаците.

— Не можете ли да ми кажете къде да открия виконта? — замоли го Морийн. — Сигурно знаете дали се намира в самия Смоленск, или е извън него.

Офицерът, който се отнасяше с разбиране към молбата ѝ, тъжно поклати глава:

— Съжалявам, мадам! Зная само, че вчера е пристигнал невредим в Смоленск, един колега от щаба е разговарял с него. Това е всичко! — той я погледна с умора и горчивина. — Бих ви посъветвал самата вие да помислите как най-бързо да напуснете града. Хранителните припаси са изчерпани и положението става все по-тежко, защото непрекъснато прииждат нови и нови бежанци. Яхвайте конете, ако все още не са убити и изядени, и тръгвайте към Вилно! Не искам да ви плаша излишно, но тук вече не е място за дами.

— Офицерът е прав, дума да няма! — каза Дикън като се опитваше да скрие тревогата си. — Щом виконтът е стигнал до Смоленск, значи и той ще продължи към Вилно. Най-добре ще сторим да го потърсим там.

Морийн упорито отказваше да напусне града, докато не стана ясно, че армията го е изоставила. Дикън използва забавянето, за да се

подготви старателно за пътуването. Той добре съзнаваше, че гладът и студът са най-голямата опасност, и взе всички възможни мерки срещу тях. Накара Морийн да надене военната униформа върху своите дрехи и да облече отгоре един дебел халат. След това измъкна от куфарите всички топли дрехи и уви с тях краката, ръцете и лицата им, така че накрая двамата се клатушкаха тромаво като мечки. После грижливо провери пистолета си, избра си един остър като бръснач нож и го затъкна в ботуша си. От торбите за седлата бе направил чанти, които носеше като дисаги, окачени през врата. В тях сложи храна и две бутилки водка, защото се опасяваше, че гладните войници могат да задигнат конете им.

Морийн пренебрежително бе махнала с ръка на тези приготовления, но сега разбра колко много дължи на неговата предвидливост. На двадесет и пети ноември от река Березина ги делиаха все още цели двадесет мили. Само преди пет дни други хиляди бегълци бяха прекосили Днепър, като се хлъзгаха и пълзяха на ръце и колене, също както войниците на маршал Ней преди тях. Като по чудо избягнаха срещата с руската кавалерия, устремила се да пресече пътя им.

Войниците, които пъплеха на север към Борисов, бяха толкова озверели от глад, че щяха да смъкнат Дикън и Морийн от седлата и да ги убият, ако доброволно не бяха отстъпили животните. Макар и ужасно измършавели, те щяха да позаситят гладните стомаси. Повечето войници обаче нямаха късмета да се доберат до някаква храна и бързо гаснеха от студ и глад. Бурята, която се разрази през нощта срещу двадесет и трети ноември, отне живота на още няколко хиляди.

Ако Дикън не притежаваше инстинктите на човек, отраснал сред природата, и те щяха да замръзнат. Той построи от сняг нещо като стена, която да им прави завет. Вятърът натрупа още сняг и се получи хралупа, в която успяха да се постопят, притиснати един до друг.

— Хе, не е по-лошо от онази нощ в морето, дето се чудехме дали ще ни отнесе към Англия или към Франция! — с престорена веселост каза Дикън, като даде на Морийн глътка от скъпоценния алкохол. — Щом тогава оживяхме, сега ли няма да се оправим!

Вечерта на двадесет и осми ноември, залитайки, се добраха до понтонните мостове на Студенка. Когато пред тях се разкри гледката

на хилядите, които чакаха да преминат реката, дори и неизчерпаемият оптимизъм на Дикън секна. Някои от мъжете, дочули, че на другия ден сапъорите от ариергарда ще разрушат мостовете, се бяха примирили със съдбата си и седяха унило край догарящите огньовете. Знаеха, че ги очаква сигурна смърт от казашките пики.

В реката плуваха телата на мъртъвци, изблъскани от моста при опита да го преминат. По самия мост също лежах трупове на хора, смазани под копитата на конете. Не се спазваше никакъв ред. Това не бе отстъпление, а борба за оцеляване. Откъм моста долитаха виковете и писъците на ония, които все още се опитваха да се доберат до спасителния бряг.

— Идвай! — тихо я подкани Дикън. — Ще се опитаме да минем, ако ще да ни струва живота! Дръж се за мене и не се пускай за нищо на света!

Но не успяха. Между тях и паянтовата конструкция на моста имаше плътна стена от хора.

Нощта дойде преди да стигнат до брега на реката. Морийн почти не усещаше тялото си, замръзнало от студ и смазано от блъсканицата. Отдавна щеше да е стъпкана, ако Дикън не бе забил безмилостно ножа си в гърлото на някакъв огромен, обзет от паника хърватин, който разблъскваше всички пред себе си с приклада на пушката си. На два пъти Морийн усети, че кракът ѝ не стъпва на земята, толкова силно я притискаха онези, които напиреха отзад. Ако Дикън не я бе завързал за себе си с кожената юзда, предвидливо свалена от обречените на смърт животни, тълпата щеше да ги раздели.

Успяха все пак да стигнат западния бряг. Морийн бе толкова изтощена, че почти губеше съзнание. Дикън я пренесе на ръце. Въпреки това той ѝ позволи само няколко минути отдих, защото знаеше, че студът е по-опасен дори от вражески байонет.

В продължение на цели единадесет дни залитаха и се препъваха по осеяното с трупове шосе към Вилно. Вече напълно безчувствени, те крачеха автоматично, като час по час спираха да почиват. Храната в торбите свърши. Когато на десети декември се добраха до спасителния град, Морийн вървеше и спеше.

Онези от оцелелите френски войници, които все още можеха да се движат, бяха напуснали Вилно, за да се отправят към река Неман, по която минаваше границата с Прусия. Но девет от всеки десет бегълци

бяха тежко ранени, изтощени или болни и не можеха да продължат. Морийн и Дикън също нямаха повече сили. Ала той знаеше, че тя щеше да продължи въпреки всичко. Имаше само един аргумент, който можеше да я задържи в града.

— Повечето войници остават във Вилно. Значи тук по̀ може да открием виконта. Дето се вика, шансовете ни са десет към едно — завърши Дикън и на измършавялото му лице се появи някаква странна гримаса, която с нищо не напомняше предишната му добродушна усмивка. Морийн избухна в сълзи, без да си дава сметка за собствения си вид.

— Мили Дикън! Само като си помисля, че заради мене търпиш всички тези мъки! А няма и следа от Жерар...

— Ще го намерим! — окуражи я той, опитвайки се да придаде на гласа си увереност, каквато сам не чувстваше. — Ама първо трябва да открием някое топло място за спане и малко храна, та да си залъжем стомасите.

Градът не бе пострадал от войната. Въпреки ужасния си външен вид те лесно намериха стаи в някаква странноприемница, защото имаха с какво да платят. Морийн бе пришила в подгъва на палтото си няколко златни монети.

Хапнаха, след това спаха цели двадесет и четири часа и когато се събудиха, си поръчаха обилна закуска. Постепенно силите им се възвърнаха. Извикаха шивачка, да ушие нова рокля на Морийн, а Дикън излезе да си купи палто и панталони.

Той не разбираше езика и не можа да научи нищо за виконта, но ѝ съобщи, че градът е осеян с разлагащи се трупове на хора и животни и е много мръсен.

— Пред всяка къща, дявол знае защо, гори купчина слама и от пушека направо не се диша. Пълно е с някакви чужди войници, трябва да са руснаци.

Морийн бързо изтича долу и разбра, че двамата с Дикън са проспали исторически събития. На тринадесети декември, три дни след тях, армията на генерал Кутузов влязла във Вилно и пленила всички френски войници. Стотици от тях умираха от страшна епидемия, която лекарите не можеха да овладеят.

— Ако са заварили Жерар във Вилно, той също трябва да е сред пленниците. Незабавно отивам при руските власти! Сега вече мога да

разкрива, че съм англичанка. Ние сме съюзници на империята и те би трябвало с готовност да ми помогнат.

С нова надежда Морийн нае карета и двамата с Дикън започнаха издирването. Въпреки едноседмичните си усилия те все още не знаеха дали Жерар е попаднал в плен. Във военната комендатура изобщо не я приеха, тъй като цялата администрация бе заета с подготовката за височайшето посещение на руския император. Той щеше да пристигне във Вилно, за да участва в тържествата по случай прогонването на нашествениците.

— Може би, когато парадите и празненствата свършат, властите да станат по-отзивчиви — каза Морийн, но и тя като Дикън вече бе изгубила всякаква надежда.

Затворниците умираха не със стотици, а с хиляди. Епидемията се разпространи сред градските жители и сред руските части и нищо не бе в състояние да я спре. В дните, когато температурата се покачваше над нулата, тя сякаш избухваше с нова сила. Камарите от трупове растяха като лавина.

Дикън се страхуваше за живота на Морийн. Да можеше, би я накарал незабавно да напуснат този обречен град и да потеглят към дома. Но знаеше, че е безсмислено да настоява. От разговорите по улицата тя бе научила, че пристигането на императора се очаква за следващия ден, и това разпали надеждите ѝ.

— Той е само на тридесет и пет години и чух, че не бил безразличен към жените. Въпреки че жена му Елисавета Алексеевна, за която е женен от деветнадесет години, била несравнима хубавица, царят имал две деца от някаква полска графиня. Ако успея да привлека вниманието му, може би ще измоля да освободи Жерар.

— Ще го освободят, ако е техен пленник! — унило каза Дикън, но Морийн вече не го слушаше, защото обмисляше какво да облече.

— До утре сутринта трябва да имам нов костюм за езда, каквото и да ми струва това! — възбудено продължи тя. — Веднага ще купим плат и ще наемем добра шивачка. Освен това ми е нужен фризьор и шапкар, при когото да си поръчам нова шапка.

Въпреки че нямаше никакво време, Морийн с невероятна упоритост успя да постигне това, което желаше. Тя посрещна утрото, облечена в светлозелен костюм с висока яка и ширити, които го правеха да прилича на мундир. Върху старателно подредените ѝ руси

къдрици бе кацнало кокетно калпаче от боброва кожа, украсено с дълго перо, което стигаше до лявото ѝ рамо. Носеше ниски ботушки със зелени връзки и топли ръкавици от фина кожа.

Тя се завъртя пред Дикън и той се ухили възторжено:

— Хубава си кат картинка! Бас държа, че днес малко хора ще гледат към императора!

Дикън също изглеждаше внушителен в ливреята, която за техен късмет намериха в магазинчето на някакъв евреин.

Той също не бе стоял със скръстени ръце. Купи за Морийн разкошен бял жребец, принадлежал доскоро на офицер от френската кавалерия, и приличен издръжлив кон за себе си. Почти цяла нощ четка животните и тъкми амуницията им, така че сега тя блестеше под оскъдните лъчи на декемврийското слънце. Само след три дни щяха да посрещат Новата година. Земята бе покрита с пухкав сняг.

Двамата лесно разбираха какъв е маршрутът на царя — навсякъде по улиците височайшият кортеж беше посрещан с буря от приветствени викове и овации. Морийн застана така, че царят и свитата му да минат покрай нея, когато се връщат към крепостта. Генерал Кутузов, в пълна парадна униформа, седеше в шейна, която се движеше непосредствено след каретата на царя. Зад тях в кортежа се точеха още най-малко сто генерали и висши офицери.

— Сега! — прошепна Морийн на Дикън, когато внушителното шествие, водено от приветливия млад император, наближи.

Морийн заби шпори в хълбоците на нищо неподозиращото животно и го удари с камшика по задницата. Жребецът се втурна напред и тя умишлено не дръпна юздите. Конят и ездачката изскочиха от страничната улица и препречиха пътя на приближаващата колона.

И когато белият жребец, подплашен от многото хора, карета и коне, се изправи на задни крака, Морийн, точно както го бе замислила, пусна юздите и се смъкна от седлото на мекия сняг.

Хитростта ѝ бе повече от сполучлива. Императорът и свитата му бяха принудени да спрат, за да не стъпчат с конете си падналата ездачка. Един от адютантите скочи от седлото и се втурна да помогне на Дикън да я изправят на крака. Самият император, разтревожен от инцидента, пришпори коня си, за да види дали дамата не се е наранила.

Морийн се усмихна мъченически и промълви, че си е навехнала глезена. Със сладък глас, който едва прикриваше мнимата болка, тя му каза, че е англичанка, че е отскоро в града и не знае къде може да намери лекар.

Странната поява на тази английска благородничка предизвика любопитството на царя и той ѝ зададе няколко въпроса. Безпомощността и красотата ѝ събудиха интереса му. Морийн се възползва от неговата благосклонност и му призна, че е дошла да търси годеника си.

— Ние винаги с радост помагаме на любовта! — отвърна Александър. — Но сега за вас е по-важно да получите помощ.

Той нареди да я качат на шейната на генерал Кутузов, да я закарат в крепостта и да я оставят да си почине, докато в щаба проверят къде е нейният годеник виконт Дьо Вал.

— Ако той е пленник тук, във Вилно, ще бъдем уведомени на часа и после с радост лично ще ви съобщим резултата от разследването.

Разбира се, той не изпълни последната част от обещанието си, но Морийн не съжаляваше за това. Единственото, което я интересуваше, бе, че най-сетне получи вести за Жерар. Само двадесет и четири часа след като я настаниха в крепостта, дойде един от адютантите на императора и ѝ събщи, че виконт Дьо Вал гостувал във вилата на генерал Бенигсен в имението му Закрет, намиращо се на няколко мили от Вилно.

Луда от щастие, Морийн го затрупа с въпроси. Добре ли е виконтът? Ранен ли е? Бил ли е в плен? Адютантът не може да ѝ каже нищо повече, но следващите му думи направиха всички отговори излишни.

— Имам заповед да поставя на ваше разположение една тройка, така че ще можете сама да посетите виконта и да се уверите какво е неговото състояние. Шейната ви чака на двора.

С блеснали от възбуда очи Морийн направи знак на един от лакеите да се приближи.

— Намерете прислужника ми Дикън и му кажете, че тръгваме незабавно за Закрет.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Жерар все още беше много слаб. Не можеше да става и почти през цялото време спеше в голямото легло с балдахин. Будеше се само когато някой от слугите влизаше в стаята или когато няколко пъти графиня Хелга фон Хайсен идваше да го види.

В началото той дори не се питаше откъде се беше взела тази красива петдесетгодишна жена, която нежно се грижеше за него.

Когато силите му се повъзстановиха, той можа да осмисли случилото се през трите седмици, откакто Николай го беше докарал във Вилно полумъртъв на гърба на коня. Жерар разбра, че дължи живота си на изобретателността на своя верен слуга. Въпреки че успели да се доберат до Вилно, Николай си давал сметка, че все още не са в безопасност. Руската армия била близо и той знаел, че когато влезе в града, и двамата с Жерар ще бъдат взети в плен. Френските войници, които имали сили да продължат отстъплението, отдавна били напуснали града и от тях не можело да се очаква никаква помощ. Двамата умирали от глад, нямали пукната пара, а и Жерар бил много болен.

Николай решил да не остават във Вилно. Един от братята му работел от дълги години като лесничей в имението на граф Бенигсен, само на няколко мили от града. Със сетни сили Николай домъкнал виконта в Закрет.

Брът му Андрей ги посрещнал топло и бил готов да скрие Жерар в своята скромна къщурка, но му дал по-добър съвет.

— На страната на русите се бият много емигрирали френски благородници — казал той, докато слагал пред изгладнелия Николай паница с варено заешко месо. — Ако скриете, че виконтът е офицер от армията на Наполеон, той без затруднение ще получи подслон във вилата. Както разбрах от прислугата, граф Бенигсен е пратен от генерал Кутузов в Калуга, но в имението е любовницата му и чака завръщането му от бойното поле. Тя е австрийска графиня, но казват,

че била добра жена и сигурно ще се погрижи за виконта. Според мене той спешно се нуждае от лекар!

Жерар още не можеше да се нарадва на щастливото стечение на обстоятелствата, което бе довело Хелга в това отдалечено място. По-късно тя му разказа, че живеела с графа от шест години. Когато се запознала с него, той бил генерал от руската армия и участвал във войната срещу Полша. По това време графинята живеела в Пултуск и когато през 1806 година французите разгромили руснаците, генерал Бенигсен я отвел със себе си в своето имение.

— Оттогава живея тук. Графът е мил човек и се грижи добре за мене. Не вярвах, че някога ще те видя отново, мили Жерар! — добави тя и леко отмахна няколко къдрици, залепнали за горещото му потно чело.

Графинята не му позволи да ѝ разкаже всичко, което се беше случило през петнадесетте години, изминали от последната им среща.

— Слугата ти ми разказа някои неща, а и не искам да се изморяваш. Но признавам, много съм изненадана, че ти, който се би така храбро на страната на емигрантите срещу революцията, сега си преминал на служба при Наполеон.

— Тогава се борех за моя крал — обясни Жерар, — но когато видях, че каузата на роялистите е обречена, реших, че съм длъжен да помогна на Франция. Освен това съм лично задължен на императора за освобождаването на майка ми от затвора и за връщането на земите ни в Компьен.

Не само болестта и изтощението от трите години война бяха довели Жерар до пълно безразличие към живота. Дори нежните настоявания на Хелга да положи повече усилия, за да се възстанови, не можеха да го изтръгнат от обзелата го апатия. Надеждата, че някога ще види Морийн, която го беше крепила досега, рухна окончателно.

От деня, в който я видя за последен път и ѝ обещаваше тържествено, че ще се върне при нея след пътуването си до Компьен, бяха изминали седем години. Седем години! Жерар не можеше да повярва, че не беше намерил възможност да я види толкова дълго. Някак все не успяваше да стигне до нея. Задължението да посети болната си съпруга го беше отвило в Неапол, а след това против волята си беше принуден да участва в завоюването на Испания и Португалия. Когато се завърна във Франция, Наполеон му заповяда да участва в

подготовката на плановете за нахлуване в Русия. Ето че сега французите бяха разгромени, а Наполеон се беше върнал в Париж, без да може да се похвали с нищо, освен със загубата на половин милион войници. Победоносният руски император се намирал във Вилно, където пленените французи умирали с хиляди.

„Аз оцелях — помисли си Жерар, — но сам не зная за какво живея.“ Не можеше да се надява, че Морийн продължава да го обича и все още иска да сподели живота му. Сигурно отдавна се беше примирила да бъде омъжена за Джеймс Петигрю и може би дори имаше деца от него. Дъщеря му Тамариск беше навършила четиринадесет години и сигурно скоро щеше да се превърне в млада жена. Когато той за първи път срещна Морийн, тя беше дори по-малка. Обзе го отчаяние при мисълта, че безвъзвратно е пропуснал детството на дъщеря си, че е пропилял своята младост.

Хелга фон Хайсен почувства униетието на Жерар и помоли Николай да говори с него и по някакъв начин да възвърне волята му за живот. Двамата стояха пред стаята на болния и по разтревоженото лице на мъжа графинята разбра, че той обича господаря си.

— Ако не му внушим, че трябва да се пребори — настойчиво говореше тя на разтреперания от вълнение Николай, — докторът твърди, че просто няма да оживее.

Преди обаче Николай да изпълни молбата ѝ, откъм долния етаж се чу шум.

— Може би граф Бенигсен се връща у дома! — извика Хелга и се наведе над перилата на стълбището. Видя как един слуга се опитва да затвори вратата и с цялата си тежест се бори срещу свирепата сила на вятъра, който беше успял да навее сняг по килимите на пода.

Графинята не познаваше двамата новодошли, които подаваха подплатените си с кожа наметала на чакация лакей. Единият беше едър широкоплещест мъж със странна морковочервена коса, а до него стоеше стройна красива жена на не повече от тридесет години със зачервено от студа лице.

Николай обаче веднага разбра коя е тя. Макар да не я беше виждал никога, господарят му я беше описвал толкова пъти, че би я познал дори и ако не беше видял пръстена с герба на Дьо Вал на протегнатата ѝ към огъня ръка.

— Според мен това е дамата от Англия, в която господарят е влюбен, а човекът, който я придружава, е прислужникът ѝ Дикън.

Хелга фон Хайсен бавно се спусна по стълбите. Морийн направи реверанс пред нея и попита:

— Графиня Бенигсен?

Хелга отрицателно поклати глава.

— Аз съм графиня Хелга фон Хайсен. Граф Бенигсен отсъства от къщи. Мога ли да узная вашето име?

Морийн се представи със свито от напрежение гърло:

— Дойдох да потърся виконт Дьо Вал, защото бях уведомена, че се намира в този дом.

— Правилно са ви казали! — любезно отвърна Хелга. Беше сигурна, че вижда пред себе си любимата на Жерар, а по нетърпението ѝ да го види разбра колко много го обича тя. Графинята се опасяваше, че появата на младата жена ще бъде твърде голяма изненада за изтощението от болестта Жерар и сложи ръка на рамото ѝ, за да я възпре.

— Преди да ви отведа при него, бих ви помолила да ме придружите в салона, за да ви подготвя за тази среща. Може би не знаете, че виконтът все още не се е възстановил от тежко боледуване.

Морийн потисна нетърпението си да ѝ зададе въпросите, които напиреха на устните ѝ, и изчака мълчаливо, макар и неспокойно, да поднесат чая. Когато двете останаха сами, графинята изостави официалния тон и се обърна към Морийн като към стара приятелка. Майчинската топлина в държанието на тази закръглена, отрупана с бижута жена, много напомняше на Морийн за Клариса.

— Сигурна съм, че след като ви види и разбере, че сте дошли чак дотук, само за да бъдете с него, той ще се възстанови много бързо. Предполагам, че сега най-много от всичко на света бихте искали да го изненадате, но мисля, че все пак ще е по-добре аз да му съобщя радостната вест. Нали ме разбирате, скъпа? Не мога да го подлагам на твърде голямо изпитание.

— Готова съм да направя всичко, стига да е за негово добро! — извика Морийн, като скочи на крака и се заразхожда из стаята. — Само ви моля да побързате, мадам! Ако знаете колко дълго чакам този миг!

Очите ѝ горяха трескаво на порумениято лице. „Сега изглежда на не повече от двадесет години“ — помисли графинята,

поразвеселена от нейната красота. Сега разбираше защо Жерар никога не беше могъл да я забрави.

— Хрумна ми чудесна идея! — извика Морийн и разкопча златната верижка на врата си. — Дайте му този медальон, мадам! Той ще го познае веднага. Когато ви попита откъде го имате, кажете му, че съм ви го дала аз. Така той постепенно ще разбере, че съм тук.

— Точно така ще направя, мила! — каза графинята. Взе медальона от ръката ѝ и бързо излезе от салона.

Морийн се оказа права. Веднага щом Хелга постави медальона в ръката на Жерар, зачервеното му от треската лице преbledня силно.

— Не ме измъчвай, кажи ми откъде го имаш! — с дрезгав глас промълви той и притисна медальона към сърцето си. Графинята видя, че по хлътналите му бузи се стичат сълзи.

— Не се натъжавай, Жерар! — побърза да каже тя. — Имам добри вести за теб и ще ти съобщя най-хубавата новина на света!

Жерар се опита да се надигне, но все още беше твърде слаб. Протегна умолително ръце към нея.

— Да не би да имаш известие... от Морийн? — прошепна тихо той.

— Тя е жива и здрава, но много се тревожи за тебе — кимна неопределено графинята. — Ако обещаеш да не се вълнуваш прекалено много, ще ти разкрия и още нещо... Морийн е тук, в Закрет!

Жерар немощно се опита да се подпре на ръце и извика със слаб глас:

— Помогни ми, моля те, помогни ми да стана от това легло! Трябва да отида при нея! Къде е тя, Хелга? Къде мога да я намеря?

Графинята нежно постави ръка на гърдите му и го накара да легне отново.

— Не се вълнувай, Жерар! Твоята храбра и красива Морийн е в този дом и чака да я повикам, за да дойде веднага при тебе.

Жерар въздъхна пресекливо:

— Ето, че смъртта приближава! — прошепна той на себе си. — Съзнанието ми се замъглява и блънувам. Хелга, моля те, кажи ми, че това не е халюцинация! Кажи ми, че си тук до мене в стаята и наистина изрече тези думи. Закълни се в Бога, че това е истина!

— Заклевам се в името Господне! — развълнувано каза тя и се наведе да го целуне по бузата със сълзи на очи. — А сега, приятелю,

позволи ми да се погрижа за тебе! Нали не искаш Морийн да те види така? Хайде, нека ти помогна да се изправиш!

Като по чудо Жерар усети, че силите му се възвръщат. Подпирайки се на ръката на Хелга, той успя да се надигне, докато тя нагласи възглавниците, така че да седне в леглото.

— Браво! — похвали го Хелга, докато оправяше завивките му. — Сега вече мога да съобщя на Морийн, че си готов да я посрещнеш!

Стори му се, че измина цяла вечност, докато вратата се отвори и Морийн застана на прага. Тя безмълвно се приближи до леглото му. В този миг от големия боров пън, който пламтеше в камината, се вдигна сноп искри, който озари лицето ѝ с топла светлина. Жерар си помисли, че никога досега не я беше виждал толкова красива и омайна.

Внезапен порив на вятъра запрати гъста пелена от сняг към стъклото на прозореца. Някъде далеч в гората се надигна зловец вълчи вой, а долу пред входа подвикваше конярят, който беше отишъл да се погрижи за конете, впрегнати в шейната на Морийн.

Нито тя, нито той обаче чуха нещо. Бяха изцяло погълнати един от друг. Тя направи още една крачка, коленичи до леглото и опря буза върху бледата му отслабнала ръка.

— Не се надявах, че някога ще те видя отново! — тихо промълви Жерар. — Морийн, единствена моя любов!

Той усети върху ръката си горещите ѝ сълзи, но когато тя вдигна лице към него, очите ѝ искряха от щастие.

— Жерар, любими мой! Бях сигурна, че ще те намеря. Колко си отслабнал и пребледнял! Графинята ми каза, че си болен, но сега трябва час по-скоро да оздравееш! Бързай, Жерар, бързай, любими, за да се завърнем заедно в Англия!

Забравила сълзите си, тя се надигна с грейнало от възбуда лице и го притисна силно към себе си.

— Вече нищо не може да застане между нас! — горещо извика Морийн. — Ти, разбира се, не знаеш, че бедният Джеймс почина преди няколко години и сега мога да се омъжа за тебе. Само оздравявай и веднага ще се махнем отгук! Ти не си пленник! Императорът лично те повери на грижите ми! Разбираш ли това, мили? Ще потеглим за Англия веднага щом бъдеш в състояние да пътуваш.

— Разбирам, любов моя! — нежно ѝ се усмихна той. Жизнеността, която се излъчваше от нея, сякаш вливаше нови сили в

отслабналото му тяло. Душата ми прелива от щастие при мисълта за бъдещето, което ни очаква, но сега не искам да мисля за това. Стига ми, че си близо до мене, че мога да те целуна, че мога да погалья косите ти и да допра лице до твоето. Само ако знаеш колко те обичам! Още не мога да повярвам, че се случват подобни чудеса. Кажи ми как стана така, че съдбата те изпрати чак тук, в Закрет, където и аз попаднах случайно?

Б очите на Морийн проблясна палава искрица.

— Не е чудо, глупчо, защото този път аз сама завъртях колелото на съдбата. Когато научих от писмото на маркиз Дьо Жеридон, че си потеглил с армията на Наполеон за Русия, едва не припаднах от радост, защото най-последно знаех със сигурност, че си жив. Почти бях загубила надежда! Оттук нататък беше лесно. Колкото и огромна да е Европа, успях да намеря Великата армия, а после оставаше само да открия и тебе. Не съдбата, а любовта ме доведе в Русия!

Жерар беше толкова трогнат, че не можа да промълви дума и мълчаливо я притегли към себе си.

— Няма мъж, който да заслужава такава вярна и храбра любов, а аз съм най-недостойният от всички. Ако знаеш каква болка изпитвам за годините, които пропиляхме по моя вина! Трябваше да намеря достатъчно твърдост и да се ожения за тебе в мига, в който се влюбихме! Беше преди шестнадесет години, любов моя! Аз погубих шестнадесет години от живота ни!

— Винаги ще те обичам, Жерар! — простичко каза Морийн. — Не се измъчвай. Ако се бяхме оженили толкова млади, може би нямаше да оценим какво богатство е нашата любов. Сега вече и двамата знаем, че не можем един без друг. Повярвай ми, дори и когато така детински се гневях, че съдбата те отнема от мене, аз разбирах твоя дълг към семейството ти.

Малко по малко тя го убеди да ѝ разкаже всичките си премеждия след раздялата им във Виена. Когато Жерар завърши разказа си, Морийн каза с въздишка:

— Толкова пъти си бил на косъм от смъртта, но Господ те запази и трябва да му благодарим за това!

— Така е, невидимата му ръка стори това чудо. Да беше жива майка ми, за да сподели нашето щастие!

— Тя ще научи за него, там горе, на небето! Навремето тя единствена разбра колко много те обичах!

— Обичах ли? — повтори с усмивка Жерар.

Както и очакваше, Морийн го прегърна и се притисна към него.

— Обичам те сега и завинаги, любими мой! — извика тя. — Нима не ти го доказах?

Мислите на Жерар се върнаха назад през годините. Наистина, нито веднъж досега не се беше колебала в любовта си към него. С нея, толкова храбра и неустрашима, толкова красива, той знаеше, че е най-щастливият мъж на този свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.